

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

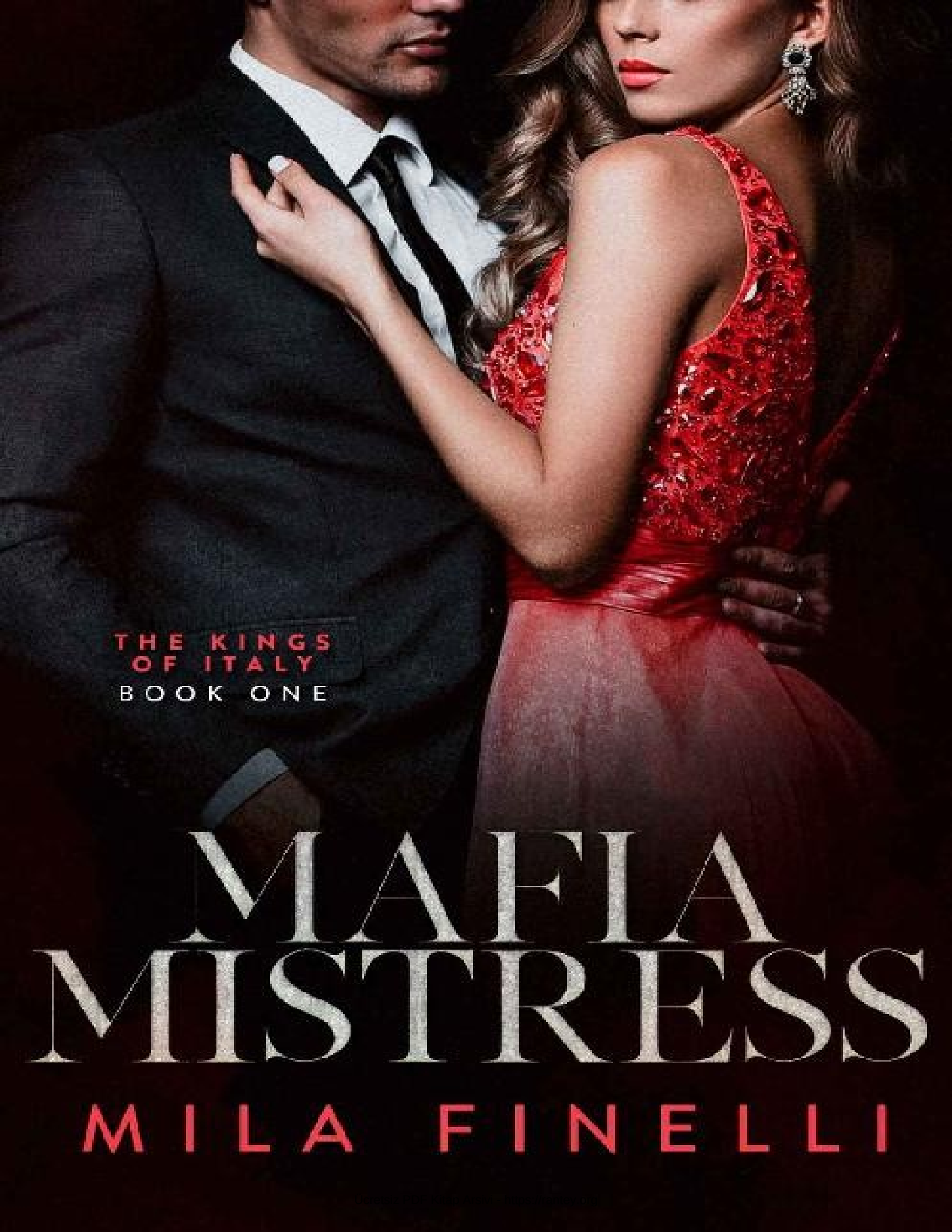
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man in a dark suit and a woman in a red sequined dress are embracing. The man is on the left, wearing a dark suit, white shirt, and dark tie. The woman is on the right, wearing a red sequined dress and large earrings. They are both looking towards the camera.

THE KINGS
OF ITALY
BOOK ONE

MAFIA MISTRESS

MILA FINELLI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA MİSTRESİ

İtalya Kralları Kitap 1

MILA FINELLI

Copyright © 2021 by Mila Finelli

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Letitia Hasser, RBA Designs

Düzenleme: Sabrina Darby

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1 Bölüm 2](#)
[Bölüm 3 Bölüm 4](#)
[Bölüm 5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm 8](#)
[Bölüm 9 Bölüm](#)
[10 Bölüm 11](#)
[Bölüm 12 Bölüm](#)
[13 Bölüm 14](#)
[Bölüm 15 Bölüm](#)
[16 Bölüm 17](#)
[Bölüm 18 Bölüm](#)
[19 Bölüm 20](#)
[Bölüm 21 Bölüm](#)
[22 Bölüm 23](#)
[Bölüm 24 Bölüm](#)
[25 Bölüm 26](#)
[Bölüm 27 Bölüm](#)
[28 Bölüm 29](#)

[Mafia Darling'e Bir](#)
[Bakış Mila'dan Bir Not](#)

"Cehennem boş ve tüm şeytanlar burada."
-William Shakespeare, Fırtına

BİRİNCİ BÖLÜM

Francesca

TORONTO, Ontario

On sekizinci doğum günümün ertesi sabahı şeytanla tanıştım.

Akşamdan kalma ve yorgun bir halde yatağımda yuvarlanırken ayak parmaklarım sıcak tenime ve vücudumdaki tüylere değdi. Bir arkadaşım dün gece havuzunda mezuniyet partisi düzenlemişti ve erkek arkadaşım David de partiden sonra yatıya kalmıştı. Genelde onun dairesinde takılırdık ama dün gece çok sarhoştum ve buraya gelmek için ısrar ettim.

Papa'nın adamları tarafından izlenen kameraların dikkatli bakışları altında onu gizlice eve sokmak kolay olmamıştı ama ben bir profesyoneldim. Yıllardır gardiyanları ve kameraları alt ediyordum. Gardiyanların sevdiği tek şey neydi? Rutin. Rutini bir kez öğrendiniz mi, etrafından dolaşıp istediğinizi yapabiliyordunuz.

Babam, Kanada'dan Güney Amerika'ya ve İtalya'ya uzanan bir suç şebekesi olan 'Ndrangheta'nın Toronto'daki yedi ailesinden birinin lideriydi. Babamın

İş hayatı tehlikeliydi, bu yüzden iki kız kardeşim ve ben tipik gençler gibi yetiştirilmedik. Nereye gidersek gidelim, ceketlerinin içinde silahları olan korumalar tarafından takip edilirdik - okula gitmek de dahil. Müfredat dışı faaliyetlerimiz ciddi şekilde sınırlandırıldı, hayatlarımız dikkatle incelendi.

Bu yüzden ara sıra gizlice kaçırmaktan kendimi alamıyordum.

Sorumluluk sahibi olan bendim, annemiz öldüğünde iki küçük kardeşime bakmaya başlayan ablaydım. Arada sırada bir mola hak ediyordum.

Kapım çalındı. "Frankie. Uyandın mı?" Babam.

Kahretsin. İçimi panik kapladı. Erkek arkadaşımın bende kalmasına cesaret ettiğim ilk gece babam kapımın önündeydi. Bu iyi bir şey olamazdı.

Akşamdan kalmalığı unutup David'in omuzlarını tuttum. "Buradan çıkmalısın," diye sessizce mırıldandım. "Hem de hemen."

David başını salladı ve giyinmek için acele ederken ben de ona kıyafetlerini uzattım. Kapıya baktım. "Baba, içeri girme. Giyinmedim."

"Kalkıp şık görünmen gerekiyor," dedi salondan. "Misafirlerimiz var."

Misafir mi? Saat daha dokuz bile olmamıştı. "En az bir saate ihtiyacım var," dedim.

"On dakikanız var."

Sesindeki emri duyabiliyordum. "Pekâlâ," diye seslendim.

David kot pantolonunun fermuarını çekti ve tişörtünü giydi. Pencereyi açtım ve aşağıya baktım. Yatak odam ikinci kattaydı, yani yüksekti ama ölüme meydan okuyan bir atlayış değildi. "Pencere kenarından aşağı sarkarsan bir şey olmaz."

Sert bir el çıplak kığımın üzerinde gezindi. "Belki de ailenle tanışma vaktim gelmiştir bebeğim."

Bu fikir beni neredeyse güldürecekti. Babam David'i çıplak elleriyle boğardı.

değerli kızım. "Gitmek zorundasın. Evin yanından ayrılma ve gözden uzak dur. Solda bir yol var ve bir duvara çıkıyor. Kameralar seni orada görmez. Acele et."

Ağzıma sert bir öpücük kondurdu, sonra pencereden sürünerek çıktı. Kendini yavaşça aşağıya indirişini izledim, pazuları eforla şişiyordu. Geçen ay mezun olmadan önce son sınıfın en popüler çocuklarından biri ve hokey takımının kaptanıydı. Ağustos'ta üniversiteye gittiğimde onu özleyecektim.

David ayağa kalktı ve bana bir selam verdi. Ona bir öpücük kondurdum ve pencereyi kapattım, aklım şimdiden Papa ve misafirlerdeydi.

Hızlı bir duştan sonra ıslak saçlarımı ördüm ve gözlerimin altına kapatıcı sürdüm. Bir rimel sürdükten sonra, babamın tercih ettiği gibi vücudumun büyük kısmını kapatan şık bir elbise giydim. Düz ayakkabı yerine bir çift topuklu ayakkabı giydim. Uzun boyluydum ama topuklu ayakkabılarla görünmek hoşuma gidiyordu. Sanki hiçbir şey beni durduramazmış gibi. Göz korkutucu. Vahşi.

Ev sessizdi, kız kardeşlerim hâlâ uyuyordu. On altı yaşındaki ikizler Emma ve Gia genellikle gecenin ilerleyen saatlerine kadar uyanık kalır, film izler ve internette arkadaşlarıyla konuşurlardı. Okula gittiğimde onları özleyecektim ama bugünlerde bana o kadar da ihtiyaçları yoktu. Ben gittikten sonra da iyi olacaktı.

Babamın ofisine yaklaşırken topuklarım mermer zeminde patladı. Çoğu zaman babamın gerçekte ne yaptığını bilmemeyi tercih ettiğim için buraya nadiren girerdim. Bırakın mafyayı yönetmeyi, mafyada bir aile üyesine sahip olmak söz konusu olduğunda cehalet mutluluktı.

Kapıyı çaldım ve babamın içeri girmemi söyleyen sesini duyana kadar bekledim. Masasının arkasında oturuyordu ve oda takım elbiseli adamlarla doluydu. Reggie Amca ve kuzenim Dante gibi bazı yüzler tanıdıktı ama diğerleri yabancıydı ve hepsi de bana bakıyordu.

"Francesca, içeri gel." Babam ayağa kalktı ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi.

Sinirlerimi yutarak masasına yaklaştım. "Beni mi görmek istediniz?"

"Evet. Ben Fausto Ravazzani."

Koltuktan bir adam kalktı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemiştim; kalın, dalgalı siyah saçları ve delici mavi gözleri olan bir adam. Keskin bir çenesi ve geniş omuzları vardı ve takım elbisesi üzerine tam oturmuştu. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu ve başka koşullar altında onun eski bir model ya da aktör olduğunu tahmin edebilirdim. Yaşamak için dış görünüşüne bağımlı olmayan hiç kimse böyle görünmez ve giyinmezdi.

Ama bu prima donna değildi. Güç, gergin gövdesinden dalga dalga yayılıyordu, sanki etrafındaki herkesi ve her şeyi kontrol ediyordu. Ona eşlik eden adamlar belli ki arkadaşları değil, muhafızlardı. O önemli biriydi, korunmaya değer biriydi.

Ve tehlikeli görünüyordu.

Bir kez başımı salladım. "Bay Ravazzani."

Sanki satın almayı düşündüğü bir atmışım gibi gözleri yüzümde ve vücudumda gezindi. Baktığı her yerde tenimde karıncalanmalar oluyordu ama bunun heyecandan mı yoksa utançtan mı olduğunu anlayamıyordum. Daha da kafa karıştırıcı olanı, fark etmemesini umduğum ince sütyenimin içinde göğüs uçlarımın sertleşmesi idi.

Bakışlarımla karşılaştığında yüzünde beliren sırıtış, meme uçlarımın durumunun farkında olduğunu gösteriyordu.

"On sekiz yaşında mısın?"

Kelimeler ağzından İtalyan aksanıyla döküldü ve kalbim göğsümde uğursuz bir gümbürtü kopardı. Bu adamlar Toronto'dan mıydı? Bundan şüpheliydim. Babamın yanında çalışan hiç kimsenin aksanı bu kadar kalın değildi. "Evet, efendim."

Babama bir kez başını salladı. "İş görür."

Yapacak mı? "Ne için yapacak?" Ben sordum.

Babam Ravazzani'ye hitap etmeden önce bana hızlıca bir bakış attı. "Mükemmel. Düğünü gelecek yıl için planlayacağız."

ay."

"Düğün mü?" Çıglık attım. Hayır, hayır, hayır. Önce üniversiteye gitmem gerekiyordu. Annem babama üç kızının da evlenmeden önce eğitim alacağına dair söz verdimişti. Ben de buna güveniyordum. "Ne düğünü?"

"Sessiz ol Francesca," diye tısladı babam.

Cevap bulma umuduyla kuzenime baktım ama Dante göz göze gelmedi. Bu da durumun kötü olduğu anlamına geliyordu. Gerçekten kötü. Normalde mutsuzluğumdan zevk alırdı.

Ravazzani'nin adamlarından biri içeri girdi ve kulağına konuşmak için eğildi. Ravazzani'nin ağzının kenarı dinlerken kıvrıldı, sonra adamı sallayarak uzaklaştırdı. Dikkatini tekrar babama vererek, "Hayır, düğün Giulio'nun ikamet ettiği Siderno'daki evimde yapılacak. Yarın yola çıkıyoruz."

Giulio mu? Ve bekle, Siderno?
İtalya'daki gibi mi? Ne haltlar
dönüyordu?

Babamın alnındaki çizgiler derinleşti. "Peki ya ben ve ailem? Buna hakkımız var-"

Ravazzani sertleşerek babama ters ters baktı ve odadaki hava buz kesti. "Çok ama çok dikkatli ol, Roberto," dedi yumuşak bir sesle. "Sevkiyatımı kaybettiğinde haklarını da kaybettin."

Vay be.

Kimse kıpırdamadı ve o an uzadı. Daha önce kimsenin babama haddini bildirmediğini görmemiştim. Kimse buna cesaret edememişti. Babam sonunda ellerini kaldırırsa kadar nefesimi tuttum. "Mi dispiace," diye özür diledi.

Bu Ravazzani'yi yatıştırmış gibi görünüyordu ama ben hâlâ ne konuştukları hakkında hiçbir fikre sahip değildim. "Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Kendimi daha fazla tutamayarak ağzımdan kaçırdım.

Ravazzani hızla hareket etti, üzerimde yükselene kadar yaklaştı. İrisleri çok maviydi, gri tonları da vardı ama kızgın görünmüyorlardı. Aksine, eğleniyor gibi görünüyordu. "Sende ruh var. Bu iyi bir şey. Buna ihtiyacın olacak, piccolina."

Etrafımda dolaşarak, beş adamıyla birlikte kapıya doğru gitti. Omzunun üzerinden, "Onu hazır bekliyorum, Mancini," dedi.

Öfke göğsümü yaktı. Beni hazır mı bekliyordun? Bir bavul parçasıymışım gibi mi? Kimse beni İtalya'ya götürmüyordu. New York'ta okula gidiyordum, kesinlikle mafya üyesi olan korkunç bir İtalyan adamla evlenmiyordum.

Kapı kapandığında babama döndüm. "Baba, bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Bir elini yüzüne götürdü ve sandalyesine çöktü. Reggie Amca ve Dante hareket etmedi ama babamın diğer adamları odadan çıktı. "Otur, Frankie."

"Yapmamayı tercih ederim. Neler olduğunu öğrenene kadar beklemeyi tercih ederim."

Papa elini masasının yüzeyine vurdu. "Tanrı aşkına. Sana söyleneni yap!"

Benimle böyle soğuk konuşmasından nefret ediyordum, sanki onun adamlarından biriymişim gibi. Dante başını sallayarak aptal olduğumu düşündüğünü açıkça belirtti ve Reggie Amca her zamanki kaşlarını çattı. İçimdeki acıyı ve kafa karışıklığını bir kenara iterek bir sandalyeye oturdum. "İşte. Şimdi lütfen neler olduğunu açıklayın."

"Ravazzani'nin varisi Giulio ile evlenmek üzere seçildin. Bu iyi bir eşleşme Frankie. Gerçekten bir onur."

Bir onur mu? Evlenmeden önce üniversite diploması alacağıma söz veren adama baktım. Bir koca seçebileceğimi söyleyen adama. Boş yalanlar. Her biri. "Kesinlikle olmaz.

İtalya'da bir yabancıyla evlenmeyeceğim. Mafya kocası istemiyorum. Sonbaharda okula gideceğim." Babamın yüzü

korkutucu bir ifadeyle sertleşti.

Daha önce hiç görmemiştim. Bunun onun 'ndrina yüzü' olduğundan şüpheleniyordum, hiç pişmanlık duymadan korkunç şeyler yapan mafya lideri. "Sana söyleneni yapacaksın yoksa insanlar ölecek. Bu ailedeki insanlar. İstedğin bu mu?"

Tehdit aramızdaki havada asılı duruyordu ve ben üst katta uyuyan ve bana güvenen ikiz kız kardeşlerimi düşündüm. Hiçbir fikrim olmadan

onların güvenliğini sağlamak için istemediğim bir hayatı seçmeye zorlanıyordum. Bu bir seçim değil. Onlar için her şeyi yaparım.

Sadece iki yaş büyük olmama rağmen, annemin ölümünden sonra onlara bakan kişi ben olmuştum. Onlara erkekleri ve adet dönemlerini öğrettim. Sütyen almalarına yardım ettim. Gözyaşlarını sildim ve ekran başında geçirdikleri zamanı yönettim. Göz kapaklarımın arkası yanmaya başladı. "Bu neden oluyor?"

"Evlilik yoluyla kurulan ittifaklar dünyamızın bir parçası. Bunu engellemek için kimsenin yapabileceği bir şey yok. Sizden görevinizi yapmanızı ve Giulio'yu mutlu etmenizi bekliyorum."

Bir elimi karnıma bastırarak içimdeki ani krampı hafifletmeye çalıştım. Geleceğim nasıl bu kadar büyük ölçüde değişmişti? "Ama söz vermiştin," dedim zayıfça, gözyaşlarımla savaşıyor.

Yüz ifadesi hiç değişmedi. "Ndrangheta'ya verdiğim sözler önce gelir. Şimdi, şerefimi lekelemeyin. Bu, kocanızın ailesi aracılığıyla daha fazla güç kazanmamız için bir fırsat. Ravazzani İtalya'nın en zengin adamlarından biri, en büyük klanlardan birinin, kendi adını taşıyan 'ndrina'nın başı."

Güç. Zenginlik. Herkesin önemseydiği tek şey bu muydu? Gözlerimi ovuşturdum, rimelimi bulaştırıp bulaştırmadığımı umursamadan. "Bu hiç adil değil."

"Büyü artık Frankie," diye alay etti Dante. "Ravazzani tüm 'Ndrangheta'daki en yüksek rütbeli adamlardan biri. Onun oğluyla evleneceksin ve bir gün her şey sana miras kalacak. Bizim çevremizdeki her kadın bu şans için adam öldürür."

"Canın cehenneme, Dante. Bir patronla evlenmek istemiyorum," diye tersledim. "Okula gitmek ve diploma almak istiyorum." Bana söz verildiği gibi.

Üniversite, babamdan ve adamlarından özgür olmak demektir. New York'ta yaşamak, kulüplere ve barlara gitmek, erkeklerle çıkmak ve çok fazla içmek demektir. Evlenmek zorunda kalmadan önce okuyacak, kariyer yapacak ve normal bir hayat yaşayacaktım.

Annemin kızları için istediği tek Şey buydu.

Kendi kadının ol, Francesca. Benim hatalarımı yapma.

Babamla tanışıp evlenmeden önce çok iyi bir İtalyan modelmiş. Evlilikleri ilk başta bir aşk evliliği olsa da, onun için kariyerinden vazgeçtiği için her zaman pişman olduğunu söyledi.

"Dur," dedi babam. "Çocukça davranıyorsun. Karar verildi. Yukarı çık ve eşyalarını topla. Yarın ilk iş hazır olmanı bekliyorum."

"Ama-"

"Tek kelime daha etme Francesca. Fausto Ravazzani ile gidiyorsun ve bu son sözüm."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ayağa kalktım. Ben ayrılırken adamlar hiçbir şey söylemedi, kabul ettiğimi düşünüyorlardı. Sırf babam gizemli bir sevkியatta çuvalladı diye okyanusu aşip hiç tanımadığım bir adamla evlenmeyi kabul ettiğimi sanıyorlardı.

Daha iyi bilmeleri gerekirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Fausto

Araba depo alanına girdi. Görünüşe bakılırsa burası yıllardır kullanılmıyordu ve bu iş için mükemmel bir yerdi. Tekerlekler durduğunda, kiralık arabanın kapısını açtım ve dışarı çıktım. Marco indi ve bagajın kilidini açtı.

Çocuk çekilip yere atıldı ve ucuz giysilerle kaplı bir kol bacak yığınının içine yığıldı. Adamlarım bu sabah Stronzo'yu yatak odasının penceresinden sürünerek çıkarken yakaladı. Ona baktım, onun ne gördüğünü görmek istiyordum. Francesca Mancini gibi güzel bir kadın neden zamanını böyle zavallı ve sıradan bir yaratıkla harcasın ki?

Muhteşemdi. Görünüşüyle ilgili söylentiler abartılı değildi. Mancini'nin üç kızının da annelerine benzediği söylenirdi. Sofia Mancini Roberto'yla evlenmeden önce ünlü bir mankendi -gençken fotoğraflarına bakıp otuz bir çektiğimi hatırlıyorum- ve Francesca da annesinin tıpatıp aynısıydı, sadece daha büyük göğüsleri vardı.

Dio, o memeleri sikmeyi ne kadar isterdim.

Kes şunu. Oğlunla evleniyor.

Uygunsuz düşüncelerime kızarak, bu öfkeyi yerdeki adama aktardım. "Demek erkek arkadaş sensin."

Korku dolu gözleri ben ve adamlarım arasında gidip geliyordu. "Kimsiniz siz? Neden buradayım?"

Marco'ya başımla işaret ettim, o da çocuğun kaburgalarına hızlı bir tekme attı. "Soruları ben sorarım," dedim çocuk nefesini tuttuğunda. "Ve onu becerip becermediğini bilmek istiyorum."

Çocuğun kaşları kalktı. "Ne?"

Marco'nun bir tekmesinden sonra çocuk tam iki dakika boyunca hırıldadı. İçimi çektim. "David, yorulduğum artık. Onu sikip sikmediğini söyle bana."

"Bekle, Francesca'dan mı bahsediyorsun?"

Marco tekrar tekmelemek için bacağını kaldırdı ama David ellerini kaldırdı. "Dur, dur. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Sonunda. Eğildim ve gözlerinin içine baktım. "Sen. Sen. Siktir. Benim. Oğlumun. Nişanlısı mı?"

Ses tonum durumun ciddiyetini David'e aktarıyor gibiydi. Kaşları havaya kalktı ve gevezelik etmeye başladı. "Nişanlı olduğundan haberim yoktu. Gerçekten. Özür dilerim. Bana hiç söylemedi. Bilseydim onunla asla yatmazdım. Lütfen, bana inanmak zorundasınız."

"Ne kadar sürecek David?"

Dudaklarını yaladı. "Yedi aydır görüşüyoruz."

Ayağa kalktım ve Marco'ya işaret ettim, sonra ellerimi kalçalarımın altına koydum. Yedi aydır bu kaba saba piç kurusu kızın içine sikini sokuyordu. Cazzo, Mancini inanılmaz seksi kızını Toronto sokaklarında serbest bırakırken ne düşünüyordu?

Marco bu tekmenin arkasına biraz çaba koydu ve David küçük bir topun içinde kıvrıldı, nefes nefese kaldı. "Lütfen, artık yok," diye yalvardı. "Sanırım bir kaburganı kırdın."

Marco'yla eğlenen bir bakış alışverişinde bulunduk. İkimiz de onun kendini tuttuğunu biliyorduk. "Kaldırın onu," diye emrettim.

Marco ve Benito birer kolundan tutup David'i ayağa kaldırdılar. Çocuk inledi, başı öne eğikti, ben de saçlarından tuttum ve yüzünü benimkiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdım. "Beni dikkatle dinle. Onun varlığını unut. Eğer seninle iletişime geçerse -bugün, yarın, bir yıl sonra, ne zaman olursa olsun- onu görmezden gel. Eğer yapmazsan, sen izlerken vücudundaki deriyi soyarım. Anladın mı?"

İnledi ve kotuna bulaşan sidiğin kokusunu alabiliyordum. Cristo santo, eve gitmek istiyordum. "Anlaştık mı?" Tekrarladım.

David akıllıca başını salladı. "Evet."

"Güzel." Geri adım attım ve arabaya yöneldim. "Bırak onu."

Kapıyı açtığımda David'in yere düştüğünü duydum. Marco ve Benito, ikisi de ikinci dereceden kuzenlerim, arabaya bindiler ve David'i kendi yolunu bulması için bırakarak uzaklaştık. Çenemi ovuşturdum ve pencereden dışarı baktım. Mancini belli ki kızını başıboş bırakmıştı. Muhtemelen bir avuç erkekle yatmıştı. Umurumda mıydı? Siderno'da geleneklerimizin çoğunu korumuş olsak da, gelinin bekareti konusunda ısrarcı olmanın eski yolu yok oluyordu. Kanlı çarşaf ritüeli bugünlerde neredeyse arkaikti.

Yirmi yıl önceki düğünümde tüm geleneklere, bir çifte iyi şans getirmesi beklenen şeylere uymuştum. Ancak gelinim sadece beş yıllık bir evlilikten sonra öldü ve geride küçük bir oğul bıraktı. İyi şans getirmemişti. Sadece kalp ağrısı ve pişmanlık vardı.

Lucia'yı sevmemiştim. İkimiz de gençtik, evliliğimiz Lombardo 'ndrina ile bir ittifak olarak ayarlanmıştı. Karım olarak rolünü anladığını, uzun süreli yokluklarıma ve şehirde tuttuğum metresime tahammül ettiğini sanıyordum. Ne de olsa bunlar bizim dünyamızda olağan şeylerdi. Giulio evliliğimizin ilk yılından sonra doğmuştu ve ben her zaman daha birçok oğlumuz ve kızımız olacağını düşünmüştüm. Ne kadar aptalmışım. Kendi dünyamdaki şiddetin ailemi kapsamayacağını düşünmekle ne kadar da safmışım.

"Giulio'nun ondan hoşlanacağını mı düşünüyorsun?" Marco sordu. "Buraya gelinini seçmeye gelmene pek sevinmedi."

"Giulio ben ona kiminle evlenmesini söylersem onunla evlenir." Dürüst olmak gerekirse, Giulio'nun kadın zevki hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oğlum on sekiz yaşında bile ketumdu; bu özelliğini benden öğrenmişti. Ama Francesca Mancini'yi kim istemezdi ki?

Ve bunun bir önemi yoktu. Bu evlilik ailelerimiz arasında güçlü bir bağ kuracak ve bir borcu kapatacaktı. Kazan-kazan.

Marco dikiz aynasından bana baktı. "Otele geri dönelim mi?"

"Bir süreliğine. Ama kaçacak, o yüzden hazır olmalıyız." Mancini kızlarına çok fazla bağımsızlık vermişti, belli ki hiçbir disiplin ya da sonuç olmaksızın. Francesca'nın babasıyla ve benimle konuşma tarzı haddini bilmediğini gösteriyordu. Onu yola getirme görevi için oğluma neredeyse gıpta ediyordum.

Ruhu olan kadınları severdim. Onları becermek çok daha eğlenceliydi ve güçlü bir kadının isteğine boyun eğmesi her zaman sikimi sertleştirirdi.

Benito arkasını döndü. "Sence kaçacak mı?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bundan emin olabilirsin. Ama bekliyor olacağız. Pilota bugün yola çıkacağımızı söyle."

Francesca

O öğleden sonra makyaj çantamı bir el çantasının içine attım. Koşarken yanıma fazla bir şey alamazdım ama annemin bana bıraktığı küpeler gibi en sevdiğim şeyleri yanıma alırdım. Ben, Gia ve Emma'nın CN Kulesi'nde çekilmiş bir fotoğrafı. Tozluklar

Bacaklarıma ve kışıma tam oturdu. Ve tabii ki pasaportum ve param.

"Bu kötü bir fikir," dedi kız kardeşim Emma. "Nasıl yaşayacaksın?"

"Boş ver onu, Papa'dan ve muhafızlardan nasıl kaçacak?" Gia dergisinin sayfalarını çeviriyor, pek dikkat etmiyordu. "Sokağa bile ulaşamayacaksın, Frankie."

"Evet, yapacağım."

İki yıl önce, kameraların evimizi çevreleyen taş duvarın bir parçasını bile kapsamadığını keşfettim, bu yüzden taş, istediğim sıklıkta girip çıkmama izin veren dayanaklar yonttum. Geçen Kasım ayında David'le bekâretimi kaybetmek için gizlice kaçtım.

Ancak kız kardeşlerim bunu bilmiyordu. O kaçış yolu benden başkası için çok tehlikeliydi.

Gia bana inanmamış gibi boğazından bir ses çıkardı.

"Yakalandığında babam çok kızacak."

Çantamı hazırladım ve gidip yanlarındaki yatağa oturdum. "İkinizi de terk etmekten nefret ediyorum ama bunu yapmak zorundayım. Bir yabancıyla evlenip mafya karısı olamam, kocam bir yandan metresini becerirken ben de evde zilyon tane çocukla kapana kısılamam."

"Ravazzaniler çok zengin," dedi Gia. "Onları Google'da arattım. Bir kalede yaşıyorlar Frankie. Dürüst bir şatoda. Oğulları da tam bir çerez. Neden şikâyet ediyorsun anlamıyorum."

Tanrım, Gia çok şımarıktı. Mafya eşleri için durumun gerçekten ne kadar kötü olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Annem babam için modellik kariyerinden vazgeçti ve bundan hep pişmanlık duydu. Onu benim kadar iyi hatırlamıyorsun ama normal bir hayat şansından vazgeçmem. Ne kadar para olursa olsun. Buna değmez."

"Anlıyorum," dedi Emma, her zamanki akli başında ikizi. "Ve aynı fikirde olman gerektiğini sanmıyorum. Buraya gelen adam, babası? Ona il Diavolo derler."

Şeytan.

Buna inanabilirdim. Kimse Calabria mafyasının tepesine kötü ve korkunç olmadan yükselemezdi.

Emma elime dokundu. "Odamda biriktirdiğim bin dolarım var. İster misin?"

Ağlayacak gibi hissettim. Tekrar. Kollarımı ona doladım. "Paranı alamam, Emma. Bir gün ihtiyacın olabilir. Ama teklif etmen çok nazıkçe." Çantamda beş bin artı birkaç altın sikke vardı. Uzun süre dayanmazdı ama ortadan kaybolmak için yeterli olurdu. Öyle umuyordum.

Sonra Gia'ya sarıldım, o da beni neredeyse isteksizce kucakladı. "Bir saat kadar sonra babamın adamları seni içeri götürdüğünde tekrar görüşeceğiz," dedi.

"Olmazsa diye, lütfen bana sarılın."

Bu, Gia'nın kollarının hafifçe gerilmesine neden oldu. "İyi şanslar, Frankie."

"İkinizi de seviyorum. Önümüzdeki iki yılı bir çıkış yolu bulmak için kullanın. Siz on sekiz yaşına gelmeden sizi evlendirmeyecektir."

"Olabilir," dedi Emma. "Gabriella Pizzuto'nun babası, o daha on üç yaşındayken evliliğini ayarladı."

İğrenç. Ayağa kalktım ve çantamı aldım. "İkiniz de benimle gelebilirsiniz, biliyorsunuz."

Gia kaşlarını çattı. "Bu sadece yakalanmamızı kolaylaştırır. Ayrıca, misilleme olarak bize zarar vermezler."

Umarım bu doğrudur. Kadınların ve çocukların mafya çatışmalarında yasak bölge olması gerekiyordu ama kız kardeşlerimden biri benim yüzümden zarar görürse kendimi asla affetmezdim. "Babamı, her ikinizin de üniversiteye gitmesine izin vereceğine dair verdiği sözü tutmaya ikna edin."

"Git," diye ısrar etti Emma. "Artık görülmeyecek kadar karanlık."

O haklıydı. Gitmem gerekiyordu. Muhafızlar sadece yirmi dakika daha yemek yiyeceklerdi.

Şifonyerin üzerindeki telefonuma baktım. Onu yanıma almamak çok garip hissettiriyordu, ama yanıma alırsam beni bulmaları çok kolay olurdu.

sakladım. Gizlice kaçtığımda her zaman yaptığım gibi onu geride bırakmam gerekiyordu.

Pencereyi açtıktan sonra yatağımın altında sakladığım ipi aldım, karyola direğine bağladım ve pencere pervazının üzerine açtım. Çantamı yere attım ve sonra bahçeye indim. Kız kardeşlerim ipi tekrar yukarı çekmeden önce güvenli bir şekilde inişimi izlediler. Onlara bir öpücük verdikten sonra ağaçlara doğru koştum. Babamın David'in varlığından haberi yoktu, o yüzden bu gece oradan başlayacaktım. Sabahleyin bir plan yapacaktım. Belki Vancouver'a giderdim. Ya da Colorado'ya. Yürüyüş ve kayak yapabileceğim bir yere. Küçük bir kızken yanlışlıkla kendimi bir dolaba kilitlediğimden beri içeride kapalı kalmaya dayanamıyordum.

Birinin beni bulması dört saat sürmüştü ve o zamana kadar korkudan neredeyse katatonik olmuştum. Ondan sonra kapalı mekanlardan nefret ettim ve annem onu dışarıdaki bahçelerine kadar takip etmeme izin verirdi. Sebze ve çiçek yetiştirirdi ve etrafındaki her şey güzelmiş gibi görünürdü. O zamandan beri toprağı, taşları ve temiz havayı seviyorum.

Önce malikâneneden kaçmam gerekiyordu. Sonra saklanmalı, adımını değiştirmeli ve kız kardeşlerimle asla iletişime geçmemeliydim. Tehlike geçene kadar Papa'nın beni bulmasına izin veremezdim. Yine de yapabilirdim. Hayır, yapmak zorundaydım. Tüm bunları geride bırakmalı ve kendim olmalıyım. Annemin beni teşvik ettiği gibi kendim için mutluluğu bulmalıyım.

Asla yetinme, Francesca. Kendi kadının ol.

Bu sözleri ben genç bir kızken söylemişti ve o zamanlar anlamamıştım. Ama şimdi anlıyordum... ve onun tavsiyelerine kulak verecektim.

İyi aşınmış patikayı takip ederek duvara ve kameraların göremediği ağaçların arasına girdim. Önce çantamı duvarın üzerinden attım, sonra da tırmanmak için dayanak noktalarını kullandım. Zirvede bacaklarımı açtım ve iki elimle tutundum, böylece yolun geri kalanını aşağı atlayabilecektim.

Parmaklarımın bacaklarıma dolanması beni ürküttü.

Bırakmadılar.

Sertçe tekmeledim. Ama işe yaramadı. Eller sadece sıkılaştı. "Kesin şunu! Bırakın beni."

"Hiç şansın yok, Francesca."

Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamaz. Ravazzani beni burada nasıl bulmuştu? Bu imkansızdı.

Kaçmak için mücadele ettim ama kollarım zayıfladı ve hızla duvarı bırakmak zorunda kaldım. Sert, erkek bir göğsün içine düştüm, kollarım etrafımda çelik bantlar gibi katlandı. "Çek ellerini üzerimden. Seninle gelmiyorum."

Kımıldamadı. "Benimle geliyorsun. Bunun için sana ilaç vermem gerekse bile."

Nefesim kesildi. "Beni uyuşturmak mı? Siz İtalyanlar isteksiz kadınlara böyle mi yapıyorsunuz?"

Dudakları kulağımın kenarıyla buluştu. "Söyleyemem. Hayatımda isteksiz kadın yok Francesca."

Bu... cinsel miydi? Zihnim karıştı ama bedenim de aynı fikirde olmalıydı çünkü alevler içinde kalmıştı. Onun kokusunu alabilecek kadar yakındım -limon, nane ve belki de yeşil elma- ve meme uçlarım sıkılaştı. Gözlerimi kapattım, aşağılanmışım. Neden böyle bir tepki veriyordum, özellikle de bu adam beni kaçırıp oğluyla evlenmeye zorlamak isterken?

Tüm gücümü kullanarak ona karşı direndim. "Bırak beni, seni sik kafalı."

Yumuşak bir kahkaha attı. "İlaçlar öyle."

Yüzünü görmek için itmeye çalıştım. "Hayır, lütfen. Yapma."

."

Ensemdeki keskin bir iğneyi damarlarımdaki soğuk bir akıntı takip etti. "O da neydi öyle? Ciddi misin....?"

Ve dünya karardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Francesca

RÜYA PEŞİMİ BIRAKMADI. Uyanmak için çabalarken beynim sanki pekmezin içinde yüzüyormuş gibi hissediyordum, yapış yapış ve yoğun. Neredeydim ben?

Mırıltılar ve altımda bir gümbürtü duydum. Bir arabanın içinde miydim? Vücudum ağırlaşmıştı ve uzuvlarım betonlaşmıştı. Gözlerimi açamıyor gibiydim.

Benim sorunum neydi?

Sonra hatırladım. Duvar, Ravazzani, iğne. Kahretsin! Bana ilaç verdi. Pislik herif.

Nefesime konsantre oldum ve ilaçların sistemimden çıkmasını istedim. Bana her ne oluyorsa onunla savaşmam gerekiyordu.

"Güzel. Uyanmışsın."

Uzuvlarımı hareket ettirebilseydim başlardım. Ben uyurken beni mi gözetliyordu? Bir katil ve sürüngen tarafından kaçırılmak sadece benim şansım. Harika.

Bir şiltenin üzerindeydim, çarşaf lar altımda gevrek ve serindi. "Sen... beni... kaçırdın," dedim zorla. "Ve... bana ilaç verdin."

İri parmaklarımla yüzümdeki saçları taradım. "Oğlumun nişanlısını ne pahasına olursa olsun geri aldım. Bu sana bir uyarı olsun."

İçimden küçük bir ürperti geçti. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Ravazzani oğluyla evlenmesi için herhangi bir kadını seçebilirdi ve muhtemelen çoğu isteyerek gelirdi. "Neden... ben?"

"Sen ve kız kardeşlerinin efsanevi olduğunu bilmiyor musun? Anneniz çok güzel ve ünlüydü. Kızlarının hikayeleri dünyanın dört bir yanına yayıldı."

Boğazım kuruduğu halde yutkundum. Annem bunu benim için istememişti, hiçbir kızı için istememişti. Kendi hayatın olsun Frankie, ve asla bir erkek için ondan vazgeçme.

Ona benzediğimi biliyordum. Herkes bana bunu söylüyordu ve benzerliği fark etmek için internette onun modellik fotoğraflarını yeterince görmüştüm. Yine de bu, hayatımı mahvetmek için yeterince iyi bir neden değildi.

Gözlerimi kırpıştırarak sonunda gözlerimi açtım. Ravazzani'nin muhteşem yüzü görüş alanımı doldurdu, dudakları sanki onu eğlendirmişim gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. Sanki direnişim bir şakadan başka bir şey değilmiş gibi. Bakışlarını sabit tuttum. "Oğlunla asla evlenmeyeceğim."

Gülümsemesi anında kayboldu. "Asla uzun bir zaman değil Francesca ve unutma ki benim merhametime kalmış durumdasın. Beni düşman edinmemen akıllıca olur."

Tehdit dilinden kolayca döküldü ve ondan bir an bile şüphe etmedim. Yine de boyun eğmeyecektim. Beni kırmaya, istemediğim bir evliliğe zorlamaya çalışabilirdi ama ben direnmekten asla vazgeçmeyecektim. "Ne yapacaksın, beni vurmakla mı tehdit edeceksin? Bana işkence mi edeceksin?"

"Bu sana bağlı, Monella. Eğer reddedersen, borcunu ödenmemiş sayacağım. Ailene karşı misilleme yapmak zorunda kalacağım. İstediyin bu mu?"

Brat. Bu kelimeyi biliyordum, daha önce de babamın adamları tarafından bana söylenmişti. "Kız kardeşlerime zarar vermeyeceksin."

Koyu kahverengi bir kaş havaya kalktı. "Hayır mı?"

Birbirimize baktık ve blöf yapıp yapmadığını anlamak için kafasının içini görmeye çalıştım. Anlayamadım. Adam düşüncelerini gizlemekte çok iyiydi. Ama Emma ve Gia'ya zarar vermeyeceğine söz verse bile, Papa'yı öldürebilirdi. "Karın, oğlunla evlenmek için bir kadını kaçırmak hakkında ne düşünüyor?"

"Karım yıllar önce öldü."

Mideme bir yumru yerleşti. Onu o mu öldürmüştü? Yoksa rakip bir aile tarafından mı öldürülmüştü? Mafya vahşi ve acımasızdı, bu yüzden annem bizi ondan korumaya çalışıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Gözlerimi kaçırarak ayağa kalktı ve kelepçelerini düzeltti. "Uzun zaman önceydi. Giulio benim tek oğlum, bu yüzden de en iyi eşe, ünlü Sophia Romano Mancini'nin kızına sahip olacak. Diğer tüm erkekleri kışkırtacak bir kadın."

"Ya onunla evlenmezsem?"

"Beni buna cevap vermek zorunda bırakma Francesca." Kapıya doğru yürüdü. "İnmemize iki saat var. Uyumalısın."

Eğer şu anda uyuyabileceğimi düşünüyorsa adam kaçırma konusunda öğrenmesi gereken çok şey vardı. "Tuvalete ve çantama ihtiyacım var."

"Şuradan," diyerek yatak odasının arka tarafındaki küçük bir kapıyı işaret etti. "Ev sahibesine bir tepsi getirmesini söyleyeceğim. Eminim açsınızdır."

Ona teşekkür edecek değildim, bu yüzden tekrarladım, "Ve çantam."

"Ben sizi işbirlikçi bulana kadar eşyalarınızı geri alamayacaksınız."

Ona ters ters baktım ve gözlerimle derisinde delikler açmaya çalıştım. "Benim için endişelenecek insanlar var. Bir şekilde iyi olduğumu bilmelerini sağlamalıyım."

"David'i mi kastediyorsun?" diye alay ederek içime soğuk bir korku saldı. "O endişelenmiyor, Francesca. Artık onun için önemli değilsin."

"Aman Tanrım. Onu sen mi öldürdün?"

Bana küçümseyerek bakmaya cüret etti. "Çok fazla Amerikan televizyonu izliyorsun. O hayatta ve iyi durumda, şimdilik.

-Ama onu bir daha görmeyeceksin." Kapıda durdu ve beni ayak parmaklarıma kadar korkutan karanlık bir bakışla kıstırdı. Orada ne bir duygu ne de bir sempati vardı. Sadece her zaman istediğini elde etmeye alışmış bir adam vardı. "Oh, ve bir silah aramaya zahmet etme. Bulamayacağından eminim."

Tavsiyesini dikkate almadan önce ortadan kaybolmasını bekledim. Yataktan atladım ve aramaya başladım. Yere indiğimizde yatak odasında ya da banyoda kendimi savunabileceğim bir şey olmalıydı. Babam kendini savunma dersleri almamıza gönülsüzce izin vermişti ve eğitmen birçok sıradan nesnenin silah olarak kullanılabileceğini söylemişti.

Banyodan bir şey çıkmadı. Ecza dolabı boştu ve duşta sadece plastik şişeler vardı. Tesisleri hızla kullandım ve yüzümü yıkadım, ardından diğer odadaki yatağın üzerinde bir tepsinin beni beklediğini gördüm. Açlık grevinin beni sadece zayıflatacağını ve yere indiğimizde savaşmak için gücümü korumam gerektiğini bilerek yemeğe yumuldum. Acelem ve korkum o anda her şeyin önüne geçtiği için yemeğin tadına bile bakamadım. Ne yazık ki çatal bıçak takımı plastikti, şarap kadehi ve su şişesi de öyle.

Bakmaya devam ettim. Masada boş kâğıttan başka bir şey yoktu, komodinde ise sadece prezervatifler vardı. Doğal olarak ekstra büyük. Tiksintiyle çekmeceyi kapattım ve yatağın altına bakmak için aşağı indim.

Duvar boyunca halının içine sıkışmış, onu fark ettim. Bir kalem. Onu kaptım ve kot pantolonumun cebine soktum.

Bir silah olarak fazla bir şey değildi ama onu kullanmak için doğru fırsatı beklemek zorundaydım.

Fausto

Yatak odasının kapısının açıldığını duydum ve vücudum alarma geçti. İtiraf etmek istemiyordum ama arkada onun sesini duymak için kulak kabartmışım. Bir okul çocuğu gibi hevesliydim. Kendimden iğrenerek başımı salladım. Onun için çok yaşlı olmasam bile, oğlumla nişanlıydı.

Kafamı kıcımdan çıkarmam gerekiyordu.

Bütün adamlarım dönüp onun boş bir koltuğa doğru ilerleyişini izledi, göğüsleri her adımda zıplıyordu. Uzun bacakları ve biçimli kalçaları, sırtına kadar inen sarı saç dalgaları ve melekleri ağlatabilecek bir yüzü vardı. Dio, kız ateşliydi.

Kafamı çevirdiğimde Marco'nun bana sırttığını gördüm. Beni bu kadar kolay mı okumuştum? On yıl önce babam öldüğünde ve ben capobastone olduğumda kuzenimi sağ kolum olarak atamışım. Aslında, daha fazla güvendiğim kimse yoktu. Birlikte büyümüş, birlikte öldürmüş ve 'ndrina rütbelerinde birlikte yükselmiştik.

Ama bu bana sırtmaya hakkı olduğu anlamına gelmiyordu. "Kaptanına söyleyeceğin bir şey mi var?" Ona sordum.

Hiç de azarlanmış gibi görünmüyordu. "Söylersem beni vuracak mısın?"

"Muhtemelen, yere indiğimizde."

Marco ellerini kaldırdı ve sessiz kaldı. Telefonuma, incelediğim e-postalara ve notlara geri döndüm. Bunlar ailemin serveti için kamuya açık bir paravan olarak kullandığım yasal işlerle ilgiliydi. Kuzenim Toni, Ravazzani şirketinin çoğunu benim için idare ediyordu ama ben de dahil olmaya devam ettim. Ne de olsa Guardia di Finanza beni ziyaret ettiğinde cevap vermek zorundaydım.

Bu gece evde kalmasını sağlamak için Giulio'ya mesaj attım. En kısa zamanda Francesca'yla buluşmasını istedim.

geldi. İkisi ne kadar çabuk tanışır, o kadar çabuk evliliği kabul edecekti. Bu arada Giulio onun sağlığıyla ilgilenebilir, onu Siderno'daki hayata alıştırabilirdi.

Oğlum henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen, onun yerleşmesine ve evlenmesine ihtiyacım vardı. Giulio'nun benim varisim olarak rolünü yerine getirme zamanı gelmişti, bu da kendi varislerini üretmek anlamına geliyordu. Ben de oğlum gibi tek çocuktum. Dolayısıyla, torunlarım olana kadar Ravazzani 'ndrina'nın geleceği risk altında kalacaktı.

Bu, düşüncelerimi pencereden gece gökyüzüne bakan Francesca'ya geri getirdi. Doğum kontrol hapı kullanıyor muydu? Giulio'yu eski erkek arkadaşı ve başka bir adamın çocuğunu taşıyor olabileceği konusunda bilgilendirmem gerekecekti. Düğünden önce kanaması olana kadar beklemek en iyisi.

Bakışları pencerenin yansımada benimkilerle buluştu ama sinmedi. Bu yönünü seviyordum. Çoğu kadın benden ya da en azından şöhretimden korkardı. Francesca'nın böyle bir sorunu yok gibiydi. Hatta son on yılda çoğu kadının cesaret edemediği kadar cesurdu. Aynı ruhu yatakta da gösterecek miydi?

Durmak zorundaydım. Bu düşünceler üretken değildi ve dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. Ayrıca, oğlumla evlenmeyecek olsa bile, çok gençti. Zaten bana hiç zorluk çıkarmayan bir metresim vardı ve onu değiştirmekle ilgilenmiyordum.

Francesca'yı görmezden gelmeye karar vererek telefonuma döndüm. Uçuşun geri kalanında Marco ve ben iş konuştuk, bu yolculuktan sonra dikkat etmem gereken her şeyi gözden geçirdik. İki ay sonra San Luca'da Crimine toplantısı yapılacaktı, bütün liderler her yıl orada toplanıp operasyonlarımızı tartışırlardı. Mancini gibi Toronto şefleri bile katılırdı. Bu, kârın artması ve tüm borçlarımızın tahsil edilmesi gerektiği anlamına geliyordu. 'Ndrina defterlerini temizlemek için başka işlerden adam çekmemiz gerekecekti.

Boynumun arkasını ovuşturdum, yorgunluk beni çekiyordu. Gözlerimi kapattım ama uçaklarda ya da

otellerde rahatlayamıyordum.

Bu yüzden Siderno'daki castello'dan nadiren ayrılırdım. En azından orada güvendedim.

"Sen arkada yatmalısın," dedi Marco. "Artık uyanık olduğuna göre."

"Yaklaştık. Eve gelene kadar bekleyeceğim."

"Çok kötü. Bahse girerim çarşafıların gibi kokuyordur." "Siktir git."

Marco kıkırdadı. "Sence Giulio onunla başa çıkabilir mi?" Tek gözümü kırptım. "Onun yumuşak olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, ama o senin gibi değil. Onları avucunun içine almıyor. Senden daha acımasız bir piç görmedim."

Sinirli olduğum kesindi. Giulio daha yumuşak başlıydı, tıpkı annesi gibi. Francesca için "Kendine gelecektir," dedim.

Pilot ineceğimizi anons etti. Ben kendi kemerimi takarken Francesca sessiz bir şekilde kemerini taktı. Sessiz tavrı beni rahatsız etti. Şu anda bağılıyor ve panikliyor olması gerekmez miydi? Kafama bir şey fırlatması? Pilotu etkisiz hale getirmeye çalışması? Yaklaşık otuz dokuz yıldır beni hayatta tutan içgüdü içimde çığlık atıyor, onun yanında tetikte olmamı söylüyordu. Bir şeylerin peşindeydi.

Sırtışı bastırdım. Her ne planladıysa, hazır olacaktım. Hiç şansı yoktu.

Dakikalar sonra yere indik. Merdivenlerden yere inerken Francesca'nın tam arkamda, Marco'nun da onun peşinde olduğundan emin oldum. Arabam bekliyordu, ben de onu arabaya doğru çekmek için kolundan tuttum ve elimde keskin bir acı hissettim.

"Cazzo!" Tısladım. Bana bir kalem saplamıştı, ucu şimdi etime gömülmüştü. Hırladım ve o şeyi derimden söküp yere fırlattım. Şu stranza.

Francesca fırsatını bulduğu anda kaçtı ama hâlâ her gün koşan Marco'ya denk değildi. Daha elimdeki kanı temizlemeyi bile bitirmemiştik ki arabama doğru sürüklendi.

"İmdat!" diye bağırdı özel hava pistinde çalıştırdığım ekibe. "Yardım edin! Kaçırılıyorum."

Adamlarım kıs kıs güldü. Elli mil yarıçapındaki bir alanda hiç kimse burada bir kaçırılma olayından şikâyet eden birine yardım etmezdi. Hepsi daha iyi biliyordu. Arabanın arka kapısını sarsarak açtım. "İçeri gir Francesca."

Diğer tarafa doğru yürüdüm, içimde neredeyse boğulacak kadar öfke kaynıyordu. Beni adamlarımın önünde utandırmıştı. Kanımı çekmiş ve beni zayıf göstermişti.

Eve vardığımızda bunun parasını ödeyecekti.

Marco'yla mücadele etti ama boşunaydı. Çok geçmeden onu da yanıma ittiler ve araba hızla uzaklaştı. "Özür dilemeyeceğim," dedi, huysuz bir çocuk gibi.

Bir kez olsun medeni görünmeye çalışmadım. Bunun yerine, normalde sakladığım karanlığı görmesine izin verdim. "Güzel, çünkü seni cezalandırmak için sabırsızlanıyorum."

Yutkundu ve manzaraya odaklandı. On beş dakika sonra evime, Castello di Ravazzani'ye vardık. Mülkün her parçasını -zeytinlikler, üzüm bağları, tarım arazileri ve otlaklar- çok seviyordum ama şu anda hiçbirinin değerini bilemiyordum. Ve bu sadece öfkemi arttırdı.

Araba taş girişin önünde durduğunda hareket etmedim. Marco'ya ve şoförüne "Bizi yalnız bırakın," dedim. Kapılar kapandı ve Francesca korkmuş küçük bir tavşan gibi sıçradı. Ona doğru hafifçe eğildim. "Bir şatoya sahip olmanın en sevdiğim yanını biliyor musun?"

"Hayır," dedi, sesi kırılarak. "Bir tahmin bile mi?"

"Taretler mi?"

Sırıtarak arabadan indim ve onun yanına geldim. Onu arabadan indirdikten sonra eğildim. "Bu kalenin en sevdiğim kısmı zindanı."

Nefes nefese kaldı. Sabrım tükenmişti, ona kaçma şansı vermedim. Bunun yerine onu omzuma aldım ve yerin altına inen arka girişe doğru yürümeye başladım.

Anında çarpınmaya başladı, bacakları çılgınca tekmeliyordu. "Beni yere bırak! Dur, lütfen."

Onu görmezden geldim ve devam ettim.

"Hayır, lütfen. Zindana giremem. Beni oraya götürmeyin. Lütfen, Sinyor Ravazzani."

Sinyor mu? Bu yeniydi.

Ama deliydim, mantıklı düşünemiyordum. Zindanı iş için kullanıyorduk, ancak topraklarımda insan öldürmemeyi tercih ediyordum. Çok fazla karmaşa yaratıyordu. Francesca birkaç saat nemli hücrelerden birinde kalabilirdi, o zaman misafirperverliğime daha uygun olabilirdi.

Ağır kapıyı açtığımda ağlıyordu. İyi oldu. Belki bu onun yerini öğrenmesine yardımcı olur.

"Lütfen, sinyor. Yapamam... Beni buraya indiremezsiniz."

Aşağı inerken ayakkabılarımdan tabanı eski taşa sürtündü. Umutsuzluk duvarlarda çınlarken, kan ve umutsuzluk havada asılı duruyordu; beni memnun etmekte asla başarısız olmayan iki tanıdık koku. Bu yerde korkunç şeyler yapmışım ve oğlum sayısız daha fazlasını yapacaktı. Ravazzani 'ndrina'nın mirası burada korku ve sindirme, gazap ve işkence yoluyla devam edecekti.

Kapının yanındaki askıdan bir anahtarlık alarak en yakın hücreye doğru yürüdüm. Birçok kişi denemiş olsa da demir parmaklıklardan kaçmak imkânsızdı. Duvara zincirler gömülmüştü ama onun için bunlara gerek olduğunu düşünmüyordum. En azından şimdilik.

Onu ayağa kaldırdım. Yanaklarında gözyaşları vardı ve ceketimi tutarken gözleri çılgına dönmüştü. "Lütfen. Yapma bunu. Kelimenin tam anlamıyla çıldıracağım."

Bu nesil. Çok dramatik.

Onu silkeledim ve geri çekildim, niyetim açıktı. Bir kaptan bir emri verdikten sonra asla değiştirmezdi. Asla zayıflık ya da pişmanlık göstermezdi. Bu kadına karşı üstünlüğü ele geçirecektim ve o da hizaya gelecekti.

Hücrenin dışına çıktım ve ağır metal kapıyı o içeri giremeden kapattım. Kapı kapandığında başını salladı, panik yüzünden titriyordu. Demir parmaklıkları sıkıca kavradı. "Lütfen, sinyor. Bunu yapmayın. Ne isterseniz yapacağım. İyi olacağım."

Dizlerinin üzerinde bana çok iyi davrandığını hayal ettiğimde bu sözler sikimin seğirmesine neden oldu.

Minchia! Oğlunun nişanlısı hakkında iffetsiz düşünceler besleyen bir adam için özel bir cehennem çemberi olmalıydı.

Bileğimi öfkeyle çevirerek kapıyı eski anahtarla kilitledim. Yerin üstünde yüksek teknolojiye geçmiş olabilirdik ama burada ortaçağ gayet iyi işliyordu. "Belki bu sana bu evde gücün kimde olduğunu öğretir, piccola monella."

Acı dolu bir çığlıkla parmaklıkları salladı ve kısa bir an için neredeyse hiç yapmadığım bir şeyi yeniden düşündüm.

Bir kapo zayıflık gösteremez.

Babam bunu yıllarca, neredeyse doğduğumdan beri kafama kazımıştı. Bu bizim kanımızda, tarihimizde vardı. Ne de olsa "'ndrina" kelimesi Yunanca'dan türetilmişti ve "eğilmeyen adam" anlamına geliyordu.

Bu da onun için bile merhamet olmayacağı anlamına geliyordu. Döndüm ve çıkışa doğru ilerledim. "İyi eğlenceler."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Francesca

Boğazım ağrıyana kadar çığlık attım. Hiçbir şey fark etmedi. Kapı kapalı kaldı, etrafım karanlıktı. İçeride kilitli kalmıştım ve kimse beni kurtarmaya gelmiyordu. Oh Tanrım. Hayatta kalamazdım.

Boğazım kurudu ve ciğerlerim yandı. Bu benim en kötü kabusumdu. Yerin altında, kimsenin beni bulamayacağı bir yerde kafeslenmişim. Burada hava bile var mıydı? Göğsüm yanıyordu, dizlerimin üzerine çöktüm. Boğulmam ne kadar sürerdi? Birkaç saat mi?

Histerinin zihnimdeki eski paniğin önüne geçtiğini hissedebiliyordum. Klostrofobim için gittiğim terapist nefes almamı ve yüze kadar saymamı, sakin kalmanın anahtar olduğunu söylemişti.

Gözlerimi kapattım ve saymaya başladım.

Sayılara, nefes alış verişimin hızına odaklanmaya çalıştım ama küflü hava bana nerede olduğumu, beni kimin hapsettiğini hatırlattı. Bu duvarlarda kaç kişi ölmüştü? Ravazzani burada birini öldürdü mü?

Tabii ki var, Frankie. İtalya'nın en efsanevi mafya klanlarından birinin kaptanı.

Bu zindanda hayaletler var mıydı?

Oh, lanet olsun. Ellerimi avuçlarımın içine kıvırdım, tırnaklarım etin derinliklerine battı. Acıyordu ama acıyı hoş karşıladım çünkü bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlatıyordu. Henüz ölmemiştim. Eninde sonunda beni geri alacaktı. Ne de olsa oğluyla evlenmek zorundaydım.

Ağzım acıyla doldu. Beni buradan çıkardıklarında muhtemelen aklım başımdan gitmiş olacak. O zamana kadar çıldırmış olacağım. İçi boş bir kahkaha attım. Belki o zaman beni Toronto'ya geri gönderir, değerli Ravazzani varisiyle evlenmeye uygun olmadığımı ilan ederdi.

Ya da belki beni öldürürdü.

İleri geri sallandım ve bunu düşünmemeye çalıştım. Bu nasıl benim hayatım haline gelmişti? İki gün önce on sekiz yaşında, erkek arkadaşı olan ve prestijli bir üniversiteye giden bir kadındım. Botanik okumayı planlıyordum. Bitkiler ve bilimle ilgili, açık havada olabileceğim bir şey. Şimdi ise İtalya'da bir zindanda kilitliydim ve istemediğim bir mafya prensiyle evlenmeye zorlanıyordum.

Minik pençeler taşın üzerinde sıçradı ve ben donakaldım. Aman Tanrım. Neydi o? Bir fare mi? Hayır, kulağa daha büyük geliyordu, daha çok fareye benziyordu. Titreyen dizlerimi göğsümde tutarak olabildiğince sıkıca kıvrıldım. Umarım Ravazzani fare yemiş cesedimi bulmuştur. Bu onun işine yarayacaktı, pislik herifin.

Beynim o noktada durmuş olmalı, çünkü güçlü kollar beni yerden kaldırına kadar başka bir şey hatırlamıyorum. Sıcak kaslı bir göğüs yüzümün yan tarafıyla buluştu ve ben karşı koymadım. Karşı koyamadım. Kaçmak için çaresizce kurtarıcıma sarıldım.

"Çok özür dilerim, sinyorina."

Ses yeniydi, tanımadığım bir sestiydi ama umurumda değildi. Biri beni kurtarmaya gelmişti, Yüce İsa'ya şükürler olsun. Ve bu Fausto Ravazzani değildi.

Beni merdivenlerden yukarı taşımaya başladı. "Babam bazen gerçek bir piç olabiliyor." Bu sözleri sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi sessizce söylüyordu.

"Sen Giulio'sun." Boğazının sert derisine doğru hıçkırdım, gözlerimden hâlâ yaşlar süzülüyordu.

"Öyleyim. Sen Francesca Mancini olmalısın."

Başımı salladım ve kemiklerimde kalan soğuğu temizlemek için çaresizce ona daha da sokulmaya çalıştım.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"En başından beri oraya hiç inmemeliydin. Bunu en kötü düşmanıma bile dilemem."

"Baban...."

"Öfkeli biri. Ve sen onu bir kalemle bıçakladın. Davranışını mazur gördüğümünden değil."

Merdivenlerin tepesine ulaştık ve karanlık gökyüzünde yıldızlar geniş bir alana yayıldı. Göğsümdeki düğüm gevşedi ve uçaktan indiğimden beri ilk gerçek derin nefesimi içime çektim. Toprak ve çimen kokusu alabiliyordum, bu da yıpranmış sinirlerime merhem oluyordu.

Artık iyisin. Artık kilitli değilsin.

Gıcırdayan dişlerimin arasından ona, "Beni yere bırakabilirsin," dedim. "Yürüyebilirim."

"Sana inanmadığım için beni affet. Birkaç dakika önce seni bulduğumda neredeyse katatonik durumdaydın."

Ben mi? İçimi çektim ve başımı koluma yasladım. "Küçük alanlarda pek iyi değilimdir."

Giulio İtalyanca küfretti. "Özür dilerim Francesca. Bilseydi... seni oraya koymayacağını düşünmek isterdim."

İma edilen şey açıldı: Fausto Ravazzani zalimliğe yabancı değildi. Bir insanın zayıflığını ona karşı memnuniyetle kullanabilirdi. Tanrım, ne ödül ama.

Ben yorum yapamadan kaleye girdik. Küçük bir oda, gerçek bir zindanı olan bir yer için şaşırtıcı derecede modern olan bir mutfağa açılıyordu.

Giulio eve doğru ilerlerken, "Zia'ya sıcak çay getirmesini söyleyeceğim," dedi. "O benim teyzem. Bizimle yaşıyor ve yemeklerin çoğunu o yapıyor."

Sakinleşerek etrafa bakmaya başladım; bu farklı hapishane türünü merak ediyordum. Zindanla arasındaki tezat şaşırtıcıydı. Görebildiğim kadarıyla pırıl pırıl ahşap aksanlar ve hafif alçı duvarlarla aydınlık ve havadardı. Büyük oval pencereler zevkli perdelerle çerçevelenmişti ve zemin fayans kaplıydı. Toronto'daki evimizden bile daha güzeldi.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiç güvenlik kamerası görmedim. Bu, ileride kullanmak üzere sakladığım bir bilgiydi.

"Burası evin benim kanadım," dedi Giulio. "Babam diğer tarafta kalıyor."

Tanrı'ya şükür. Fausto Ravazzani'yi bir daha görmek istemiyordum.

Giulio beni kitap raflarıyla dolu bir çalışma odası ve bir müzik odası da dahil olmak üzere birkaç odanın önünden geçirdi. Koridorun ortasında durakladı. "Bu benim odam, sondaki büyük kapı. Burası da senin odan."

Oda beklediğimden daha büyüktü, süslü metal bir yatak başlığı olan kral boy bir yatak vardı. Antika bir şezlong ve vintage tuvalet masası diğer tarafı oluşturuyordu. Hem kadınsı hem de klasikti ve hayranlık duymadan edemedim.

Bir hapishaneye ne kadar hayran olunabilirse.

Giulio odanın içinden küçük bir banyoya doğru ilerledi. Odanın büyüklüğü kalp atışlarımı tekrar hızlandırdı, bu yüzden beni fayans tezgahın üzerine koyarken derin bir nefes aldım. Zindandan çıkmıştım ve bir daha asla geri dönmeyecektim.

Giulio uzaklaştı ve ellerini ceplerine soktu. Dağınık koyu kahverengi saçları zahmetsizce alnına dökülüyordu; aktörlerin ve rock yıldızlarının muhtemelen bir stiliste tonla para ödediği bir görünüm. Babasının çenesine ve gözlerine sahipti ama yüzü daha uzundu. Daha zarifti. Ravazzani acımasızca yakışıklıyken, Giulio zarif ve

Muhteşemdi. Vücudu iri ve inceydi, henüz babasının gücüyle dolmamıştı. Ön kolları boyunca çeşitli dövmeleler uzanıyordu. Gia haklıydı, Giulio tam bir çerezdi.

"Manken misin?" Yarı şaka, ağzımdan kaçtırdım.

Ağzının kenarı kasıldı. "Ben de sana aynısını sorabilirim, Francesca Mancini. Ne de olsa modellik senin kanında var ve bana annene benzediğin söylendi."

"Bir kez denedim," dedim omuz silkerek. "Toronto'daki bir mankenlik ajansına fotoğraflarımı gönderdim ama göğüslerimin çok büyük olduğunu söylediler."

Giulio gülümsedi ve çoğu erkek gibi göğsümü incelemek yerine gözlerini yüzümden ayırmadı. "Bu onların kaybı." Giderek daha rahatsız görünerek ayaklarının üzerinde kaydı. "Duş almana izin vermeliyim. Çok yorulmuş olmalısın." Kapıya doğru döndü.

Bu kadar olamaz. Onunla evlenmek istemediğim gibi konuşulacak başka şeyler yok muydu? "Giulio, bekle!" Durakladığında, "Bu senin için sorun değil mi? Biz, yani evlenmek. Rastgele biriyle evlenmek yerine kendi gelinini seçmeyi tercih etmez misin?"

Gözleri düz ve teslimiyetçiydi, evlenmek üzere olan bir adamın heyecanını yansıtmıyordu. "Benim ne dilediğim önemli değil. Sadece onun ne istediği önemli."

"Bu doğru olamaz. Sen onun tek oğlusun. Birbirimize yardım edebiliriz, ona uygun olmadığımızı söyleyebiliriz. Beni çekici bulmadığını ya da çok şirret olduğumu söyleyebilirsin. Herhangi bir şey."

"Bana inanmaz, dahası umurunda da olmaz. Bir şeye karar verdiğinde asla fikrini değiştirmez."

Duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissettim ve avuçlarım terlemeye başladı. Yine de tekrar denemek zorundaydım. "Giulio, bunu istemiyorum. Eve, Toronto'ya dönmek istiyorum. Birkaç hafta içinde okula gitmem gerekiyor."

"Özür dilerim Francesca."

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedim ama boğazım çok acıydı. "Frankie," diye fısıldadım, birinin bana ismimle seslenmesine ihtiyacım vardı.

Hayatım boyunca duyduğum isim. Evimi, beni gerçekten önemseyen insanları hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Cosa?"

"Herkes bana Frankie der."

"Frankie," dedi sessizce, bakışları acıma doluydu.

"Neşelen biraz. En azından birlikte mutsuz olacağız."

Bu şifreli ifadedden sonra beni banyoda yalnız bıraktı.

Fausto

Oğlum merdivenlerden inerken ben de merdivenlerin dibinde bekledim. "Ofisime. Şimdi."

Giulio bana dikkatli bir ifadeyle baktı ama mermer zemini geçip kalenin diğer tarafına doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Çenemi sıkıca kapatarak onu takip ettim ve ona bağırarak yerine öfkemi kontrol altına almaya çalıştım.

Ofisime girdiğinde doğrudan içki şişelerinin yanına gitti. Marco hâlâ oradaydı ve daha önceki toplantımızdan kalma koltuklardan birinde oturuyordu. Bu gece Giulio'yu araya girdiği için öldürmediğimden emin olmak istediğine şüphe yoktu. Kapıyı arkamdan çarptım, öfke tenimin her santimini yakıyordu. "Otur lan yerine, Giulio."

Geldi ama sağ elinde neredeyse dolu bir bardak burbon tutana kadar gelmedi. "Beni mi görmek istedin, baba?"

Kendi içkimi doldurdum ve masamın arkasına geçtim, kafamı makul ölçüde açık tutmak için derin nefes aldım. Patron olarak her konuda akıllı başında ve sakin olmaya çalışıyordum. Bu her zaman işe yaramıyordu, özellikle de Giulio'nun yanındayken. Ve görünüşe göre Francesca'nın yanında. "Bu aileden kim sorumlu?"

"Sen," diye yanıtladı oğlum.

"Peki kaptanınız kim?"

"Sen."

"O zaman neden emirlerime karşı gelip Francesca'yı hücreden çıkardığınızı açıklayacak mısınız?"

Bana cevap vermeden önce bir kadeh içti. "O benim nişanlım. Gelir gelmez karanlıkta kilitli kalması doğru değil."

"Bu ailede neyin doğru olduğuna ben karar veririm, Giulio. Ben, sen değil." Yaralı elimi kaldırdım. "Adamların önünde beni bir kalemle bıçakladı. Orada geçireceği birkaç saat ona zarar vermezdi."

Başını salladı. "Onu görmedin, baba. Sanırım karanlıktan korkuyor ya da klostrofobik. Onu bulduğumda neredeyse katatonik durumdaydı."

Göğsümdeki suçluluk duygusu olabilecek sızıyı görmezden geldim. Buna mecburdum. Zayıflığı göze alamazdım. Yani bu Giulio'nun kahramanı oynama girişimi miydi? Beni kötü adam gibi göstermeye mi çalışıyordu?

Kötü olan sensin. Ve onu sana tercih etmeli, Stronzo.

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Birbirlerini sevmelerini, evliliklerinde mutluluğu bulmalarını istiyordum. Belki de birlikte Lucia ve benim sahip olduğumdan daha fazla şansa sahip olacaklardı. Ve torunlara ihtiyacım vardı. Dio, aklımı kaçıırıyordum.

İçkimi yudumladım ve yangın öfkemi hafifletmesine izin verdim. "O zaman ona yardım ettiğine sevindim. Size minnettar olduğuna şüphe yok, bu da beni memnun ediyor."

Giulio kaşlarını çattı, benimkine çok benzeyen gözleri şüpheli bir hal aldı. "Onu minnettarlığını kazanmak için kurtarmadım ama şimdi onu bu yüzden mi zindana attığını merak ediyorum. Benimle savaşmasın diye."

O kadar kurnaz değildim ama iyi ki benim bunu yapabileceğimi düşünmüştü. "Seninle kavga etmeyecektir. Yine de düğüne ev sahipliği yapmadan önce birbirinizi tanımanız için size birkaç hafta vereceğim."

"Beklemenize şaşırdım."

Boğazımı temizledim, haberin paylaşılması gerektiğini biliyordum ama nasıl tepki vereceğinden emin değildim. "Toronto'da bir erkek arkadaşı varmış."

Giulio içkisini yudumladı, habere dışarıdan herhangi bir tepki göstermedi. "Ve?"

"Ve o bakire değil. Onunla evlenmeden önce başka bir adamın çocuğunu taşımadığından emin olmanız akıllıca olur, değil mi?"

"Saf olmayan bir kadınla evlenmeme izin verecek misiniz?"

"İdeal değil ama çok güzel ve enerjik. Annesi İtalya'nın en ünlü kadınlarından biriydi. Francesca sana mükemmel bir eş olacak. Bu da Mancini'ye olan borcunu kapatır."

"Ve Kanadalılar serbest kalmak isterlerse Siderno ile Toronto arasında daha güçlü bağlar kurulmasını sağlar."

Memnuniyetle ona gülümsedim. "Doğru. Önce kardeşlik, figlio mio. Her zaman. Bir gün bu koltuğa oturacak ve tüm Ravazzani erkeklerinin yaptığı gibi emirleri sen vereceksin. Biz her şeyden önce 'ndrina kardeşlerimize hizmet ederiz."

"Biliyorum, baba. Biliyorum."

Onu incelerken parmaklarımı masaya vurdum. "Gratteri'ye önümüzdeki üç hafta içinde daha hafif sorumluluklara ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim. Bu sayede Francesca'yı yeni rolüne alıştırabilirsin."

Daha dik oturdu. "Buna gerek yok. Yeni gece kulübünü açmak için çalışıyoruz, bu yüzden geceleri dışarıda olacağım ama gündüzleri evde olacağım. O zaman Frankie'yle vakit geçireceğim."

"Frankie?"

"Herkes ona böyle sesleniyor. Bildiğini varsaymıştım."

Hayır, bana söylememiştii. Uyuşturucu, uçuş ve bıçaklanma arasında konuşmak için fazla zaman yoktu. Ama sonra bir şekilde oğluma söyleyecek zaman bulmuştu.

Boğazımı temizledim. "Güzel. Gidebilirsiniz." Kapıya doğru işaret ettim.

O gittikten sonra sandalyemde arkama yaslandım. "Bunu iyi karşıladı, düşününce."

"O sadık biri," dedi Marco. "Sadık bir evlat."

Evet, öyleydi. Çenemi okşadım. "Ondan hoşlanması daha iyi."

"Sanki kendinizi ikna ediyormuşsunuz gibi geliyor. Suçlu mu hissediyorsun?"

Öyleydim ama bunu asla kabul etmezdim. "Sen benim en eski ve en yakın arkadaşımsın, ailemsin ama bunun bile bir sınırı var."

"Hayır, değil. Senin huysuzluklarına katlanacak tek kişi benim. Bu arada, Mancini onun kaçmasına izin verdiği için özür diledi. Duvarının o kısmındaki güvenlikle ilgilendiğini söyledi."

Homurdandım ve yaralı elimi esnettim. Mancini Francesca'yı hafife almıştı, artık onun neler yapabileceğini bildiğim için bir daha asla yapmayacağım bir şeydi bu. "Güzel. Belki diğer iki kıza daha iyi göz kulak olur."

"Ayrıca ne zaman olursa olsun düğüne katılmayı talep etti."

Che palle. İlişkimizde taleplerde bulunan kişi Mancini değildi. "Bunu düşüneneğim."

"O kızın babası, Rav. Hiçbir baba kızının düğününden uzak tutulmak istemez."

Kuzenime ters ters baktım. "Yapacak işlerin var, değil mi?" Siderno'dan Milano'ya, Sao Paulo'dan Montreal'e uzanan, denetlememiz gereken yüzlerce operasyon vardı. Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'ne herkesten daha fazla kokain ve eroin tedarik ediyorduk. Marco bunların çoğunda etkiliydi.

"Bu gece olmaz," dedi ayağa kalkarak. "Maria ile film izlemek için evde kalacağım."

Marco'nun evliliği benimkinden daha mutlu olmuştu, çünkü karısına gerçekten aşık olmuştu. Üç oğulları vardı.

Ravazzani 'ndrina'nın zaten güçlü üyeleri. Kendime kıskanmadığımı söylemeye çalıştım ama bu bir yalandı. "Sana sürekli bir mantenuta bulmanı söylüyorum. Bir eşten daha az iş."

"Gerek yok. Metresleri sana bırakacağım, Cugino."

"Calabrialı bir erkeğin bir kadına sadık kalması uzun yıllar karısı. Taşakların buruşup düşecek."

Kapıya doğru giderken güldü. "Eğer bir mantenuta besleseydim Maria onları kendisi keserdi. İyi geceler, Rav."

Başımı salladım ve akşamımın geri kalanını düşünürken boş bardağıma baktım. Öfke ve suçluluk duygusu içimde çalkalanıyordu, bedenim yorgun ama bir tel gibi gergindi. Uyku yakın zamanda gelmeyecekti.

Yapılacak tek bir şey vardı. Telefonumu elime aldım ve rehberimde gezindim. İstediğim ismi bulduğumda yazmaya başladım.

ON BEŞ DAKIKA. SERTÇE SIKILMEYE HAZIR OL.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Francesca

Odanın içine ışık doldu, kör edici güneş ışığı çizgileri beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi zorlukla açabildim.

Bütün gece kapımdaki kilidin içeri girmek isteyen biri için hiçbir şey ifade etmeyeceğine ikna olmuş bir şekilde dönüp durdum. Yani, parlak mavi gözlü ve genç kadınları kaçırp uyuşturmaktan hoşlanan kötü huylu biri. Rahatlayabilmemin tek yolu Giulio'nun birkaç kapı ötede uyuduğunu bilmektir.

Sırt üstü yuvarlandım ve alçı tavanı inceledim. Eğer bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaksam, yatakta kalamaz ya da bu odada saklanamazdım. Dışarı çıkıp keşfetmeli, zayıf noktalar aramalıydım. Kaçmak için bir plan bulmaya çalışmalıydım. Giulio bu evliliğe boyun eğmiş olsa bile, ben kesinlikle boyun eğmemiştim.

Neyse ki banyoda ihtiyaç duyabileceğim her türlü tuvalet malzemesi vardı, çoğunlukla Kanada'da bulamadığımız yüksek kaliteli İtalyan markaları. Dolap ve gardırop yoga pantolonlarından tasarımcı elbiselerine kadar kıyafetlerle doluydu.

La Perla sütyenleri ve külotları bile, gerçi neden bu kadar seksi iç çamaşırlarıyla uğraştıklarını bilmiyorum. Burada kimse onları görmez.

Kalktım ve rahat etmek için kot pantolon ve tişört seçerek giyindim. Kot pantolon üzerime tam oturmuştu ama gömlek göğüslerimi biraz sıkıyordu. Onu üzerimde bırakmaya karar verdim. Belki göğüslerim bazı muhafızların dikkatini kaçış çabalarımından uzaklaştırabilirdi.

Hazırlandıktan sonra koridora çıktım. Ev sessizdi. Giulio'nun kapısı kapalıydı ama mutfığa giden yolu hatırladığım için aşağıya indim. Umarım Ravazzani de oğlu gibi geç yatmıştır.

Taze pişmiş ekmek kokusu ağzımı sulandırdı. Mutfakta Zia'yı fırından bir şeyler çıkarırken buldum. Dün gece bana çay getirmişti ve ondan hemen hoşlanmıştım. Grimsi kahverengi saçları olan yaşlı bir kadındı, Ravazzani'nin babasının kız kardeşiydi ve kocası ile oğlu yıllar önce öldürüldüğünden beri kalede yaşıyordu. Ne yazık ki pek İngilizce konuşamıyordu.

"Merhaba," dedim içeri girerken.

Bana gülümsedi ve tepsiyi kaldırdı. "Ciao, bella. Caffé?"

Adadaki bir tabureye oturdum. "Evet. Teşekkür ederim."

Az sonra önüme bir fincan espresso ile birlikte kruvasan benzeri şeylerden oluşan bir sepet koydu. "Mangia, bella. Cornetti."

Bir böreğe, özellikle de sıcak bir böreğe karşı koyamazdım. Bir mahkum olabilirdim ama ölü değildim.

Giulio içeri girdiğinde üçüncü pastamın tadını çıkarıyordum, tamamen giyinmiş ve saçlarını şekillendirmiş, bir film yıldızı gibi görünüyordu. Zia'nın yanaklarını öptü ve sonra bir pastaya uzandı. "Buongiorno, Frankie. Nasıl uyudun?"

"Sanki evimden kaçırılmış ve yabancı bir ülkeye getirilmiş gibiydim."

"Kulağa doğru geliyor," dedi yarım bir gülümsemeyle. "Bugün size malikâneyi gezdireceğim. İstersen biraz şarap ve grappa bile tadabiliriz."

"Burada üzüm bağları mı var?"

Giulio bana gülümsedi. "Üzüm bağları, zeytinlikler, hayvanlar.

Soppressatamız rakipsizdir. Bayılacaksınız." "Eve gitmeyi tercih ederim."

"Hadi ama. Bütün gün içeride kalmak istemezsin."

Doğru, ayrıca bir tur mülkü öğrenmeme yardımcı olur.

"Tamam."

Fayansın üzerindeki topuklu ayakkabılar dikkatimi çekti. Baktığımda uzun boylu, kahverengi saçlı bir kadının oraya aitmiş gibi mutfağa doğru adım attığını gördüm. Güzel ve inceydi, küçük gümüş elbisesi her mankenin uğruna cinayet işleyeceği bir vücut sergiliyordu. Topuklu ayakkabıları bacaklarını daha da uzun gösteriyordu. O da kimdi?

"Günaydın, Zia. Giulio. Çıkarken Zia'nın pastalarından bir tane almak istedim." Aksanı İtalyan değildi ama çıkaramadım. Doğu Avrupalı olabilir mi?

Zia kadına sıkı bir gülümseme verdi ama Giulio biraz daha misafirperverdi. "Buongiorno, Katarzyna."

Kadın adadaki sepetten bir poğaça aldı ve başını bana doğru eğdi. "Siz nişanlısı olmalısınız."

"Ben Frankie."

"Sanırım birbirimizi çok sık göreceğiz."

Zia ocaktan, boğazından onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. Giulio espresso fincanını yere bıraktı. "Şoförümüz seni istediğin yere götürecektir Katarzyna."

"Farkındayım, Giulio. Bu benim ilk seferim değil." Gözlerini devirdi, ancak yüzünde bir gülümseme kaldı. Geldiği yoldan geri dönerken omzunun üzerinden baktı. "Teşekkürler, Zia. Pastaların bomba gibi."

Üçü tekrar yalnız kaldıklarında, sessizlik bunaltıcıydı. Zia öldürücü, Giulio ise utanmış görünüyordu. Nedenini anlayamıyordum ama midemdeki batma hissi anlayabileceğimi söylüyordu. Zia haç çıkardı

İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Giulio ona cevap verdi ama ben hiçbir şey anlamadım.

"Kimdi o kadın?" Ben sordum.

Giulio içini çekti. "Katarzyna babamın şu anki mantenuta'sı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ben yaptım. Kadın tuttu.

O kadın Ravazzani'nin metresiydi. Ve dün gece burada uyudu. Onun evinde.

Bir oyuncağı olması umurumda değildi. Sadece bu sabah onu gördüğüme şaşırmıştım. Evet, midemdeki boşluk hissi kesinlikle sürprizdi.

"Oh. Öyle görünüyor...." Söyleyecek bir şey bulamadım. "Burada rahat," diye bitirdim.

"Korkunç biri değil," diye onayladı Giulio. "Ama ben babamın özel hayatına asla karışmam. Merak etme, uzun sürmez. Hiç dayanmazlar."

Yapmadılar mı? Görünüşe göre Ravazzani şüphelendiğimden de kötüymüş.

"Hiç yapmazlar, ne?" diye sordu derin bir ses.

Şeytanın kendisi mutfağa girdiğinde vücudum sarsıldı, rahatsız edici derecede seksi ve sinir bozucu derecede yenilenmiş görünüyordu. Neden öyle olmasındı ki? Dün gece zindanda saatler geçirmemişti.

Kendime engel olamayarak kirpiklerimin arasından onu inceledim. Gri takım elbisesi mükemmel çizgiler ve lüks bir kumaştan oluşuyordu ve gözlerinin rengini tamamlayan mavi bir kravat takmıştı. Saçları ıslaktı, belli ki duştan yeni çıkmıştı. Katarzyna da onunla birlikte miydi? Onu duşta mı becermişti?

Hayatımda isteksiz kadın yok Francesca.

Onu düşünmeyi, görünüşünü fark etmeyi bırakmalıydım. O odaya her girdiğinde kollarımdaki tüylerin diken diken olması hoşuma gitmiyordu. Bu korkunç ve tehlikeli adama - beni bir zindana kapatan adama - ilgi duymam söz konusu bile olamazdı.

"Niente, Papà," dedi Giulio, babası odada olduğu için duruşu daha da sertleşmişti.

Ravazzani, Zia'nın yanağını öpmek için eğildi. "Buongiorno, nonnina." Ona sarılırken yüz ifadesi yumuşak ve şefkatliydi.

Zia gülümsedi ama hızlı bir İtalyanca'yla onu uyarır gibi yaparken avucuyla omzuna vurdu.

Giulio bana doğru eğildi. "Sırf onu kızdırmak için ona sürekli büyükanne diyor."

Kaşlarımı çattım. Yaşlı Ravazzani'nin bu yönünü görmek istemiyordum, sevdiği belli olan teyzesiyle alay eden yönünü. Onun yüzde yüz zalim ve kalpsiz kalmasına ihtiyacım vardı.

Ravazzani bir fincan espresso hazırlamaya başladı, sonra tezgâha yaslandı ve Giulio ile İtalyanca konuştu. Yakalayabildiğim tek kelime "kan" oldu. Daha yavaş konuşmalarını diledim. Biraz İtalyanca biliyordum ama bu hızlı tempoya ayak uyduracak kadar değil.

Kaçışıma yardımcı olması için önümüzdeki birkaç gün içinde dil becerilerimi kesinlikle geliştirmem gerekecekti.

Giulio'nun yüzü karardı, babasının söylediklerinden hoşnut olmadığı belliydi. Ama başını salladı. "Sì, Papà."

Ravazzani, Giulio ve beni işaret ederek İngilizce, "Bu beni memnun etti," dedi. "İkiniz birlikte vakit geçirecek ve birbirinizi tanıyacaksınız. Bu çoğumuzun evlenmeden önce sahip olduğundan daha fazla."

Sonra bunu Zia için İtalyanca olarak tekrarladı, o da Ravazzani'yi güldüren bir şeyle karşılık verdi ve nefesim boğazımda düğümlendi. Yüzünün sert çizgileri hafifledi ve ağzı kıvrıldı, tüm erkek cazibesi ve İtalyan güzelliği ve karnımda bir uyarılma hissettim.

Kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Ondan etkilenemezdim.

"Ne dedi?" Aklımı onun bakışlarından uzaklaştırmak için çaresizce sordum.

Espressosunu yudumladı ve kenarından beni inceledi. "Bunun kasıtlı olduğunu, çirkin yüzümün ve asık suratımın potansiyel gelinleri korkutacağını söyledi."

Bu tanımın yarısına katılıyordum. "Ya da zindanın," diye eklemekten edemedim.

Odadaki hava bir anda değişti. Giulio kıpırdamadı, Ravazzani ise bana kışın Toronto gölünü hatırlatan soğuk bir bakış fırlattı. Üzerinde küçük bir bandaj olan elini esnettiğini gördüm. "Hücrede geçirdiğin kısa süre hoşuna gitti mi, monella? Çünkü eğer bana bir sebep verirsen sana tekrar eşlik etmekten mutluluk duyarım."

O küçük nemli yere geri dönme düşüncesi omurgamda dehşet dalgaları yarattı ve tenim soğuk ve nemli bir hal aldı. Ruhumda hissettiğim tüm nefretle ona baktım.

Giulio, babasına bunun yeterli olduğunu söyleyerek, "Basta, Papà," dedi.

Ravazzani fincanını ve tabağını mutfaktan dışarı taşıdı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

"Onu bu şekilde kışkırtmamalısın," diye uyardı Giulio. "Ve kesinlikle bir daha erkeklerin önünde asla."

"Buraya iyi davranmak için gelmedim. Buraya baskı altında geldim ve eve gitmek istiyorum."

Giulio üzüntüyle başını salladı. "Bu hayatta istediğimizi nadiren elde ederiz Frankie. Şimdi kaderini kabullenmen en iyisi." Ben daha açıklamasını isteyemeden elini uzattı. "Hadi dışarı çıkıp etrafı keşfedelim, olur mu?"

Zia'ya kahvaltı için teşekkür ettikten sonra Giulio'yla birlikte arka kapıdan geçip sabah güneşine çıktık. Bir şekilde bugünkü gezintiyi kendi avantajıma kullanacak ve bu kâbustan nasıl kurtulacağımı bulacaktım.

EMLAK hayal ettiğim gibi değildi.

Giulio büyüleyici ve eğlenceliydi, bana tesiste eşlik etti ve beni çalışanlarla tanıştırdı. İtalya'da nadir bulunan ve ödüllendirilen ünlü siyah domuzları gördük ve onlardan yapılan prosciutto ve culatello'nun tadına baktık. Peynir yapmak için sağılan koyunlar, inekler ve keçiler vardı. Limon, incir ve kestane ağaçları yamaçları süslüyordu ama burada zeytin ağaçları ağırlıktaydı. Giulio bana Ravazzani zeytinyağından tattırdığında, zeytin ağaçlarının sayısı birden anlam kazandı. Yağ, Kanada'da yediklerimden, hatta İtalya'dan ithal ettiklerimizden bile daha iyiydi.

Çalışanlara sorular sormaktan kendimi alamadım ve Giulio gerektiğinde tercümanlık yaptı. İşçiler Ravazzani ailesiyle olan bağlarından gurur duyuyor gibiydi, birçoğu burada çalışan önceki nesillerin izinden gidiyordu. İşverenlerinin kadınlara ilaç verip casusluk yapan bir adam kaçıran kişi olduğunu bilip bilmediklerini sormak istedim ama Giulio'nun bunu bana tercüme etmeyeceğinden şüphelendim.

Son durağımız, asmaların göz alabildiğine uzandığı üzüm bağıydı. Burada Gaglioppo ve Greco bianco üzümleri yetiştiriliyordu ve bu üzümleri harmanlayarak kırmızı ve roze şaraplar yapıyorlardı. Ayrıca meyan kökü ile tatlandırılmış bir grappa olan nigredo da yapıyorlardı ve bunun dünyadaki en sevdiğim şey olduğunu hemen keşfettim.

"Sakin olun, hanımefendi," dedi şarapçı Vincenzo, bir yudum daha alırken. "Ravazzani grappa yudumlanacak."

Giulio, içkisini yudumlayan birini taklit ederek, "Kanadalılar hızla Amerikalılar gibi olmaya başladı," diye alay etti. "Daha çok, daha çok, daha çok."

"Kanadalıları çekiştirmeyi bırak," dedim omzunu iterken. "Biz İtalyanlardan daha iyiyiz."

Vincenzo kıkırdadı ama başını salladı. "Tadının geri gelmesinden hoşlanmayacaksınız, sinyorina."

Bu yorumu elimin tersiyle ittim. "Ben içtikten sonra asla kusmam. Biz Mancini'ler daha sert şeyler yaparız."

Vincenzo ve Giulio birbirlerine eğlenerek baktılar. Giulio, "Hiç şüphesiz öylesiniz, güzelim," dedi ve şişeyi kaldırdı. "Bir tane daha ister misin?"

"Per favore," dedim, bu Giulio'yu sadece güldürdü.

"İtalyancanın gelişmeye ihtiyacı var."

"Ben biliyorum. Bana öğretecek misin?"

"Elbette, ama acelemiz yok."

Vardı ama bunu söyleyemezdim. Giulio evliliğimizi kabullenmişti ve kaçma planlarımdan onu haberdar edersem ne yapacağını kim bilebilirdi? Bir dost olmaya başlamıştı ama bir müttefik değil. Her şeyden önce o bir Ravazzani'ydi.

Vincenzo yanımdan ayrıldı ve ben de babasından korkuyor gibi görünen ama yine de beni kurtaran bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmeye karar verdim. "Ndrangheta'da ne iş yapıyorsun?"

Giulio elindeki grappayı yuttu ve yüksek sesle öksürdü. "Her zaman bu kadar ileri mi gidersin?"

"Özür dilerim. Sadece babandan farklı görünüyorsun. Seni sertleşmiş bir gangster olarak görmekte zorlanıyorum."

Dudaklarını yaladı ve elindeki bardağı inceledi. "Bildiğim tek şey bu. Annem öldüğünde küçüktüm ve o zamandan beri Zia, babam ve 'ndrina vardı. On dört yaşımda katıldım. Benim için başka bir hayat yok."

"Bu kulağa... üzücü geliyor."

Ağızının kenarı kasıldı ve babasının daha genç bir versiyonu gibi görünmesine neden oldu. "Sadece dışarıdan bakan biri bunu böyle görebilir. Ravazzani'nin varisi olmak büyük bir ayrıcalıktır."

"Öyle ama sadece sen istersen. Eğer babanla aynı hayatı istiyorsan."

"Başka seçeneğim yok. Karşılaştığım herkes tarafından hem korkulan hem de saygı duyulan biri olmak kötü bir şey değil. Babamın ünü pek çok kişi tarafından biliniyor."

"Bizim dünyamızda bir erkek çocuğunun nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum. Kız kardeşlerim ve ben babamın işinden korunduk."

"Olması gerektiği gibi," dedi Giulio. "Yaptığımız iş erkek işi, gerçi bugünlerde 'ndrine'ı yöneten kadınların sayısı giderek artıyor."

"Var mı?"

"Evet. Aslında babamın beni Melbourne 'ndrina'nın başı La Madrina'nın kızıyla evlendireceğini sanıyordum. Ama sonra sen çıkageldin."

Avustralya, vay canına. "Diğer kadınla evlenmek istedin mi?"

"Hayır, ama bunun pek önemi yok. Benim rolüm evlenmek ve geleneğimizi devam ettirmek için daha fazla Ravazzani erkek çocuk sahibi olmak."

"Şart değil. Baban yeniden evlenebilir."

Giulio'nun yüz ifadesi bu konunun açıldığını ve reddedildiğini gösteriyordu. "Reddediyor. Sanırım annemin ölümünden dolayı içinde büyük bir suçluluk duygusu taşıyor."

Fausto Ravazzani, suçluluk mu hissediyor? Buna inanamadım. "Hasta mıydı?"

"Hayır, o öldürüldü."

Nefesim kesildi, şaşkınlıktan ve fazla grappadan sallanırken ahşap masanın kenarına tutundum. "Kahretsin, bu korkunç. Özür dilerim Giulio."

"Teşekkür ederim. Onu zar zor hatırlıyorum ama anılarım güzel anılar."

"Nasıl oldu bu?"

"Sahilde koşuyordu. Güney Amerikalı bir çete onu ve korumaları öldürdü. Babamın rakipleriyle yaptığı bir anlaşmayla ilgiliydi."

"Suçlu hissetmesine şaşmamalı."

"Ne yazık ki bizim dünyamızda bu çok yaygın." Giulio derin bir iç geçirdi. "Bu hayattan çıkmanın tek yolu ölüm, Frankie. Her birimiz bunu biliyoruz."

Bu acı haberi sindirirken grappamı bitirdim. "Beni ailenizle evlenmeye ikna etmeye çalışıyor olmanız gerekmiyor mu?"

Sesini fısıltının biraz üstüne çıkaracak kadar alçalttı. "Size söyledim, ikna etmeye gerek yok. Hoşumuza gitse de gitmese de bu gerçekleşecek."

"Seninle evlenmek istememe nedenlerimi biliyorum, ama sen neden evlenmek istemiyorsun?"

"Bunun bir önemi yok ve bunu burada tartışmamalıyız."

Etrafımıza bakındım ama eski tadım odasında başka kimse yoktu. Sadece şarap fiçileri bizi duyabiliyordu. "Yalnızız."

"Hayır, değiliz. Evde ya da arazinin herhangi bir yerinde mahremiyet yok Frankie. Bunu asla unutma."

"Ben hiç kamera görmüyorum." Babamın kameraları, hareket ettikçe vınlayan eski tip hantal kameralardı.

"Onlar sofistike. Babam istemediği sürece kameraları ya da dinleme cihazlarını göremezsiniz."

Kaçış planlarımı düşünürken midem bulandı. Yatak odamda gözetleme cihazları var mıydı? "En azından mülkü terk etme özgürlüğüne sahipsin."

"Buna tam olarak özgürlük diyemem ama evet, ayrılabilirim." Her birimize biraz daha grappa doldurdu. "Sizi Siderno'da gitmek istediğiniz her yere götüreceğim, tamam mı?"

"Tabii. Havaalanına ne dersin?"

Kıkırdadı ve bardağıyla kadeh kaldırdı. "Espri anlayışın var Frankie Mancini. Bunu beklemiyordum. Ayrıca Amerikalıların dediği gibi cesaretin de var ama bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyorum."

"İyi olmasını umuyorum çünkü nasıl farklı davranacağımı bilmiyorum."

"Babamın sana bu kadar sert tepki vermesinin nedeni bu olmalı." "Çünkü benden nefret ediyor."

"Hayır, istemiyor. Dün gece onu çok kızdırdınız, uzun zamandır onu görmediğim kadar kızdırdınız. Çok sinirliydi."

"Özel cazibem iş başında olmalı."

"Bu çok garip. Genelde kadınlara karşı çok kibardır." "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Hayır, ciddiym. Onları büyölüyor. Onları rahatlatıyor. Kadınlar babamı seviyor."

Tabii ki biliyorlardı. Muhteşem ve güçlü bir İtalyan erkeğiydi ve yatak odasında bir canavar olduğuna şüphe yoktu. Katarzyna'yı ve 20'li yaşlarının sonunda ya da 30'lu yaşlarının başında olmasına rağmen manken gibi mükemmelliğini hatırladım. Bütün kız arkadaşları bu kadar güzel miydi?

Giulio, gözleri yüzümde gezinirken, "Yüz ifaden çok tuhaf," diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"

Çakırkeyiftim ama babasıyla ilgili rahatsız edici düşüncelerimi itiraf edecek kadar sarhoş değildim. Onun yerine kısmi bir gerçekle yetindim. "Bugün kaçmayı neredeyse hiç düşünmedim."

"Bu iyi. Senden bir Calabrialı yaratacağız."

Hayır, yapmazlar. Mafya karısı olmaktansa ölmeyi tercih ederim. "Senden hoşlanıyorum, Giulio." Başımı üzüntüyle salladım. "İstemiyorum ama seviyorum."

"Bu her şeyi kolaylaştıracak, Frankie. Sana iyi bir koca olacağım. Ve bir gün, bunların hepsi bizim olacak."

"Alınma ama umarım yanılıyorsundur." Grappamı bitirdim ve ayaklarımın üzerinde sallandım. "Vay be."

Giulio sırtıttı. "Sanırım geri dönme vakti geldi."

"Mecbur muyuz? İçeride kapalı kalmaktan nefret ediyorum. Bugün bitkilerle ve ağaçlarla birlikte dışarıda olmak çok güzeldi."

"Korkarım neredeyse akşam yemeği vakti geldi. Babam bizi bekliyor olacak."

"Baban." Boğazımdan küçümseyici bir ses çıkardım. "Beni zaten zindana attı. Onaylamazsa bir sonraki adımda ne yapacak? Beni askıya mı asacak? Smaç sehпасına mı bağlayacak?"

Giulio hiç eğlenmemiştı, ağzı düz ve ciddiydi. "Asla öğrenmek istemezsin, bella. Gel hadi. Bütün bu grappayı içmek için yemeğe ihtiyacın var."

Koluma girdi ve beni tadım odasından çıkarmaya başladı. Vincenzo'ya veda ettik ve şatoya giden toprak yolda yürümeye başladık. "Grappa'yı sevdiğime karar verdim," dedim.

Giulio'nun koluna sarıldım. "Ve mülk o kadar da kötü değil."

"Bunu duyduğuma sevindim." Benimle dalga geçiyordu.

"Toronto'ya döndüğümde burayı gerçekten özleyeceğim."

"Sen var için koy bir son için şunlar
düşünceler. Ne yazık ki ikimiz için de Frankie,
sen burada kalacaksın."

Midem a l t ü s t oldu. Bir incir ağacının arkasına koştum
ve kustum.

ALTINCI BÖLÜM

Fausto

Ertesi sabah her zamanki saatimde mutfağa geldim. Oğlum Zia'yla birlikte oradaydı ama Francesca hâlâ ortalıkta yoktu. Dün akşam grappa yüzünden bizimle yemek yiyemeyecek kadar hastaydı ve görünüşe göre henüz uyanmamıştı.

Hoşuma gitmedi.

Giulio ve Francesca dün tadım odasında mutlu görünüyorlardı. Kendime engel olamayıp güvenlik kamerası görüntülerini izledim, kızın ona gülümseyişini içime çektim. Güldüğünde dudaklarının kıvrımını inceledim. Oğlumdan hoşlandığı belliydi ve kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Birlikte geleceklerinin bir işareti, Ravazzani ailesinin gelecekteki başarısı için ortak hedef doğrultusunda çalışan bir ekip.

Zia'nın yanaklarından öptüm ve bir fincan espresso yaptım. Giulio telefonunda bir tür videoda geziniyordu. Dün gece iş için dışarı çıkmıştı ve görünüşe bakılırsa eve daha yeni dönüyordu. "Zor bir gece miydi?" diye sordum.

Saygısından dolayı telefonunu bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Hayır. Saat üçe kadar kulüpteydim.

Sonra denetlememiz gereken bir sevkiyat vardı. Her şey depolandı." "Herhangi bir sorun var mı?"

"Yok."

"Eve yeni mi geliyorsun?"

Yakasının üzerinde bir kızarıklık belirdi. "Arkadaşlarımla dışarıdaydım."

Sevişmek o zaman. "Diğer kadınları nişanlınızdan uzak tutmaya çalışın, en azından düğün sonrasına kadar."

"Ve bu evde değil," dedi Zia, Giulio'yu göstererek. "Baban ve kadınları yeterince kötü zaten. Daha fazlasını kaldıramam."

Kaşlarımı çattım ve espressomu yudumladım. Zia metreslerimi castelloya getirmemden nefret ediyordu ama başka seçeneğim yoktu. Hayatıma yönelik pek çok girişim olmuştu ve Lucia'nın başına gelenlerden sonra daha temkinli olmayı öğrenmiştim. Burada güvendeydim.

Ayrıca, patron bendim. Kendi evimde bir kadını becermek isteseydim, becerirdim.

"Yapmayacağım," dedi Giulio Zia'ya. "Söz veriyorum."

"Nişanlın hayatta mı?" diye sordum. "Çok fazla grappa içmedin mi?" "Dün gece ayrıldığımda uyuyordu. Orada o noktada sisteminde çok şey kalmış olmalı." "Güzel.

Onu bu sabah ofisime getirin."

Giulio niyetimi anlamaya çalışırcasına gözlerimi aradı ama doğrudan bir emri sorgulamaktan daha iyisini biliyordu. "Ona bir tepsi hazırlayıp yukarı çıkaracağım."

Başımı salladım, kahvemi tazeledim ve ofisime doğru yola çıktım. Marco yakında iş konularıyla ilgili sözlü güncellemelerle gelecekti. O zamana kadar, yasal girişimlerle ilgili e-postaları okuyacak ve gerektiğinde fikirlerimi sunacaktım.

Gerçeği söylemek gerekirse, yasal işleri, stratejiyi ve parayı dolaştırmayı daha çok seviyordum, ancak gasp, uyuşturucu kaçakçılığı ve kumar operasyonları bana daha uygundu. Herkesin yapılması gerekeni kaldıracak midesi yoktu.

bizimki gibi bir organizasyonu yönetmek için, ama ben yaptım. Bazı günler şiddet ve kaostan zevk bile aldım.

Güneş ofisimin penceresinin dışındaki üzüm bağlarının üzerinden yeni doğuyordu. Bu manzara beni memnun etmekte asla başarısız olmadı. Tüm bunlar bana aitti, tıpkı beş kuşaktır Ravazzani erkeklerine ait olduğu gibi. Ve eninde sonunda Giulio'ya ve ondan sonra oğullarına ait olacaktı. Acaba onlar da bu manzara ve kokuları benim kadar takdir edecekler miydi? Toprağın zengin tadı ve okyanustan gelen hafif tuzlu hava? Bu mülkü, iliklerime kadar işleyen bu toprakları seviyordum. Son nefesime kadar onun için savaşırdım. Gerekirse onu korumak için cinayet işler, hile yapar ve çalardım.

Kısaca, Giulio'nun sevgilisini merak ettim. Kiminle görüşüyordu? Aile sırlarını saklaması için oğluma güveniyordum ama bütün kadınlar güvenilir değildi. Adını öğrenmeli ve biraz araştırma yapmalıydım. Sonradan pişman olmaktansa boş yere endişelenmek daha iyiydi.

Otuz dakika sonra ofisimin kapısı çalındı ve dikkatim bilgisayarımdan dağıldı. "Girin."

Oğlumla birlikte çok sinirli görünen bir Francesca geldi. Kendini ağırdan alıyordu, gözlerinin altındaki halkalar yorgunluğunu ele veriyordu. Sade bir güneş elbisesi giymişti ve ayakkabısı yoktu, dün dışarıda kaldığı için teni kızarmıştı. Şu andan itibaren Giulio'ya güneş kremi sürmesi konusunda ısrar etmesini söyleyecektim. İtalyan güneşi onun Kanada'da alışık olduğundan daha güçlüydü.

Ayağa kalktım ve ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. "Teşekkür ederim, Giulio. Gidebilirsiniz."

Oğlum gözlerini kırptırdı, belli ki kovulmayı beklemiyordu, ancak yaklaşan evlilikle ilgili bazı pratik konularla ilgilenme zamanı gelmişti. Ailenin reisi olarak, bunlar onun adına benim üstlenmem gereken sorumluluklardı.

Francesca uzanıp kolunu tutarak Giulio'nun gitmesini engelledi. "Kalamaz mı?"

Nedense bu beni kızdırdı. Sanki onu benden koruması için ona ihtiyacı varmış gibi. Bilmiyor muydu ki oğlum

Bu evde ne yapmak istersem isteyeyim, beni sorgulamaya ya da bana karşı çıkmaya asla cesaret edemeyecekti.

"Hayır," diye tersledim.

Giulio ona, "Ben birkaç saat uyumaya gidiyorum," dedi. "Öğleden sonra görüşürüz." Bana bir kez başını salladı ve kapıdan çıkıp gitti.

"Lütfen." Masamın önündeki sandalyeleri işaret ettim.

"Oturun."

Çenesini kaldırarak kendini koltuğa bıraktı. Ben de aynısını yaptım ve ona bakarken ellerimi kavuşturdum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Hâlâ kusacak gibi hissediyor muyum diye soruyorsanız, hayır. Ama şu anda kendimi insan gibi hissetmiyorum."

"Belki bir dahaki sefere grappa'yı fazla kaçırmamalısın."

"Neden? Sarhoş olsaydım beni manipüle etmek daha kolay olmaz mıydı?"

Parmaklarımı dikleştirdim ve alt dudağımın üzerine koydum. "Seni sarhoşken de ayıkken de manipüle edebilirim Francesca. Bu senin seçimin."

"Tanrım, sen çok kötüsün." Şakaklarını ovuşturdu, varlığımdan çok rahatsız olmuştu. Bu sadece onu daha fazla sinirlendirmek istememe neden oldu. "Sadede gel, Ravazzani."

"Suocero," diye düzelttim. "Ne?"

"Kayınpeder. Nasıl söyleneceği konusunda pratik yapmalısın."

"Biliyor musun, bir daha düşündüm de kusma isteğim aniden geri geldi. Sanırım yukarı çıkmalıyım."

Sandalyesinden kalkmaya başladı ama ben elimi kaldırdım. "Hareket etme. Konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Nasıl?" Kollarını göğsünde kavuşturarak dikkatimi göğüslerine çekti. Elbise göğüslerini sımsıkı sarıyor, derin ve büyüleyici bir göğüs dekoltesi yaratıyordu. 1940'lardaki Hollywood pin-up kızlarından birine benziyordu.

"Gelinliğin gibi."

Rengi soldu, elini karnına götürdü ve derin bir nefes verdi. Belki de bir kez daha kusmakla ilgili yorumunu şaka

olsun diye yapmamıştı. Altındaki boş çöp kutusunu aldım.

masama koydum ve ulaşabileceği bir yere koydum, sonra bekledim. Çok geçmeden rengi yerine geldi ve gözlerini bana dikti. "Gelinliğe ihtiyacım yok."

Onu düzeltme zahmetine girmedim. "Milano'daki bir tasarımcı arkadaşımın bir iyilik istedim. Aralarından seçim yapabilmeniz için yarın raflar dolusu elbiseyle gelecek. Daha sonra size prova yapılacak ve elbiseniz birkaç hafta içinde hazır olacak."

"Birini seçmeyeceğim."

Umursamıyormuş gibi bir omuz kaldırdım. "O zaman senin için bir tane seçeceğim. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun Francesca?" Sağlık raporlarını gördüğüm için cevabı biliyordum ama yine de bana söylemesini istiyordum.

Kaşları havaya kalktı ve kolçakları kavradı. "Ne? Bu seni nasıl ilgilendirir?"

"Oğlumla evlenene kadar, seninle ilgili her şey beni ilgilendirir. Soruya cevap ver."

"İki ay önce aşı oldum. Son pap smear sonuçlarımı da bilmek ister misiniz? Peki ya kilomu ve sütyen ölçülerimi?"

Bakışlarım bir kez daha göğsüne kaydı ve kasıklarındaki ateşin alevlenmesine engel olamadım. Kahretsin, onu dizlerimin üzerine yatırıp bir velet gibi davranmayı bırakana kadar şaplak atmayı ne kadar çok istiyordum. Ona nelerden hoşlandığını göstermek, her ihtiyacıma nasıl hizmet edeceğini öğretmek eğlenceli olurdu. Benim dokunuşumu arzulayana kadar onu kırmak. Bu ihtimal karşısında aletim zonklasa da kendimi bu istenmeyen düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya zorladım. O Giulio'ya aitti.

"Benimle konuşurken ses tonuna daha saygılı olmanı öneririm," diye uyardım onu. "Eşyalarını geri istiyorsun, değil mi?"

Hareketsizleşti, kestane rengi bakışlarında şüphe belirdi. "Bana eşyalarımı mı veriyorsun?"

"Benimle kavga etmeyi bırakırsan, bunu düşünebilirim." "O zaman pas geçeceğim."

Neredeyse gülümseyecektim. Kızın ruhu vardı, bu kesindi. Kendine güveni de vardı.

Hayatınızdaki üzüntü ve ölüm. Sanki hayatın sunduğu en kötü şeylerle yüzleştığınızı ve hayatta kaldığınızı biliyordunuz. Bu duyguyu iyi bilirim.

"Buna ne dersin?" Dedim ki. "Uygun bir gelinlik seçersen çantayı sana veririm."

"Gerçekten mi?"

"Bir anlaşma yaptıktan sonra asla sözümünden dönmem."

"Peki."

Çok hızlı cevap verdi ve şimdi şüpheli olan bendim. Ne planlıyordu? Arkadaşım Celestina, Francesca'nın hoşuna gidecek bir elbise bulması için yeterince seçenek sunacaktı. Bundan kaçış yoktu. Ellerimi uzattım. "Gördün mü? O kadar da zor değilmiş."

"Telefon istiyorum."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Birincisi, çünkü bu ayrıcalığı hak etmediniz. İkincisi, güvenli değil. Eğer bir arama yapmanız gerekirse, Giulio ya da ben size yardımcı olabiliriz. Kurallarımızı öğrenene ve onlara uymaya istekli olana kadar bu çok riskli."

"Ailemi aramam gerek."

"Bunu düşüneceğim."

Burun delikleri alevlendi ve öfkelenmemek için nasıl mücadele ettiğini görebiliyordum. Uzun bir saniyenin ardından, "Peki bu ayrıcalıkları nasıl kazanacağım?" diye sordu.

"Sana söyleneni yaparak. Benimle ve oğlumla evlenmek için savaşmayı bırak. Kaderini kabul et, Francesca."

Zarif bir şekilde sandalyeden kalktı. "Ayrıcalıklarınızı korumanızı tercih ederim. Hepsi bu kadarsa, kaptan?"

Dudaklarından dökülen başlığım, alaycı bile olsa, içimde karanlık ve sıcak bir şeyi büktü, sanki bu kelime şimdiye kadar bilmediğim gizli bir fetişin kilidini açıyordu. Bunu tekrar duymak istiyordum ama dizlerinin üzerinde, ağzını sikmem için bana yalvarırken. Ya da ben ona sertçe binerken sırt üstü yatarken. Kulağıma üflemesini ve boşalırken çılgılık atmasını istiyordum. İstedim ki

Yatak odasında hatırladığı tek kelime, hem zevk hem de acı olmasıydı.

Ona baktım, zor nefes alıyordum, pantolonumun içinde ereksiyon büyüyordu, bir yandan da aklımı kaçırdığıma ikna olmuşum. Daha önce hiçbir kadın beni bu kadar etkilememişti. Bu böyle devam edemezdi. Onun Giulio ile anlaşmasına ihtiyacım vardı. O asla benim olmayacaktı.

Yapabileceğim en iyi şey ikisini daha sık bir araya getirmektir. Bu geceden başlayarak.

"Hepsi bu kadar," dedim. "Kasabadaki akşam yemeğinizin tadını çıkarın."

Koyu kahverengi kaşları çatıldı ama bana bakmadı. "Şehirde akşam yemeği mi?"

"Giulio ile. Sanırım sana söylemiştir, değil mi?" Giulio bundan bahsetmemişti çünkü gezmeye yeni karar vermiştim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Arazinin dışında bana güvendiğinize inanamıyorum."

Güven aklımın ucundan bile geçmedi. Siderno'nun her yerinde gözlerim ve kulaklarım vardı ve kaçmaya çalışırsa fazla uzağa gidemezdi. Biri onu bana ihbar ederdi. Ndrangheta'nın gazabı kesin ölüm demekti ve pek çok kişi bir yabancıya yardım etmek için hayatını riske atacak kadar aptal olmazdı. Giulio'nun korumalarımızdan bazılarını da aldığından emin olurdum. "Güvene ihtiyacım yok Francesca, çünkü bana itaatsizlik edersen kimin acı çekeceğini biliyorsun."

"Ben mi?"

"Ve kız kardeşlerin."

Bakışlarında nefret parlıyordu, vücudu neredeyse bana bağırma, gözlerimi oyma isteğiyle titreşiyordu. Acısını hafifletecek herhangi bir şey. Ama rahatlama olmayacaktı. Ben her zaman istediğimi aldım.

"Sen gerçekten şeytansın."

Ona, beni aldatan ya da bana yalan söyleyenler için ayırdığım uğursuz bir gülümseme verdim. "Bunu asla unutma, piccola monella."

Francesca hışımla çıktıktan kısa bir süre sonra MARCO ofisime girdi. Kuzenim mutlu görünmüyordu ama haberi beklemek zorundaydı. Bir sandalyeyi işaret ettim. "Otur. Senin için bir işim var."

"Ne zaman? Şimdi mi?"

"Giulio, Francesca'yı bu akşam kasabaya yemeğe götürüyor. Senin de onlarla gitmeni istiyorum."

"Tabii, şaperonluk yaparım. Bu ailemle vakit geçirmekten daha heyecan verici."

Alaycı olup olmadığını anlayamadım. "Onlara yer açın. Amaç onların yakınlaşması." Bu düşünce göğsümün adını koymaya cesaret edemediğim bir duyguyla yanmasına neden olsa da. Onları hızlıca bir araya getirmem için bir sebep daha. Bu kız bana çok aptalca fikirler düşündürüyordu ve hiçbirine göre hareket etmeyi göze alamazdım.

"Giulio'yu bundan haberdar ettiniz mi?"

"Hayır, ama söyleneni yapacaktır." Telefonumu elime aldım ve ona talimatları mesaj attım. "İşte. Uyuyor ama bunu daha sonra görecektir."

"Geç saatlere kadar güneydeki dostlarımızdan gelen bir teslimatla uğraştığını duydum."

"Bana hiçbir sorun olmadığını söyledi." "Yoktu... ta ki sonrasına kadar."

Kravatımı düzelttim, rahatsız edici haberleri duymadan önce kendimi toparlamak için bir saniye ayırdım. Francesca ile görüşmemden dolayı zaten gergindim. "Bu ne anlama geliyor?"

Marco iç çekti. "Gratteri aradı. Bugün paketlerin envanterini çıkarmış ve yükümüzün hafif olduğunu düşünmüş, her ne kadar teslimattaki adamlar ayrılırken hepsinin sayıldığını söylemiş olsalar da."

"Ne kadar hafif?"

"Yaklaşık dört yüz gram."

I anında yaptı ve Matematik. "Bu neredeyse On yedi bin Euro değerinde ve kayıp mı?"

"Evet."

"Depo alanını en son kim terk etti?" "Bana Giulio olduğu söylendi."

"Cazzo." Yumruğumu masaya vurdum.

"Biliyorum ama Giulio o kadar kokaini ne yapsın? Hiç mantıklı değil."

"Sonra arkadaşlarıyla dışarı çıktığını söyledi. Bu sabah Zia kahvaltı servisi yaparken geldi."

"Kafası iyi miydi?"

"Hayır. Kesinlikle dört yüz gram değerinde değil."

Marco avuçlarını kaldırdı. "Belki de dışarı çıktı ve bir sürü arkadaşıyla tanıştı. Belki bütün gece parti yapmışlardır."

Yine de hoşuma gitmedi. Giulio, 'ndrina'dan bir şey almaması gerektiğini iyi biliyordu. Ona istediği her şeyi verdim. Gücümüz ve zenginliğimiz hırsızlık yapmamızı gerektirmiyordu. Ve oğlum hiçbir zaman uyuşturucuya bulaşmamıştı. Öyle olsaydı, kesinlikle haberim olurdu. Annesi öldürüldükten sonra onu yakından izlemeye devam ettim, ancak son üç yılda daha fazla sorumluluk üstlendikçe gözetimimi gevşettim. Bu bir hata olmalıydı. "Gratteri'ye tekrar saymasını söyle. Her gramın hesabını istiyorum."

"Şimdiden üç kez saydı Rav."

"Çok fazla değil ama özensiz görünüyor. Daha da kötüsü, Giulio'nun adının operasyonumuzdaki herhangi bir usulsüzlükle anılmasına izin veremem."

"Anlaştık."

"Giulio ile konuşana kadar hiçbir şey yapmayın. Eğer uyuşturucu aldığını kabul ederse, Gratteri'ye Giulio'nun benim emrim altında hareket ettiğini söyleyeceğim."

"Kimse senin 400 gram kokaine ihtiyacın olduğuna inanmaz."

"Belki, ama kimse beni sorgulamaya cesaret edemez." "İtiraf ederse Giulio'ya ne yapacaksınız?"

Parmaklarımı masama vurdum. Oğlumun bu tür bir disipline ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemiştim. O bizim dünyamızda doğmuş ve büyümüştü ve günahların sonuçlarını biliyordu. Hatta son üç ya da dört yıl içinde kendisi de epeyce ceza vermişti. Cezalandırma sorumluluğu benim omuzlarımda olacaktı... ve dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyordum. "Cristo. Emin değilim."

"Anlaşılabilir, düşününce. Her ne olursa olsun, bunu gizli tutacağız."

"Evet, evleneceğiz ve ne kadar erken evlenirse o kadar iyi. O zaman yuva kuracak ve varisim olarak yükümlülüklerini yerine getirmeye başlayacak."

Marco sırtıttı. "Seni nonno olarak hayal edemiyorum."

Ben de kendimi dede olarak göremiyordum ama bunun bir önemi yoktu. "Fabrizio'nun şöhretiyle benden çok geride kalmayacaksın." Marco'nun en büyük oğlu on altı yaşındaydı ve bir çift memesi olan her şeyle yatardı.

"Dilini ısır. Bu kadar yaşlanmaya hazır değilim."

"Sadece bekle. Nine olmayacağım ama yine de senden daha çok am bulacağım."

"Cehenneme kadar yolun var." Marco sandalyesinden kalktı. "Muhabbet kuşları dışarı çıkmaya hazır olduğunda bana haber verin."

Midemdeki düğüm çözüldü.

"Yapacağım." "Oh, duydun mu?"

D'Agostino ölmüş."

Sandalyemde arkama yaslandım ve bu haberi düşündüm. D'Agostino, geçmişte savaştığımız bir 'ndrina olan Avellino'ların lideriydi. Ben çocukken babam onlarla barış yapmıştı ama ancak iki amcam ve altı kuzenim öldürüldükten sonra.

D'Agostino'nun en büyük oğlu Enzo, öngörülemezliğiyle tanınırdı. Bazıları onun akli başında olmadığını söylerdi. Bu dikkatli bir yön bulma gerektiriyordu. Gücümüzden hiçbir şey kaybetmeden geçinmek zorundaydık ki bu denge bugünlerde giderek daha da zor görünüyordu.

"Tarafsız bir bölgede bir toplantı ayarlamamız gerekecek," dedim. "Onlarla çalışmaya istekliymişiz gibi görünmesini sağlamalıyız."

"Ayarlamamı ister misin?"

"Hayır. Bizimle temasa geçene kadar bekleyin. Avellinoların bize bizim onlara olduğumuzdan daha fazla ihtiyacı var."

"Bu kesinlikle doğru. Güney limanlarına kilitlendiğimiz için sadece Sicilyalılar bizim işimizi yapmaya yaklaşıyor."

"Bu gecenin saatini size daha sonra bildireceğim."

"Giulio yemeğe gitmeden önce ona kokain hakkında soru soracak mısın?"

Bunu düşündüm. Francesca'nın Giulio'ya aşık olmasına, bu evliliği kabul etmesine ihtiyacım vardı, bu da onun çekici ve mutlu olmasına ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Eğer tartışırsak, akşam herkes için mahvolabilirdi. "Sabaha kadar bekleyeceğim. Gratteri'ye bu konuyu araştırdığımı söyle. Bırak Giulio ve nişanlısı bu gece eğlensin."

YEDİNCİ BÖLÜM

Francesca

İtiraf etmek istemesem de bu gece dışarı çıkacağım için heyecanlıydım. Kendime bunun Siderno'yu görmek ve olası kaçış yollarını araştırmak için olduğunu söyledim. Kesinlikle öyleydi, ama aynı zamanda kaleden çıkma şansıydı. Orada kapalı kalmaktan nefret ediyordum ve süslü bir kıyafetle, süslü bir restoranda geçireceğim bir gece bana cennet gibi geliyordu.

Sadece birkaç gün içinde bu kadar düşmüştüm.

Giulio şehre doğru yol alırken konuşkan biriydi, yerleri ve eşyaları işaret ediyor, çocukluğuyla ilgili komik hikâyeler anlatıyordu. Etrafında ne kadar çok bulunursam, babası gibi sert bir gangstere o kadar az benziyordu. Giulio düşünceli ve zekiydi, şakacı ve eğlenceliydi - temelde Fausto'nun olmadığı her şeydi. Birbirlerine bu kadar benzemeseler, akraba olduklarını tahmin bile edemezdim.

Restoranda herkes bize Kate Middleton ve Prens William'mışız gibi yaltaklandı. Giulio'nun soyadını göz önünde bulundurursak bir nevi kraliyet ailesinden sayılırdık. Özel bir odada oturduk, masa gümüş ve kristallerle kaplıydı. Mekan rahat ve karanlıktı, açıkta tuğlalar vardı.

ve yumuşak bir aydınlatma vardı ve duvarlar boyunca sıra sıra şarap şişeleri dizilmişti.

Oturduğumuzda ev sahibi "Benvenuti a L'Agriturismo," dedi. Sonra benimle hızlı bir İtalyanca ile konuşmaya başladı. Çaresiz ve utanmış bir halde Giulio'ya baktım. Bu hoşuma giden bir duygu değildi.

"Inglese, per favore," dedi Giulio.

Diğer adam başıyla onayladı. "Herhangi bir gıda alerjiniz var mı, bayan?"

"Hayır, yemem." Hemen hemen her şeyi yedim, bu özelliğim babamı güldürürdü. İçimi bir sıla özlemi kapladı, midemi bulandırdı ama onu bir kenara ittim. Babam beni Giulio'ya vermişti. Ravazzani ve 'Ndrangheta'ya. Bunun için onu asla affetmeyecektim.

"Va bene," dedi adam. "Şef, Ravazzani malikanesinin malzemelerini kullanarak ikiniz için özel bir yemek hazırlıyor. Buon appetito."

"Grazie, Stefano." Giulio peçetesini kucağına koydu ve bana baktı. "Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydin?"

Ona gülümsedim. "Sadece üç kez, ama şikayetçi değilim."

Bu on sekiz yaşındaki adam benim kocam olacaktı. Evlenecektik. Bunu hayal edemiyordum. Giulio kibar ve iltifatkârdı ama beni çekici bulmuyordu. Daha da tuhafı, ben de aynı şeyi hissediyordum. Ne bir kıvılcım, ne de yakıcı bir arzu vardı. Yine de onunla yatmam, çocuklarını doğurmam bekleniyordu. Şatoda mükemmel bir mafya karısı olarak yaşarken ölene kadar ona sadık kalmam.

Ağzım kurudu, beynimin derinliklerinde bir yerde bir çığlık yankılandı. Su bardağıma uzandım ve sakin kalmaya çalıştım. Henüz panik yapmaya gerek yoktu. Hâlâ bir çıkış yolu bulmak için zamanım vardı.

"İyi misin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Bir an için bu masa örtüsü kadar beyaz oldun."

"Ben harikayım. Hiç daha iyi olmamıştım."

"İtalyanca konuşmayı gerçekten öğrenmelisin."

"Biraz anlıyorum ama yeterli değil, özellikle de hızlı konuşulduğunda. Babam çoğunlukla İngilizce konuşur ve annem bize birkaç basit kelime ve cümleden fazlasını öğretmeden öldü. Bu yüzden bana öğretmekten çekinmeyin."

"Memnuniyetle, ama seninle İngilizce pratik yapmak hoşuma gidiyor." Sırıttı, o anda babasına o kadar çok benziyordu ki kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

"Bu arada, sen ve baban nasıl bu kadar iyi İngilizce konuşabiliyorsunuz?"

"İtalya'nın her yerinde İngilizce konuşulur, bu yüzden çoğu insanın biraz konuşabildiğini göreceksiniz. Gerçi babam ve ben Massachusetts'te yatılı okula gittik."

Çenem düştü. "Ne? Bu çok vahşi." "Evet.

Altı yaşından on iki yaşına kadar."

Ravazzani'yi okuldaki bir çocuk olarak hayal edemiyorum. Annesinin rahminden tamamen şekillenmiş, tamamen şeytani bir şekilde çıktığına inanmayı tercih ederdim.

Servis görevlisi elinde bir şişe Ravazzani roze ile içeri girdi. Elimi kaldırdım. "Sakıncası yoksa suyla devam edeceğim." Bir önceki gibi bir geceye daha asla ihtiyacım yoktu.

Giulio dudaklarını birbirine bastırdı, eğleniyordu.

"Öyleyse söyle ona.

Acqua frizzante."

Garsona baktım. "Acqua frizzante, per favore."

Yalnız kaldığımızda Giulio "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet. Öğlene kadar yemek yiyemedim." İşin tuhafı, şimdi açlıktan ölüyordum. "Zia kornetinin yenmemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibiydi."

"Dün gece çalışmak zorundaydım, yoksa uyanık olurdum."

Masanın altında bir tırnağımı karıştırdım. Nedense Giulio'nun hakkımda kötü düşünmesini istemiyordum. "I

bu kadar sarhoş olduğum için özür dilemeliyim. Eminim berbat bir haldeydim, bu yüzden bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Uyandığımda saçlarım toplanmış, yüzüm temizlenmiş ve üç beden büyük bir tişört giymiştim. Yatağımın başucunda iki ağır kesici hap ve su bekliyordu. Hepsinden iyisi, kusmuk lekeli kıyafetlerim hiçbir yerde bulunamamıştı, umarım yakılmıştı.

"Rica ederim. Çok tatlı bir sarhoşsun. Konuşmayı bıraktığını sanmıyorum - kusma nöbetleri arasında tabii ki."

"Aman Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Ne oldu? Söyledim mi?"

"Bana Toronto'dan, kız kardeşlerinden bahsetmiştin. Babamın bana bahsettiği erkek arkadaşının David olduğunu varsayıyorum. Oh, ve babam hakkında konuştun. Hem de çok."

Başımı kaldırdım, içimde inançsızlık ve korku savaşıyordu. "Öyle mi yaptım? Ondan ne kadar nefret ettiğim hakkında, şüphesiz." Tanrım, lütfen öyle olsun.

"Kulağa tamamen nefret gibi gelmiyordu. Korku, evet. Ama daha çok hayranlık. Bir baba olarak, bir kaptan olarak... bir erkek olarak onun hakkında bana pek çok soru sordunuz."

Bir erkek olarak mı? Bu ne demek oluyor?

Görünüşe göre Giulio sözünü bitirmemişti. "Katarzyna'yı da çok merak ediyordunuz."

Masanın altına sürünmek istedim. Ne kadar utanç verici. Giulio kışkandığımı, babasından etkilendiğimi düşünmüş olmalı. Ki öyleydim... ama isteksizce. Kontrolden çıkmış hormonlarım ne olursa olsun, oğlunun -gelecekteki kocamın- bu kadarını bilmesini kesinlikle istemiyordum. "Herkes Fausto Ravazzani'ye hayran değil mi?"

"Kesinlikle, özellikle de kadınlar. O filmdeki adam gibi. Bilirsiniz, The Godfather."

"Don Corleone?" Yaşlı Ravazzani, Marlon Brando'dan on kat daha yakışıklıydı.

"Hayır, Don bana Toni Amca'yı hatırlatıyor. Marlon Brando'nun gençliğini kastetmiştim. Streetcar Named Desire'daki gibi. O daha çok babama benziyor, değil mi?"

Filmi bilmediğim için bir şey söyleyemedim. Fausto'nun görünüşü konusundan uzaklaşmak isteyerek, "Toni Amca annenin kardeşi mi?" diye sordum.

"Babamın kuzeni ama ben ona Zio diyorum. Marco gibi."

"Çok fazla akraban var."

"Ndrangheta'da her şey aileyle ilgilidir. İçeri girmenin tek yolu kaptanla akraba olmaktır."

Bunu nasıl bilmezdim? "Gerçekten mi? Toronto'da babamın tüm adamları bizimle akraba değildi."

"İtalya dışında 'ndrine' için izinler verilir. Ancak burada kan bağıını çok ciddiye alırız."

Ravazzani'nin bebek yapmaya başlamak için Giulio'ya ihtiyaç duymasının nedeni buydu. O sırada bir grup garson geldi ve beni bu ataerkil mafya kâbusundaki rolüm hakkında endişelenmekten kurtardı. Biri köpüklü suyu dökerken, diğerleri de yemekleri masaya dizdi. Seçtiklerim ağzımı sulandırdı. Üç farklı makarna yemeği, kızarmış enginar, tereyağı soslu biftek, domuz pirzolası, jambonlu ve domatesli bruschetta ve balık çorbası vardı. Yalnız kaldığımızda yemekleri işaret ettim. "Bunların hepsini gerçekten yiyebileceğimizi düşünüyorlar mı?"

"Hayır. Bizi etkilemek istiyorlar."

Yemekleri tatmaya başladık ve her lokmanın ne kadar lezzetli olduğuna inanamadım. Dana yahnili fettuccine'den bir lokma daha yutarken inledim. "Bu şimdye kadar yediğim en iyi şey."

Giulio sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi eğildi. "Zia'nınki daha iyi."

"İmkansız."

Sırıttı ve domuz pirzolasından bir parça keserek tabağıma koydu. "Bunu dene. Bence bayılacaksın."

"Bekle, bu bir Ravazzani domuzu mu?" Dün arazide birkaç tane gördüm ve çok sevimli ve tatlıydılar. Vejetaryen olmasam da o küçük domuz yavruları için üzüldüm.

"Frankie, bifteği ya da et yahnisini yerken hiç sorun yaşamadın."

"İnekler domuz yavruları kadar sevimli değil."

Muhtemelen saçmaladığımı düşünerek başını salladı ve tabağımdaki parçayı almak için uzandı. Çatalımı eline sapladım. "Alabilirsin demedim, stronzo."

Bu onun başını arkaya atmasına ve gülmesine neden oldu. "Görüyorum ki daha fazla İtalyanca öğreniyorsun."

"Sadece yardımcı kelimeler." Pişmiş domuz etinden bir lokma yedim ve çok lezzetliydi, kahretsin.

Tatlı olarak bir tartufo paylaştık ve cappuccino içtik. Her ne kadar İtalya'da olmak istemesem de, bunun mükemmel bir yemek olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ve Giulio ile geçirdiğim zamandan nefret etmemiştim. Bu benim hakkımda ne söylüyordu? Şimdiden teslim mi oluyordum?

Bu düşünce beni depresyona soktu, ama daha da depresif olanı şatoya dönme düşüncesi idi. Hapishaneme. Ravazzani ve onun acımasız gözleri ve gür, sert ağzıyla yüzleşmeye hazır değildim. Giulio ve benim birlikte çıkmamızı sağlayarak kazandığı zaferden dolayı böbürleneceğine hiç şüphe yoktu, bunu yapmam için bana şantaj yapmış olmasına aldırmadan.

Stronzo, gerçekten.

Aklıma bir fikir geldi. "Siderno'da eğlenmek için nereye gidiyorsunuz?" Giulio espressosundan bir yudum almadan önce dudaklarını büzdü.

"Ne düşünüyorsun Frankie?"

"Henüz geri dönmek istemediğimi düşünüyorum. Kalede oturmak sıkıcı. Hadi gidip biraz eğlenelim."

"Seni doğruca eve götürmem gerekiyordu."

"Babandan gelen emirler, şüphesiz." Gözlerimi devirdim. "Hadi ama Giulio. Eminim beni götürebileceğin güvenli bir yer vardır, böylece biraz yaşayabiliriz."

"Oh, tabii. Figurati! Babama meydan oku. Çok kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Birlikte vakit geçirmemize aldırmayacaktır. Zaten tek istediği de bu."

"Doğru." Nefes verdi ve saatine baktı. "Seni gece kulüplerimizden birine götüreceğim. Orada kimse bizi

rahatsız etmez."

Kaşığımı yere bıraktım. "Ben hazırım."

Kulübün ön girişine yanaştık. Bu akşamki şoförümüz Marco bu duraktan pek memnun olmamıştı ama sadece bir saat kalacağımıza söz vermiştik. Kaptana bizi gammazlaması için çoktan mesaj attığına şüphe yoktu ama umurumda değildi. Arabadan iner inmez bas gitar göğsümde gümbürdedi. Evet, bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım vardı.

Dışarıdaki uzun kuyruğu görmezden gelen Giulio kapıdaki adamla el sıkıştıktan sonra içeri girdik. Buradaki ses daha yüksekti ve geniş bir dans pistinin üzerinde parlak ışıklar yanıp sönüyordu. Her yerde bedenler vardı, istemedikleri bir evliliğe zorlanmayan genç ve güzel İtalyanlar. Sadece bir saatliğine bile olsa kendimi onların içinde kaybetmeyi arzuluyordum.

"Bir içki ister misiniz?" Giulio yüksek sesli müzik eşliğinde sordu.

"Hayır, dans etmeyi tercih ederim." "Hadi o zaman."

Elimi tutarak beni dans pistine götürdü. Daha önce sadece bir kez kulübe gitmiştim, o da okuldan bir kız arkadaşımınla gizlice gitmiştim. Onun dışında bütün geceyi omzumun üzerinden bakarak geçirmiştim, babamın adamlarının her an ortaya çıkmasından korkuyordum. Rahatlayamamış ve planladığımdan daha erken ayrılmıştım.

Bu gece, bu geziden en iyi şekilde yararlanacaktım. Giulio beni buradan tekmeleyerek ve çığlık atarak çıkarmak zorunda kalacaktı.

Yerde, kalabalığın geri kalanıyla birlikte zıplamaya ve kıvranmaya başladık, birbirimize yakın dururken yabancıların arasına sıkıştık. Bana sürtünmeye çalışmadı ki buna minnettardım. Çoğu erkek dans ederken bir şeyler hissetmeye çalışır, yakınlığın bir kadının vücuduna erişim sağladığını düşünürdü.

Yakında bedenime erişebilecek.

Gözlerimi kapatarak sallandım ve nerede olduğumu ve neden buraya getirildiğimi unutmaya çalıştım. Dar alanlardan nefret eden biri olarak bu sıkışık dans pistinde perişan olmam gerekirdi. Ama müzikte ve anonimlikte beni rahatlatan bir şeyler vardı. Özgürlük gibiydi.

Şarkılar birbiri ardına birbirine karışıyordu. Giulio gerçekten hareket edebiliyordu ve etrafımızdaki insanlar - erkekler ve kadınlar- bunu fark etti. Yine de bir kadın ellerini Giulio'nun sırtında gezdirdiğinde bile kıskançlık hissetmedim.

Muhtemelen tepkimi ölçmek için bana baktı, ben de ona iki baş parmağımla işaret ettim. "Evet, Giulio," diye bağırdım. "Al şunu!"

Dudakları kıpırdasa da başını iki yana salladı. "Nişanlı olmamız gerekiyordu, değil mi?"

Sol elimi kaldırdım. "Yüzük göremiyorum."

Gülerek daha da yaklaştı. "VIP alanında konuşmam gereken bir ortağım var. Gelmek ister misiniz yoksa burada mı kalmak istersiniz?"

"Kesinlikle burada kal." Gerekenden daha erken bir zamanda 'ndrina işine bulaşmak istemiyordum. Umarım asla.

"Kımıldama. Birkaç dakika içinde döneceğim."

O ortadan kayboldu ve ben dans etmeye devam ettim. Üç inç topuklu ayakkabı giyiyordum ve ayaklarım şimdiden ağrıyordu ama umurumda değildi. Eğer sadece bir saat kalabileceksek, o zaman bunu en iyi şekilde değerlendirmeye niyetliydim. Döndüm, döndüm, müziğin beni hiçbir şeyin önemli olmadığı bir yere götürmesine izin verdim. Özgür olduğum bir yere.

Birçok şarkıdan sonra Giulio geri dönmedi. Ayaklarım zonkluyordu ve boğazım kurumuştu. Bir ara verip onu VIP bölümünde bulup bulamayacağıma bakmaya karar verdim. En azından o zaman oturup biraz su içebilirdim.

VIP bölümüne çıkan merdivenleri koruyan adam bana şöyle bir baktı ve anında beni başından savdı. "Ciao!"

Elimi yüzünün önünde sallayarak yüksek sesle söyledim.
"Giulio Ravazzani ile birlikteyim. Sanırım yukarı çıktı."

Adam kılını bile kıpırdatmadı. "İyi denemeydi."

"Hayır, ben gerçekten Giulio'yla birlikteyim." Sonra nefret dolu sözcükleri zorla söyledim. "O benim nişanlım. Ben Francesca Mancini."

Adam geniş kahverengi gözlerini yüzüme çevirirken gözlerini kırıştırdı. "Siz Sinyorina Mancini misiniz?"

"Evet."

"Mi dispiace," dedi ve ipi benim için kaldırdı.
"Bilmiyordum, sinyorina."

Sanırım Giulio'nun nişanlandığı haberi yayılmıştı. Dehşete mi kapılsam yoksa minnet mi duysam bilemedim. "Grazie," dedim ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Acıdan çılgılık atan ayak parmaklarımla sahanlığa ulaştım ve etrafıma bakındım. Giulio yoktu. Bu garipti. Burada olacağını söylemişti. Onu aşağıda mı kaçırmıştım? Korkulukların üzerinden aşağıdaki kalabalığa baktığımda onu orada da göremedim. Hmm.

Döndüğümde, küçük bir odanın etrafını sarıyormuş gibi görünen daha karanlık bir bölüm fark ettim. Bir ofis olabilir mi? Umarım Giulio orada bir adamı dövmüyordur. Ya da daha kötüsü, umarım dövülmüyordu.

Bir göz atmaya karar verdim. Karanlık ve dar koridor boştu ama ben daha da iyi bir şey gördüm. Loş bir çıkış levhası. Nefesimi tuttum, kalbim dans pistinde olduğundan daha sert çarpıyordu. Etrafta kimse yoktu. O kapıdan çıkıp Siderno'da, Ravazzanilerden uzakta kaybolabilirdim.

Cesaret edebildim mi?

Kendimi durduramadan ayaklarım hareket etmeye başladı. İliklerime kadar bunun kaçmak için en iyi şansım olduğunu biliyordum. Duvarın kenarından kaydım ve kapıyı çalıştıracak ağır metal çubuğu çok dikkatli bir şekilde ittim. Kapı sessizce açıldı, gecenin serin havası çıplak bacaklarımı yıkadı. Karanlığa doğru ilerledim, kaslarım kaçmaya hazırды ve aniden durdum.

Giulio ve başka bir adam yangın merdiveninde birbirlerine sarılmış, dünyanın sonu gelmiş gibi öpüşüyorlardı. İkisinin de aleti dışarıdaydı ve birbirine sürtünüyor, kalçaları gıcırıyor ve çalkalanıyordu.

Vay anasını. Giulio erkeklerden hoşlanıyordu.

Ses çıkarmadan içeri girmeye çalıştım ama başaramamış olmalıyım ki çift bana baktı. Giulio'nun yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Minchia!" diye tısladı ve pantolonunu yukarı çekmek için hamle yaptı ama ben çoktan kapıdan hızla geçip kulübe geri dönmüştüm.

"Özür dilerim!" Kapı arkamdan kapanmadan önce ağzımdan kaçırdım.

Giulio araya girdiğim için bana kızacak mıydı? Potansiyel olarak öfkeli bir gangsterle arama mesafe koymaya çalışarak VIP alanına doğru koştum. Giulio'nun erkeklerden ya da kadınlardan ya da her ikisinden hoşlanması beni ilgilendirmezdi. Açıkçası umurumda da değildi.

Babası biliyor muydu?

Muhtemelen değil. LGBTQ+ topluluğu son yıllarda ilerleme kaydetmiş olsa da, mafya tam olarak uyanmış sayılmazdı. Hala çok eski kafalıydılar ve eşcinsel üyeler ailelerini utandırmamak için sessizce öldürülüyordu. Toronto'da cinsel tercihleri erkeklerden yana olduğu için öldürülen çeşitli askerler hakkında fısıltılar duymuştuk.

Sırrını öğrendiğime göre Giulio beni öldürecek miydi?

Sertçe yutkundum ve merdivenlerden aşağı indim, korku bana hız verdi. Giulio'nun bana zarar vereceğini düşünmemiştim -zindanda beni kurtardıktan sonra- ama ne biliyordum ki? Bu adamlar yabancı ve soğukkanlı katillerdi. Beni ortadan kaldırabilir ve asla iz bırakmayabilirdi.

Merdivenlerin dibinde bir el arkamdan kolumu kavradı ve beni durmaya zorladı. "Frankie, bekle."

Döndüm ve yüzündeki korku ve utanç gibi görünen mutlak yıkımı gördüm. Ellerimi kaldırdım. "Bu beni ilgilendirmez. Ciddiyim, Giulio."

Etrafımıza baktı, belli ki duyulmuş olabileceğimizden endişelenmişti. "Burada olmaz. Castello'da konuşuruz. Hadi.

git."

Beni arkasından çekiştirirken durumu savunmak ya da niyetinin ne olduğunu sormak için hiç şansım yoktu. Marco'yu ve arabayı girişten çok uzak olmayan bir yerde bulduk. Giulio benim için kapıyı tuttu ve ben de yumuşak deri koltuğa kaydım. Marco şatoya doğru giderken hiçbir şey söylemedi ve Giulio da sessizdi. Dizlerimi birbirine kenetledim ve paniklememeye çalıştım.

Bunu babasına açıklamadan beni öldüremez.

Yine de Giulio yalan söyleyebilir ve benden kurtulmayı gerektirecek bir suç uydurabilirdi. Sanki babası beni gerçekten seviyordu.

Oh, Tanrım.

Oraya vardığımızda tam bir panik içindeydim. Araba durur durmaz, Ravazzani varisi ile aramıza mesafe koymaya hazır bir şekilde arabadan fırladım. Ne yazık ki Giulio çok hızlı geldi ve ben uzaklaşamadan elimi yakaladı.

Yürürken hiç konuşmadı. Yatak odasına doğru yürümeye devam ettik ve beynimde korkunç düşünceler dönüp durdu. Ne planlıyordu?

"Giulio," diye başladım ama boştaki eliyle bir hamle yaparak sözümü kesti.

Kendimizi onun banyosunda bulduk. Elimi bırakarak kapıyı kapattı ve baş üstü vantilatrn çalıştırdı. Dinleniyor muyduk? Yoksa bu ığlıklarımı örtmek için miydi?

Giderek artan histerimi fark etmiş olmalı ki avuçlarını havaya kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim. Castello'nun birçok gözü ve kulağı var ve duyulmamayı tercih ederim."

Ona inanabilir miydim? "Buna gerek yok. Syleyeceğimden endişelenmene gerek yok."

Yüzünü buruşturdu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Frankie, eğer biri öğrenirse... eğer babam öğrenirse, ölmüş olurum. Bu bir sırdan daha kötü. Burada benim hayatımdan bahsediyoruz."

"Biliyorum. İşte bu yüzden ne olursa olsun bu konuda tek kelime etmeyeceğim. Hiç ihtiyacın yokken beni o karanlık hücreden kurtardın. Sana borçluyum."

Ayak parmaklarına baktı. "Bu pek kıyaslanamaz."

"Giulio, seni anlıyorum ve yargılamıyorum. Ayrıca, senden gerçekten hoşlanıyorum. Bu kabus sırasında tek müttefikim sendin. O yüzden lütfen bunun önemli olduğunu düşünme. Eğer erkeklerden hoşlanıyorsan, kimin umurunda?"

"Herkesin umurunda, Frankie. Birlikte çalıştığım ve yaşadığım herkesin umurunda. 'Ndrina'nın son eşcinsel üyesini okyanusa atmadan önce sikini kesip ağzına soktular. Canlı canlı."

Vay anasını. "Bunun senin başına gelmesini istemiyorum."

"Bu konuda yalan söyleyecek kadar mı? Arkandan erkeklerle yatacağımı bile bile benimle evlenecek kadar mı? Sonunda kızacaksın ve beni cezalandırmak isteyeceksin."

"Yapmayacağım," diye söz verdim. "Ama Giulio, ben bunu istemiyorum. Seninle evlenmek ve burada bir mafya karısı olarak yaşamak istemiyorum. Kaçmak için bir yol aramaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Sanırım size yardım etmem için bana şantaj yapmak da buna dahil."

Çenem düştü. Aslında bunu hiç düşünmemiştim. "Beni kolayca öldürebilirsin."

Birbirimize baktık, her birimiz kapana kısılmıştık ve ilk kimin saldıracağını merak ediyorduk. Yoksa bu kâbusta müttefik mi olacaktık?

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Eğer gidersen babam çok kızacak. Seni avlamaktan asla vazgeçmez."

"Beni öldürmeyi planladığını söyleme şeklin bu mu?"

"Seni öldürmeyeceğim, Frankie." Acımasız bir kahkaha attı ve gözlerini ovuşturdu. "Muhtemelen öldürmeliyim. Cazzo! Bundan nefret ediyorum. Kadınları tercih etmek, diğerleri gibi olmak için sayısız kez dua ettim."

"Yani biseksüel değil misin?"

"Hayır, ben yüzde yüz eşcinselim."

"Gördün mü, ben de D'yi seviyorum. Ortak bir noktamız

var."

Bu onu küçük bir kahkaha attırdı. "Garip bir şekilde, birine söylemek beni rahatlatıyor - bu kişi evleneceğim kadın olsa bile."

Evlenmeyecektik ama onu düzeltmeye zahmet etmedim. "Uzun zamandır bu sırla yaşıyorsun."

"Dokuz yaşımdan beri. En zor kısmı babama yalan söylemek oldu. Onun tek derdi gelecek nesil Ravazzanilerin aile mirasını devam ettirmesi."

"O da seni önemsiyor. Yoksa neden Toronto'ya kadar gelip beni kaçırsın?"

"Annen yüzünden. Senin ve benim birlikte güzel Ravazzani bebekleri yapacağımızı düşünüyor."

Bir elimi karnıma bastırdım, akşam yemeğimin rahatsız edici olduğunu hissettim. "Birlikte olduğun adam mı? Senin kim olduğunu biliyor mu?"

Giulio başını salladı. "O düşük seviyeli bir piyade. Yaklaşık bir yıldır birlikteyiz. I...." Çenesini sıktı, gözlerini kaçırdı. İtiraf etme ihtiyacını hissediyordum ama ne söyleyebileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bana anlatabilirsin, G."

"Onu seviyorum," diye ağzından kaçırdı, yüzündeki çizgiler derinleşiyordu. Suçluluk ve gizlilik yüzünden perişan görünüyordu. "Sürekli kaçmaktan, Amerika'ya gitmekten ve 'ndrina'yı geride bırakmaktan bahsediyoruz."

Ama yapamazdı. O Ravazzani'nin varisiydi, tek erkek çocuğuydu. Babası buna asla izin vermezdi.

Bunu daha az acı verici hale getirecek hiçbir kelime yoktu, bu yüzden öne çıktım ve ona sarıldım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Fausto

Vücudumdan boncuk boncuk terler dökülüyor, koşu bandımın kayışına damlıyordu. Her sabah spor salonumda koşardım ama bugün duracak gibi görünmüyordum, kendimi sebepsiz yere cezalandırıyordum.

Giulio ve Francesca'yı dün gece yemeğe gitmeye zorlamış olsam da, bu kadar geç saatlere kadar dışarıda kalmalarını beklemiyordum. Döndüklerinde görüntüleri inceledim ve oğlumun onu yatak odasına götürdüğünü gördüm. Bir süre orada kaldılar ve sonra Francesca yalınayak, topuklu ayakkabıları elinde, saçları dağınık bir şekilde dışarı çıktı. Giulio onu becermiş miydi?

Alay ettim. Oğlanlar. Eğer oğlum onu siktiyse, çok kötü bir iş çıkarmıştı. Onu yatağıma alsaydım, bütün gece orada tutar, vücudunun kaldırabileceğinden daha fazla orgazm yaşatırdım. Duvara karşı, arkadan, altımdan ve üstümden her pozisyonda onu becerirdim. Ve durmazdım, aklıma gelen her ahlaksızlığı yapardım, ta ki o çığlık atıp daha fazla dayanamayana kadar.

Cazzo, neden onu hayal etmeyi bırakamıyorum?

Hızımı artırdım, daha hızlı koştum, kaslarım efordan çılgık atıyordu. Ter çıplak göğsümden şortuma doğru akıyordu. Francesca bir saplantı haline gelmeye başlamıştı, bunu göze alamazdım. Katarzyna'yı becermek bile Francesca'yı aklımdan çıkaramamıştı, bu sürekli karanlık ihtiyaç içimde bir keş gibi gezinip duruyordu.

Evlendikten sonra onları göndermeliyim. Ailemin burada olmasından ne kadar hoşlansam da, onları birlikte, mutlu bir çift olarak izleyebileceğimden emin değildim, adamın evin diğer tarafında onu becerdiğini bilerek. Onun çocuklarıyla birlikte büyümesini izlemek. Beynime bir kurşun sıkabilirdim.

Durdurma düğmesine basarak yavaşladım ve sonunda indim. Nefes almakta zorlandığım için göğsüm kabardı ve düş almaya gittim. Bugün beni bekleyen pek çok tatsız görev vardı, Giulio'nun iki gece önceki sevkياتındaki tutarsızlığı bulmak da buna dahildi. Sonra bir noktada Francesca gelinliğini seçecekti ve eşyalarını iade etmem gerekecekti. Bu da onu tekrar görmek anlamına geliyordu ki bunu hem çok istiyor hem de çok korkuyordum.

Duştayken kendime bir fantezi daha kurma izni verdim. Oğlumun nişanlısını becermekle ilgili bir hayal daha. Yatağında bağlıydı, şımarık ağzı tıkalıydı ve gözleri öfkeli ve sıcaktı. Çıplak vücudu zevk ve hüsrarla dalgalanıyordu, seksi şişmiş ve ıslaktı, doldurulmak için yalvarıyordu. Ereksiyonum o kadar sertleşmişti ki canımı acıtıyordu ve görüntüler devam ederken kendimi öfkeyle sarsıyordum. Sonunda, kalın boşalma ipleri kanalizasyondan akıp giderken inledim.

Kurulanıp koyu gri takım elbisemi giyerken, bunun son kez olacağına yemin ettim. Kızım olacak kadar genç bir kızın peşinden nefes nefese koşmak yerine elimdeki meselelere odaklanacaktım.

Kararımı verdim ve Giulio'ya giyinip benimle ofisimde buluşması için haber gönderdim. Cevaplara ihtiyacım vardı. Mutfağa geldiğimde Zia alışılmadık derecede sessizdi, belki de karanlık ruh halimi sezmişti, bu yüzden

Oyalanmadım. Kahvemi içtikten sonra ofisime yerleştim ve çalışmaya başladım.

Oğlum bir saat sonra geldi.

"İçeri gel," dedim ve bir sandalyeyi işaret ettim. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

Elinde bir fincan ve fincan tabağı vardı, otururken masamın üzerine bıraktı. "Bir sorun mu var?"

Arkama yaslandım. "Geçen gece hakkında bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Gözlerini kırpıştırdı, vücudu hareketsizleşti. "Hangi gece?" "Teslimat. Senin gözetiminde olan."

Espressosunu alırken rahatlamış görünüyordu. "Ne olmuş ona?"

"Bu hafif."

"Bu imkansız."

"Gratteri'nin yalan söylediğini mi söylüyorsun?" Gratteri en sadık adamlarımdan biriydi, bu yüzden Giulio'nun onun altında eğitim almasını sağladım.

"Hayır, ama bir hata olmalı. Ayrılmadan önce kendim saymıştım."

"Ve en son sen ayrıldın." Sandalyesinde kıpırdandı ve şüphelerim tenime diken diken oldu. "En son sen mi ayrıldın, Giulio?"

"Baba," diye başladı, ses tonunu daha gençken başını beladan kurtarmaya çalıştığı zamanlardan hatırlıyordum.

"Seninle baban olarak konuşmuyorum. Patron olarak konuşuyorum. En son siz mi ayrıldınız, yoksa görevlerinizi savsakladınız mı?"

Yavaşça nefes verdi. "Kalmam gerekiyordu ama erken ayrıldım. Sergio ve Rocco işlerini bitirdi."

İki çocuğu tanıyordum. Giulio'nun yaşındaydılar ve pek sorumluluk sahibi değillerdi. Oğlumun aptallığına duyduğum öfke ensemdeki tendonları gerdi. "Neden?"

"Planlarım vardı," diye

mırıldandı. "Kiminle?"

"Bir arkadaş. Önemli bir şey değil."

"Bu önemli." Avucumla masaya vurdum. "Bir işin var, onu yap. Gidip biraz amcık bulabilmek için işi iki aptala bırakamazsın."

Yanakları kızarıırken yüzünün hatlarına savunmacı bir ifade yerleşti. "Amla ilgili değildi. Bir arkadaşla ilgiliydi."

Kızgın bir iç çekişi bastırdım. Açıkça yalan söylüyordu. Kimse bir futbol maçı ve arkadaşıyla bira içmek için sorumluluklarını bırakmazdı. "Örnek olmalısın Giulio. Bir Ravazzani olarak diğerlerinden daha iyi olmalısın. Daha sadık, daha kana susamış, daha sorumlu. Bir gün burası senin olacak ve adamlar senden hem korkmalı hem de saygı duymalı."

"Biliyorum baba. Bunu duyabilecek yaşı geldiğimden beri bana söylüyorsun."

"Yine de 400 gram işlenmemiş kokainim kayıp."

"Onu geri alacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Bunu Gratteri ile ben halledeceğim. Sen de hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın."

"Sergio ve Rocco'ya ne yapacaksınız?"

"Henüz karar vermedim. Ama 'ndrina'dan çalmak hoş görülemez. Bunu biliyorsun."

Çenesinde bir kas oynadı ama diğer iki adam için yalvarmadı. Zaten bir işe yaramayacaktı çünkü bu ailede kararları ben veriyordum. Benden çaldıkları için onları öldürmeye karar verirsem, Giulio'nun bunu durdurmak için yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Yardım edemedim ama dün geceyi sordum. "Yemek nasıldı?"

"Tamam."

"Marco onu daha sonra bir kulübe götürdüğünü söyledi." "Evet."

Tek kelimelik cevaplar mı? Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. "İkiniz iyi anlaşıyor muydunuz?"

Sonra onu becerdin mi?

"Tabii ki. Ondan çok hoşlanıyorum."

Kalemimi masaya vurdum ve onu kalçama saplamamak için kendimi zor tuttum. "Güzel. Bugün gelinlik seçecek ama ekibinizin koleksiyon yapmasını istiyorum. Suç işlemeyi önce defterleri temizlememiz gerekiyor."

"Duydum. Burada işimiz bitti mi? Henüz kahvaltı etmedim ve gitmem gerekiyor."

Bir kez başımı salladım ve beni huzursuz hissederek hızla gitti. "Arkadaşı" ile ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu. Görüştüğü ve emirlere karşı gelmesine neden olan bu kadın kimdi? Bunu öğrenmeli ve durdurmalıyım. Giulio'nun ilk ve tek önceliği bu aile olmalıydı.

Marco birkaç dakika sonra geldi ve ben de ona bilgi verdim. Kuzenimin de benim kadar kafası karışmış görünüyordu. "Rastgele bir kadın için işini bırakmak Giulio'nun yapacağı bir şey değil. Hiçbir zaman kulüplerdeki kızlarla ya da garsonlarla oynamaz. Her zaman çok saygılıdır. Sakso çekmeyi bile asla kabul etmez."

Daha önce Giulio'nun kiminle yattığı konusunda hiç endişelenmemiştim ama şimdi işime engel oluyordu. Bu da benim de dahil olmam gerektiği anlamına geliyordu. "Kim olduğunu bulalım. Onu birkaç gece takip ettirelim. Gizlice."

"Pekala."

Gözlerimi ovuşturdum, bitkin düşmüştüm ve sorumluluğun ağırlığı altındaydım. Bazı günler bu hayat beni dibe çekmekle, hâlâ sahip olduğum küçük insanlık kırıntısını çalmakla tehdit ediyordu.

Ama başka bir şey bilmiyordum. Doğduğumdan beri tam olarak bu sandalyede oturmak ve Avrupa'nın en büyük suç imparatorluklarından birini yönetmek için yetiştirilmiştim. Ve bu işte çok iyiydim. İçgüdülerim Giulio'da bir terslik olduğunu söylüyordu ve ben de bunu bulana kadar durmayacaktım.

"Dün gece uyudun mu?" Marco sordu.

"Üç saat kadar." Bu her zamanki miktardı. On dört yaşımdan beri iyi bir gece uykusu çekmemiştim.

"Rav, bu şekilde devam edemezsin. Masanda kalp krizi geçireceksin."

"O zaman cenazemde ağlamayı beklerim."

"Beyaz giyeceğimden emin
olabilirsin." "Coglione."

Bu hakaret onun sırtmasına neden oldu. "Beni
seviyorsun."

Ben güvendim. Dolaylı olarak güvendiğim tek kişiydi.
Konuşma.... "Celestina bugün öğlen geliyor. Onu senin
halletmeni istiyorum. Onu balo salonuna yerleştir ve
Francesca'nın bir elbise seçtiğinden emin ol."

"Elbise seçimine nezaret etmek istemediğine emin misin?
Belki denemesini izleriz?"

Yaptım ve beni bu kadar iyi okuması beni sadece
kızdırdı. "Siktir git."

"Dün gece onu becermedi."

İfademin değişmesine izin vermemeye çalıştım. "Öyle
mi? Nereden biliyorsun?" Giulio'nun yatak odasındaydılar
ve o ayakkabılarını giymeden dışarı çıktı.

"Sakal yanığı yok, şişmiş dudaklar yok. Dalgın
görünüyor, doygun değil."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bu haber
göğsümdeki bir şeyi hafifletti. Cristo, acınacak haldeydim.
"Düğünden önce onu becermek saygısızlık olur ve oğlum
haddini bilir. Ayrıca, neden umursayacağımı düşündüğünü
de anlamıyorum."

Marco sırttı. "Elbette, Rav. Başka bir şey
var mı?" "Git buradan da işe koyulayım."

O öğleden sonra, ofisimden gelen bağırışları duydum.

Sorun çıkaranın kim olduğunu hemen anladım. Cazzo,
bu kız.

Dişlerimi gıcırdatarak sandalyemden kalktım ve ceketimi
çektişirdim. Elbise seçiminden sonra onunla uğraşmak
zorunda kalacağımı bildiğim için bütün gün ondan
kaçmışım. Ama eski bir arkadaşım olan Celestina'yı
kızdırmasına izin veremezdim.

İtalyanca küfürler koridor boyunca yankılandı. Celestina'nın ağzı bozuk ve çabuk sinirlenen biriydi. Muhtemelen onu bu yüzden seviyordum.

Balo salonuna girdim. İki kadın bir sıra elbisenin yanında karşı karşıyaydı ve Celestina Francesca'nın atalarına küfrediyordu. Oğlumun nişanlısına bakmama izin vermedim. "Ciao, Tina," diye seslendim. "Come stai?"

Ufak tefek siyah saçlı tasarımcı etrafında döndü. "Dai! Bu kız, bello. Dayanamıyorum. Hiç moda anlayışı yok. Her elbiseye burun kıvırıyor. Elbiselerime!"

Yanaklarından öptüm. "Ama işte bu yüzden seni getirdim. Çünkü sen en iyisisin ve ona bir Ravazzani olmanın ne demek olduğunu öğretmeliyiz, değil mi?"

"Siz ikiniz ne diyorsunuz?" Francesca tersledi, İtalyancası bize ayak uyduracak kadar güçlü değildi. Celestina ve onun renkli dili söz konusu olduğunda bu muhtemelen en iyisiydi.

"Diyoruz ki," diye İngilizce konuştu Tina, "moda anlayışınız yok ve tam bir baş belasısınız."

Francesca'nın nefesi kesildi, krem rengi teni kızardı. "Tek söylediğim beyaz giymek istemediğimdi."

Tina bir ses çıkardı ve bana "gördün mü?" der gibi bir işaret yaptı.

"Birkaç tane fildişi elbise var," diye işaret ettim. "Belki onları deneyebilirsiniz."

"Hayır. Siyah giymek istiyorum. Ya da kırmızı." Çenesini inatla dikleştirdi. İşte şımarık mafya prensesi, piccola monella. Belli ki babası ona çok fazla serbestlik tanımıştı.

Artık durdu.

Tina'ya baktım. "Sinyorina Mancini ile konuşmam gerek. Yardımcılarınızı mutfağa götürür müsünüz? Zia size kahve ve biscotti verecek."

"Elbette, bello." Tina ekibini balo salonundan çıkardı ve Marco da ortadan kayboldu.

Sonra yalnız kaldık.

Gelinliklere doğru ilerleyerek yavaşça inceledim. Tina, İtalya'da en çok rağbet gören gelinlik tasarımcısıydı ve her gelinlik eşsizdi. Her birinde en az on beş gelinlik olan dört raf vardı. Francesca'nın seçebileceği bir sürü elbise.

"Anlaştığımızı sanıyordum," dedim, elbiseler arasında gezinmeye devam ederek.

"Kendi elbisemi seçme hakkım olduğunu söylemişsiniz."

"Hayır, uygun bir elbise seçmeniz gerektiğini söyledim. Ravazzani ailesinin hiçbir üyesi bir düğünde siyah ya da kırmızı giymez."

"O zaman belki de Ravazzani ailesinin bir üyesi olmamalıyım."

Elimdeki elbiseyi bıraktım ve ona doğru ilerledim, deri ayakkabılarımın tabanları ahşap zemine öfkeyle vuruyordu. Francesca benden uzaklaşmaya başladı ama bu çok azdı, çok geçti. Onun ruhuna hayran olsam da -evet, bu beni tahrik ediyordu- emirlere itaat etmesi gereken zamanlar vardı. Bu da o zamanlardan biriydi.

Sırtı duvara çarptığında bakışlarında korku parladı. Gelmeye devam ettim, onu sıvanın içine sıkıştırana kadar mesafeyi kapattım. Bana baktı, nabızı boğazının dibinde atıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Sade, askısız bir güneş elbisesi giymişti ve gözlerimin yüzünde kalmasından, sergilenen çıplak tene kaymamasından gurur duyuyordum.

Ellerimi başının iki yanına koydum ve bedenimi onunkine siper ederek eğildim. "Emirlerime itaat etmeyenlere ne olduğunu biliyor musun?"

Çenesini kaldırdı. "Giulio bana zarar vermene izin vermez."

Alay ettim. "Oğlumu bana karşı bir kalkan olarak kullanmayı mı düşünüyorsun? Ben bu ailenin hükümdarıyım ve Giulio bana hesap verir. Ne istersem, ne zaman istersem yapabilirim. Bana karşı gelmemen akıllıca olur, Francesca."

"Beni tehdit etmeyi bırak. Eğer beni öldüreceksen, keşke bunu yapsan ve beni bu acıdan kurtarsan."

"Seni öldürmek mi? Bunu o kadar kolay yapmazdım. Hayır, onun yerine seni 'ndrina'mın başka bir üyesiyle evlendirirdim. Yeni bir genç gelinle evlenmek isteyecek pek çok yaşlı adam var."

"Buna cesaret edemezsin. Babam-"

"Baban şu anda seni şımartmak için burada değil. Seni bana bir borcun ödemesi olarak verdi. Benim lütfumla oğlumla evleniyorsun ve gelecek nesil Ravazzanileri doğuruyorsun." Ona dokunma arzusu sağduyumun önüne geçti. Bir parmak ucumu yumuşak yanağında gezdirdim, çenesini okşayana kadar durmadım. "Eğer bu iyiliğe tükürürsen, sana başka bir koca bulurum. Ve onu oğlumun yarısı kadar bile sevmeyeceğini garanti ederim."

Dudaklarını yaladı ve okunamayan gözlerle bana baktı. "Kimseyle evlenmek istemiyorum."

"Bu çok kötü Bellissima, çünkü gelin olacaksın. Damat seçimi size kalmış."

Birbirimize bakarken, onun toprak ve zeytin gibi koktuğunu fark ettim. Güneş ve bitkiler. Benim arazim gibi. Rahatlatıcı koku bir afrodizyak gibi içime işledi ve bu muhteşem ruhlu yaratık için zaten hissettiğim kaynayan şehveti artırdı. Onu dışarıda yağmurda, toprakta, etrafımız üzüm asmalarıyla çevriliyken, ipeksi saçları yere kökler gibi yayılmışken ve ben onu benimle kaplarken becermek istiyordum.

Düşüncelerimdeki değişimi hissetmiş olmalıydı çünkü hızlı bir nefes alışla dudakları aralandı. Bakışları ağızıma kaydı ve çılgınca bir an için beni öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünüp düşünmediğini merak ettim. Madonna, bunu istiyordum. Onu tatmak, dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum. İç çekişlerini içmek ve sızlanışlarını yutmak. Onu içime çekmek istedim.

Kendimden iğrenerek duvardan uzaklaştım. Döndüm ve elbise raflarına doğru yürürken soğukkanlılığımı toplamaya çalıştım.

"Senden nefret ediyorum."

Bundan hiç şüphem yoktu. Ama beni sevmesine ihtiyacım yoktu. Bana itaat etmesine ihtiyacım vardı. "Kaderini kabul et ve sana söyleneni yap."

"Hiç kimse size karşı koyup kazanamıyor mu?"

"Hayır." Göğüslerini ortaya çıkaracak sade bir fildişi saten elbise buldum. "Buna ne dersin?"

Ona bakmadı bile. "İyi. Kimin umurunda?"

"Mükemmel. Marco'ya eşyalarını getirmesini söyleyeceğim. İstedığımı yaptığınızda ne kadar uyumlu olabildiğimi gördünüz mü?"

"Evet, çok misafirperver," diye mırıldandı bir sandalyeye doğru yürürken, sandalyenin üzerinde sarkık bir şapka duruyordu. Şapkayı kaptı ve çekiştirerek taktı. O anda çok genç görünüyordu. Benim için çok gençti, bu kesindi. Ama bana azılı bir suçludan daha iyi bakarken yaşını hatırlamak zordu.

Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Burada işimiz bitti mi? Dışarı çıkıp Vincenzo'ya yardım etmek istiyorum."

Demek bu yüzden malikâne gibi kokuyordu. "Şarap mı tadıyorsun?"

"Hayır, nasıl yapılacağını öğreniyorum." Omzunun üzerinden baktı. "İtalya'da iki binden fazla üzüm çeşidi olduğunu biliyor musun?"

"Aslında var." Şarap nesillerdir ailemdeydi. Birçok kez hasat ve ezme işlemlerine yardım etmiştim. "En sevdiğin şarap hangisi?"

"Roze, sanırım. Ya da ciró."

Ciró kişisel favorimdi ve koyu kırmızı şarabı onun solgun tenine döküp yalayarak temizlemek gibi kısa bir fantezim vardı. "Eğer dışarı çıkmak isterseniz Celestina'ya bu elbiseyi tercih ettiğinizi söyleyeceğim." Gördün mü? İyi biri olabilirdim.

"Her neyse. Eşyalarımı yatağымda bulmayı umuyorum Ravazzani." Koridorda gözden kayboldu.

Saygısızlığı ve keskin tavrı sikimin seğirmesine neden oldu. Benden gelen herhangi bir nezaket jestini alıp yüzüme fırlattı. Başka kimse buna cesaret edemezdi. Nişanlısına şaplak atarsam Giulio bunu bana karşı kullanır mıydı?

Sadece bir şaplaqla asla durmazsın.
Bu yüzden ondan uzak durmam gerekiyordu.
Beni delirtti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Francesca

Günün geri kalanında kaleden UZAK DURDUM.

Bunun yerine Vincenzo ile üzüm ve şarap hakkında bilgi edinerek saatler geçirdim. Arazinin sınırlarını sordum ama yürüyerek gidilemeyeceğini, oraya ulaşmak için bir arabaya ihtiyacım olduğunu söyledi. Görünüşe göre Ravazzani'nin oldukça fazla arazisi varmış, lanet olsun ona.

Kendime kaçmanın bir yolunu bulmak için dışarıda kaldığımı söyledim ama bu bir yalandı. Balo salonunda yaşlı Ravazzani ile karşılaşmam beni sarsmıştı... ve tahrik etmişti. Beni köşeye sıkıştırırken hem çok kızgın hem de inanılmaz derecede ateşliydi; iri vücudu beni hapsederek gözümü korkutmaya çalışıyordu. Dokunuşunun nazik olması dışında, bakışları içimde bir şalteri indiren, beni acıtan ve külotumu ıslatan bir yoğunlukla yanıyordu. Bir an için aramızdaki çekimin karşılıklı olduğuna yemin edebilirdim ama bu delilikti. Öyle değil miydi?

Öyle olmak zorundaydı. Oğluyla evlenmek için buradaydım. Ve Fausto'nun yanında hiç de tatlı değildim. Benden nefret ederdi.

Ama ondan etkilendiğimi itiraf edecek kadar da kadındım. Hareket tarzı, konuşma şekli, muhteşem yüzü ve güçlü vücuduydu. Takım elbiselerini nasıl giydiğiydi. Kalın siyah saçları ve gür dudakları. Sıcak ve soğuk kişiliği. Aslında onunla ilgili her şey.

Yaşlı erkekler normalde bana göre değildi, ama Fausto Ravazzani bir istisnaydı, öyle görünüyordu.

O beni kaçırın kişi. Neyim var benim?

Babamın beni Ravazzani'ye bir borç ödemesi olarak verdiğini düşünürsek, pek de kaçırın sayılmazdı. Daha çok bir gardiyan gibi. Yine de Fausto'nun beni bırakması gerekiyordu. Giulio'yla evlenmek istemiyordum ve Giulio da kesinlikle benimle evlenmek istemiyordu.

Tüm bunlar beni kaçmanın bir yolunu bulmaya daha da kararlı hale getirdi.

Elimde şapkam, akşam karanlığında şatoya doğru yürüdüm. Gecenin serin havası tenimde çakıl taşlarına neden oluyordu ve bir kazak giymeyi özlemiştim. Tam köşeyi döndüğümde, iki araba hızla yola girdi.

Şatonun ön kapısı açıldığında görünmek istemediğim için bir ağacın arkasına saklandım. Ravazzani dışarı çıktı, fit vücudu sadece pantolon ve kollarını yukarı doğru kıvrıldığı gömlek kollarıyla kaplıydı. Taş basamaklardan inerken evin ışıkları ağzının sert yapısını aydınlatıyordu. Bu kızgın Fausto'ydu ve kızgın Fausto'dan sadece biraz daha az ateşliydi. Gözlerimi ondan zorlukla ayırabiliyordum.

En genç iki misafir isteksiz görünse de her arabadan üç adam indi. Yaşlı adamlar tarafından öne doğru itildiler ve grup Ravazzani'yi evin yan tarafına doğru takip etti. Zindanın kapısına doğru.

Vay anasını. Korku midemi oydu. Aşağıda birine zarar vermeyi mi planlıyordu?

Hepsi ortadan kayboldu ve ben dudağımı ısırdım. Bir daha asla zindana girmek istemiyordum ama belki de Ravazzani'nin zalimliğini ve acımasızlığını hatırlatacak daha fazla şey duymam gerekiyordu.

Neden ondan etkilenmediğimi kendime soruyordum. Adam soğukkanlı bir katildi. Bir sosyopat. Onu tepeden tırnağa yalamayı hayal etmemeliydim.

Evet, ihtiyacım olan şey buydu.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, kapıya ulaşana kadar çalırların arasından sessizce ilerledim. Ses çıkarmamak için yavaşça hareket ederek mandalın üzerinde acele etmedim. Kapı sıkışarak geçebileceğim kadar açıldığında içeri süzıldüm ve sahanlıkta durdum, dışarıyı görebilmek için kapıyı ayağımla kırdım.

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Ravazzani'nin avının terlemesine izin verdiğinden, korku yarattığından şüpheleniyordum. Bu onun tarzı gibi görünüyordu. Sonunda konuştuğunda, yavaş ve ölçülü bir İtalyanca'ydı ama bir kelime İngilizce'ydi. Kokain.

Birisi Ravazzani'den çalmış mıydı? Ona ihanet mi etti? Bir şeyler kesinlikle ters gitmişti, yoksa hepsi zindanda olmazdı.

Suçladığı kişi defalarca "hayır" diyerek bunu reddetti. Ravazzani daha da sinirlendi. "Mi prendi per scemo, Sergio?" diye bağırdı.

Bir yumruk ete çarptı, iki kez. Sonra tekrar.

Bundan sonrası, dayak devam ederken bir dizi yalvarma, homurdanma ve inlemeden ibaretti. Vurma işini Ravazzani mi yapıyordu yoksa adamlarından birine mi devretmişti? Onu kollarını sıvamış, yumruk üstüne yumruk atarken kasları gerilmiş, yüzünden terler akarken hayal ettim. Bu beni tiksindirmek yerine kalbimin hızlanmasına ve karnımın ısınmasına neden oldu.

Berbat bir insandım.

Tırnağımın kenarını çiğnedim ve aşağıda olan bitenin şiddetine, yanlışlığına odaklanmaya çalıştım ama işe yaramadı. Burada kaldığım süre uzadıkça daha da tahrik oluyordum.

Bir çatırtı yankılandı ve ardından bir inilti geldi; bir kemiğin kırıldığını anladım. Bir parmak mı?

Adamlardan biri o anda hıçkırarak ağlamaya başladı. "Mi dispiace, Don Fausto," diye bağırdı, sesi acıdan çatlıyordu. Sonra sesi yalvarır gibi çıktı.

O anda Ravazzani'nin sesinin tonu değişti. Kızgınlıktan teslimiyete geçti, neredeyse babacan bir hal aldı. "Va bene. Dimmi, Rocco." Söyle bana.

Rocco konuşmaya başladı, muhtemelen acıdan sesi ara sıra titriyordu. Yine de kelimeleri anlayamıyordum. Neden kokain aldığını mı açıklıyordu?

Ravazzani cevap verince Rocco ve Sergio biraz daha yalvarmaya başladı. Ne diyorlardı?

Ben sadece "esempio" kelimesini yakaladım. Örnek. Kahretsin, İtalyancamı geliştirmeye gerçekten ihtiyacım vardı.

Boş alanda iki el silah sesi duyuldu. Elim ağzımı kapamak için havalandı, nefesimi bastırdım. Aman Tanrım. Az önce aşağıda iki kişiyi öldürdü. Hem Sergio'yu hem de Rocco'yu öldürdü.

Lanet olsun. Burada olmamalıydım. Gerçek bir suça tanık olmak istemedim.

Sahanlıktaki yerimden fırladım ve kaleye doğru koşarken kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Korku boğazımı tıkamıştı. Tek düşüncem odamın göreceli güvenliğine ulaşmak ve kapıyı kilitlemektir. Akşam yemeğini atlayacak ve herkes yattıktan sonra yemek için aşağı inecektim.

Ya da belki bir daha odamdan hiç çıkmazdım.

İçeri girdiğimde mutfak karanlıktı, ayaklarım karo zemin üzerinde hızla ilerliyordu. Birdenbire kollar beni arkamdan kavradı ve durmam için çekti. Mücadele ettim ama güçlü ve sıcak bir göğsün içine çekildiğimde ellerim daha da sıkılaştı.

"Böyle aceleyle nereye gidiyorsun, piccola monella?"

Ravazzani. Kahretsin. Dinlediğimi biliyor muydu? Dudaklarımı yaladım ve sesimi eşit tutmaya çalıştım. "Benim odam."

Arkamda bir duvar varmış gibi hissediyordum. Az önce iki kişiyi öldürmüş uzun, kaslı bir duvar.

Titremeye başladım, duygularım içimde isyan ediyordu. Bazen izlediğim doğa kanalındaki orman kedileri gibi vahşi ve güzeldi ve ondan nefret etmek istiyordum. Çığlık atmak ve kaçmak istedim. Ama içimde de bir karanlık vardı, ruhumun bir parçası şiddet ve güçten zevk alıyor ve bunu heyecan verici buluyordu. O utanç verici yanımla bu adama çekilmişti. Onu büyüleyici ve çok seksi buluyordum.

Tekrar soruyorum, benim sorunum neydi?

Sert eli boğazıma dolandı ve beni sıkıca tuttu. Dokunuşu beni korkutmak yerine, sıcaklığın omurgamdan aşağı akmasına ve bacaklarımın arasına yerleşmesine neden oldu. Beni çevreledi, gücünü muhteşem bir şekilde sergiledi ve korku ihtiyaç ve açlığa dönüşürken bedenim yumuşadı. Parmak uçlarının altında nabzımın attığını hissedebiliyordum mu?

Nefes aldığını duydum, bu yüzden tepkimi fark ettiğini varsaydım. Sonra sesi alçak ve şehvetli bir hal aldı, dudakları kulağıma yaklaştı. "Zindanda ne görmeyi umuyordun Francesca? Hmm?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Yalancı." Boynumda olmayan el kalçamı kavradı, neredeyse beni okşuyordu. "Beni gözetleyen kızlara ne olduğunu biliyor musun?"

"Bırak beni. Beni korkutuyorsun."

"Hayır, değilim. Korkudan donup kalmadın ya da benimle savaşmıyorsun. Bunun yerine, kalbin çok hızlı atarken bana karşı rahatlamış durumdasın. Bu bana ne anlatıyor biliyor musun?"

Neredeyse sormaya korkuyordum. "Ne?"

"Tehlikeye aldırmadığınızı. Hatta bundan zevk bile alabilirsin." Sanki beni kokluyormuş gibi boynuma yakın bir yerden nefes aldı. "Benim gibi."

Bacaklarımın arasına nem doldu, uyarılma o kadar hızlı ve şiddetliydi ki dizlerim neredeyse bükülüyordu. Aslında Ravazzani beni ayakta tutmasaydı muhtemelen yere yığılacaktım.

"Evet," diye mırıldandı. "Ben de tam olarak böyle düşünmüştüm. Sakın bana bu hayat için yaratılmadığını, bir kraliçe olarak hüküm sürmek için doğmadığını söylemeye kalkma."

Gözlerimi kapattım. Tanrım, lütfen bunun doğru olmasına izin verme. "Siktir git. Oğlunla asla evlenmeyeceğim."

"Yapacaksın, güzelim. Ve eğer bana bir daha küfredersen ya da evimde böyle kötü bir dil kullanırsan, temizlenmiş olsun ya da olmasın seni zindana geri gönderirim."

O nemli duvarlardaki kan ve beyin maddelerini hayal ederek ürperdim. Bir daha asla oraya inmek istemedim, asla. "Yirmi birinci yüzyıldayız Ravazzani. Kadınlar lanetlidir."

Beni aniden bıraktı ve devrilmemek için kendimi tezgâha yaslamak zorunda kaldım. Omzumun üzerinden baktım ve ellerini saçlarında gezdirdiğini gördüm. Gözleri ormanda kapana yakalanmış bir hayvan gibi parlak ve vahşi, neredeyse yabaniydi. "Dışarıda yirmi birinci yüzyıl olabilir ama burada, Calabria'da, benim evimde pek de öyle değil. Biz geleneklere saygı gösteririz ve bu sizin de bizim geleneklerimize saygı göstereceğiniz anlamına gelir. Çünkü bunu yapmazsanız, sonuçlarından hoşlanmayacağınıza söz veriyorum."

Dönerek kapıya doğru yürüdü. "Ve bu bir uyarı olsun - bir daha işimi gözetleme. Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

Beni sarsılmış ve kafası karışmış bir halde bırakarak gecenin içinde kayboldu. Fausto Ravazzani beni benden daha iyi anlıyor gibi görünüyordu ki bu kesinlikle dehşet verici bir düşünceydi.

Bunun doğru olmasına izin veremezdim.

Kapıya bakarak hızlıca bir karar verdim. Sikerim böyle işi.

Nişanı da, bu şatoyu da, Fausto'yu da sikeyim.

Bu gece kaçacaktım.

Fausto

Bir şey bana kaçacağını söyledi.

Francesca'nın zindanda gördükleriyle birleşen gelinliğin onu bunaltacağını ve elini zorlayacağını biliyordum. Aslında bu meydan okumayı dört gözle bekliyordum. Kaçma şansı yoktu ama nasıl denediğini görmek eğlenceli olacaktı.

Gece geç saatlere kadar çalışmaya devam ettim. Her zamanki gibi muhafızlar dışarıda devriye geziyor, iki adam da güvenlik kayıtlarını izliyordu. Castello'yu çevredeki dağlardaki saklanma yerlerine bağlayan karmaşık bir tünel sistemi vardı ve eğer onları bulursa ormanın derinliklerine ulaşabilirdi. Kaçamayacak olsa da, onu bulmamız biraz zaman alacaktır.

Neyse ki bu seçeneğin farkında değildi ve ben de öyle kalmasını istiyordum.

Giulio bir saat önce dönmüştü. Francesca girişimde bulunmadan önce herkesin uyuduğunu düşünene kadar bekleyecekti. Bu da her an olabilirdi....

Bir hükümet binası için yaptığımız sözleşmeyi kontrol ederken üstümdeki zeminin gıcirtısını duydum. Ah, evet. Monella hareket halindeydi.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Haklı olduğumun kanıtlanması çok tatmin ediciydi.

Bu koridordan gelme ihtimaline karşı ofisimin ışığını kapattım. Büyük olasılıkla diğer tarafa, mutfığa gidip malzeme toplayacak, sonra da arka kapıdan çıkacaktı ama yine de tedbirli olmak istedim. Ayak seslerini duymayınca mutfığa doğru gittiğini düşündüm ve onu takip ettim.

Yaklaşırken ayaklarım eski zeminde sessizdi. Buzdolabının kapısı açılıp kapandı ve ben dışarıda bekledim.

dolapları karıştırırken gözden kayboldu. Şüphesiz yiyecek arıyordu. Paketler hışırdadı, sonra adımları onu arka kapıya doğru götürdü.

Onu durdurmaya çalışmadım. Onu kırmanın en iyi yolu, ona küçük bir umut kırıntısı vermek ve sonra onu yok etmektir. Ona gerçekten kaçış olmadığını kanıtlamak.

Arka kapının mandalı sessizce kapandı. Bir saniye sonra cebimdeki telefonum çaldı. Pencereden dışarı bakmak için mutfığa doğru ilerlerken, cevap vermek için kaydardım. "Pronto."

"Don Fausto, kız gitti." Arayan Benito'ydu. "Ne yapmamızı istiyorsunuz? Onu yakalayalım mı?"

"Hayır," dedim hemen. "Ona bir ders vermem gerekiyor. Bırak gitsin."

"Ön tarafa doğru gidiyor. Yola doğru."

Daha da iyisi. Araziden geçseydi, bir düzine yerde saklanabilir ve daha fazla sıkıntıya neden olabilirdi. Yol onun için gerçek bir zaman kaybıydı. "Jandarma'daki dostlarımızı ara," dedim, yerel polisin bir işe yaramasına izin vererek. "Biri onu alsın ve yolda bekletsin."

"Tamam," dedi Benito ve telefonu kapattı.

Ofisime geri döndüm. Artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Bir yanıma kaçtığı için ona hayranlık duyuyordum. Güçlü bir iradesi vardı, bu da Giulio için iyi olurdu. Ben öldüğümde oğlumun zorlu bir ortağa, mafya hayatının riskleriyle başa çıkabilecek bir kadına ihtiyacı olacaktı. Aslında bugünlerde kocaları hapiste yatan pek çok kadın mafyanın peşinde koşuyordu.

Babam bir kez tutuklanmış ama birkaç saat içinde serbest bırakılmıştı. Tanıklar ifadelerini geri çekmiş ve yemeklerin bok gibi olduğu bir İskandinav ülkesine taşınmışlardı. Sonra babam, gelecekteki tutuklamalara karşı bir sigorta olarak, polis ve yargı sistemi de dahil olmak üzere hükümetin her kademesine sızdığından emin oldu. Bu

Öngörü sayesinde bugüne kadar herhangi bir suçla suçlanmadım çünkü çoğu kişi benim maaşımla çalışıyordu. Daha büyük çaplı bir baskıya dair söylentiler vardı ama ben henüz bunu görmemiştim.

Yani Francesca'nın cesareti aslında aile için faydalıydı. Ona sadece gücümün onun planlayabileceği her şeyden üstün olduğunu kanıtlamam gerekiyordu.

Benito yirmi dakika sonra aradı. "Onu yakalamışlar. Doğuya giden yolun yaklaşık yarım mil ilerisinde."

"Mükemmel." Çılgına döndüğüne şüphe yoktu. "Gel, beni sen götüreceksin."

Yarım saniye durakladı. "Marco'yu arayalım mı? Mülkü onsuz terk etmenizden hoşlanmayacaktır."

Bunu düşündüm. Ayrılmak bir riskti ama küçük bir riskti. Yol castelloya yakındı, adamlarımın rutin olarak devriye gezdiği alanın içindeydi. Ayrıca, oraya vardığımda Francesca'nın yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Kararımı verdim ve dedim ki, "Bize bir şey olmaz. Uzağa gitmiyoruz."

"Seninle ön tarafta buluşacağım."

Bağlantıyı kestim ve ofisimde sakladığım tabancalardan birini aldım. Bela beklemiyordum ama fazladan ateş gücüne sahip olmaktan zarar gelmezdi. Castello'ya doğru ilerlerken, kısa bir süre Giulio'yu uyandırmayı düşündüm. Ne de olsa onun nişanlısıydı. Ama bu fikri çabucak bir kenara bıraktım. Doğru ya da yanlış, bu işi ben halletmek istiyordum. Alacağı ceza ne olursa olsun benden gelecekti.

Benito, malikânedeki ayrılırken kullandığım ağır tahkimatlı cipte bekledi. Arkaya bindim ve yola çıktık. Cezadan bahsetmişken, ona ne yapacaktım? Ne yapmak istediğimi biliyordum ama bu imkânsızdı. Ağlayıp durmam için yalvarıncaya kadar kışına şaplak atmak istiyordum. Ama bu karnımda ona karşı kaynayan çekimi ateşleyecekti, tam da engellemeye çalıştığım tepkiyi.

Hayır, ona dokunmasam daha iyiydi.

Yaklaştığımızda, karabinacının Land Rover'ının ışıkları yanıp sönüyordu. Karanlık aracın arkasında yalnız bir figür görebiliyordum, jandarma ise dışarıda durmuş, sürücü tarafındaki kapıya yaslanmıştı. Onu tanıdığıma göre bu iş kolay olacaktı.

"Buona sera, Paoletti," diye selamladım dışarı çıktığımda. "Umarım sizi rahatsız etmemişizdir." Yanına giderek ona iki yüz Euro uzattım.

"Sizin için hiç sorun değil, Sinyor Ravazzani. Yine de epey mücadele etti. Kaçırıldığını söyledi."

Sırttım ve omzuna bir tokat attım. "Kadınlar. Onlara yeterince elmas vermezsen timsah gözyaşları dökerler." Paoletti güleceğini bildiğim için güldü ve ben de ona teşekkür ettim. "şimdi onu yanımda götürereceğim."

"Elbette, sinyor. Bir dakika, per favore."

Francesca'nın kelepçelerini çözmek için arka koltuğa geçti. Land Rover'dan çıkarılırken onun öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. şaşırtıcı bir şekilde konuşmadı, sadece gözleriyle derimde delikler açmaya devam etti. Paoletti onu bana doğru yürütürken sırtmamaya çalıştım.

"Buyurun, sinyor."

şimdi daha yakındaydı, gözyaşı izlerini görebiliyordum, nerede ağladığının kanıtı. Hissetmiş olabileceğim suçluluk duygusunu bastırdım. Francesca'nın koluna girerek, o uzaklaşmaya çalışsa bile onu sıkıca tuttum. "Grazie, Paoletti. Karınıza ve kızlarınıza en iyi dileklerimi iletin."

"Arrivederci, Signore Ravazzani."

Onu SUV'a götürdüm ve Benito arka kapıyı açtı. Başını geriye attı, buğday rengi uzun saç telleri omzunun üzerinden savrularak bana baktı. Yüzünde inatçılık ve yenilgi karışımı bir ifade vardı, kaybettiğini bilen ama bunu kabul etmeye dayanamayan biri gibiydi. "Bırak beni Ravazzani."

"Asla. Bin şu lanet arabaya Francesca."

Kendi kendine mırıldanarak söyleneni yaptı. Ben de onu takip ettim ve tam yanına oturdum, o kadar yakındık ki kalçalarımız

dokundu. Onun rahatsız olmasını istedim.

Beni itti. "Sakıncası var mı? Kenara çekil."

"Bu gece kaçmaya çalıştıktan sonra bana emir vermek akıllıca mı?"

"Beni suçlayabilir misiniz? Beni kaçırıyor ve korkutuyorsun, beni hiç tanımadığım biriyle evlenmeye zorluyorsun ve bu gece iki adamı soğukkanlılıkla öldürdün. Senden kaçmaya çalışmamak için deli olmak gerekir."

Benito motoru çalıştırdı ve malikâneye geri döndük. Araba sessizdi ve ben onun söylediklerini düşündüm. Bu gece o iki çocuğu öldürdüğüme inanıyordu, bu da zindanda izlemiyor, dinliyor olduğu anlamına geliyordu. Yani onları vurmuş olmama rağmen ikisinin de hayatta olduğunu bilmiyordu. Onu düzeltmemeye karar verdim. Benim bir canavar, bir katil olduğumu düşünmesi ve bana karşı gelmekten korkması daha iyiydi.

Yol kısaydı. Castello'ya geldiğimizde Benito arabayı durdurdu. Ona bizi bırakmasını söyledim, o da indi ve evimin arka tarafındaki gözetleme odasına doğru yürüdü.

Hiçbir şey söylemedim, sadece bekledim.

"Buradaki tüm polisleri maaşa bağladığınızı bilmeliydim," diye tersledi. İkiniz eski dostlar gibi gülüyordunuz."

"Polis çaresiz, örgütümüzü durduramayacak kadar zayıf. Benimle birlikte çalışmanın bana karşı olmaktan daha iyi olduğunu biliyorlar. Bu dersi sizin de öğrenmeniz akıllıca olacaktır."

"Seninle çalışmak istemiyorum." Sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi sesi titriyordu. "Katiller ve suçlularla dolu korkunç ailenizin bir parçası olmak istemiyorum. Hepiniz psikopatsınız. Beni bırakmanızı istiyorum."

Bunu, iki adamı sorguladığımı ve vurduğumu duyduktan sonra kollarımda neredeyse eriyecek olan kadın mı söylüyor?

Buna inanmamıştım. Korkuyordu çünkü umursamayabilirdi. Hatta hoşuna bile gidebilirdi.

Elimi ceketimin cebine attım, tabancayı çıkardım ve dizime dayadım. "Beni öldürmek mi istiyorsun Francesca?"

Kıpırdamadan durdu, bakışları yüzümle silah arasında gidip geliyordu. "Ne?"

Bileğini tuttum ve silahı avucuna dayadım. Sonra namluyu göğsüme doğrulttum. "Hadi o zaman. Vur beni." Doğrudan koyu renk gözlerinin içine bakarak şiddet konusunda ne kadar rahat olduğumu gösterdim. "Tetiği çek, dolcezza," dedim alçak bir sesle, sanki onu baştan çıkarıyormuşum gibi.

Dudaklarını yalayarak uzaklaşmaya çalıştı. "Sen delisin. Ne yapıyorsun?"

Elimi arkasındaki kapıya koyarak onu içeri hapsettim. Castello'nun ışıkları arabanın içini aydınlatıyordu ve boğazının kenarındaki nabzın hızlandığını, teninin kızardığını görebiliyordum. Ancak korku yoktu. Hissettiği her neyse farklı bir şeydi, onunla ilgili tüm şüphelerimi doğrulayan bir şey. "Beni öldürmek istiyorsun, değil mi? Bu senin için bir fırsat. Tetiği çek ve kanımın kucağına ve koltuğa dökülüşünü, pencerelerin camlarına sıçrayışını izle. O zaman özgür olacaksın," diye fısıldadım.

"Adamların beni yakalayıp öldürene kadar."

"Bunu düşünme. Tetiği çekmenin ve canımı kendi ellerinle almanın ne kadar iyi hissettireceğini düşün. Ben bir hiç olana kadar gözlerimdeki ışığın solmasını izlemek. O anda nasıl bir güç hissedeceksin."

Silahın namlusu göğüs kafesime dayandı ve nefes verirken ağzı hafifçe aralandı, göz bebekleri büyüdü. Bahse girerim meme uçlarına baksaydım, giysisinin kumaşından dışarı fırlayacaklardı. Dio, bu kadın. Olağanüstü biriydi. Ona dokunmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım.

"Sen delisin," dedi sessizce. "Sanki bunu yapmamı istiyorsun."

"Benden korkmadığını kanıtlamak istiyorum. En az bizim kadar çılgın, en az bizim kadar vahşi olduğunu."

"Değilim. Ben iyi bir insanım. Bunların hiçbirini istemiyorum."

"İyi bir kız, kendisini becerecek bir erkek bulmak için babasının evinden gizlice kaçmak yerine evde kalırdı. İyi bir kız benim gibi bir adamın eline kalem saplamazdı. İyi bir kız, bir erkeğe silah doğrultarak tahrik olmazdı." Eğildim. "Sen kesinlikle iyi bir kız değilsin Francesca."

"Yanılıyorsun." Sesi zayıftı, emin değildi.

"Hadi o zaman. Çek tetiği."

ONUNCU BÖLÜM

Francesca

BU DELİLİKTİ. Sanki onu öldürmem için beni baştan çıkarıyordu.

Kaba ve alçak sesi arabayı ve kafamı dolduruyor, beni ağının derinliklerine çekiyordu. Büyülenmişim, korkmamıştım, bu da beni endişelendiriyordu.

Sen kesinlikle iyi bir kız değilsin, Francesca.

Ravazzani'nin askeri beni arabaya geri ittiğinde bu yüzden mi karşı koymamıştım? Ya da Ravazzani'nin kendisi beni polisten almak için geldiğinde neden midem bulandı?

Bu yüzden mi şu anda külotum sıırılsıklamdı?

Hayır, bunun doğru olmasına izin veremezdim. Güçlü kalmalı ve normal bir hayat istediğimi hatırlamalıydım. Annemin kızları için istediği hayatı. Bu adam ya da temsil ettiği şiddet beni tahrik etmiyordu.

Elimde olmadan sağlam ve güçlü olduğunu fark ettiğim omzunu ittim ve silahı ona geri uzattım. "Kafamla oynamayı bırak."

Sırıtarak aramıza biraz mesafe koydu ve silahı cebine attı. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeden nefret ediyordum. "Bunun bir şeyi kanıtladığını bir an bile düşünme. Yakalanacağımı bildiğim halde seni vuracak kadar aptal değilim. Sen gardını indirene kadar beklemeyi tercih ederim."

"Benim gardım asla düşmez. Bunu hatırlaman akıllıca olur."

Yaşamak için korkunç bir yol gibi geliyordu. Ama ona acımadım. Kaderi ailesi tarafından önceden belirlenmiş olsa bile, bu adam bu hayatı seçmişti. Hepimizin yapması gereken seçimler vardı ve belli ki o seçimini uzun zaman önce yapmıştı. Tıpkı benim seçimimin bir suçluyla evlenmemek olduğu gibi.

Ama yorumu beni meraklandırdı. "Gittiğimi nereden biliyorsun?"

"Her yerde gözler ve kulaklar var. Ailemi bu şekilde güvende tutuyorum."

Kameralar. Tabii ya. Giulio onları asla göremeyeceğimi söylemişti, bu yüzden bir dahaki sefere onlardan kaçınmak için nerede olduklarını öğrenmem gerekiyordu. "Kaçmaya çalıştığım için neden kızgın değilsin?"

"Çünkü öyle olabileceğinden şüphelenmiştim ve haklı çıkmayı severim. Özellikle de konu sen olunca, öyle görünüyor."

Işık, elmacık kemiklerinin yanı sıra çok acımasız ama aynı zamanda alaycı olabilen gür ağzının üzerinde oynuyordu. Yakın zamanda tıraş olmamıştı ve keskin çenesini koyu renkli bir kıl örtüyordu. Sert mavi gözlerinde, yaydığı güçle birlikte ürpermeme neden olan bir şey vardı.

Kendimi tutmam gerekiyordu. Adam elime bir silah tutuşturdu ve onu vurmamı söyledi. Düpedüz akli dengesi yerinde değildi.

"Kaçamayacağımı biliyordun," dedim. "Kaçma şansımın olmadığını biliyordun."

Ağzı bir rahibeyi yeminini bozmaya teşvik edecek kadar seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu doğru."

Hayal kırıklığı tenimi yaktı, saklamaya zahmet etmediğim öfke ve umutsuzluğun utanç verici bir karışımı.

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum. Kaderini kabul ettikten sonra daha da kolaylaşacak."

"Bu kader değil. Beni buna sen zorluyorsun. Benim kaderim üniversiteye gitmek ve kendi kocamı seçmekti."

Başını arkaya attı ve güldü. "Eğer baban buna inanmana izin verdiyse, düşündüğümde daha büyük bir aptalmış. Bizim dünyamızda kadınların böyle seçenekleri yok. Konumunu güçlendirmek için seni başka bir ailenin oğluyla evlendirirdi. Olması gereken de bu. İçten içe sen de bunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sana, Giulio'ya ve bu kâbustan kaçmama engel olan herkese meydan okumaya devam edeceğim."

"Kabus mu? Saf olmadığını bile bile seni oğlumla evlendirmek istediğim için onur duymalısın. Minnettarlıkla ayaklarıma kapanmalısın."

Ona bakakaldım. "Saf değil mi? Ciddi misin sen? Kız arkadaşını evin içinde becerdiğini düşünürsek, beni yargılamaya nasıl cüret edersin?"

Kara kaşlarından biri kalktı. "Neredeyse kıskanmış gibi konuşuyorsun."

"Saçmalama," dedim ses tonuma toplayabildiğim kadar öfke katarak. "Onu mutfak duvarının dibinde yanlamasına becermen umurumda değil ama sen de aynısını yaparken evlilik dışı seks yaptığım için beni ayıplayamazsın."

"Evet, yapabilirim. Senin de bildiğin gibi kız çocukları için kurallar farklıdır. Ve Katarzyna onu duvara karşı sikmemden hoşlanıyor."

Harika. Şimdi kafamda o görüntü vardı. Koltuğumda kıpırdandım, birden içim ısındı. "En azından sana hoşlandığını söylüyor. Muhtemelen numara yapmakta çok iyidir."

"Bana numara yapmana gerek yok. İtalyan erkekleri çok özenli partnerlerdir, Francesca. Bir kadını boşaltmak buradaki erkekler için hava solumak gibi gereklidir."

Beklenmedik bir anda bakışlarım ağzına kaydı. Oral yapıyor muydu? David pek hayranı değildi ve ben hep merak etmiştim.

Nasıl bir şey olduğunu. İçimden bir ses Ravazzani'nin kadınları yemeyi sevdiğini söylüyordu. Kalçalarım sıkıştı ve bu arabadan defolup gitmem gerekiyordu. "İşimiz bitti mi?"

Silahı tekrar çıkardı. "Bilmiyorum. Öyle miyiz?"

Beni vurmakla mı tehdit ediyordu? Bunun bir önemi yoktu. Güçlü kalmalı ve bu adama asla korku göstermemeliydim. Eğer gösterirsem beni ezerdi. "Oğlunla evlenmeyeceğim. O yüzden devam et ve en kötüsünü yap Ravazzani."

Üzerime uzanarak kolu hafifçe vurdu ve arabanın kapısı açıldı. "Merak etme, piccola monella. Kesinlikle yapacağım."

Arabadan aceleyle çıktım ve arkama bakmadım.

GIULIO iki gün sonra tekneyle açılmak isteyip istemediğimi sorduğunda hevesle kabul ettim. Arazinin dışında olmak, kaçma olasılığı anlamına geliyordu ve sunulan her fırsatı değerlendirecektim.

Şu derin deniz balıkçı teknelerinden birini bekliyordum. Ya da belki şık bir sürat teknesi. İki katlı güverteleri ve havuzu olan 30 metrelik devasa bir mega yat beklemiyordum.

Koyu renkli camlar yan taraf boyunca uzanıyor, içeriği meraklı gözlerden gizliyordu. Mafya işleri için mükemmeldi sanırım. Arkadaki isim Il Destino'ydu.

Harika. Burada bile Ravazzani'nin kader kavramından kaçamadım.

"Bu senin teknem mi?" Gemiye binmeme yardım ederken sordum. "Babamın teknesi. Beğenmedin mi?"

"Sevilmeyecek ne var? Burası yüzen beş yıldızlı bir otel." Giulio kıkırdadı. "Gel, sana etrafı gezdireyim."

Mürettebattan biriyle kısaca konuştu ve sonra yola çıktık. Her güverte bir öncekinden daha etkileyiciydi. Geniş yaşam alanları, salonlar, yemyeşil kabinler ve arkada bir plaj kulübü havuz alanı. Ön tarafta bir ana süit vardı

Jakuzi ve helikopter pistinin yanı sıra aşağıdaki okyanusa bakan cam bir alt penceresi de var. Etrafta dolaşırken ağzımın suyunu akıtmamaya çalıştım ama çok zorlandım.

"Bu yat benim olsaydı asla terk etmezdim," dedim parmağımı yumuşak deri koltuğun üzerinde gezdirerek. Çoktan İyonya Denizi'nin mavi sularına doğru yol almıştık, tuzlu esinti yüzümüze vuruyordu.

"O zaman kalmaya hazırlanmalısın çünkü burası bir gün senin olacak. Aslında bizim."

Bu benim heyecanımı önemli ölçüde azalttı. Bekleyen evliliğimizi ya da Fausto Ravazzani'yi düşünmek istemiyordum. Dışarıda üzüm bağında ve hayvanlarla çalışarak ondan uzak durmayı başarmıştım. Şato personeli bana karşı nazik ve sabırlıydı, özellikle de dil engelini göz önünde bulundurarak. Giulio bana İtalyanca öğrenmek için bir kitap almıştı, bu sayede yavaş yavaş daha iyi konuşmaya başlamıştım.

Sakin bana bu hayat için yaratılmadığımı, bir kraliçe olarak hüküm sürmek için doğmadığımı söylemeye kalkma.

Bunu düşünmek istemeyerek gözlerimi kapattım. Bu doğru olamazdı. Olamazdı. Toronto'da bir hayatım, özlediğim bir ailem vardı. Okula gitmek ve kendi kocamı seçmek istiyordum. Babamın dünyasıyla evlenmek - Fausto'nun dünyası

-Söz konusu bile olamazdı. Bunu yapsaydım asla bağımsız olamazdım.

"Kendini hasta mı hissediyorsun?" Giulio koluma dokundu. "Bunun için ilacımız var."

"Hayır, ben iyiyim. Beni deniz tutmaz."

Bana sırtıarak baktı. "Tıpkı içki içmekten hasta olmayacağın gibi mi?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Bu kadar çok grappa içmeme izin veren sensin."

"Sanki seni durdurabilirmişim gibi. Şimdi gidip biraz yemek yiyelim ve güneşlenelim."

Alt güvertedeki plaj kulübü alanına gittik. Havuzun yanındaki masaya ıstakoz salatası, taze ekmek ve taze beyaz şarap konmuştu. Giulio şalvarını çıkardı.

Gömleğini çıkarmış, üzerinde sadece bir çift küçük yüzme şortu ve güneş gözlüğü kalmıştı. Bronz bir teni ve yağsız kasları vardı, vücudunda çok az yağ bulunan gövdesinde birkaç dövme vardı. Tanrım, muhteşemdi.

Ailesinde iyi genler olduğu belliydi ve yaşlı Ravazzani'nin kıyafetlerinin altında nasıl görüldüğünü merak ettim. Muhtemelen onun kadar yırtık pırtıktı ama vücudunda daha fazla kıl vardı ve daha iriydi. Daha güçlü. Daha kalın....

"Şu anda yüzünde çok tuhaf bir ifade var." Giulio kaşlarını çatı. "İstakoz sevmiyor musun?"

Zihinsel olarak kendimi silkeledim ve örtümü çıkardım. Minik bir bikini yeni dolabımda bekliyordu ve güneşi tüm vücudumda hissetmek beni rahatlatmıştı. "Bayıldım buna. Bu mükemmel."

Gözleri vücudumda gezindi. "Çok güzelsin, Frankie."

"Grazie. Siz de çok güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Sırıttı. "Bence o bikiniyi sana kim aldıysa tutuklanmalı. Bu kadar iyi görünmen suç teşkil ediyor."

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakındım. "Eşcinselsin, değil mi?" Fısıltıyla sordum.

"Bu, güzelliği gördüğümde onu takdir edemeyeceğim anlamına gelmez."

"Yeni nesil Ravazzanileri bu şekilde mi yaratmayı planlıyorsunuz?"

Giulio yüzünü buruşturdu, alaycılığı unutulmuştu. "Bunu mümkün olduğunca ertelemeyi umuyorum. Alınmayın."

"Alınmadı. Ben de bunu ertelemeyi umuyorum." Asla. "Ama bir gün bebek yapmak zorunda kalacaksın, değil mi?"

"Tabii ki, evet."

"Gemideyken kulak misafiri olacak mıyız?"

"Burada olmaz. Zaten böcekler için süpürüldü ve babam kamera taktırmadı. Sanırım tekneyi Katarzyna ile birlikte kullandığı için." Telefonu masanın üzerinde durduğu yerden aniden birkaç kez çaldı.

"Bunu almalı mısın?"

"Sakıncası var mı?"

"Bu bir randevu değil, Giulio."

Sırıttı ve telefonunu kaldırdı. "Senden hoşlanıyorum, Frankie. Bunu kolaylaştırıyorsun." Ekranda okuduğu şey kaşlarını çatmasına neden oldu.

"İşte sorun mu var?"

"Babam. Bugün seni getireceğimi bilmiyordu."

"Neden umursasın ki?"

"Onu anlamaya çalışmayı yıllar önce bıraktım." Telefonunu tekrar masanın üzerine koydu. "Garip davranıyor. Açıklayamıyorum ama sürekli senin nerede olduğunla ilgileniyor."

"Kaçacağımdan hiç şüphem yok." Ki kaçacaktım da. İlk girişimim başarısız olmuştu ama başarılı olmam an meselesiydi.

"Hayır, bundan daha fazlası var." Şarap kadehini kucaklayarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Onu şaraphanede Vincenzo ve senin görüntülerine bakarken yakaladım."

Doğrudum. "Ne?"

"Çok garipti. Sanki bilmemi istemiyormuş gibi pencereyi çabucak kapattı."

Ravazzani beni mi izliyordu? Neden izliyordu? Eğer malikânedeysen, o zaman kaçmamıştım. "Muhtemelen Vincenzo'yu baştan çıkaracağımdan ve bizi evlendirme planlarını mahvedeceğimden endişeleniyor."

Giulio güldü. "Vincenzo en az altmış yaşında. Onu baştan çıkarmaya çalışırsan kalp krizi geçirmesine neden olursun."

Asla yapmam. Vincenzo benim hiç sahip olmadığım büyükbabam gibiydi. Çok kısa bir süre içinde onu gerçekten sevmeye başlamıştım.

Ne yazık ki İtalya ve mülk hakkında sevdiğim çok şey vardı. Üzümler, bitkiler, şarap ve yağ hakkında tonlarca şey öğreniyordum. Daha önce hiç görmediğim Calabria'ya özgü bir narenciye türü olan bergamot ağaçları bile vardı ve meyvelerinin tadı ekşi, acı ve lezzetliydi.

Yavru kuzularla ve onların sevimliliğiyle baş edemiyordum. Hepsine isim vermiştim ve her gün onları beslemek için sabırsızlanıyordum.

Öğle yemeğimizi bitirdik ve bir mürettebat üyesi tabaklarımızı temizlerken biz de bir şişe şarabımızı havuz kenarındaki şezlonglara götürdük. Yat, kristal berraklığında suyu olan ve etrafında başka kimsenin bulunmadığı küçük bir koyda durmuştu. "İsterseniz burada yüzebiliriz," dedi Giulio. "Havuz mu, deniz mi?"

"Deniz, kesinlikle."

Uzun süre yüzdük, teknenin arkasından suya atladık, hoparlörlerden müzik çalarken sıçradık ve yüzdük. Giulio çok eğleneliydi ve eski tarz hip hop'u yeni olan her şeye tercih eden benzer bir müzik zevkimiz olduğu ortaya çıktı.

Sonunda şezlonglara uzandık ve personelden bize süslü tropik içecekler yapmalarını istedik. Giulio telefonundaki mesajları kontrol ederken ben her tarafıma güneş losyonu sürdüm. Çok fazla mesajı varmış gibi görünüyordu ama burnumu sokmadım.

Mai tailerimizi yudumlarken Giulio, "Babam eşyalarını geri verdi mi?" diye sordu.

"Evet." Zindan fiyaskosundan döndüğümde çantam yatağımın üzerinde bekliyordu. "Yine de telefon almama izin vermiyor."

Giulio kıkırdadı. "Hiç şaşırmadım. Muhtemelen Guardia'yı arayıp bizi ihbar edeceğinizden endişeleniyordur."

Kaşlarımı çattım, bunu düşünmediğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Sadece kız kardeşlerimi aramayı düşünmüştüm. Ravazzani'nin adamlarının pençesinden kaçmaya bu kadar hevesli biri için fazla çaba sarf etmiyordum. Onun yerine bir megayatta uzanmış, Akdeniz'de kokteyllerimi yudumluyordum.

Gerçekten asi, Frankie.

Giulio'ya "Sadece kız kardeşlerimle konuşmak istiyorum," dedim. "Onlardan bu kadar uzun süre ayrı kalmaya alışık değilim." Sadece bir hafta mı oldu? Sonsuzluk gibi geldi. Ama kız kardeşlerimle her gün konuşmaya alışmıştım.

Giulio uzandı, telefonunu aldı ve bana uzattı. "Al. İstedğin aramayı yapabilirsin."

Şaşkınlık içinde bakakaldım. "Ciddi misin sen?" "Tabii ki ciddiylim."

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden telefonu hızla kaptım. Hevesim sadece gülmesine neden oldu. Sonra ayağa kalkarak beni tekrar şaşırttı. "Seni biraz yalnız bırakayım. Zaten mürettebatla dönüşümüz hakkında konuşmam gerekiyor."

"Beni telefonunla yalnız mı bırakıyorsun?"

"Neden olmasın? En kötü sırlarımı zaten biliyorsun Frankie. Ve babam Guardia'ya Kanadalı turistlerden gelen histerik telefonları görmezden gelecek kadar para ödüyor." Göz kırptı, sonra uzaklaştı ve beni telefonuyla baş başa bıraktı.

Aman Tanrım.

Gözümü kırpmadan Emma'yı aramaya başladım. Onu aradım çünkü Gia sık sık telefonunu kaybeder ve cevap vermezdi. Ablam ilk çalmadan sonra açtı. "Alo?"

"Emma, benim."

"Aman Tanrım. Frankie! Bana iyi olduğunu söyle."

Tüm vücudum rahatlayarak sarktı, o kadar mutluydum ki gözlerim yaşardı. "Ben iyiyim. İtalya'dayım."

"Babam bize ne olduğunu anlattı. Çok endişelendik. Gerçekten o adamın oğluyla mı evleniyorsun?"

"Hayır. Karışık bir durum." Ne olur ne olmaz diye bundan daha fazlasını söylemek istemedim. "Sen nasılsın? Gia nasıl?"

"Biz iyiyiz. Bu yaz ileri kimya dersimde ilerlemeye çalışıyorum, o yüzden çok dağınıktım."

Gülümsedim. Emma okulu çok ciddiye alırdı. Tanıdığım en zeki insandı. "Bu iyi, ama tatilin tadını çıkarmayı da unutma."

"Yapacağım, ama bu daha önemli. İyi bir ilişkiye girmek istiyorum-" Kelimeyi ısırdı ama söylenmeden aramızda asılı kaldı.

Sertçe yutkundum. Bir zamanlar ben de iyi bir okula girmek istemiştim. "Gireceksin, Em. Gireceksin. Gia buralarda mı?"

"Evet." Hareket ettiğini duyabiliyordum, muhtemelen Gia'nın odasına doğru yürüyordu. "Ama gitmene izin vermeden önce söyle bana. Yaralandın mı? Sana kötü mü davranıyorlar? Çünkü babana söyleyeceğim ve o gelip seni alacak."

Parmaklarımın ucunu ağzıma bastırdım, ağlamamak için kendimi zor tuttum. Papa bunu düzeltemezdi. Ravazzani'ye karşı duramazdı, arkasındaki tüm Toronto kas gücüyle bile. Ravazzani çok güçlüydü.

Mutsuzluğuma rağmen Emma'yı endişelendiremezdim. "Ben iyiyim. Kimse bana zarar vermiyor. Hatta şu anda İyonya Denizi'nin ortasında bir yattayım ve mai tai içiyorum."

"Asla olmaz!"

"Biliyorum, değil mi? Telefonu kapattığımızda sana bir selfie göndereceğim."

"Lütfen yap. Yüzünü görmeyi özledim. Tamam, işte Gia. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum, Em."

"Vay anasını, abla," diye haykırdı Gia. "Ne oldu sana böyle?"

Açık ve net. Aynen Gia gibi. "Hey, Gigi. Nasılsın?"

"Bana neler olduğunu anlat. Babam o adamın seni kaçarken yakaladığını ve İtalya'ya götürdüğünü söyledi. Sana zarar verdi mi?"

Fausto'nun yüzümdeki saçları nazıkçe tarayan elini, mutfakta beni nasıl dikkatle kavradığını düşündüm. Bana zarar vermemişti, en azından bana ilaç verdikten sonra. Yine de kız kardeşlerime endişelenecek bir şey veremezdim. "Kimse bana zarar vermedi. Ben iyiyim."

Gia'ya yattan bahsederken arka planda Em'in sesini duydum. "şu anda lanet bir yatta mısın?" Gia telefonda sordu. "Yüklü olduklarını söylemiştim. şato harika mı?"

Geniş gülümsemem yüzünden yüzüm parçalanacakmış gibi oldu. "Evet, muhteşem bir yer. Zeytin ağaçları var ve

üzüm bağı. Domuzlar, sığırlar ve çok sevimli küçük kuzular var."

"Oh, görmek için sabırsızlanıyorum. Babam birkaç hafta içinde düşününüze geleceğimizi söyledi."

Yüzümdeki gülümseme anında kayboldu. "Göreceğiz." Giulio'nun telefonunda daha fazlasını söylemek istemedim.

"Bu senin yeni numaran mı?"

"Hayır, bu Giulio'nun telefonu. Ödünç almama izin verdi." "Giulio senin nişanlın mı?"

"Hayır. Evet. Sayılır. Şimdilik."

"Oh, kahretsin. Bu sesi tanıyorum. Bir şeyler planlıyorsun."

Kaçıyor muydum? Evet, kaçmayı planlıyordum ama planlama kısmı henüz başlamamıştı. "Benim için endişelenme. Bir yolunu bulacağım."

"Hep öyle yapıyorsun," dedi Gia. "Hey, David'e ne olduğunu duydun mu?"

Mideme garip bir düğüm yerleşti. Kaçırılma olayı ve Ravazzani'nin genel seksiliği beynimi bozduğu için David'i pek düşünmemiştim. İçimden bir ses bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacağımı söylüyordu. "Hayır. Ne?"

"Ravazzani denen adam onu fena benzetmiş. Sanırım o sabah David'in senin pencereden çıktığını görmüşler."

Nefesimi içime çektim ve gözlerimi kapattım. Fausto David'e zarar mı vermişti? Pislik herif! Bunu yapmaya hakkı yoktu. David sırf benimle birlikte olduğu için dayak yemeyi hak etmiyordu. "O iyi mi?"

"O iyi, Frankie." Kıs kıs güldü. "Gerçi korkudan altına işediğini duydum."

"Bu hiç komik değil," diye tersledim. "Lütfen onu görürsen üzgün olduğumu söyle."

"Yapacağım, yapacağım. Tanrım. Memelerini sakınleştir."

Giulio salonun derinliklerinden çıktı ve kız kardeşlerimle geçirdiğim zamanın sona erdiğini anladım. "Seni seviyorum, Gia. Seninle ve Em'le sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum. Umarım o piçler yakında sana bir telefon verirler."

"Ben de. Yakında konuşuruz. Bye."

Telefonu kapattım, sonra kendimin, teknenin ve içkimin hızlı bir selfie'sini çekip Emma'ya gönderdim. Mesaj ulaştığında telefonu Giulio'ya uzattım. "Teşekkürler. Bunun anlamı çok büyüktü."

Güvertedeki sandalyeye uzandı. "Bir ş e y değil. Kız kardeşleriniz iyi mi?"

"Babanın erkek arkadaşımı dövdüğünü biliyor muydun?"

Giulio başını yana çevirdi ve bana bakmak için güneş gözlüklerini indirdi. "Erkek arkadaşınızı yatak odanızdan gizlice çıkarken yakalamış. Ben de öyle tahmin ettim, evet."

Mafya haydutları. Kollarımı kavuşturdum ve güzel suya baktım. Bir üzüm bağı ve yatın cazip süsleri ne olursa olsun, kendime bu insanların tehlikeli olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Acımasız katiller. Geniş omuzlar ve yontulmuş bir çene beni kör edemezdi. Ravazzani'nin yakışıklı görüntüsünün altında bir canavar vardı.

Canavarlardan korkmam gerekmiyor muydu?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Francesca

Helikopteri görmeden önce duyduk.

Giulio, sık siyah helikopter yata yaklaşırken, "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Kim o?"

Ama soruyu sorarken bile biliyordum. Biliyordum.

O buradaydı, ama hangi nedenle olduğunu söyleyemezdik. Giulio ve ben yanlış bir şey yapmamıştık ve kaçmaya da çalışmamıştım.

"Hadi gel." Giulio ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. Ön tarafa, helikopter pistine doğru yürüdük ve helikopterin inmesini bekledik.

Önce Fausto çıktı, rüzgârla savrulan İtalyan güzelliğiyle, ama sonra başka bir misafirin çıkmasına yardım etmek için döndü. Katarzyna.

Etkilenmemek için elimden geleni yapmama rağmen midem acı verici bir şekilde düğümlendi. Bu düğümün kıskançlık olduğunu hissediyordum ve bu kesinlikle kabul edilemezdi. Bu durumu reality şov düzeyinde gereksiz bir dramayla karmaşıktırmaya gerek yoktu. Ben sadece bizim

Özel günüm, görmeyi en az istediğim adam tarafından mahvedilmişti.

Yalancı.

Tül gibi transparan bir şal giymiş olan Katarzyna, yaklaştıklarında onun koluna yapıştı. Fausto hâlâ her zamanki takım elbisesini giyyordu. Adam hiç başka bir şey giyer miydi? Güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerini göremiyordum ama bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum.

"Çav!" Katarzyna yanağımı öpmek için eğilirken parlak bir sesle "Hoşça kalın" dedi. "Umarım size katılmamıza aldırmazsınız."

Giulio kaşlarını çatarak babasına baktı ama bir şey söylemedi, ben de diğer kadına gülümsemeye zorladım. "Hiç de değil. Tekne herkese yetecek kadar büyük değil ya."

Giulio babasından biraz konuşmak istedi, ikisi de kenara çekilip hızlı hızlı İtalyanca konuşmaya başladılar. Giulio'nun kızgın olduğu belliydi ama Fausto'nun ifadesi okunamıyordu.

"Bunu yapmalarından nefret ediyorum," dedi Katarzyna. "Hadi gidip bir şeyler içelim ve havuz kenarında oturalım."

Sanki buraya daha önce yüzlerce kez gelmiş gibi yataın içinde yürüdü, ki öyle olduğunu sanıyordum. Onlara el sallarken mürettebatın hepsi onu tanıyor gibiydi. Onu takip ettim, bana kesinlikle yanlış bir şey yapmadığı halde neden ondan hoşlanmadığımdan emin değildim. Ravazzani ile yatakta olduğunu düşünmeden edemesem de bugün onunla iyi geçinmeye yemin ettim.

Havuz alanına vardığımızda, Milano'daki mankenlerin uğruna cinayet işleyeceği bir vücudu ortaya çıkaran örtüsünü çırptı. Uzun uzuvlar, dümdüz bir karın ve selülit ya da ekstra yağlardan söz etmek mümkün değil. Ergenlikten beri tek bir karbonhidrat yemiş mi?

Bu kadar önemsiz olmayı bırak. Neyin var senin?

"Takım elbisen muhteşem." Yanları kesik siyah tek parçasını işaret ettim.

"Teşekkür ederim. Bu La Perla. Fausto'dan bir hediye."

Ağızımdaki ekşi tat konuşmamı zorlaştırdı. "Ne kadar

güzel."

"Seninki de güzelmiş. Sade bir bikiniyle asla yanlış yapamazsın. Hadi içki alalım. Alex en iyi margaritaları yapar."

Alex mi? Şezlonguma uzandım ve kendimi korkmuş hissetmemeye çalıştım. Ne de olsa önümde Katarzyna ile uğraşacağım yıllar olabilirdi. Bu düşünceden bunalmış bir halde yüzümü güneşe doğru çevirdim ve yalnızmışım gibi davrandım.

Birkaç dakika sonra Giulio döndü ve yanımdaki sandalyeye oturdu. "Ciao, Katarzyna. Geliyor musun?"

"Güzel. Peki ya sen Giulio? Bugün uslu durabiliyor musun?" Bir sırrı varmış gibi sırttı, ancak bir mürettebat içki siparişleri için geldiğinde dikkati dağıldı.

Giulio kaşlarını çattı ve suya baktı, ben de ayağımla bacağını dürttüm. Bana baktığında, ona sorgulayıcı bir bakış gönderdim. Eğildi ve sessizce şöyle dedi: "Babam burada senden faydalanacağımdan endişeleniyordu. Düğün gecesini bekleyeceğimden."

Çenem düştü. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Keşke öyle olsaydı."

Katarzyna beni ve Giulio'yu göstererek, "Siz ikiniz çok tatlısınız," dedi. "Düğüne kadar sabırsızlanıyorum. Gelinliğimi seçtim bile."

Midemin çukurundaki o mide bulandırıcı his geri döndü ve erimiş mai tai'ye uzandım. Tam o sırada göz ucuyla bir hareket dikkatimi çekti ve tüm hava ciğerlerimi aceleyle terk etti.

Üzerinde sadece küçük beyaz bir mayo olan Fausto bize doğru yürürken, inanılmaz vücudunun geri kalanı ilk kez tam olarak sergileniyordu. Kasları altın sarısı tenle kaplı zayıf bir iskelet boyunca uzanıyor, geniş omuzları ise mükemmel miktarda siyah kıllarla süslü geniş bir göğsün üzerine oturuyordu. Karnı düzgün, bacakları uzundu. Zarif ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu, etrafındaki her şeyin kralıydı, bacaklarının arasındaki şişkinlik her adımda yer değiştiriyordu.

I. Vefat etti. Öldü.

Bu çok fazlaydı. Kalbim sanki az önce bir yarışta koşmuşum gibi çarpıyordu ve Tanrı'ya şükür çoktan oturmıştım. Şezlongumda kıpırdandım ve güneşle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık hissettim. Yemin ederim bakışları göğüslerime kaydı ve aşağı baktığımda nedenini görebildim. Göğüs uçlarım takım elbisemin ince kumaşından dışarı çıkıyordu. Yutkundum ve içkime odaklandım.

Katarzyna Fausto'ya bakarak, "İşte buradasın," dedi. "Ben de tam Frankie ve Giulio'ya ne kadar sevimli olduklarını söylüyordum."

Kendini açık güverte sandalyesine bıraktı, ağzı düz ve acımasızdı. "Öyle miydin?"

Katarzyna masadaki güneş kremi kaptı ve onun sandalyesine tırmandı. "Sırtına biraz losyon süreyim, bebeğim."

Fausto itiraz etmedi, sadece öne doğru eğildi ve arkasında ona yer açtı. Katarzyna vücuduna kaygan losyon sürerken doğrudan bana baktığına yemin edebilirim, elleriyle losyonu sanki hayat kurtaran bir panzehirmiş gibi cildine sürüyordu. Kıskançlık boğazıma doğru ilerledi. Gözlerimi başka bir yere dikmek zorundaydım ya da gerçekten aptalca bir şey söyleme ya da yapma riskini göze almalıydım.

Giulio, "Ben yüzmeye gidiyorum," dedi ve yatın yan tarafına geçip suya atladı.

Güzeldi. Daha evlenmemiştik bile ama beni çoktan terk etmişti.

Bekle, daha değil mi? Ne düşünüyordum ki? Giulio ile asla evlenmezdim. İtalya'dan kaçacaktım ve Ravazzanileri bir daha asla görmeyecektim.

Gözlerimi kapatarak yüzümü güneşe doğru çevirdim ve hayatımdaki diğer her şeyi unutmaya çalıştım. Dünyanın en güzel yerinde, güzel bir gemideydim. Siderno'dan ayrıldıktan sonra karşıma tekrar ne zaman bir fırsat çıkacağını kim bilebilirdi ki? "Francesca," diye tersledi Ravazzani. "En son ne zaman losyon sürdüğün zaman?"

Bugün benimle konuştuğu ilk kelimeler güneş yanığımla

mı ilgiliydi? "İyiyim," dedim gözlerimi açmadan.

"İstediğim bu değildi."

Güneş gözlüklerimi kaldırıp ona sinirli bir bakış fırlattım. "Neden umursuyorsun ki?"

Görünüşe göre bu doğru cevap değildi çünkü vücudu hareketsizleşirken yüzü karardı. Katarzyna bile şaşırılmış görünüyordu. "Umursuyorum," dedi, "çünkü düğünde güneş yanığı olmanı istemiyorum."

İçimdeki her şey çılgılık atmak ve ona bir şeyler fırlatmak için can atıyordu ama bu adamla yapacağım herhangi bir kavgada kaybedecektim, şimdilik. Bu yüzden güneş gözlüklerimi yerine bıraktım ve gözlerimi tekrar kapattım. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Dediğimi yap yoksa-"

Sözünü bitirmedi çünkü ekip üyeleri içkilerimizi getirmişti - Katarzyna, Giulio ve benim için margarita, Ravazzani için beyaz şarap. Katarzyna sohbet ederken diğer çifti görmezden geldim, ancak onun yanıtlarının yalnızca bir veya iki kelimeyle sınırlı olduğunu fark ettim. Neden ona katlanıyordu ki? Yatakta o kadar iyi olamazdı.

Lütfen. Onun yatakta bir tanrı olduğunu biliyorsun.

Ugh. Bunu hayal etmeye başlayamazdım, burada olmaz. Hiçbir zaman.

Giulio sonunda geri döndü ve bir köpek gibi titreyerek üzerime su yağdırdı. Soğuk damlacıklar beni şaşırttığı için irkildim ve onu itmeye çalıştım. "Seni sıçan!"

Katarzyna kıkırdadı. "Gördün mü? Çok şirin," dedi ve kollarını Ravazzani'nin omuzlarına doladı.

Onları birlikte izlemekten nefret ediyordum. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu - ve beni İtalya'da kapana kısırdığı için ondan kesinlikle nefret ediyordum - ama Katarzyna'nın ellerini onun vücudundan tokatlamak istiyordum. Bu nasıl mantıklı olabilirdi ki?

Ayağa kalkarak Giulio'yu misilleme olarak teknenin kenarından ittim. Bir sıçramayla suya çarptı ve çırpınarak yukarı çıktı. Ona sırtıtarak baktım. "İşte bunu hak ettin, G."

Sırıttı. "Gel benimle tekrar yüz."

"İyi ama önce beni daha fazla aşağı çekmeyeceğine söz ver." "Te lo prometto."

Platformun sonuna doğru koştüm ve suya atladım.

Fausto

KATARZYNA'YI GETİRMEKLE HATA ETTİM.

Bunun sosyal bir gezi gibi görünmesini istediğim için mantenuta'mın da gelmesini istedim. Castello'daki geceden beri onu görmemiştim ve tekneyi her zaman sevmişti. Yine de Francesca'nın ifadesinden Katarzyna'yı umursamadığı anlaşılıyordu.

Kıskançlık, belki?

Francesca'nın benden genel olarak hoşlanmadığı düşünülürse, bu pek olası görünmüyordu. Büyük olasılıkla Katarzyna'nın ne zaman susacağını bilememe alışkanlığı Francesca'yı kızdırmıştı. Ama mayomla güverteye çıktığımda Francesca'nın meme uçlarının nasıl büzüştüğünü fark ettim. Benden hoşlanmıyor olabilirdi ama beni çekici buluyordu.

Kaçmaya çalıştığı gece aramızda bir şeyler değışti. Gözlerindeki şehveti okudum, yanaklarındaki kızarıklığı gördüm. Silahı bana doğrulttuğunda neredeyse nefes nefese kalmıştı. Duvara karşı sevişmekten bahsetmem onu daha da tahrik etmişti.

Masum değıldi ve onunla ilgili şüphelerim her seferinde doğru çıktı. Bu kızın sertlikten hoşlandığına dair bir his vardı içimde. Tıpkı benim gibi.

Ve öğrenmek için ölüyordum.

Her ne kadar kendime aksini söylemeye çalışsam da, ona sahip olma, onu kendime saklama ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. İki gündür ondan kaçıyordum ama işe yaramıyordu. Ona sahip olmak için en az onun kadar takıntılı, en az onun kadar çaresizdim.

Daha önce. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Günlerim onun şaraphanedeki, ahırdaki videolarını izlemekle geçiyordu. Lanet kuzularla bile.

Kısacası, boku yemiştim.

Onun oğlum için olması gerekiyordu, Ravazzani'nin yeni nesil liderlerini doğuracak kadın için. Bu yüzden bugün onları birlikte görmenin fikrimi değiştireceğini ummuştum. Beni ondan uzak durmaya ve onu Giulio ile evlendirme planıma sadık kalmaya ikna edeceğini umuyordum. Kızım olacak kadar genç bir kıza duyduğum bu utanç verici arzudan beni kurtarırdı.

Ve sonra onu o küçük bikiniyle gördüm.

Cristo santo, vücudu inanılmazdı. Kremi teninin yumuşak yuvarlak kıvrımları ve ısırmayı arzuladığım bir kıcı vardı. Üstündeki küçük üçgenler muhteşem göğüslerini zar zor örtüyordu ve o kumaşı sıyrıp meme uçlarını emmekten başka bir şey istemiyordum. Ancak bu onun vücudundan daha fazlasıydı, korkusuz tavrı, bana karşı koyma şekli beni tahrik ediyordu. Onu kontrol etmek, benim için yalvarmasını sağlamak istiyordum.

Katarzyna sırtıma bastırarak dikkatimi yeniden topladı. "İçeri girip sevişmek ister misin?" Açık ve net. Onun en sevdiğim yönü buydu.

Katarzyna'yı becermek istiyor muydum? Francesca'nın Giulio ile suda sıçrayışını izlerken cevabı biliyordum. "Hayır."

"O zaman yüzmeye gitmemin bir sakıncası var mı?" "Tabii ki yok. İyi eğlenceler."

Telefonumu çıkardım ve üçü suda yüzerken çalışıyormuş gibi yaptım. Katarzyna çoğunlukla sosyal medya için platformun kenarından selfie çekerken, Giulio ve Francesca birlikte oynarken gülüyorlardı. İkili birbirlerine sevgili gibi davranmadı. Dürüst olmak gerekirse kardeş gibi davrandılar. Saygılı bir mesafeyi korurken gülüştüler ve şakalaştılar.

Hiç mantıklı gelmedi. Onu becermek istemiyor muydu? Helikopterin hazırlanmasını emretmemin sebebi buydu.

Bugün onlara katıldı, çünkü sevişiyor olabilecekleri düşüncesine dayanamıyordum. Ama aralarındaki dostane havayı korudu, onunla bir sevgili gibi değil, bir kardeş gibi şakalaştı.

Ona kafayı takmışsın.

Giulio'nun önceki sözleri aklımdan çıkmıyordu. Önce Marco, şimdi de oğlum. Hepsi bu kızın bana ne yaptığını gördü. İçimi dışıma çıkarıyordu. Onu duvara tırmanırken yakaladığımdan beri, peşinden nefes nefese koşuyordum.

Bu his de azalmıyordu. Özlem her geçen dakika daha da artıyor, uyanıkken her düşünceme musallat oluyordu. Rüyalarım da. Onu yakalayana kadar üzüm bağlarında kovaladığımı, sert toprağa sabitlediğimi ve onu anlamsızca becerdiğimi hayal ettim.

Bir şeyler vermeliydim ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onu elimde tutmalıyım.

Mantenuta rolünü kabul etmezdi ama ben onu ikna ederdim. Zaten evlilikle ilgilenmiyordu. Metresim olarak ona dünyayı bir tepside sunabilirdim. Para, seyahatler, arabalar... Ne isterse. Benim dünyamda güç ve prestijle imrenilen bir konumdu. Elbette bir eş kadar değil, ama ona korumamı verdiğimde dokunulmaz olacaktı. Sonra ondan sıkıldığımda, onu Toronto'ya ya da seksi kıçının istediği yere geri gönderirdim. Ona dünyanın herhangi bir yerinde bir ev ya da daire alırdım.

Giulio'nun evlenebileceği bir sürü başka kadın -İtalyan kızları- vardı. Mancini bundan hoşlanmazdı ama beni karşısına almaya cesaret edemezdi. Çok güçlüydüm ve Francesca'ya istediğimi ceza almadan yapabilirdim. Bakire değildi ya.

Suyun altına dalarken sulu kıçını izledim ve dudaklarımı yaladım. O kıçı tokatlamak için sabırsızlanıyordum. Onu arkadan becerirken zıplamasını izlemek için.

Aletim şortumun içinde uzamaya başladı. Minchia! Şu anda ereksiyon olamıyordum. Ayakta durmaya karar verdim.

Teknenin diğerk ucuna gidip birkaç telefon görüşmesi yaptım. Oradaki mahremiyet işimi halletmemi kolaylaştırıyordu ve Francesca'yı daha fazla incelersem aptalca bir şey yapma ihtimalim vardı.

Görüşmelerimi bitirdiğimde hava kararmaya başlamıştı. Katarzyna'yı alıp helikopterle Castello'ya dönmeye karar verdim. Takım elbisemi tekrar giydikten sonra salona geçtim ve Francesca'yı tuvaletten çıkarken buldum. Takım elbisesinin üstünü düzeltti, bana neredeyse tüm bir et küresini gösterdi ve şehvet kasıklarımnda toplandı.

"Bekle," diye bağırdım o havuz alanına doğru ilerlerken.

Elini göğsüne götürerek bana doğru döndü. "Lanet olsun. Ödümü kopardın."

O pis ağız. İtalyan kadınlarının çoğu diğerk ülkelerdeki kadınlar gibi küfür etmezdi ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim. İzlerimde durdum, dışarıdan kimsenin bizi göremeyeceği gölgelere saklandım.

"Buraya gel."

Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim, Monella."

"Burada yalnız kalmamamız gerektiğini düşünüyorum."

İlginç bir cevap. Giulio'ya zarar vermekten mi endişeleniyordu? Bundan şüpheliydim. "Bana kendimi tekrar ettirme."

Dudağını ısırdı ve neredeyse beyninin bunu düşündüğünü görebiliyordum. Tereddüt etmesine rağmen meme uçları tekrar büzüldü ve ona ihanet etti. Çoğu kadın korku duyarken Francesca farklıydı. Korkusuna rağmen beni çekici buluyordu -her ne kadar muhtemelen bunun için kendinden nefret etse de.

Bunu değiştirecektim. Yakında onu sikmem ve amını yalamam için bana yalvaracaktı. Sikimi emmek ve dölleri yutmak için. Aramızda utanç olmayacaktı, ona göstereceğim ahlaksızlığın sınırı olmayacaktı. Ve o her dakikasını sevecekti.

Omuzlarını geriye attı ve korkusuzca bana doğru yürüdü. Göğüsleri her adımda zıplıyor, kalçaları sallanıyordu ve ben zorlukla nefes alabiliyordum. Bana ulaştığında,

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı ve ellerim onu kucağıma atıp küstah kışına bir şaplak atma arzusuyla kaşındı.

Ama o da gelecekti. Şimdilik bu oyunu dikkatli oynamalıyım.

Büyük yuvarlak gözleriyle beni izliyor, göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyordu. Bir su damlası şakağından aşağı yuvarlandı ve başparmağımla yumuşak tenindeki nemi nazikçe temizledim. "Teknemi beğendin mi, dolcezza?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Nefret ettiğimi söylemek istiyorum ama yalan söylemiş olurum."

Onun da benim hakkımda konuştuğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. "Güzel.

Burada çok zaman geçireceksiniz."

"Hâlâ anlamıyorsun Ravazzani. Kalmayacağım."

Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve o da geri çekilmeye başladı. Omurgası meşe panellerle birleşene kadar devam ettim, sonra ellerimi başının iki yanına koydum. "Fausto."

Yüzümü incelerken kaşları aşağı doğru indi. "Ne dedin?"

"Yalnız kaldığımızda bana Fausto demeni istiyorum."

"Yapmamalıyım. Sen... şey, bu olmaz...." Öfkelendi. "Yalnız olmamalıyız."

Onu kızdırdım. Mükemmel. "Olacağız ama. Sık sık."

"Hayır, olmayacağız. Şu anda yalnız bile olmamalıyız.

Onlar

nerede olduğumuzu merak ediyorlardır."

"Umurumda değil." Gözlerimi onun çarpıcı yüz hatlarında gezdirip dudaklarına indirdim. Dolgundular ve tükürüğüyle ıslanmışlardı, tadına bakmak için yalvarıyorlardı. Bir süre daha direnmek zorundaydım.

"Katarzyna'nın bunu duymak isteyeceğine eminim," diye fısıldadı.

İhtiyacım olan hatırlatma buydu. Kalpsiz bir piçtim ama aynı zamanda adildim. "Bu sorunu birkaç dakika içinde halletmeyi planlıyorum."

"Onu öldürecek misin?" Francesca tısladı.

Hakkımdaki düşünceleri beni hayal kırıklığına uğrattığı için başımı salladım. Kabul, ona pek bir şey göstermemiştim ama bu yakında değişecekti. "Hayır, ama artık onu istemediğime karar verdim."

Söylediklerimi anlamaya çalışmasını izledim, yüz hatlarına kafa karışıklığı ve endişe kazınmıştı. "Neden?"

Şimdi doğru soruları soruyordu.

"Çünkü başka birini istiyorum." Başımı daha yakına eğdim ve dudaklarımı kulağının yanına koydum. "Ve bilmen gereken bir şey var Francesca, ben her zaman istediğimi elde ederim."

Ben duvardan uzaklaşırken nefesi kesildi. "Buona sera, monella."

Onu orada bırakarak havuz alanına doğru yürüdüm. Giulio ve Katarzyna onun telefonunda bir şeylere bakıyor ve gülüyorlardı. "Katarzyna, andiamo. Gitmeliyiz."

İkisi de başını kaldırdı ve Giulio'nun bakışları arkama kaydı. Francesca'nın güvertede yeniden ortaya çıktığını ve Giulio'nun içeride birlikte olduğumuzu fark ettiğini düşündüm. Eve döndüğümde oğlumla konuşmam gerekecekti.

Katarzyna eşyalarını topladı ve Giulio'nun yanaklarından öptü. "Beni etiketlemeyi unutma," dedi ve sonra bana doğru geldi. "Her şey yolunda mı?"

"Geri dönmem gerek."

"Hoşça kal Frankie," dedi Katarzyna arkamda duran kadına.

Gözlerimi oğlumdan ayırmadım. "Döndüğünüzde ofisime gelin." Bir kez başını salladı, muhtemelen ona ne söylemek istediğimin farkındaydı. Francesca'yı uyaracak mıydı? Öyle umuyordum. Bu onu kazanmamı daha da zorlaştıracaktı... ve bu kadın söz konusu olduğunda meydan okumaktan zevk alırdım.

Çok geçmeden helikoptere binmiş, malikâneme dönüyorduk. Katarzyna şüphe uyandıracak kadar sessizdi. Bu tür şeyleri yapmanın en iyi yolunun doğrudan, hiçbir belirsizlik olmadan yapmak olduğunu öğrenmiştim. "Bu aramızdaki şey? Bitti artık."

Katarzyna o kadar da şaşırmış görünmüyordu. "Bu o, değil mi?"

Bu onu ilgilendirmezdi ve beni bir cevap beklemeyecek kadar iyi tanıyordu. "Sana Portofino'da istediğin mülkü bulacağım."

"Ve bir elmas bilezik."

Başımı salladım. "Senin için en iyisini diliyorum, Katarzyna. Yardıma ihtiyacın olursa, sadece istemen yeterli."

"Teşekkür ederim, Fausto." Örtüsünün bağlarıyla oynadı. "Son bir kez sikini emmemi ister misin?"

Bu fikir beni hiç de cezbetmedi. "Hayır, buna gerek yok."

İç çekti. "Tanrım, seni özleyeceğim. Ben de senin koca aletini özleyeceğim."

Dudaklarım titredi ama hiçbir şey söylemedim. Onu özlemeyecektim ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Umarım hazırdır. Çoğu kadının başa çıkabileceği bir adam değilsin."

Francesca güçlüydü, belki de fark ettiğinden bile daha güçlüydü. Benimle başa çıkabilirdi. Ve ona nasıl olduğunu öğretmek eğlenceli olacaktı....

ON İKİNCİ BÖLÜM

Francesca

GIULIO ve ben yat Siderno'ya doğru yol alırken güneşin batışını izledik. İkimiz de sessizdik, düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

Ve bilmen gereken bir şey var Francesca, ben her zaman istediğimi alırım.

Fausto beni istediğini mi söylüyordu? Beni duvara yaslayıp vücuduyla kafese kapatırken kesinlikle bunu ima etmişti. O anda korku hissetmemiştim. Belki biraz, ama bana zarar vereceğini düşündüğüm için değil. Ona verdiğim tepkiden, onun tek bir bakışıyla bacaklarımın arasındaki heyecanın nasıl titreştiğinden korkuyordum. Ne zaman elli adım yakınımaya gelse meme uçlarım sanki bir tür uyarı veriyormuş gibi boncuk boncuk oluyordu.

Ama ondan kaçmak istemiyordum. Hem de hiç.

Boğazımdaki elini, beni sararken vücudunun sıcaklığını ve gücünü düşündüm ve daha fazlasını istedim. Onun karanlığında boğulmak istedim... ve bu beni dehşete düşürdü.

Ben güçlü bir kadındım. Bağımsızdım. Geleceğim için planlarım vardı, üniversiteye gitmek ve normal, güvenli bir adam bulmak gibi.

evlenmek için. Uyuşturucu kaçakçılığı yapmayan ve başkalarından para sızdırmayan biri. Düşmanları tarafından sokak ortasında vurulmayacak biri. Tanrı aşkına, Fausto'nun ilk karısı -Giulio'nun annesi- bir plajda vurularak öldürülmüştü.

O hayatı istemedim.

Bu insanlarla birlikte anılmak istemedim. Ben iyi bir insandım, doğruya ve yanlışa inanan biriydim. Babam bir suçluydu, evet, ama kız kardeşlerim ve ben suçlu değildik. Daha iyisini hak ediyorduk.

Yine de tamamen iyi değilim, değil mi?

Doğru. Gündüzleri ikiz kardeşlerimle daha çok ebeveyn rolü üstleniyor, onlara göz kulak oluyordum. Geceleri ise eğlenmek için evden kaçıyordum. Bir erkek arkadaş bulmak ve bekaretimi kaybetmek için.

Görünüşe göre kalbimde bir asiymişim - bu yüzden burada, İtalya'da uysal ve uysal bir mahkûm gibi kafese kapatılamazdım. Bir çıkış yolu bulmalıydım.

"Seni baştan çıkarmaya çalışacak."

Giulio'nun sözleri beni ürküttü. "Ne?"

"Babam. Seni baştan çıkarmaya çalışacak."

Uyluklarımın arkası karıncalanmaya başladı. "Bunu nereden biliyorsun? Bir şey mi söyledi?"

Giulio bir omzunu kaldırdı. "Hayır, ama söyleyebilirim." "Bu çok saçma. Seninle evlenmem gerekiyordu."

"Artık değil. Bu yüzden döner dönmez benimle konuşmak istiyor."

Oh, Tanrım. Nişanlı bir kadın olarak Fausto'ya karşı koymakta yeterince zorlanıyordum. Nişan atılınca ne oldu? "Ona hayır demelisin."

Giulio homurdandı ve ellerini başının arkasında kavuşturarak gözlerini kapattı. "Kimse babama hayır diyemez."

"Biliyorum ve ona karşı durmalısın. Ona benimle evlenmek istediğini söyle."

Bana bir kapak kırdı. "Bunu neden yapayım ki? Seninle evlenmek istemiyorum."

"Giulio, lütfen. Bana yardım etmek zorundasın. Babanla ilişkiye giremem. Bu seninle evlenmekten daha kötü olur, alınma."

"Alınmadım ama onu durdurabileceğimi düşünüyorsanız delirmişsiniz demektir."

"Onu deli gibi aşık olduğumuza ikna edemez misin?"

"Buna asla inanmaz ve ben de babama yalan söylemeyi sevmem." Güneş gözlüklerini indirip ona sert bir bakış attım, o da başıyla onayladı. "Aynen öyle. Bir yalan yeter, inan bana."

"O zaman kaçmama yardım et."

Giulio doğrulup bana döndü, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Neden? Babamdan çok daha kötüsünü yapabilirsin. Mülkü ve castello'yu seviyorsun... O da sana saygılı davranacaktır."

Evet, ama aynı zamanda beni tüketirdi. Fausto Ravazzani'de kendimi kaybederdim. "Yapamam. Lütfen, Giulio."

"Onunla kendiniz uğraşmak zorunda kalacaksınız. Eğer onu istemiyorsan, söyle ona. Bunu kabul edecektir. O makul bir adam."

Bana ilaç verip zindana kapatan adamı düşündüm. İki adamı soğukkanlılıkla öldüren capo'yu. Makul mü? Ha! Hiç de değil.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve suya baktım. Belli ki Giulio'ya güvenemezdim. Kendini kurtarmakla çok ilgileniyordu. Bunu kendim yapmak zorundaydım.

Giulio bir kez daha yaslanırken, "Kaçmaya çalışma Frankie," dedi. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

"Öyle mi? Göreceğiz."

"Ona söylemeyeceksin, değil mi? Benim hakkımda?"

"Tanrım, hayır." Uzandım ve elini tuttum. "Kaçmak için tek yolum bu olsa bile sana bunu yapmazdım. Herkes öğrenirse ne olacağını biliyorum."

Elimin arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Grazie, bella. Çok minnettarım."

"Muhtemelen benim aptallığım. Bana yardım etmen için sana şantaj yapmalıyım."

"Bunu yapmak istemezsiniz. Her şeyden önce ben bir Ravazzani'yim. Ailemin bir üyesine şantaj yapmaya pek kimse cesaret edemez."

Sonunda "Eğer yapsaydım, sanırım ben de zindana götürülür ve vurularak öldürülürdüm" diyene kadar tehdit aramızda asılı kaldı.

Başını benimkine doğru çevirdi. "Ne?"

"Aile zindanında öldürülürdüm... tıpkı geçen geceki o iki adam gibi."

Giulio'nun vücudu gevşedi. "Onları öldürmedi. Her birini bacağından vurdu. Topallayacaklar ama yaşayacaklar."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. Yine de rahatlamamın bir anlamı yoktu. Kimse bir sürü insan öldürmeden Fausto'nun rütbesine yükselsemezdi. O iki adamı öldürmemiş olması, başka birini öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Bu arada sen nereden biliyorsun? Sergio ve Rocco'yu babamı görmeye getirdiklerini ben bile bilmiyordum."

"Onları zindana girerken gördüm ve takip ettim."

Giulio'nun kaşları havalandı. "Fausto'yu mu gözetledin? Ma sei pazzo?"

"Hayır, ben deli değilim. Ama kendime engel olamadım."

"Bella, eğer babamla kalacaksan, 'ndrina' işine karışmamayı öğrenmelisin."

"Alo? Beni dinliyor musun? Babanla kalmak istemiyorum."

"O kadar da kötü olmayacak. Onu Katarzyna ile paylaşabilirsin. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri onun olur, sen de-"

Omzunu ittim. Sertçe. "Sakin aklından bile geçirme. Muhtemelen bu fikir hoşuna gidecek kadar kendini beğenmiştir."

Giulio güldü. "Sanki onu kıracak kişi sen olacaktıydın gibi hissediyorum, Frankie."

Sadece umut edebilirdim.

Çünkü diğer seçenek onun beni kırmasıydı... ve ben bunun olmasına izin veremezdim.

Fausto

Bir bardak CIRÓ içerek beklerken gözüm saatteydi. Akşamın geri kalanında iş dikkatimi dağıtmıştı ama geç olmuştu ve mideme bir korku hissi yerleşmişti. Giulio ve Francesca şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Yanılıyor muydum? Ona karşı romantik bir bağlılık mı hissediyordu? Dikkatli davranmak zorundaydım. İçgüdülerim Giulio'nun Francesca'yı bu şekilde düşünmediğini söylüyordu ama durumu yanlış değerlendirmiş olma ihtimalim çok düşüktü.

Karanlık üzüm bağlarına bakarken homurdandım. On dört yaşımdan beri hiçbir durumu yanlış değerlendirmemiştim, bu sayede bu kadar uzun süre hayatta kalabildim. Hayır, her şey bana ikisinin birbirlerinden etkilenmediğini ve onun benden etkilendiğini söylüyordu.

Yakında öğrenecektim.

Tam duşa girmek üzereyken Giulio'nun Ferrari'sinin arabanın önüne yanaştığını duydum. Beklenti içimde çalkalandı. Penceremden onları göremiyordum ama içeri girerken attıkları kahkahaların sesini duyabiliyordum, sonra ön kapı çarptı.

Giulio hemen bana geldi. O iyi bir evlattı ve ben onunla gurur duyuyordum. Talimatlara uyar ve sözüne sadık kalırdı. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı, geçen gece hariç. Umarım dersini almıştır. Kardeşlik her zaman önce gelmeliydi.

Masamın karşısındaki sandalyeye oturdu, ben de yerime oturdum. "İyi vakit geçirdin mi?"

Dudakları kıpırdadı. "Soracaksın, o zaman sor baba."

Oğlum akıllı bir çocuktı. "Bunu yapmadan önce, ona bağlı olmadığından emin olmak istiyorum. Kızgınlık beslemeyeceğinden."

"Kızgınlık yok. Bağlılık yok. Onunla sen emrettiğin için evleniyordum."

"Onu istemiyorsun." Bu bana anlaşılmaz geliyordu ama ısrar etmeliydim. Emin olmak zorundaydım.

Sanki onun için hiçbir şey fark etmiyormuş gibi omuz silkti. "Onunla evlenirdim ama ona karşı bu tür duygular beslemiyorum."

Şüphelendiğim gibiydi. "Güzel. Sana başka bir eş bulacağım. Sana sorun çıkarmayacak bir İtalyan kadın. Bu hayatı bilen biri."

"Nasıl istersen, baba. İşimiz bitti mi? Biraz dışarı çıkmam gerekiyor."

Bu çok kolay görünmüştü. "Onu mantenuta olarak almamın bir sakıncası yok değil mi?"

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Hayır, benim için sorun olmaz ama onun kabul edeceğini sanmıyorum."

"Göreceğiz."

"Çok inatçı ve hâlâ kaçmaya hevesli. Kendi isteğiyle geleceğini sanmıyorum."

"Tüm bunların farkındayım ve yine göreceğiz."

Oğlum ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. Bir sonraki sözlerini düşünüyor gibiydi. "Allora... sadece ona zarar verme, baba. O iyi bir insan, iyi bir kalbi var. Dilini bile zor konuştuğu bir ülkede ve burada adeta bir tutsak. Ona karşı sabırlı ol."

Bir yanım ona saldırmak istiyordu -hayatımda hiçbir kadını incitmemiştim- ama anlıyordum. Oğlumun da iyi bir kalbi vardı. Altı yaşındayken yavru bir kuşu kurtarmış ve kuş uçabilecek kadar iyileşene kadar onu hayatta tutmuştu. Yatılı okuldayken, kendisine saldıran çocukları savunmak için savaştı.

kendilerini savunamazlardı. Francesca'ya da göz kulak olması mantıklıydı.

"Ona zarar vermeyeceğim. O benimle güvende, sul mio onore." Nadiren şerefim üzerine yemin ederdim, o yüzden bu konuda ne kadar ciddi olduğumu biliyordu.

Başını salladı ve kapıya doğru yürümek için döndü. "Geçen gece zindanda seni gözetlediğini duydum. Bu bir şok olmalı."

"Sana söyledi mi?"

"Evet. Sergio ve Rocco'yu senin öldürdüğünü düşünüyordu." "Biliyorum."

Kaşları alnına doğru tırmandı. "Ona gerçeği söylemedin mi?"

"Yalan benim amaçlarıma hizmet ederken neden yapayım ki?"

"Onu korkutmak istiyorsun." Cevap vermek yerine gülümsememi gizlemek için şarabımı yudumladım. Giulio bir elini çenesinde gezdirdi. "Seni alkışlamalı mıyım yoksa sana acımalı mıyım bilemiyorum."

"İkisi de değil. Francesca'yı ben hallederim."

Giulio avuçlarını kaldırdı. "Ben bu işe karışmayacağım. Şimdi, eğer bir şeye ihtiyacınız yoksa, ben kulübe gidiyorum."

"Git. Dikkatli ol, figlio mio."

"Sabah görüşürüz." Kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Artık yalnız olduğum için, beklenti damarlarıma bir uyuşturucu gibi hücum etti. Ne kadar beklemek istesem de bekleyemezdim.

Onu görmem gerekiyordu. Şimdi.

Şarabımı yudumladıktan sonra bardağı dikkatlice masanın üzerine koydum ve ofisimden çıktım. Kendi odamın karşısındaki kanada doğru ilerlerken ev sessizdi. Francesca'nın odasına girdiğimde ne bulacaktım? Duş mu alıyordu? Banyoda rahatlıyor muydu? Onun ıslak ve sabunlu altın tenini görme, o yumuşak ve esnek kıvrımlarına dokunma fantezisiyle sikim kasıldı.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Bana gitmemi söyleyecekti ve ben de onu görmekten vazgeçmeyecektim. Fırlatmak

Kapıyı açtığımda kısa süre durdum.

Francesca kollarını kavuşturmuş, yatağın üzerinde oturmuş bana bakıyordu.

Oh, evet. Onun ruhunu çok sevdim. Onu kazanmak kolay olmayacaktı ama sonunda zafer tatlı olacaktı. "Şimdiden beni mi bekliyorsun?"

"Burada ne yapıyorsun Ravazzani? Burası benim odam ve istediğin zaman içeri giremezsin." Kapıyı arkamdan kapattım. "Oh, ama aslında yapabilirim. Burası benim evim. Buraya girmek için senden izin almama gerek yok."

Ayağa kalktı, vücudu tekne de giydiği şal tarafından örtülmüştü. Madonna, demek ki bikinisi hâlâ üzerindeydi. Ona yaklaştım ama bu sefer geri çekilmedi. Onun yerine dudağını ısırıldı. "Ne söylemek için geldiysen söyle ve git."

"Her zaman sert oynuyorsun ama beni kandıramazsın." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu gerçekten kaçmak istemediğın anlamına geliyor. Ayrılmak için gösterdiğın çaba en iyi ihtimalle yarım yamalak tı. Bunun yerine zamanını kuzular ve Vincenzo ile geçirdin, tırmanacak bir duvar aramadın. Arabalardan birini çalabilirdin. Ya da bugün tekne den atlayıp kıyıya yüze bilirdin. Becerikli ve akıllısın Francesca. Bir şeyi yeterince çok istiyorsan, onu gerçekleştirirsin."

Yaklaştım, neredeyse ona dokunacaktım. Bana bakarken güzel yüzündeki her bir kirpiğı ve çili sayabiliyordum. Elimi uzatıp altın sarısı saçlarından bir tutamı parmağımın etrafında döndürdüm. "Sormak zorundayım, neden hâlâ buradasın?"

Bakışları yüzüme kilitlendi. "Tekrar denemeden önce zamanımı bekliyordum."

"Cazzata. Toronto'daki hayatın sıkıcıydı. Orada suya hasret bir bitki gibi ölüyordun. Seni o ezik erkek arkadaşından, cansız orgazmlardan ve

gizlice dolaşmak. Sana gösterebileceğim çok şey var, dolcezza. Sana vermek istediğim çok şey var."

"Yani sen benim kurtarıcım mısın? Bu mudur yani?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Ben kurtarıcı değilim. Bana il Diavolo demelerinin bir nedeni var, o da en az onlar kadar kötü ve şeytani olmam. Ama minnettarlığını göstermek için önümde diz çökmek istersen itiraz etmem."

Nefesi kesilirken omuzları titredi. İçeri girdiğimden beri geri çekilmemiş, neredeyse hiç hareket etmemişti. Ne yapacağımı görmek için bekliyor gibiydi. Sonunda "Ryanda görürsün," dedi ama bu sözün arkasında hiç sıcaklık yoktu.

Başparmağımı yavaşça dudaklarında gezdirdim, kaygan dolgun etin verdiği hissi seviyordum. Muhteşemdi, ama bir erkeğin derisinin altına işleyen türden dünyevi bir gzellikti. Her gün öpücükler ve orgazmlarla tapınılması gereken bir kadındı. Aynı nefeste hem onunla ilgilenmek hem de onu mahvetmek istiyordum. "Bu ağız bir gün başını belaya sokacak. Ama bu gece bunu görmezden geleceğim çünkü senin için dizlerimin üzerine çökmeyi tercih ederim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, sana sahip olmak istediğim ve beklemekten yorulduğum anlamına geliyor."

Dizlerim halıyla buluşana kadar eğildim. Sonra avularımı baldırlarının üzerinden bacaklarının arkasına doğru kaydırdım, yüzüm dolgun göğüslerinin hemen altında duruyordu. Aletim pantolonumun içinde kalınlařtıķa zonkluyordu ve kendimi okşama dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Kahretsin, bu kadını çok istiyordum.

Ellerim vücudunda ilerlemeye devam ederken, üzerini örten çürük kumaş parçasını kaldırdım. Francesca kapuşonlu gözlerle beni izliyordu, teni kızarmıştı. "ıkar şunu," dedim ona.

"Peki ya Giulio?"

"Artık oğlumla nişanlı değilsin. ıkar şu lanet örtüyü Francesca."

İtiraz etmedi, sadece ince giysiyi başından geçirdi ve onu bugün hem sevdiğim hem de nefret ettiğim siyah bikiniyle bıraktı.

Santo cazzo Madre di Cristo.

Nefes alamıyordum ve sikim artık kaya gibi sertleşmişti. Yakından daha da muhteşemdi, teni güneş ve tuz kokuyordu. Göğüs uçları takım elbisesinin arkasında boncuk boncuk olmuştu ve hızlı nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Ama bu savaşı kazanmanın bir parçası da onun tam teslimiyetine ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Ve asla adil oynamadım.

Parmaklarım uyluğunun iç kısmından bacaklarının arasına doğru ilerledi ve nefesimin karnının derisini ısıtmasına izin verdim. Klitorisini bulana kadar başparmağımı elbisesinin kaygan kumaşı üzerinde gezdirdim. Birkaç kez ileri geri ovuşturdum, ona vermeyi planladığım zevkin tadına bakmasına izin verdim.

"Bu senin son şansın." Onu tekrar okşadım, bu sefer daha sert. "Bana gitmemi söyle yoksa yüzümün her tarafına krem sürene kadar bu amcığımı yiyeceğim."

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı, vücudu hafifçe sallanıyordu. "Yapamayız. Yapamazsınız. Bu değil...."

Zayıflıyordu, bunu hissedebiliyordum. İnce elbisenin içinden klitorisini okşamaya devam ettim, uyarılmasının kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve beni çıldırtıyordu. "Seni tatmak için ölüyorum. Dilim klitorisini okşadığında ne kadar iyi hissedeceğini bilmek için can atmıyor musun?"

Parmakları başıma yapıştı, beni itmek yerine daha da yaklaştırdı ve ben de cevabımı almıştım. Takım elbisesinin altının iplerini kopararak hızla çözdüm ve kumaş parçası halıya düştü. Küçük bir parça kesilmiş kıl tümseğini kaplamıştı, am dudakları pembe ve şişmişti ve ağzım sulandı. Karnından aşağıya doğru öpücükler kondururken bikini üstünün arkasını da çözdüm, Francesca üstünün geri kalanını çıkarırken yukarı baktım. Sonra tamamen çıplak kaldı ve ben de bu muhteşem yaratığa doyasıya baktım.

Gül uçlu meme uçları ve koyu renkli areolaları olan dolgun göğüsler. Düz bir karın ve uzun bacaklar. Altın rengi teni lekesizdi ve onu ısırık izlerimle kaplı görmeyi arzuluyordum. Yakında, yemin ettim. Onunla zaman geçirmek istiyordum,

Vücudunun her santimini keşfediyordum ama bu gece onun amcığıyla ilgiliydi. "Yatağa çık," diye homurdandım, ayaklarımı iterek.

Döndü ve yatağın üzerinde süründü, kendini konumlandırırken kışının baştan çıkarıcı salınımıyla neredeyse beni boşaltıyordu. Sırt üstü yattığında, "Şimdi bacaklarını aç" diye emrettim.

Bana hevesle uyarak, zaten uyarılmaktan parlayan uyluklarının arasındaki eti gösterdi. Bu kızdan bir yemek yapmaya hazırdım.

Kendimi onun kalçalarının arasına sıkıştırarak, karnım yatağa değene kadar alçaldım. "Nasıl buldun Francesca?"

Cevap vermedi, kaşları şaşkınlıkla aşağıya indi. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni en az iki kez boşaltmak istiyorum, o yüzden bana neyi sevdiğini söyle. Dilim amının içinde mi? Klitorisini emmemi mi? Her kadın farklıdır."

Ağzı çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Sonunda onu şok etmiş miydim?

Sonra tepkisinin ne anlama geldiğini anladım. "O stronzo senin amını hiç yemedi mi?"

Cevap vermek yerine yuvarlanmaya çalıştı. Hemen kollarımı kalçalarına doladım ve onu ağzıma doğru tuttum. "Çok geç, piccola monella. Artık benimsin."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Francesca

Açıkça aklımı kaybetmiştim.

Fausto Ravazzani beni soydu ve bacaklarımın arasını okşadı. Benim için dizlerinin üzerine çöktü. Şikayet etmiş ya da onu durdurmaya çalışmış mıydım? Hayır, çünkü bana patronluk taslama şekli içimi erimiş lav, beynimi de lapa haline getirmişti. Sanki edepsizce konuşmaya başlamıştı ve ben düşünme yetimi kaybetmiştim.

Bana yardım et, onu istedim.

İç uyluğumu öperken, güçlü elleri beni yerimde tutuyordu. Tarifsiz bir şiddet uygulamış ama aynı zamanda şefkatli de olabilen eller. Önünde tamamen soyunmuştum, yüzü amıma yakındı. Oram iyi kokuyor muydu? Porno izlediğim için pek çok erkeğin bundan hoşlandığını biliyordum ama David'le sadece bir kez oral seks konusunu konuşmuştuk, o da bunun en sevdiği şey olmadığını söylemişti. Tabii ki, ona oral yaptığımda hoşuna gitmişti.

Fausto'nun dilinin ucu kıvrımlarıma dokundu ve ben sıçradım.

"Rahatla," diye nefes aldı. "Ellerini göğüslerinin üzerine koy ve sana ne yaptığımı hisset, bellissima."

Tanrım, ağzından çıkan İtalyanca kelimeleri o alçak ses tonuyla duymak, bir tabakta seks yapmak gibiydi. Zaten ağırlaşmış ve ağrıyan göğüslerimi avuçladım ve meme uçlarımı sıktım. Zevk içime doğru akıyordu. Fausto başını eğip beni yaladı ve alt tarafımı sıcaklık kapladı. Hırlayarak daha da yaklaştı ve girişimi dilledi.

"Kahretsin, benim için çok ıslaksın."

Sonra dudaklarını ve dilini hareket ettirmeye başladı, klitorisime ulaşana kadar labiamı keşfetti. Dilinin o küçük sinir demetinin üzerindeki ilk darbesi göz kapaklarımı kapatıp başımı geriye atmama neden oldu. Elektrik çarpmıştı, sanki beynimin zevk merkezindeki bir düğme çevrilmişti. Karıncalanmalar bacaklarımdan aşağı ve yukarı akıyordu ve o bunu tekrar tekrar yaparken, diliyle yumruyu fiskeleyip daireler çizerken ben sadece orada uzanabiliyordum.

Parmağı amıma girerek beni gerdi ve ben inledim. "Oh, Tanrım."

Bu tepki bana bir parmak daha kazandırdı ve klitorisimi uzun uzun emdi. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve orgazmın karnımda inşa edildiğini hissedebiliyordum. Bu nasıl bu kadar hızlı oluyordu? "Çok yaklaştım," dedim ona. "Oh, Tanrım. Devam et, lütfen."

Kalçalarım hiç beklemediğim bir anda yüzüne doğru sallanmaya başladı, bedenim serbest kalmak için çırpınıyordu. Sanırım o anda her şeyi kabul edebilirdim ama neyse ki Fausto bundan faydalanmaya çalışmadı. Klitorisimi çalıştırmaya ve parmaklarını amıma pompalamaya devam etti.

Bu yeterli değildi. Gerçekten beni becermesini istiyordum.

Onun kaslı, erkeksi ve güçlü vücudunun içime gireceği düşüncesi beni uçurumun kenarına itti. Duvarlarım parmaklarının etrafında kasılırken bağırdım, uzuvlarım titriyordu. Daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğun bir coşku üzerime çöktü. Bu kendi kendime yaptığım bir orgazmın yumuşak dalgaları değildi. Bu, beni daha önce hiç

hayal etmediğim derinliklere sürükleyen, endorfin içinde boğan bir tsunamiydi.

Sonunda bittiğinde, yatağa doğru sarktım, gevşemiştım. Fausto'nun ağızı yumuşadı ama giriş yerimdeki ıslaklığı yalayıp yutarken durmadı. Gözleri sanki benim tadımı çıkarıyormuş gibi kapalıydı ve ben onun güzel yüzünden başka bir yere bakamıyordum. Neden bu kadar inanılmaz görünmek zorundaydı? Biraz daha az çekici olsaydı ona karşı koymak daha kolay olurdu.

Onu hâlâ o küçük mayoların içinde, olgun ve erkeksi vücudunu sergilerken görebiliyordum. Bu, David gibi kendi zevkiyle ilgilenen bir çocuk değildi. Bu ne istediğini bilen ve onu alan bir adamdı ve şu anda o şey bendim. Dudaklarımı yaladım, içimde yeni bir arzu patlaması oldu.

Göz kapakları açıldı ve mavi gözleri beni olduğum yere mıhladı. Vahşi ve açtılar. Yabani. Hatta biraz korkutucuydu. Sanki tepkimi ölçüyormuş gibi bana bakarken tadıma bakmaya devam etti. Hareket edemiyordum, kaslarım gevşemişti.

Sonra üzerimde süründü, göğüslerime ulaşana kadar tenimi öptü. Benim tamamen çıplak olmam ve onun hâlâ giyinik olması hoşuma gitmişti. Sanki onu baştan çıkarıyormuşum gibi yaramaz bir his vardı. Ellerim hala göğüslerimin üzerindeydi, bu yüzden bir meme ucunu ağızına çekmek için burnuyla avucumu kenara itti. Bacaklarımın arasında, doğrudan klitorisimde yankılanan uzun çekişlerle sertçe emdi. Boşaldığım için her şey daha da artmıştı, vücudum daha da hassaslaşmıştı ve göğsümle ilgilenirken devam etmek için acele etmiyor gibiydi.

Kısa süre sonra kıvranıyordum, nefes nefese kaldığımda kalbim hızla çarpıyordu, tırnaklarım omuzlarına batıyordu. Diğer göğsüme geçti, dili meme ucumu okşadı ve emmek için ağızına götürmeden önce ısırıldı. Titriyordum, aklım başımdan gitmişti, inlemelerime engel olamıyordum. Beni ölümüne ön sevişmeye mi çalışıyordu?

Parmakları bacaklarımın arasına kayd, tıpkı mastürbasyon yaparken yaptığım gibi klitorisimi hafif ve sabit bir basınçla ovdu ve ikinci kez boşaldım. Sonunda sakinleştiğimde,

göğsümü bıraktı ve boynumu öptü. "Tu sei perfetta."

Sen mükemmelsin.

Tatlı bir Fausto Ravazzani mi? Pisliğin teki olmasına alışmıştım ama bu tarafı daha da tehlikeliydi. Ben ondaki bu değişime daha anlam veremedim yataktan kalktı ve yuvarlandı. Ayağa kalkarak gözlerini vücudumda gezdirdi, ereksiyonu pantolonunun içinde kabarmıştı. Sonra döndü ve kapıya doğru ilerledi. "Buona sera, Francesca."

Bekle, ne oluyordu? Benimle seks yapmak istemiyor muydu? "Nereye gidiyorsun?"

"Yatağa. İyi uykular, dolcezza." "Ama...."

Nasıl soracağımı bilmiyordum. Daha da kötüsü, sormamam gerektiğini biliyordum. Bu adam benim için kötüydü. Beni becermek istemediği için minnettar olmalıyım.

Ama ben değildim.

Aletin nasıl bir his olduğunu, içimde kaymasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. İçimi doldurmasını ve beni en iyi şekilde boğmasını.

Sen boku yemişsin Francesca.

Evet, kesinlikle.

Fausto her zamanki gibi düşüncelerimi takip etmekte hiç zorlanmadı. "Bu gece seni becermeyeceğim. Bunu arzulamanı istiyorum. Sikime o kadar çok ihtiyacın var ki bana yalvarıyorsun. Ve seni becerdiğimde, bunu asla unutmayacaksın." Kapıyı açtı ve içimi paniğe benzer bir şey kapladı.

"Bekle," diye seslendim o gitmeye başlarken.

"Evet?" Sıkılmış görünüyordu, tamamen kontrol altındaydı.

Hiçbir şey birkaç dakika önceki açgözlü aşık gibi değildi. "Bu tek seferlik bir şeydi. Sadece bu gecelik."

Ağzının kenarları kıvrıldı. "Bu gece uyumak için böyle saçmalıklara inanman gerekiyorsa, o zaman elbette kendine yalan söyle. Ama seni istediğim zaman, istediğim kadar becereceğim. Ve her saniyesinden zevk alacaksın, söz veriyorum."

Başka bir şey söylemeden gitti. Orada yatakta kaldım. -çırılçıplak, vücudum iki muhteşem orgazmı uğulduyor- ve ona bu sözleri yedirmeye karar verdim. Ona direnecektim. Eğer beni bir sonraki Katarzyna yapmayı düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu. Onun seks oyuncağı olmaya hiç niyetim yoktu.

Arka kapıdan gizlice çıkıp yardım bulmak için yürümekten daha iyi bir kaçış planı bulmam gerekiyordu. Hayır, malikâneneden ve Fausto Ravazzani'nin hayatından çıkmanın gerçek bir yolunu bulmalıydım.

Bir tıkırtı beni çok erken uyandırdı.

Son birkaç gündür kahvaltıda kimseyi görmek istemediğim için uyumayı tercih etmiştim. Ve dün gece Fausto'nun çifte orgazm festivalinden sonra geç saatlere kadar onun sözünü düşündüm. Neredeyse kayınpederim olacak bir adamla yatacak kadar zayıf mıydım? Eve gitmeme izin vermeyen adamlar?

Hayır, ben güçlüydüm. Bir Mancini. Zayıf değildik ve pes edenlerden de değildik. Fausto'dan ne kadar etkilenmiş olsam da ona direnmek zorundaydım.

"Sinyorina, uyanık mısınız?" Ravazzani çalışanlarından biriydi.

"Evet?"

"Sinyor Ravazzani kahvaltı için hazır bulunmanızı rica ediyor."

Bu ne lan? Beni iki kez boşalttı diye bana emir verebileceğini mi sanıyordu? "Ona uyuduğumu söyle."

Kapı açıldı ve hizmetçi kadın özür dileyen gözlerle içeri baktı. "Bunu söyleyebileceğinizi ve on dakika içinde aşağıda olmazsanız gelip sizi kendisinin alacağını söyledi."

İşin üzücü yanı, Stronzo'nun bunu kesinlikle yapacak olmasıydı.

"Peki." Dün akşam yemeğini atladığım için zaten açlıktan ölüyordum. "Ama ona on beş dakikaya ihtiyacım olduğunu söyle."

"Mutlu olmayacak, sinyorina."

Yataktan kalkarken tatlı tatlı gülümsedim. "Bunu atlatacaktır."

Kayıtsız tavrımdan dehşete düşmüş gibiydi ama umurumda değildi. Fausto'nun bana ilk kez oral seks yaptığı için onun emrine amade olmadığımı öğrenmesi gerekiyordu. Banyoda acele etmedim. Duş aldım, dişlerimi fırçaladım, sonra rimel ve güneş kremi sürdüm. Göğüslerimi ve karnımın alt kısmını gösteren bir çift minik şort ve askılı bir üst seçtim.

Onu baştan çıkarmak için giyinmiyordum. Ona bir daha asla sahip olamayacağı şeyi göstermek için giyiniyordum. Dün gece bir hataydı, benim açımdan bir daha tekrarlanmayacak bir zayıflık anıydı ve Fausto yatağa atlayacak başka birini bulabilirdi.

Merdivenleri hızla indim ve yemek odasına gittim. Kapıyı açtığımda telefonunu masanın üzerine koydu ve kaşlarını çatarak bana baktı. Kravatsız beyaz bir elbise gömleği giymişti, boğazındaki ilk iki düğme açıktı ve boğazının kalın sütununu ortaya çıkarıyordu. Gözleri kıyafetimi taradı, yüzüme dönmeden önce çıplak bacaklarımda oyalandı. Pes etmek niyetinde değildim, diğer tek yer onun sağında olmasına rağmen ondan uzakta bir koltuk seçtim.

"Hayır." Sesi odanın içinde cınladı. "Benim yanıma oturacaksın."

"Burada oturmak istiyorum."

Parmaklarını şıklattı ve odadaki iki hizmetçi dışarı fırlatarak onu ve beni yalnız bıraktı. "Anlamıyor gibisin. Bir emir verdiğimde, buna itaat edilmesini beklerim."

"Ben bir köpek ya da oyuncağınız değilim. Ne istersem onu yaparım."

Soğuk bakışlarında için için yanan meydan okumayı, acımasız kararlılığı görebiliyordum. Yine de geri adım atmayacaktım.

"Buraya gel."

"Beni dinlemiyor musun? Bana emir veremezsin."

Dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını dikleştirdi. "Eğer buraya gelmezsen, seni kucağıma eker ve tokatlarım. Bütün personel ve muhtemelen Zia duyacak. İstediğin bu mu?"

Ciddi olup olmadiğını anlamaya çalışarak ona ters ters baktım. Kahretsin, ciddi görünüyordu.

"Peki," diye homurdandım ve sağındaki boş koltuğa doğru ilerledim. "Ben buraya oturacağım."

"Hayır." Masadan biraz geriye doğru itti. "Kucağıma oturacaksın."

Tenim ısındı. "Bu-"

"Dayak yemeyi mi tercih edersin, Monella?"

Birinin içeri girip beni kurtarmasını umarak gözlerimi kapıya doğru kaydırdım. Giulio ya da Zia neredeydi? Bu adam bir zorbaydı ve herkes bunu yanına bırakıyordu.

"Sabrımı kaybediyorum, Francesca."

Yutkundum ama kendimi ilerlemeye zorladım. Bu kadar büyütülecek ne vardı? Birkaç dakika kucağında oturabilirdim. Dün gece daha samimiydik, peki bunun ne zararı vardı?

Yanlamasına kucağına kaydım, kalçaları bacaklarımın altında sertleşti. Sıcaktı ve pahalı bir kolonya ya da tıraş losyonu gibi kokuyordu, çok yaklaşırsanız sizi byleyebilecek türden. Tüm vücudum bana dokunduğu yerin farkındaydı, sanki kan hcrelerim için bir mıknatıs gibiydi.

Yan tarafa oturmama izin vermek yerine, beni sırtım onun önüne gelecek şekilde hızla yeniden konumlandırdı ve bacaklarımı uyluklarının dışına attı. Saniyeler içinde aılmıştım, vücudum onunkine yaslanmıştı. şortumu çözmeye çalıştığında, onu durdurmak için ellerimi indirdim. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kolakları tut." Yeterince hızlı hareket etmediğimde, kalamın iç kısmına hafif bir tokat attı. "Yap şunu."

Bana vurduğu yerden ısı yayıldı ama bu acı değildi. Bir heyecan dalgasıydı ve ellerimi kolçakların üzerine koydum. Şortumun düğmelerini açtıktan sonra eli doğrudan külotumun içine kaydđ ve amımı avuçlayana kadar aşağıya uzandı. Kumaş ona çok fazla manevra alanı bırakmıyordu ama parmaklarını klitorisimin üzerinde kaydđrdı. Nefesim kesildi, kıvılcımlar omurgam boyunca yarıştı. "Dur," dedim. "Biri içeri girecek."

"O zaman çabuk gelsen iyi olur." Ensemi öptü, sonra dişlerini oradaki ete ve tendonlara geçirdi. Bacaklarımın arasından akan ıslaklık klitorisimin üzerindeki hareketlerine yardımcı oldu. Isırık izlerinin üzerini yaladı. "Seni her yerinden ısırarak istiyorum Francesca. O güzel tenini dişlerimle ısırarak istiyorum."

Sonra anlamadığım uzun bir dizi İtalyanca konuşmaya başladı, ama seksi kelimeler ve onları alçak sesle, ağırbaşlı bir şekilde söyleme şekli içimi ateşle doldurdu, sanki karnımın içinde bir kibrit çakmıştı. Kısa süre sonra kalçalarımı sallıyor, arıyor, kovalıyor, birkaç kulaç ötedeki orgazmı yakalamaya çalışıyordum, kaslarım sıkılaştıkça zevk kıvrılıyordu. Kahretsin, evet. Buna çok ihtiyacım vardı.

Birden durakladı, parmakları en çok ihtiyacım olan yere dokunmadan uzaklaştı. Ne yapıyordu? Kıvrandım, beni bitirmesini sağlamaya çalıştım. "Fausto," diye sızlandım, uçurumun kenarındaydım. "Lütfen."

Dudakları boğazımdan kulağıma doğru ilerledi. "Kimin oyuncağı bu?"

Oh, Tanrım. Neden onun oyuncağı olmadığımı söylemişim ki? Şimdi yanıldığımı kanıtlamaya çalışacaktı.

Cevap veremedim. Bunun yerine kıcımı onun sertleşmiş aletine sürüyordum.

Homurdandı ve kalçalarımı sabit tutmak için yer değiştirdi. "Söyle bana, dolcezza. Kimin oyuncağısın sen? Amın kime ait?"

"Hayır, yapamam. Lütfen."

Parmaklarını dudaklarım boyunca gezdirdi ama sürtünme için yalvaran şişmiş merkezin üzerinde gezdirmeydi. Boştaki eli boğazımı çevrelemek için yukarı ıktı. "Sana istediğini vereceğim. Sadece söyle bana. Kelimeleri duymak istiyorum."

Kulaklarım inkârla çınlarken bile bedenim çığlık atıyordu. Ama bana dokunduğunda güçszdm, çok güçszdm. Sanki hareketlerimi kontrol edemiyordum, iradem yoktu. Gelmeye ihtiyacı olan bir hayvandım. Mantık çoktan gitmişti.

Kelimeler ağızımdan döküldü. "Ben senin oyuncağınım, Fausto."

"Kukun kime ait?"

Tırnaklarımı ahşap kolağı geçirdim. "Sen, Fausto. Amım sana ait."

Parmaklarını klitorisime götürdü ve boğazımdaki eli hafifçe sıktı, ama bu yeterliydi. Patladım, boşalırken bedenim ona karşı titriyordu ve orgazm devam ederken dünya karardı. Mafya babalarından ve kalelerden uzakta, renk ve hava denizinde yüzüyordum. Bu muhteşem duygu dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama iyi olan hiçbir şey uzun sürmedi. Ve orgazm azaldığında, utanç anında içimi doldurdu.

Kabadayılık gsterilerim ne kadar çabuk dağılmıştı. Klitorisimi birkaç kez okşadı ve beni nefes nefese bıraktı, yalvarttı, neredeyse ağızımın suyunu akıttı. Acınacak haldeydim.

Gözlerim dolmaya başladı ama onun önünde ağlamayacaktım. Olanlar yeterince aşāğılayıcıydı. Gzyaşlarımı görmesine de dayanamazdım.

Kucağından inmeye çalıştım ama güçlü kollar beni yerimde tuttu. "Aramızda olanlardan pişmanlık duyma. Sana yaptığım şey hoşuna gidiyor, bu yüzden nedenini sorgulama."

"Bana nasıl hissedeceğimi söyleme. Bedenimi kontrol edebilirsin ama zihnimi kontrol edemezsin Fausto."

"Güçlü bir iradeye sahipsin, bu da sikimi sertleştiriyor. Ama benim de güçlü bir iradeye sahip olduğumu göreceksin. Sadece her zaman kazanacağımı unutma."

Onu ittim ve bu sefer gitmeme izin verdi. Ona dönüp bakmadan şortumun düğmelerini ilikledim, sonra masadan bir corentto aldım ve yemek odasından çıktım. O ve sert siki gidip kendilerini becerebilirlerdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fausto

ZAMAN KAYBIYDI. Konsantre olamıyordum, aklım hâlâ Francesca'daydı. Dün gece duşta otuz bir çektikten sonra bile uyumamıştım. Bu sabah yemek odasında olanlardan sonra banyoda durup öfkeyle kendimi okşayarak tekrar boşalmaya çalıştım. Böyle devam edersem sikim yara olacaktı.

Onu yakında becermem gerekiyordu.

Dün gece izin verirdi. Ya da bu sabah. Ama ben onun buna hazır olmasını istedim. Yemek odasında bana boyun eğmekten hoşlanmamıştı ama bu öğrenmesi gereken bir dersti. Mantenuta'm olarak benim emrimdeydi, ilişkimiz benim kaprislerime bağlıydı. Daha önce hiç benimle yaşayan bir metresim olmamıştı ama bunun işleri daha da kolaylaştırdığını fark ettim. Francesca'ya istediğim zaman sahip olabilirdim, beklemeye gerek yoktu.

"Dikkatini veriyor musun, Rav?"

Marco'nun sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Evet."

Bir konferans görüşmesindeydik ama bizim tarafın sesi kısılmıştı. Avellino'larla ne yapılacağı tartışılıyordu.

D'Agostino'nun öldüğünden bahsedip duruyordu. Eyaletin üst düzey patronlarının çoğu, her zaman şifreli konuştuğumuz telefon görüşmesindeydi, ancak benim görüşüm en fazla ağırlığı taşıyordu. Ravazzanilerin geçmişte Avellinolarla sorunları vardı ve barış bozulursa en çok ben kaybedecektim.

Avellino'ların en yeni girişimi olan bilgisayar dolandırıcılığını tartışıyorlardı. Görünüşe göre, en büyük oğul bu işi kurmuştu ve aile avuç dolusu para kazanıyordu. Telefon hattından diğer kaptanların kıskançlıklarını duyabiliyordum.

"Bir kız kardeş yok mu?" Marco'ya sordum. "On bir ya da on iki yaşında mı?"

"On beş yaşında," diye yanıtladı Marco. "Ne düşünüyorsun?"

"Francesca ile olan anlaşmasını sona erdirmeye karar verdiğime göre onu Giulio ile nişanlayabiliriz. İki ailenin geleceğini birleştirebiliriz."

"Yine de üç yıl içinde çok şey olabilir."

"Yani şimdi mi evlensinler? Evliliği tamamlamak için kızın reşit olmasını bekleyebilir."

"Elbette, ama onun için çoktan konuşulmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Bilmiyorum, ama Enzo D'Agostino'yu benim gibi düşünmeye ikna edebilirim."

Marco başını telefona doğru eğerek, "Diğer tüm kaptanlar da muhtemelen aynı şeyi düşünüyordur," dedi.

"Muhtemelen, ama hiçbirinin bizim gibi erişimi yok." Limanlarımızdan gelen uyuşturuculara erişimden bahsettiğimi biliyordu.

"Doğru. Peki ulaşmalı mıyım?"

"Evet. Enzo'yu kadınıyla birlikte yata davet et. Ben Francesca'yı getireceğim ve bir gün geçireceğiz."

Marco'nun kaşları kalktı. "Demek Francesca senin mantenuta'n olmayı kabul etti. Bu çok hızlı oldu."

Marco, kaçma girişiminden sonra Francesca'yı cezalandırmam gerektiğini düşünüyordu. Onu bu kadar kolay serbest bıraktığım için mutlu olmamıştı. Bunu açıkça söylemese de, açıkça düşündü

Konu ona gelince yumuşak davranıyordum ve kaptanlar yumuşak davranmayı göze alamazdı. Asla.

"Rolünü hâlâ müzakere ediyoruz ama evet. Pozisyonu kabul edecek." Yemek odasında bana verdiği tepkiye bakılırsa Francesca'ya kabul ettiremeyeceğim çok az şey olduğuna inanıyordum. Sandalyemden kalktım ama takım elbisemin ceketine uzanmadım. "Ayarla ve bana mesaj at. Günün geri kalanında dışarı çıkacağım."

Kuzenimin çenesi düştü. "Bu aramayı bırakıyor musun? Peki ya bugünün geri kalan işleri ne olacak? Hiç böyle çıkmazsın."

"Bugün ben varım. Görüşmeyi benim için tamamla. Benim kararım çoktan verildi, ama onlara bir sonraki hareket tarzını düşündüğümüzü söyle. D'Agostino'nun kızını kimsenin bilmesine gerek yok."

Kapıya ulaştım ama Marco'nun benimle işi henüz bitmemişti anlaşılan. "Onu bulmak için dışarı çıkıyorsun."

Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve görünürde tek bir bulutun bile olmadığı muhteşem bir gündü. Francesca'nın ya üzüm bağlarında ya da hayvanlarla birlikte olacağını biliyordum. Güneşin tadını teninde hissetmek ve ayaklarının altındaki Siderno toprağını görmek istiyordum. "Çok kıskanç olmamaya çalış, Cugino."

Ben çıkarken arkamdan "Brutto figlio di puttana bastardo," diye küfretti.

Kıkırdadım ve Castello'nun arka tarafına yöneldim. Giulio'nun arabası hâlâ yolda değildi ve dün gece eve gelip gelmediğini merak ettim. Marco'ya bir mesaj gönderip Giulio'nun kız arkadaşı hakkında bilgi istedim. Oğlumun kiminle vakit geçirdiğini bilmem gerekiyordu, özellikle de geçen gece erken ayrıldıktan sonra. Sonra telefonumu bir kenara bıraktım ve atalarımın ait olan topraklarda yüzlerce kez yürüdüğüm yolu yürüdüm. Her parçasını sevdim.

Eşim malikâneyi pek önemsememişti. Milano ve Roma'da alışveriş yapmayı Siderno'da kalmaya tercih ederdi. Şehirdeyken, plajda kendini göstermeyi severdi.

"çiftçiyi oynamak" yerine burada arazide. Ben aldırmamıştım. Giulio doğduktan sonra birbirimizi sevmemiş ve seyrek olarak birlikte yatmıştık. Daha fazla çocuk istiyordum ve zamanımız olduğunu sanıyordum. Sonra o öldürüldü ve tüm çabalarım oğlumu büyötmeye gitti.

Giulio da araziyi pek umursuyor gibi görünmüyordu. Küçük bir çocukken dışarıda oynamıştı ama artık arazideki işlere pek ilgi göstermiyordu. Son zamanlarda şehirdeki kulüpleri ve lüks yaşam tarzını tercih ediyordu. Bir gün tüm bunları nasıl denetleyeceği konusunda onu eğitmem gerekecekti. Ben öldüğümde bu onun sorumluluğu olacaktı.

"Signore Ravazzani," dedi işçilerden biri, şapkasını bana doğru eğerek.

"Buona sera, Adelmo. Sinyorina'yı gördün mü?"

"Evet. Sinyorina'yı çeyrek saat önce ahırların orada gördüm."

"Grazie. Eşinizin ayağı nasıl?"

"Daha iyi, sinyor. Enfeksiyon temizlendi ve tekrar ayağa kalktı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Başka bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin."

"Doktoru gönderdiğiniz için teşekkür ederiz sinyor. Size ve ailenize çok minnettarız."

Onu sırtından alkışladım. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Tabii biraz sfogliatella göndermek istemezse. Zia'ya söyleme ama karın tattıklarımın en iyisini yapıyor."

Adelmo gülümseyerek başını salladı. "Elbette, Sinyor Ravazzani. Bizim için bir zevk olur. Zaten riposo için eve gidiyorum."

Emlak çalışanlarının çoğu bu sıcak yaz aylarında saat bir ile dört arasında evlerine dönüp bir yulaf ezmesi yiyorlardı. Sonra geri döner ve gün batımına kadar çalışırlardı.

"Ona selamlarımı ilet," dedim uzaklaşırken.

Ahırlar, çiftlik hayvanlarının bulunduğu ahırdan çok uzakta değildi. Francesca'nın üzüm bağlarında olmamasına şaşırdım,

Bitkileri çoğu insandan daha çok seviyor gibiydi. Kuzular dışında, arazinin bu tarafında ondan pek sık haber almadım.

Zia'yı bahçede patlıcan ve marullarıyla ilgilenirken görebiliyordum. Castello'da yediklerimizin çoğunu o yetiştiriyordu ve sıcakta onun için endişelensem de dışarıda olmayı seviyordu. Ancak neden ofisimde olmadığımı açıklamak istemediğim için seslenmedim.

Bu benden başka kimseyi ilgilendirmezdi. Ve yakında Francesca'nın da olacak.

Onu padokun tahta çitine yaslanmış, seyisin aygırlardan birini çalıştırmasını izlerken buldum. Güneş tenini altın rengine boyamıştı ve ağzım sulandı. Hâlâ küçücük bir bluz ve daracık bir şort giyiyordu ve malikânedeki erkeklerin bugün onu izlerken neler düşündüklerini hayal edebiliyordum. Muhtemelen benim de kahvaltıdan beri onun hakkında düşündüklerim aynıydı.

Kulağına doğru eğildim. "Ciao, bellissima."

Başladı, vücudu çitlere çarparak sarsıldı. "Ne oluyor Fausto? Bana böyle sinsice yaklaşma."

O pis ağızıyla bana emirler yağdırdığı için kıcına şaplak atmak istedim ama bunun yalnız kalana kadar bekleyebileceğini düşündüm. Saat birde bile çok fazla göz vardı. "Günün iyi geçiyor mu?"

Soruma cevap vermek yerine "Ata biniyor musun?" diye sordu.

"Evet. Öyle mi?"

"Eskiden öyleydin. Kız kardeşim Gia atlara her zaman Emma ve benden daha düşkündü."

"Kız kardeşlerini özlüyor musun?"

İçini çekti ve çenesini ellerinin üzerine koyarak parmaklığa dayadı. "Biliyorum ama birbirlerine daha yakınlar. Onlar ikiz," diye açıkladı sanki ben zaten bilmiyormuşum gibi. "Sanki konuşmadan iletişim kurabiliyorlar."

"Bazı ikizlerin bunu yapabildiğini duymuştum."

"Giulio dün onları telefonundan aramama izin verdi ve seslerini duymak çok hoşuma gitti."

Bu vahiy karşısında gözümü kırptım. Onu ailesinden sonsuza dek koparmak istememiştim ama bu kadar erken bir zamanda ona bir telefon vermek riskliydi. Yine de içimde bir parça suçluluk duygusu kaburgalarımın altına doğru ilerledi. "Onları istediğin zaman aramana izin vereceğim, dolcezza."

Döndü, sırtını çite dayadı ve bana baktı. Burnunun ucu pembeleşmişti. Bana bakarken dudağını ısırды. "Bir telefon istiyorum, Fausto."

Karşı koyamadım. Eğildim ve dudaklarını tatma ihtiyacıyla ağzını tuttum. Sıcak ve yumuşaktılar ve dilimi içeri soktum, bu anda onun her parçasını tatmaya hevesliydim. Onun iç çekişlerini ve inlemelerini, hayranlığını ve gözyaşlarını istiyordum. Ona bedenen ve ruhen sahip olmak istiyordum.

Ellerim kalçalarını buldu ve parmaklarımın bel kemerinin üstündeki güneşten öpülmüş teninde dinlenmesine izin verdim, göğüsleri göğsüme doğru itiyordu. Yaklaşmak için parmak uçlarında yükseldiğinde, iki elimle kıcını kavradım ve onu yukarı kaldırdım. Uzun bacakları kalçalarıma dolandı ve ben ağzını yemeye devam ederken onu çitlere yasladım. Kahretsin, tadı çok güzeldi, şarap ve zeytin gibi. Tuzlu ve tatlı, tıpkı onun gibi. Başımı eğdim, daha derine inmeye çalıştım, dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim.

Çoktan sertleşmişim, ağzımız birbirine değdiği anda vücudum onun için hazır hale gelmişti. Şortunu bacaklarından aşağı çekmek ve vücudunun içine girmek çok kolay olacaktı. Kahretsin, bunu istiyordum. Onu sikim için yalvartabilir ve henüz pişman olmamasını sağlayabilir miydim?

Kollarını boynuma dolamıştı, küçük iniltileri beni çıldırtıyordu. Şimdiye kadar sahip olduğum en ateşli, en duyarlı kış parçasıydı ve henüz sikişmemiştik bile. Yemin ederim, beni öldürecekti.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek geri çekildi. "Sanırım boş bir kabin bulmalıyız, böylece aletini

yalayabilirim, kaptan."

Dondum kaldım, tüm kaslarım sıkıştı. Ciddi miydi? Yoksa bana karşı üstünlük mü kurmaya çalışıyordu? Bu cesur teklifte onun karakterine hiç uymayan bir şeyler vardı ve bana yanlışmış gibi geldi.

Ama Tanrım, bunu istiyordum. İsteğinin nedenine rağmen, dudaklarının sikimin etrafına sarılıp beni emmesini arzuluyordum. Gözlerimi kapattım ve güç için dua ettim. Yakında. Güçlü kalmalıydım. Vücudunu olduğu kadar zihnini de kazanmam gerekiyordu.

Geri adım attım ve onu yere indirdim. Kimin görebileceğini pek umursamadan kışına bir tokat attım. Sertçe. "Sonra, monella. Önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Francesca

FAUSTO ŞÜPHE UYANDIRACAK KADAR ÇEKİCİYDİ.

Sonraki bir saat boyunca beni arazide gezdirdi, çeşitli yerleri ve ağaçları işaret etti, çocukken oynadığı yerleri gösterdi ve ben onun büyüüne kapılmamaya çalıştım. Beni etkisi altına almasına izin veremezdim. Bu sabah yemek odasında olanlar için ona hala kızgındım, ahlaksız davranışlarımdan dolayı dehşete düşmemden bahsetmiyorum bile. Sihirli parmaklarının birkaç darbesiyle ona ne kadar kolay teslim olmuşum....

Ona karşı üstünlük sağlamalıydım. Bunu yapabilmemin tek yolu seksti. Başka bir kozum yoktu ve o da bunu biliyordu. Bu yüzden birkaç oral seks yapmam gerekse bile, bu bir telefon almak ya da kaçmanın bir yolunu bulmak anlamına geliyorsa yapardım.

Gerçi tamamen yalan söylemiyordum. Onun sikini yalamak istiyordum. Hakkımda ne söylendiği umurumda değil ama sakso çekmeyi seviyordum. Bu işte iyiydim, en azından David öyle demişti.

Ve bu beni güçlü hissettirdi. Son yirmi dört saat içinde Fausto'nun kasıklarına sürtünerek yeterince zaman geçirmiştım, bu yüzden ne paketlediğine dair oldukça iyi bir fikrim vardı... ve onu görmem gerekiyordu. Dokunmam. Tadına bakmalıydım.

Tanrım, umutsuzdum.

Kaçırılan bir mafya prensesi, tek düşünebildiği şey kendisini kaçırın kişinin pantolonuna girmektir. Bu Stockholm Sendromu muydu? Geçen yıl okulda öğrenmiştım, bazı tutsakların kendilerini kaçıranlara nasıl aşık olduklarını. Beynim çoktan o kadar mı sapıttı?

Bana bir oyuncak bebek gibi davranıyordu, kendi akıllı olan bir insan gibi değil. Beni aşağıladı, üç kez boşalmamı sağladı ve her fırsatta üzerimde egemenlik kurdu. Peki bunu neden bu kadar seksi buluyordum?

Çünkü sen berbat durumdasın, Frankie.

David'i bulmak için gizlice kaçmamın ve bekâretimi memnuniyetle sunmamın nedeni de buydu. İçimde bir karanlık vardı, heyecan ve tehlikeye karşı umutsuz bir ihtiyaç. Fausto bir şekilde bunu fark etmişti ve kendi avantajına kullanıyordu.

"Nereye gittin Francesca?"

Başımı kaldırıp ona baktım, güzel yüzü sıcak İtalyan güneşinde ışıldıyordu. Emlak çalışanları öğleden sonra molasındaydı ve bizi tamamen yalnız bırakmışlardı. Kalbim hızla çarpıyordu, onun varlığında her parçam canlanıyordu ama aynı zamanda huzurlu da hissediyordum.

Ellerimiz kenetli bir şekilde üzüm asmalarının arasından geçerek castelloya doğru yürürken aramızda bir rahatlık vardı. Beni çocukken oynadığı küçük bir dereye götürmüştü. Birlikte birkaç taş sektirmiştik ama benimki asla onunki kadar uzağa gitmemiştir.

"Neden Giulio ile nişanımı bozmaya karar verdin?"

Kıkırdadı ve bir üzüm yaprağını parmakladı. "Bunu şimdi mi soruyorsun?"

Piç kurusu. Haklı olduğunu bilerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu dün gece beni çırılçıplak soyup amımı yalamasına izin vermeden önce sormalıydım ama onun yanındayken düşünme yeteneğimi kaybetmiştim. "Bu bir cevap değil."

Omuz silkmenin İtalyanca versiyonu olduğunu öğrenmeye başladığım bir hareketle parmaklarını umursamazca salladı. "Çünkü seni istediğime karar verdim."

"Neden?"

"Çünkü aletimi sertleştiriyorsun ve ben de istediğimi alıyorum. Nişan dışında birbirimize karşı ne hissettiğimizi keşfetmemizi engelleyen hiçbir şey yoktu. Ve oğlumla evlenebilecek pek çok İtalyan kız var. Yani...."

Tanrım, bu adamın mutlak egosu. "Senin için ne hissettiğimi nereden biliyorsun?"

Sırıttı, dudakları erkekçe bir memnuniyetle kıvrıldı. "Yatta mayomla dışarı çıktığımda beni gözlerinle siktin. Ne zaman yaklaşısam nefesin kesiliyor. Sana dokunduğumda amının nasıl ıslandığını söylemeli miyim?"

Hayır, zahmet etmesine gerek yok. Farkındaydım.

"Giulio'yla evlenmeyeceksem, Toronto'ya dönmeme izin verin."

"Henüz değil."

Ona sert bir bakış attım. "Babam beni sebepsiz yere burada tutmandan hoşlanmayacak."

"Burada bulunmanızın çok özel bir nedeni var ve o da benim ihtiyaçlarımı karşılamak. Eğer baban senin için farklı bir hayat dileseydi, o zaman bakire kalmanı sağlamalıydı."

Elimi tuttuğu yerden çekince olduğum yerde durdum ve ona bakakaldım. Bunun hangi kısmının daha korkunç olduğunu bile bilmiyordum. "Siktir git Fausto. Senin metresin olmayacağım."

Açık renk gözlerinin ardında biriken öfkeyi, çenesinin gerginliğini görebiliyordum. Güneşi kapatarak üzerime gelene kadar bana doğru yürüdü. "Son yirmi saat içinde seni kaç kez boşalttım?"

Böyle aptalca bir soruya cevap vermemek için çenemi kaldırdım. "Bunun bir önemi yok."

"Sikerim öyle şeyi. Üç kez, Francesca. Karşı koymadın ya da beni durdurmaya çalışmadın bile. Sana dokunmamı istediğin için üç kez o amcığı bana sundun."

"Bana başka seçenek bırakmadın!"

Elini kaldırdı ve başparmağıyla sert meme ucumun dış hatlarını çizdi. Askılı bluz sutyene ihtiyaç duymuyordu, bu da meme uçlarımın Fausto dahil herkes tarafından görülebileceği anlamına geliyordu. "Seni zorlamadım. Bence sana yaptığım şey hoşuna gidiyor. Bence karanlıktan sen de benim kadar hoşlanıyorsun."

Gözlerimi kapattım. Bu adamın algısına lanet olsun.

Başparmağı meme ucumu okşamaya devam etti ve ben ona doğru sallandım. Elektrik kıvılcımları vücudumda hızla yayıldı ve kalçalarımın arasında ıslaklık birikti.

"İşte bu," diye mırıldandı. "Aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olacağını görüyor musun? Sana çok iyi bakacağım."

"Senin metresin olmak istemiyorum," diye nefes aldım, ona uzanmamı engelleyecek her şeye tutunmaya çalışıyordum.

"Birbirimizi becermek istiyoruz. Etiketin ne olduğu kimin umurunda?"

"İstiyorum." Geri adım attım ve elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Bu benim için önemli."

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu, ifadesindeki tüm alaycı izler silinmişti. Bu beni kaçıran, babamın çalışma odasında beni bir et parçası gibi inceleyen adamdı. "Sen bana bir borcun karşılığı olarak verildin. Seni geri verebilir ve o borcun ödenmediğini ilan edebilirim. Belki karşılığında kız kardeşlerinden birini alırım. Ya da Toronto'nun yarısını sikmiş bir kadını bana verdiği için babanı öldürebilirim. Seçim senin."

İçime büyük bir hava çektim, öfkem sanki bir duvara çarpmışım gibi her hücreme ve gözeneğime çarptı. Bu ne cüret! Tek bir cinsel partnerim olduğu için beni sürüklemeye nasıl cüret eder?

"Ben bir adamla yattım! Bir, seni pislik! Kaç kadınla yattın, hmm? Sana söylenmediyse söyleyeyim, yirmi birinci yüzyıldayız, eski günlerde değil. Kadınların evlenmeden önce seks yapmalarına izin veriliyor."

Ağzı kıvrıldı. Piç kurusu aslında benim patlamamdan memnun olmuş gibi görünüyordu ki bu hiç mantıklı değildi. Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanrım, senden nefret ediyorum. Senden kaçmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Ne olursa olsun, buradan gideceğim. Bir şekilde, bir yolla, senden kaçacağım."

Bir anda eli boynumun arkasını kavrayarak beni hareketsiz tuttu. Yüzü ağzıma birkaç santim kalana kadar yaklaştı. "Benden önce sadece bir adamın aletini içine sokmaya cesaret ettiğini öğrenmek beni memnun ediyor. Bu beni çok memnun ediyor."

Bir elimi göğsüne koydum, öfkemin çok daha tehlikeli bir şeye dönüştüğünü hissediyordum. Sahipleniciliği beni neden tahrik ediyordu? "Sen bir barbarsın."

"Hem de çok. İşte bu yüzden İtalya'daki en güçlü adam benim. Bunu asla unutmamanız akıllıca olur."

"Bu konuda övünmeyi hiç bırakmazken nasıl yapabilirim?" "Cristo santo, o ağız." Başparmağını ağzımın üzerinde gezdirdi.

Dudaklarım titremeye başladı. "Acaba daha önce istediğin şeyi almaya hazır mısın?"

Ahırlar. Aleti ağzımda.

"Artık havamda değilim," diye yalan söyledim, amım heyecandan kasılırken bile.

"Cazzata," diye fısıldadı. "Pantolonumun fermuarını açarsam, şuracıkta dizlerinin üzerine çökersin."

Bu görüntüyü tamamen çekici bulduğum için nefret ediyordum. O da bunu yüzümden okumuş olmalıydı çünkü sırtıttı, bakışları yumuşak ve hayranlık dolu bir hal aldı. "Evet, sanırım olabilirsin."

"Sen en kötüsüsün."

"Evet, ama sen de benim gibi sert ve acımasız seviyorsun." Geri adım attı ama elimi tuttu. "Hadi, dolcezza. Bakalım haklı mıyım?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Francesca

Beni ahıra götürdü.

Binaya girmek için son adımları atamadan dışarıda durakladım. Bunu gerçekten yapıyor muydum? Onunla dalga geçtin. Tanrım, ben bir aptaldım. Bu adama karşı üstünlük sağlayacağımı nasıl düşünmüştüm? Her hareketimi gördü ve bana geri çevirdi.

Kıçımı tokatladı. "Bir kabine gir. Sikimi ağzında ne kadar istediğini göster bana."

Kelimeler içimi eritti ve direncimi zayıflattı. Umutsuzca ona sakso çekmek istiyordum. Dizlerimin üzerine çöküp Fausto'nun sikinde boğulmak istiyordum. Sadece görüntüsü bile külotumu ıslatmaya yetmişti.

O da istiyor. Ona neler yapabileceğini göster Frankie.

Bunu bir kez yapardım. Bir daha asla. Ben Fausto'nun metresi değildim.

İçeri girerken omzumun üzerinden "Ben senin metresin değilim," diye tekrarladım.

Hiçbir şey söylemedi ve küçücük şortumun içindeki kıçımı izledi. Kalçalarımı biraz salladım, umarım hoşuna gitmiştir.

Göster. Bir şekilde aramızdaki bu savaşı kazanacaktım.

Ahırda iki seyis çalışıyordu ve Fausto hemen dışarı çıkmalarını emretti. Adamlar tek kelime etmeden, gözlerini kaçırarak, açıkça kaptandan korkarak binadan kaçtılar. Bu beni daha da tahrik etti, bunu hem anlamlı hem de dehşet verici buldum.

Sakin bana bu hayat için yaratılmadığını, bir kraliçe olarak hüküm sürmek için doğmadığını söylemeye kalkma.

Hayır, bunun doğru olmasına izin veremezdim. Bu bir oyundu, buradan ayrılmadan önce birkaç günlük eğlence.

Ama bunu daha sonra düşünebilirdim. Şimdi değil, Fausto'ya hayatının oral seksini yapmak üzereyken.

Burası saman ve deri kokuyordu, atlar ahırlarında sessizce hareket ediyordu. Boş bir ahır bulduğumda içeri girdim. Arkamı döner dönmez üzerime atladı ve beni aklıktan ölüyormuş gibi öptü. Fausto iyi öpüşüyordu, David'den bile daha iyi. Eski sevgilimin öpücükleri özensizdi, ağzı çok genişti. Ama Fausto beni diliyle boğmadan, mükemmel bir emme miktarı kullanıyordu. Olgun bir öpücüktü, sanki Fausto ne istediğini biliyordu ve ben versem de vermesem de benden alacaktı.

Daha önce padokta öpüşerek beni şaşırtmıştı. Sanırım artık herkes patronu becerdiğimi biliyordu. Benim hakkımda ne düşünürlerdiler? Umurumda mıydı ki?

Fausto sözünü kesti ve ellerini omuzlarımdan indirdi. "Göster bana, monella. O pis ağzında sikimi ne kadar istediğini göster bana."

Bakışları neredeyse bir meydan okumaydı, sanki fikrimi değiştirmemi bekliyordu. Eğer öyleyse, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ben de en az onun kadar inatçıydım. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, onun parlak bakışlarından asla uzaklaşmadım. Kıpırdamadan duruyordu ama çenesindeki kasların çalıştığını görebiliyordum. Eller yukarı, Frankie.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde kemerine uzandım. Ellerimi tuttu. "Üstünü çöz. Beni emerken göğüslerinin zıplamasını görmek istiyorum."

Bunu kolay yapmayacağını bilmeliydim. Ama göğüslerimi göstermenin aşağılayıcı olacağını düşündüyse, daha fazla yanılmış olamazdı. Ahırda ona hizmet ederken kısmen soyunmuş olma fikri hoşuma gitmişti.

Ellerimi boynumun arkasına kaldırarak ipleri çözdüm. Sonra üst kısmı tamamen indirerek göğüslerimin serbest kalmasını sağladım. Gözleri hareketlerimi takip ederken Fausto'nun göğsü hızla inip kalkıyordu. "Şimdi, Francesca. Em beni."

Acele etmedim, ellerimi kalçalarından yukarı kaydırarak sikini pantolonunun kumaşının üzerinden sıyırdım. Hırladı. "Benimle oynama. Succhiami il cazzo."

Bu durumda cazzo'nun sık anlamına geldiğini biliyordum, bu yüzden succhiami'nin ne anlama geldiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Tanrım, pis İtalyanca konuşmasına bayılıyordum. Kemerini hafifçe açtım, sonra gri pantolonunu çözdüm. Siyah boxer külotu ince, pahalı bir malzemeden yapılmıştı ve David'in sahip olduğu düz pamuklu kumaştan birkaç gömlek üstündü. Fausto'nun yüzünü izlerken parmaklarımın ipeksi kumaşın arasından kafasına yakın çıkıntının üzerinde gezinmesine izin verdim. Yüz ifadesi acıyla çarpılmış, yanakları kızarmıştı. "Seni tokatlayacağım," diye tehdit etti. "Artık alay etmek yok. Ağzını, şimdi."

Onu giysilerinden çıkardım ve kalın, görkemli uzunluğuna ilk kez baktım. Kesinlikle ortalamadan daha büyüktü ve daha çok büyürken ara sıra izlediğim çevrimiçi pornolardaki erkeklere benziyordu. Damarlar yanlar boyunca uzanıyordu ve soğanlı kafa kırmızı ve pürüzsüzdü.

Fausto'nun sabrı taşmış olmalı ki elini başımın üzerine koydu ve shaftının tabanını kavradı. "Succhialo."

Ağzımı açtım ve içeri itti, ılık tuzlu tadı dilimin üzerinde kayıyordu. Kahretsin, bu hoşuma gitti. Gözlerimi kapattım ama "Gözlerini benden ayırma. Ellerini arkada birleştir."

Klitorisim mutluluktan titriyordu, vücudum onun üzerinde sarhoş olmuştu, onun hakimiyetinden tamamen tahrik olmuşum. Bakışlarımı onun üzerinde tutarak ve ellerimi arkama koyarak ona uydu.

Ağızma girip çıkmaya başladığında geri çekildim. Çenemi ve boğazımı gevşek tutmaya çalıştım ve Fausto bundan faydalandı, ben öğürene kadar derinlere daldı. "İşte bu kadar," dedi. "Yüzünün sikilmesinden dolayı yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmek istiyorum."

Elimde değildi, inledim. Burun delikleri alevlendi. "Tu sei perfetta. Cristo santo, tu sei perfetta."

Artık kendini tutmuyor, sert darbelerle ağızımı sikiyordu, eli hâlâ başımdaydı ve bana rehberlik ediyordu. "Boğazını gevşet, güzelim. Bırak gireyim."

İtti ve öğürdüm ama geri çekilmedi. Bunun yerine ben kendime gelip bir nefes daha alana kadar bekledi. Sonra biraz daha ilerledi. Gözyaşlarım kirpiklerimden döküldü ve nefes almak için mücadele ettim.

"Seni boğmayacağım. Bir nefes daha al, sonra beni içeri al."

Leğen kemiğim burnunla buluşana kadar bunu durdurmayacağız."

Oh, Tanrım. Yapabilir miydim? Emin değildim. Fausto, David'den daha büyük ve daha uzundu ve bazen bu bir mücadele olmuştu ve daha önce hiç derin boğaz yapmamıştım. Başımı hayır anlamında sallamaya başladım ama Fausto beni yerinde tutarken sırtarak bana baktı.

"Yapabilirsin. O pis ağızını sikimle doldur." Daha derine itti ve ben rahatlamaya ve burnumdan nefes almaya çalıştım. "Sí, sí. Yapabilirsen yut."

Birkaç kez denedim ama sonra yutkundum ve o da daha derine girdi. Sonra hiç nefes alamadım ve paniklemeye başladım, gözlerim yüzünü aradı. Yüz ifadesi yumuşaktı, ağızımı izlerken gözlerinde gurur parlıyordu. "Neredeyse oldu, Francesca. Neredeyse oldu. Sen çok iyi bir kızsın, değil mi? Beni çok sert boşaltacaksın. Sadece biraz daha."

Kalçalarını bir kez daha oynatarak onu boğazıma kadar itti ve burnum tenine değdi. Başımı tuttu, boğazım istemsizce içeri girmeye karşı esnedikçe parmakları sıkılaştı. İnlediğini ve konuştuğunu duyabiliyordum ama dikkatimi veremiyordum. Bütün

Panik yapmamaya ve rahat olmaya odaklandım. Bunu yapabilirim.

Minnettar bir nefes almama izin vermek için geri çekildi. Sonra boğazıma geri döndü ve nefes alma yeteneğim tekrar kayboldu. Orada kaldım, burnumu karnına dayadım ve yutkunmaya çalıştım. Bir şekilde işe yaradı ve sonra onun daha da şiştiğini hissettim. Bağırdı ve boğazımın arkasından aşağı inerken nabzının attığını hissedebiliyordum.

Birkaç saniye sonra bitti ve sadece ucu ağzımda kalana kadar geri çekildi. Tükürüğümü ve gözyaşlarımı, muhtemelen yüzümden akan rimeli görmek istediğini bilerek ona baktım. Beni mahvettiğini bilmek isteyecekti... ve haklıydım. Yanağımdaki nemi temizlerken ağzının kenarı kasıldı, dudaklarım hala yumuşayan kolanın etrafında kıvrılmıştı. "Büyüleyicisin."

Serbest kaldığında, ayağa kalkmak ya da geri çekilmek için hiçbir hareket yapmadım. Saatlerdir bağırıyormuşum gibi boğazım çiğ ve ağrıyordu, çıplak göğüslerim ağırlaşmış ve ağrıyordu. Kollarımı arkamda tuttum, kabinde bu yaramaz oyunu oynamaya devam etmeye hevesliydim. O da hemen pantolonunun içine girmedi ama sanki benim hakkımda ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi aşağıya baktı.

Birkaç saniye sonra, "Şimdi ucunu öp ve ağzını siktiğim için bana teşekkür et" dedi.

Neredeyse gülümseyecektim. Fausto beni aşağılamaktan hoşlanıyordu ama ben onun oyununu nasıl oynayacağımı öğrenmeye başlamıştım. İtaatkârlığım onu çılgına çeviriyordu.

Eğilerek, penisinin başını örten sünnet derisine bir öpücük kondururken bakışlarını tuttum. "Ağzımı siktiğin için teşekkürler Fausto."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Aferin kızıma. Şimdi arkana yaslan da seni ödüllendireyim."

Fausto

O gece yemeğe gelmesini emrettim.

Zia her zamanki gibi buradaydı ve Giulio da bu akşam evde yemeye karar verdi. Genellikle arkadaşlarıyla dışarıda ya da kulüplerde yemek yerdı, bu yüzden tek oğlumun masada olması güzeldi. Francesca bir elbise giymişti, uzun sarı saçları sırtından aşağıya doğru sallanıyordu. Burnu ve yanakları bugün güneşten pembeleşmiş, cildine sağlıklı bir parlaklık vermişti. Genç, masum ve tamamen sikilebilir görünüyordu. Bu öğleden sonra hayatımın orgazmını yaşamış olmama rağmen sikim kalktı.

Madonna, beni öldürecekti.

Ahırdan çıktıktan sonra Francesca neredeyse hiç konuşmadı. Onu hâlâ sikkemiştım ve giyinirkenki sessizliği hazır olmadığını kanıtlıyordu. Bunun için yalvarmasını, suçluluk duymamasını istiyordum. Bu iş sürdüğü sürece benim olmaya istekli olmasını istiyordum.

Yine de kolay değildi. Özellikle de o sakso işinden sonra. Cazzo, bu kadın iyi sakso çekiyordu. Hiç bir kadın beni ilk denemede bu kadar derine götürmemiştı. Her yönden mükemmeldi.

Bana doğru kızgınlıkla bakan gözlerle Zia'nın yanındaki koltuğa doğru yürüdü. Dayanamadım, "Çok güzel görünüyorsun, piccolina."

"Bunu kabul edilebilir bulmanıza çok sevindim, il Diavolo."

O ukala ağız. Benimle saygısızca konuşmasından nefret etmek istiyordum ama edemiyordum. Ona bizimle yemesini söylediğim için hâlâ kızgındı.

Zia kıkırdadı, sonra benden saklamak istercesine ağzını kapattı. Giulio o kadar ihtiyatlı değildi. Francesca ve benim aramda bakışırken güldü. "Bu çok güzel. Sanırım Frankie'nin etrafımda olmasından hoşlanacağım."

"Francesca," diye düzelttim.

"Arkadaşlarım bana Frankie der," dedi bana, sanki zaten farkında değilmişim gibi. "Ancak sen bana Francesca diyebilirsin."

Bunun beni rahatsız ettiğini düşünüyorsa, öğrenmesi gereken çok şey var demektir. Ona ne istersem onu derdim. Masanın üzerindeki küçük zili çaldıktan sonra, her akşam yemeği denetlemeleri için para ödediğim kadınlar ortaya çıktı. Üçü de Zia'nın güvenilir arkadaşlarıydı, beni zehirlemeye çalışmadıklarından emin olabileceğim yaşlı dullardı.

Deniz mahsullü makarna tabakları, enginar dolması ve bir kuzu budu masaya konuldu. Imelda kuzuyu kesmeye başlarken biz de kendimize servis yapmaya başladık.

Masanın aşağısından gelen boğuk bir nefes dikkatimi çekti. Francesca un gibi solmuş, kuzu buduna bakıyordu. Gözleri cam gibiydi, yüzüne korku kazınmıştı, sanki bir arkadaşının gözleri önünde katledilişini izliyordu.

Imelda'ya ve tabağa baktım. Sadece kuzu eti vardı. Ne olabilirdi ki-?

Allora. Anlamıştım. İtalyanca, "Imelda, bu gece ya da başka bir gece kuzu yok. Kaldır lütfen."

Imelda durakladı, kararsızdı. Yemeği reddetmek ciddi bir hakaretti ama Francesca'nın her gün ziyaret ettiği yavru kuzulardan birini yediğimizi düşünerek üzülmelerini istemezdim. "Va bene," dedim. "Başka bir şey getir."

"Sadece çorba var, Sinyor Ravazzani," dedi.

"Sì, va bene, capisco." Ona anladığımı söyledim ve kuzuyu çıkardı, mutfağa dönerken başını salladı.

Sessizlik çöktü ama ben yemeğime odaklandım. Giulio ve Zia'nın aklımı kaçırdığımı düşündüklerine şüphe yoktu.

"Grazie, Fausto," dedi Francesca, sesi titriyordu ama rahatladığını duydum. Elindeki peçeteyle gözünün kenarını sildi. Bu kızın kocaman bir kalbi vardı.

"Hepsini kurtaramam, Dolcezza. Ama yemek masamızda görünmelerini engelleyebilirim."

Dudağını ısırdı ama başını salladı ve ben de...bilmiyorum. Onu öpmek ve ona dokunmak, o muhteşem yüzüne bir gülümseme getirmek. Sonra onu yere yatırıp becermek istedim, bu sırada kışına ağlayana kadar şaplak attım. Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. Bunlar akşam yemeği için pek de uygun düşünceler değildi.

Zia yorum yapmadan duramadı. "Sto vendendo cose che non avrei mai pensato di vedere in vita mia."

Hayatım boyunca göreceğimi hiç düşünmediğim şeyler görüyorum.

"Basta," dedim ona sertçe.

"Ne dedi?" Francesca üçümüzün arasına bakarak sordu.

Giulio cevap vermek için ağzını açtı, ben de ona ters ters baktım. Ellerini kaldırdı ama gözlerinde dans eden eğlenceyi görebiliyordum. Ailem tam bir baş belasıydı.

Francesca enginar tabağını Zia'dan alırken, "İtalyancamı gerçekten geliştirmem gerek," dedi.

Bir yanım onun çaresiz ve dili anlamak için bana bağımlı olması fikrinden hoşlanıyordu. Ama pratik tarafım o güzel ağızdan ülkemin kelimelerini duymayı arzuluyordu. "Öğrenmene yardımcı olması için birini tutabilirim."

"Bunu yapar mısın?"

"Tabii ki."

Francesca yüzünün her düşüncesini gösterdiğinin farkında değildi. Benim için şeffaftı, açık bir kitap gibiydi. Şu anda hissettiği sinsi memnuniyeti fark ettim, şüphesiz İtalyanca öğrenmenin kaçmasına yardımcı olacağına inanıyordu. Ama kaçış yoktu, benden değil. Giulio onu Siderno'ya götürdüğünde eline bir fırsat geçmişti ama kaçmamıştı. Şimdi, hazır olana kadar onu asla bırakmayacaktım.

Yemek yerken sohbet başka konulara yöneldi. İngilizce konuşmaya devam ettik, Zia'nın aklına İtalyanca dışında bir kelime gelmediğinde ona tercüme ettik. İlk kez dördümüz de

Francesca'nın gelişinden beri birlikte yemek yiyorduk. Normalde mantenutamin ailemle yemek yemesine asla izin vermezdim ama Francesca farklıydı. Burada yaşıyordu ve oğlumla evlenmek üzereydi. Bu noktada iki hayatımı ayrı tutmanın bir anlamı yoktu.

O ve Giulio, ikisinin de bildiği bir televizyon programı hakkında gülmeye başladılar. Giulio ona bir uygulamada gördüğü son şeylerden, yayından kaldırılan bir ünlüden bahsetti - bu ne demekse artık. Her ne kadar kendime kıskanmadığımı söylesem de, arkadaşlıklarını biraz kıskanmıştım.

'Ndrina' tüm zamanımı aldığı için popüler kültür çoğunlukla beni es geçmişti. Sosyal medyadan ve internetten uzak durdum ve mecbur kalmadıkça castello'dan nadiren çıktım. Babam bir toplantıya giderken öldürülmüş, Siderno sokaklarında bir köpek gibi can vermişti. Karım sahilde vurularak öldürülmüştü. Ölüm beni her gün takip ediyordu, gardımı düşürdüğüm anda aynı kader beni bekliyordu.

"Dovresti sposarla," dedi Zia bana sessizce. Onunla evlenmelisin.

"Falla finita, nonnina," diye tersledim. Duymak istemedim

o.

Genç ve aptalken bir kez evlenmiştim. I Bir kadının amını ne kadar seversem seveyim, bu hatayı tekrarlayacak kadar aptal olamazdım. Francesca'yla evlenmek için de bir neden yoktu. Bakire değildi ve zaten evimdeydi, ne zaman ihtiyacım olsa hazırды. Kimse ona sahip olmamı engellemeye cesaret edemezdi, babası bile.

Beni durdurabilecek tek kişi Francesca'ydı. Ama o durdurmadı. Yaptığımız şey onun da hoşuna gidiyordu.

Söyleyecek daha çok şeyi olduğunu bildiğim halde Zia sessiz kaldı. Daha sonra beni azarlayacağından hiç şüphem yoktu. Annemin ben küçükken öldüğünü düşünürsek, Zia benim için her zaman teyzeden çok anne gibiydi. Yine de Francesca konusunda bana öğüt vermeyi düşündüyse nefesini boşa harcamıştı.

Yemek tabakları toplandıktan sonra Giulio bir randevuya gitmek üzere ayrıldı, ben de bu randevunun rıhtımında bir teslimat olduğunu biliyordum. Zia temizliğe yardım etmek için mutfağa gitti ve Francesca ile ben espressolarımızla baş başa kaldık. Ona yaklaşması için el salladım. "Vieni qua, dolcezza. Buraya gel."

"Neden?"

"Çünkü sana söyledim."

Şaşırtıcı bir şekilde benimle kavga etmedi. Onun yerine fincanını ve tabağını alıp Zia'nın terk edilmiş sandalyesine geçti. Ayağımla sandalyesini daha da yaklaştırdım, böylece bacaklarımız neredeyse birbirine değecekti. "İşte böyle. Böyle daha iyi, değil mi?"

"Kuzu için teşekkür ederim." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onu yeme düşüncesine dayanamadım."

"Sen yufka yürekliisin. Anlıyorum." "Ya onları satmadıysan-?"

"Francesca, Ravazzani kuzusu Calabria'nın her yerinde değerlidir. Onları evcil hayvan olarak besleyemem. Çiftlikte işler böyle yürümüyor."

"Bir tane alabilir miyim?" Bana göz kırptı, muhteşem gözleri hayranlık ve umutla bakıyordu.

"Evet," dedim, reddedemedim. Bana bu şekilde bakarsa ona neredeyse her şeyi verebilirdim. "Birini seç, ben de personele haber vereyim."

"Grazie."

"Prego." Espressomu yudumladım. "İtalyanca konuşmanı duymak hoşuma gidiyor."

Ağzı düğümlendi. "Komik, İtalyanca konuşmanı duymak da hoşuma gidiyor."

Oh? Bu yeni bir şeydi. Yanaklarının pembeleşmesinden ne demek istediğini anlamıştım.

Dirseklerimi masaya koyarak daha yakına eğildim. "Bu seni ıslatıyor mu, piccolina?"

Gözlerini devirmeye cüret etti. "Alçak seksi bir tonda romantik bir dil konuşan muhteşem bir adam mı? Hmm. Sen ne düşünüyorsun?"

Muhteşem mi? Onun bu yeni dürüst yanını sevdim. Belki de onu her gün ahıra götürmeliyim.

İkimize de işkence etmek istediğim için İtalyanca konuşmaya başladım, ona yapmayı arzuladığım her kirli şeyi anlattım. Ona nasıl dokunacağımı, onu nasıl becereceğimi. Yalayacağımı. Yüzüme oturtacaktım. Tekrar sikimi emmesini sağlayacağımı. Kıçına şaplak atacağımı ve sonra onu o karanlık delikte becereceğimi.

Durduğumda neredeyse kucağımdaydı, sert nefes alıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Bu hareket göğüslerinin neredeyse sundress'in üstünden dışarı fırlamasına neden oldu ve kumaşı aşağı çekip meme uçlarını burada, yemek odasında emmeyi düşündüm. Parmaklarımı kalçasının içindeki yumuşak deride gezdirdim, onu ne kadar ıslattığımı hissetmek için çaresizdim....

"Ne dediğimi bilmek istiyor musun?" "Muhtemelen bilmesem daha iyi olur."

Külotuna ulaştım. Kumaş sırlıslıkladı. Dikişinin üzerinden okşadım ve nefesi kesildi. "Oh, benim güzel dolcezza'm. Sana burada bakmamı ister misin?"

Kapı aralığında bir boğaz temizlendi. Göz ucuyla baktım ama elimi çekmedim. Marco orada durmuş, bu kesintiden dolayı özür dilememiş gibi görünüyordu. "Rav, bir dakika."

Bir iç çekişi bastırdım ve Francesca'nın ağzına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bunu sonra bitiririz." Ayağa kalktım ve dışarı çıktım, Marco'nun az önce gördükleri için bana bok atacağını biliyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, umurumda değildi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Francesca

Parmaklıklara tırmandım ve elimi uzattım. "Vieni qua, Lamborghini." Küçük kuzum sallana sallana yanıma geldi ve meledi, beni gördüğüne çok sevinmişti. En azından ben buna inanıyordum. Onu çok seviyordum.

Koyunlardan sorumlu Tommaso kuzularla İtalyanca konuşmam gerektiğini söyledi. Bildiklerinin bu olduğunu söyledi ama pratik yapmama yardımcı olacağı için şikayet etmedim. İtiraf etmeliyim ki haklıydı. Bir hayvanla İtalyanca konuşmak, telaffuzumu ya da fiil çekimlerimi eleştirebilecek bir insanla konuşmaktan daha kolaydı.

Lamborghini avucumdaki küçük peletleri yedi, yumuşak ağzı ve dili tenimle alay etti. Tommaso'ya göre üç aylıktı ve benim müdahalem olmasaydı önümüzdeki iki ay içinde öldürölüp satılacaktı. Fausto'ya herhangi bir şey için minnettar olmaktan ne kadar nefret etsem de, Lamborghini'nin sonu yemek masasında bitmeyeceğı için rahatlamıştım.

Peletleri bitirdi ve koluma sokuldu, sonra kucağıma süründü. Güldüm ve kollarımı sardım.

kulağının arkasını kaşıyor. "Sei così bella, Lamborghini," diye mırıldandım.

"Bu bir evcil hayvan için çok saçma bir isim," dedi arkamdan tanıdık bir ses.

Ona doğru kaydım. İşleriyle meşgul olduğu için Fausto'yu iki gündür görmemiştim. En azından Zia dün akşam yemekte böyle söylemişti. Umursamak istemiyordum ama malikâneneden hiç ayrılmadığını düşününce bir yanımda nereye gittiğini merak ediyordum.

Gözlerimi güneşten korudum ve bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. Nefis görünüyordu. Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve pahalı üç parçalı gri takım elbisesi içinde hem çapkın hem de zarifti. "Buongiorno, signore," dedim. "Come stai?"

Bana en katı kalpleri bile eritecek orantısız bir sırıtma yaptı ve ben de yardım edemedim ama kendi sırıtışımla karşılık verdim. "Bakıyorum öğretmen gelmiş. Ondan hoşlandın mı?"

İtalyanca öğretmenim Maria, Zia'nın bir arkadaşıydı. Anlaşılan her Salı günü başka kadınlarla briscola adında bir kart oyunu oynuyorlardı. Eski bir öğretmen olan Maria, neyse ki günlük dersimiz sırasında bana karşı çok sabırlıydı. "Evet," diye cevap verdim.

Fausto'nun yüz ifadesi yırtıcı bir hal aldı, tıpkı fırsatını bulsa bu zavallı küçük kuzuları yiyip bitirecek bir kurt gibiydi. "Buraya gel."

Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Fausto beni öpmek istiyordu. Dudağımı ısırdım, tenimin her yerinde karıncalanmalar başladı. "Dopo," dedim, ona daha sonra söyleyecektim.

Bakışları sabah güneşinde karanlık ve tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Şimdi, Francesca. Yoksa Lamborghini'nin seni burada pataklarken görmesini mi istiyorsun?"

Lamborghini'yi bıraktım ve ayağa kalktım. Fausto'ya doğru yürüdüm, onu gördüğüme sevindiğim için sinirlenmişim. "Bu dayak tehditleri artık etkisini yitiriyor, il Diavolo."

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz beni çitin yanına çekmek için uzandı. "Sana ısırmağı göstereceğim," diye hırladı ve dişlerini boynumun yan tarafına geçirdi. Sonra kıcıma sert bir tokat attı. Kollarım omuzlarına dolandı, vücudum uyarılmanın etkisiyle şarkı söylüyordu.

Dokunuşunu arzulamak yerine onu itmeli, ters yöne doğru koşmalıydım ama onu özlemiştim. Oynadığımız bu çılgın oyunu özlemiştim. Tanrım, Frankie. Berbat durumdasın.

"Benimle içeri gel," diye fısıldadı kulağıma. "Seninle bir riposo yapmak istiyorum."

"Saat daha on Fausto. Genelde bu saatte çalışmıyor musun?"

"Evet, ama seninle konuşmam gerek. O yüzden yatağımda çıplakken konuşalım. Amını yalayıp seni boşalttıktan sonra."

Konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldım. "Lamborghini'nin önünde olmaz."

Kıkırdadı, büyük omuzları titriyordu. "Ben içeri girip seni çıtırçıplak soymadan önce çık oradan."

Bunu ben mi yapıyordum?

Göğüslerim, onlara dokunması için duyduğum ihtiyaçla ağrıyordu. Çoktan ıslanmışım, seksim bacaklarımın arasında titreşiyordu. Ona direnmek imkansız hale geliyordu, özellikle de onu tanıdıkça. Onu hâlâ düşmanım olarak görüyordum ama o haklıydı: Kaçmak için o kadar da çaba sarf etmiyordum. Ve ona isteyerek gittim. Beni asla zorlamayacağını biliyordum ve itaatkâr itaatim onu çılgına çevirdi.

Yine de bunu onun için çok kolaylaştırmak istemedim.

"Eğer yaparsam, bana tüm kötü İtalyanca kelimeleri öğretecek misin?" "Hayır." Kıcıma bir tokat daha attı.

"Sen hepsini biliyorsun.

İngilizce olanları ve bu zaten çok fazla. İtalyanca olanları da kullanmanıza izin vermiyorum."

"Sadece bir tane, per favore?" Dişlerimle çenesini ısırdım.

"Cazzo, beni öldürüyorsun. Oraya geliyorum." Tasarımcı takım elbisesine ve şık deri ayakkabılarına rağmen çitlere tırmanmaya başladı. Delirmiş miydi?

"Hayır! Dur." Elimi kaldırdım. "Dışarı çıkacağım."

Nihayet çitin diğer tarafına geçtiğimde, bir eliyle çenemi kavrayıp diğer eliyle kalçamı tutmak için yaklaştı. "Terre e sole," diye mırıldandıktan sonra tüm malikâne çalışanlarının gözü önünde bana uzun, derin bir öpücük verdi. Yine de kimin izlediği konusunda endişelenemezdim, çünkü Fausto'nun ilgisi olan girdapta kaybolmuş, dönüyordum. Dudakları dudaklarıma değerken, vücudunun sıcaklığı etime işlerken odaklanabildiğim tek şey oydu. Ateş damarlarımda sıçradı, öpücük ilerledikçe karnımda bir arzu ve ihtiyaç yumağı patladı. Çaresizdim, sadece ağzıyla tüm varlığıma hükmederken ona yapışmıştım.

Sözünü kesti ve fısıldadı, "Seni burada becermeden gidelim."

Korku, bu sözler karşısında duyduğum heyecanı biraz olsun azalttı ama açıklama isteyecek zamanım olmadı çünkü beni castelloya doğru çekiştiriyordu. "Bekle," diye arkasından seslendim.

"Beklemek yok. Beklemekten yorulдум."

Beni peşinden sürüklerken aklım başımdan gitti. Fausto ile seks yapmak istemiyordum. İstiyor muydum?

Vücudum yüzde yüz buna hazırdı. Bu sabah duşta bunu hayal ederek mastürbasyon yapmıştım, onun koca sikinin içimi tekrar tekrar doldurmasının nasıl bir his olacağını hayal etmiştim. Ama gerçeğin, üstesinden gelebileceğimden emin olmadığım sonuçları vardı. Beni becermesine izin vermek, onun metresi olmayı kabul ettiğim anlamına geliyordu.

Sen zaten onun metresisin, salak.

Hayır, değildim. Birkaç kez takılmıştık. Bu büyük bir olay değildi. Oraldan birkaç orgazm daha çok arkadaşça bir şeydi, metreslik değil. Fausto Ravazzani'nin metres kadını olmak istemiyordum.

Öyleyse neden beni kaleye götürmesine ve giriş kapısından geçirmesine izin veriyordum?

Çünkü ben zayıftım. Kirli ve sert şeyleri seven bir fahişeydim ve Fausto'nun yakışıklılığına ve seksi cazibesine karşı koyamıyordum. Pahalı takım elbiseleri gibi giydiği tehlike ve güç aurası da bana çekici geliyordu. Sanırım mafya hayatı içinde büyümüş olmak bana düşündüğümünden daha fazla etki etmişti. Doğduğumdan beri bu tür otoriter erkeklerin etrafındaydım. Nedense Fausto'nun karanlığını arzuluyordum. Bunu takıntı haline getirmiştım, bana neler yapabileceğinin hayalini kuruyordum.

Ancak gerçeğin bin kat daha iyi olacağından şüpheleniyordum ve bir kez tadına baktıktan sonra asla duramayacaktım.

Sonunda castello'nun onun tarafına girdiğimizde etrafta kimse yoktu. Buraya daha önce gelmemiştim ve çıplak duvarlar beni şaşırttı. Aile fotoğrafları yoktu. Giulio'nun okulda yaptığı çizimler yoktu. Ünlü tablolar ya da posterler de yoktu. Her taraf boştu, sanki biri yeni taşınmış gibiydi. Ailesi yüz yıldan fazla bir süredir burada yaşamıyor muydu?

Taş zemini yıpranmış doğu halıları kaplıyordu ve tepede bizim kanadın zarif ışıkları vardı. Koridorun sonuna doğru ilerledi ve bir kapı açtı, içeri girerken elimi bırakmadı. Kapı kapandı ve sonra beni yukarı kaldırdı, beni oturma odasından yatak odasına taşıırken bacaklarım sallanıyordu.

Hiç beklediğim gibi değildi. Tahmin etmem gerekirse, siyah çarşaf, karanlık duvarlar ve yatağının üzerinde bir ayna hayal ederdim. Bu oda... romantikti. Yumuşak, neredeyse kadınsı. Soluk duvarları ve süslü sayılabilecek kocaman bir yatağı vardı. Pencereelerde bitkiler, bir vazoda taze çiçekler

küçük bir masanın üzerinde. Mobilya eski görünüyordu ama sağlam soluk meşeden yapılmıştı.

Daha fazla bir şey görme şansım olmadı çünkü beni yatağa bıraktı. "Soyun."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona kaşlarımı çattım. "Öylece mi?"

"Tıpkı bunun gibi, piccola monella." Takım elbisesinin ceketini çıkardı ve yıpranmış deri bir sandalyenin üzerine attı. Sonra yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. Pantolonunun üzerinden ereksiyonunun dış hatlarını görebiliyordum. Tanrım, o kalın siki o kadar çok istiyordum ki.

"Bana kasten itaatsizlik etmeyin. Sonuçlarından hoşlanmayacaksınız."

Ya da belki ben yapardım.

Onu zorlamayı seven, onun sertliğinden daha fazlasını isteyen yanım ona surat astı. "Önce konuşacağımızı sanıyordum."

Yeleği yere düştü ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan her seferinde bir tane olmak üzere pantolonunun düğmelerini çözdü. Yakalanmışım, büyülenmişim, ne yapacağını görmek için beklerken zorlukla nefes alabiliyordum.

Kemerini yavaşça çözdü, pantolonunun ilmiklerinden kurtarırken deri fısıldıyordu. "Hiç kemerle şaplak yedin mi?" Sesi bal gibiydi, aksanıyla yavaş ve baştan çıkarıcıydı ve ben deriyi kavrayan zarif ellerine baktım.

"Hayır."

"Sana yalan söylemeyeceğim. Canın yanacak. Ama sonrasında seni ödüllendirdiğimde çok iyi hissedeceksin. Denemek ister misin?"

Kararsızlık içimde savaşıyordu. Fausto her zaman kıcımlı tokatlardı. Kemer de aynı hissi verir miydi? Ya da daha iyi?

Kemerini bıraktı. "Dio, cevabı yüzünde görebiliyorum. Başka bir gün, dolcezza. Her ne kadar görmek istesem de bu öğleden sonra kıcını morartamam."

"Neden?"

Sonra gömleği çıktı ve tüm kaslarının görkemli bir şekilde sergilendiğini gördüm. Geniş omuzları ve sıkı bir karnı vardı. Koyu renk kıllar zeytin rengi tenini göğüs kaslarının arasından pantolonunun içine doğru noktalıyordu. Bu, protein tozu ve takviyelerle hazırlanmış pürüzsüz bir vücuda sahip spor salonu faresi değildi. Bunun yerine, Fausto tamamen sert bir adamdı, zar zor dizginlenen bir g  t  ve beni  evrelemesine, beni bu g  le doldurmasına ihtiyacım vardı.

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra pantolonunun düğmelerini açtı ve dışarı  ıktı. Ağzını sulandıran vücudunu sadece dar boxer külotu   rt yordu. Pahalı kumaştan dışarı doğru itilen ereksiyon neredeyse m stehcendi. Yutkundum, uzuvlarım heyecandan titriyordu.

Komodine doğru ilerlerken, "Yatağın kenarına geç," diye homurdandı. " imdi."

 ekmecenin içine uzandı ve bir  i e kayganla tırıcı çıkardı. Bekle, bu anal seks için değil miydi? David bana anal için yalvarmı tı ama ben hep reddetmi tim. Fausto böyle bir şeye hemen izin vereceğimi mi sanıyordu? "Sikini kı ıma sokmayacaksın."

Fausto durakladı, plastik  i eyi yatağın üzerine atarken ağzı bir karı  açık kaldı. "Düşünce tarzın hoşuma gidiyor ama hayır. Bu yüzden sahip değilim. Ama bir gün kı ını almam, sikimi oraya sokup sikmem için bana yalvaracaksın."

Alay etmek, bunun asla ger ekle meyeceğini söylemek istedim ama Fausto meydan okumayı seven bir adamdı. Reddetmek onun daha çok  abalayacağı anlamına geliyordu.

"Buraya gel." Durduğu yeri işaret etti, yüzü arzuyla gerilmi ti. Benim için.

Aklında her ne varsa, ben fazlasıyla hazırdım. Kendime birkaç orgazm daha dedim. Bu o kadar da önemli bir şey değildi. Hangi aklı ba ında kadın bunu geri çevirirdi ki?

Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım ve karanlık bakı larından asla uzakla madan ona doğru süründüm. Beni takip etti, bir sonraki yemeğini izleyen bir panter gibi, beni parçalamaya hevesli bir avcı gibi.

avını parçalara ayırdı. Ona ulaştığımda burun delikleri alevlendi. "Elbiseni ve külotunu çıkar."

Dizlerimin üzerine çökerek, sundress'in üst kısmını yerinde tutan kayışları açmak için boynumun arkasına uzandım. Kumaşı hemen göğüslerimin altına getirmek yerine, elbisenin alt kısmının fermuarını açtım. Sonra alt kısmını kaldırdım ve hızlı bir hareketle çıkardım.

"Külotunun ne kadar ıslak olduğunu buradan görebiliyorum. Çıkar onları, pis kız."

İpeği sıyrarak çıkardım ve külotu bacaklarımdan aşağı iterek beni çıplak bıraktı. Külotunun üzerinden sikini okşadı. "Arkana yaslan."

Yine üzerimde sihrini konuşturuyor, aramızdaki bu çılgın cazibeyi geliştiriyordu. Yine de tüm mantığımı kaybetmeden önce ona durumu anlatmam gerekiyordu. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Eli çenemi kavradı ve beni sıkıca tuttu. "Göreceğiz, değil mi?" Beni sertçe öptü, dudakları acımasız ve talepkârdı, ben de boyun eğdim, teslim olduğum için çok mutluydum. İçimde bir şey onun egemenliğini memnuniyetle karşıladı, saldırganlığı beni güneşteki bir bitki gibi besledi. Onun ellerinde çiçek açtım, kendimi daha önce hiç olmadığım kadar canlı ve güçlü hissettim.

Beni bıraktı. Sırtım yatağa değer değmez üzerime çıktı, bacaklarımı ayırdı ve beni ağzına doğru iyice açtı. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi, sanki ihtiyacı olan tek besin benim bedenimmiş gibi beni yedi. Bu işte çok iyiydi, neyi sevdiğimi ve beni nasıl çabucak boşaltacağını biliyordu. Hiç vakit kaybetmeden beni nefes nefese bıraktı, amımı ağzına doğru sallarken beni zorluyordu. Zevk arttıkça kaslarım gerildi, o kadar yakındım ki....

Ve sonra durdu.

"Hayır," dedim, onu geri getirmek için tuttum. "Tam oradaydım."

"Biliyorum."

Ellerinin zarif bir hareketiyle külotunu çıkardı ve tüm mantıklı düşünceler beynimi terk etti. Aletine baktım, çok kalın ve sertti, pürüzsüz bir teni vardı ve ne hakkında konuştuğumuzu unutmuştum. Tanrım, o şeyi içimde istiyordum, kulağıma pis İtalyanca kelimeler fısıldarken beni yatağa yapıştırmasını.

Kayganlaştırıcı şişesini kaptı ve dizleri göğüs kafesimin iki yanına gelene kadar durmadan üzerimde süründü. Kapağını açarak soğuk sıvının bir kısmını göğüslerime döktü. "Her tarafına sür. Onları benim için kayganlaştır."

Oh. Demek istediği buydu.

İstedini yaptım, kayganlaştırıcıyı göğsüme sürerken bunu gösterdim. Meme uçlarımı sıktım, göğüslerimi sıktım ve bu uyarılma kalçalarımın arasında daha fazla ıslaklığa neden oldu. Gülünç derecede tahrik olmuştum ve daha yeni başlamıştık. "Bu nasıl?"

"Va bene." Avucuna azıcık kayganlaştırıcı fışkırttı ve ereksiyonunu kapladı. "Şimdi göğüslerini sikeceğim." Aleti göğüslerimin arasına girdi ve pozisyonunu aldı. "Tut onları. Sıkıca bastır."

Göğüslerimi sikinin etrafında sıktım ve o da inledi. Kalçaları hareket etmeye, karın kasları esnemeye başladığında bakışları göğsümde sabitlenmişti. "Daha sıkı," diye homurdandı. "Meme uçlarını benim yaptığım gibi sıkıştır."

İstedini yaptım ve bunun sonucunda damarlarımda zıplayan elektrik karşısında nefesim kesildi. Sanki ellerimi kullanmadan klitorisimi okşuyormuşum gibiydi. Daha sert çimdikledim ve mutluluk üzerime yıkandıkça başım geriye yuvarlandı.

"Madonna, bu memeler."

Başparmağını ağızma soktu ve ben de emdim, dilimi pürüzlü derinin üzerinde döndürdüm, sanki doyamıyormuşum gibi. Aslında bu bir rol değildi.

Çaresizdim, seksim rahatlamak için zonkluyordu ve her yerime dokunmasını arzuluyordum. "Emerken bana bak," diye emretti ve ben de hemen itaat ettim. Parlak gözleri ağızımı izlerken alev alev yanıyordu ve iki parmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. I

gerildim ve boğazımın arkasından umutsuz bir ses çıkardım. Beni okşamaya devam etti ve ne kadar ıslak ve kaygan olduğumu hissedebiliyordum, kayganlığımın sesleri nefesim kadar yüksekti. Doruk noktası tam oradaydı, sadece birkaç saniye uzaktaydı....

Tanrım, evet. Hemen şimdi gelmeliydim.

Bacaklarımın arasındaki parmaklar kayboldu ve başparmağının etrafında öfkeli bir hırıltı çıkardım.

"Yukarı," dedi bana, yerde durana kadar bedenimden aşağı doğru çekildi.

Dizlerimin üzerinde doğruldum, bu arzuyu tatmin etmekten başka bir şey düşünmüyordum.

"Allora, ayaklarını yere koy." İtalyan aksanı daha belirgindi, bu da onu daha da seksi yapıyordu.

İstedikini yapmak için çabaladım ve yatağa doğru eğildiğimde elleri beni bacaklarının arasına yerleştirdi. Dirseklerim yatağa gömüldü ve Fausto tekrar kayganlaştırıcı şişesine uzandı. Gerildim ve ellerimin üzerine çıktım. Ciddi miydi-?

"Sakin ol. Bugün olmaz. Kızının her yerine ateş etmek istiyorum."

Kıç yanaklarımın arasından küçük bir yağ damlası süzüldü. Sonra tenime sürerek deliğimi fırçaladı. Dondum kaldım.

"Sözümünden asla dönmem," diye fısıldadı aynı noktaya tekrar dokunurken. "Sikim bugün kızını sikmeyecek, te lo prometto."

Daha önce kimse bana dokunmamıştı ama Fausto'ya güveniyordum. Yatağa uzandım ve diledikini yapmasına izin verdim. Kaygan ereksiyonu yanaklarımın arasındaki yarığa kaydı ve yanaklarımı birbirine doğru itti. Sonra göğüslerimi siktiği gibi kıç yanaklarımın arasından kaymaya başladı. Sert kalçaları bacaklarımın arkasıyla buluşurken güçlü elleri beni sabit tutuyordu. Sanki beni arkamdan sikiyormuş gibiydi ama uyarılmamıştım.

Tanrım, uyarılmaya ihtiyacım vardı.

Sefil bir halde başımı ileri geri sallayarak kıcıımı daha yukarı ittim. Saçlarım yüzümü kaplamıştı ve şakaklarımdaki teri hissedebiliyordum. Göğüslerimi avuçladım ve meme uçlarımı çekerek sıktım.

"Kalçalarını döndür," diye nefes nefese kaldı. "Sikimi çalıştır ve seni ödüllendireyim."

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Kalçalarımı döndürmeye başladım, o hareketsiz dururken ona sürtünme sağladım. Dönüyor ve etimi onunkinin üzerinde kaydırıyordum, o kalın alet yanaklarımın arasında sıcak ve ağırdı. Kıcıımı tokatlamadan önce elinin tenimi terk ettiğini zar zor hissettim, derimin altında ateş patlıyordu.

Nefesimi içime çektim ve ritmimi kaybettim. Kahretsin, bu acıttı. "Durma." Bir tokat daha. "Devam et ve beni gel."

Tokatların verdiği acı, dizlerimi titreten bir sıcaklığa dönüştü. Klitorisim tepki olarak zonkladı ve kalçalarımın arasındaki kayganlık bacaklarımdan aşağı aktı. Hareket etmeye devam ettim ve beni tekrar tekrar tokatladı, avuç içi arka tarafımın her tarafına darbeler indirdi. Sonra taraf değiştirdi, diğer yanağımdan başladı ve ben tutarsız bir karmaşa içindeydim. Vücudum yanıyordu ama acı yoktu. Tenim zevkle şarkı söylüyordu, hassas ve parlaktı ve sanki içgüdüsel olarak parmaklarımı bacaklarımdan arasına kaydırdım, boşalma ihtiyacı yadsınamazdı.

"Hayır," dedi ve sırtımı örterken kolumu aşağı doğru bastırdı. Acıyan kıcıım onun serin tenine çarpıyordu. "Henüz değil, Francesca."

Yatağı kamburlaştırdım, dürtülerim kontrol edilemezdi. Bu, ucunun amımın girişini sıyrmasına neden oldu. İkimiz de donup kaldık, cazibe tam oradaydı. Oh, Tanrım. Tek yapması gereken birazcık ileri itmektir ve beni dolduracaktı. Beni gerecekti. Sert sikinin her parçasını bana verecekti.

Dayanamadım. Ona havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı. "Lütfen, Fausto."

"Allora, tu sei mio?"

"Ne?"

"Sen benim misin?"

Ne demek istediğini biliyordum ama söyleyemiyordum. Onun metresi olduğumu kabul edemezdim. Dudaklarımı birbirine bastırdım, kelimeleri söyleyemiyordum, bir yandan da yorganı tırmalıyor ve yırtıyordum, şehvetim tatmin edilmediği için sefil bedenim kendisiyle savaşıyordu. İstemek acı vericiydi, sanki bıçak sırtındaydım, zihnim serbest kalmak için çığlık atıyordu. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Bana söyleyene kadar seni sikmeyeceğim. Kelimeleri duymak istiyorum."

"Hayır, lütfen. Sadece bir kez."

"Söyle, ben de senin amını sikeyim. Çok sert boşalacaksın." Kalçalarını oynatarak benimle alay etti, ereksiyonunun ucu tekrar girişimi sıyırdı. "Bunu senin için çok iyi yapacağım."

Direncim kırıldı. "Ben seninim," diye ağzımdan kaçırdım. "Lütfen. Ben seninim."

Gözümü kırpmadan içime girdi, duvarlarım onun genişliğini karşılamak için gerildi. Bu kolay olmadı. O iriydi ve ben hazırlıklı değildim, bu yüzden tamamen oturmadan önce kalçalarını birkaç kez pompalaması gerekti.

Yorganı kavradım, parmaklarım pelüş kumaşa battı, onun içimde olmasının hissi hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Onu şişmiş dudaklarımdan ağrıyan göğüslerime, acıyan kıkımdan dolu amıma kadar her yerde hissedebiliyordum. Sinir uçları için aşırı bir yüklenme gibiydi.

Sonra hareket etmeye başladı ve daha da iyi hissettirdi. Bu coşku tarif edilemezdi. Fausto beni cezalandırır gibi beceriyordu, kalçalarının her darbesi biraz önce tokatladığı deriye çarpıyordu. İsteddiği kadar sert vurabilmek için kalçalarını sabit tutarak derinlere indi. Buna bayılmıştım. Sert ve acımasızdı, ihtiyacım olan her şeye sahipti.

Kendini bedenime sokup çıkarırken yatak sallanıyor, çerçeve gıcırdıyordu. Parmakları bacaklarımdan arasından kaydı ve klitorisimi buldu. Şişmiş yumruyu çimdikledi, sonra daire içine aldı ve dünya patladı. Kıvılcımlar bedenimden

Uzuvlarım kasıldıkça ve beynim tamamen kapandıkça, hazzın yoğunluğu neredeyse vahşileşiyordu.

Orgazm azalınca yatağa yığıldım, bir kedi yavrusu kadar güçsüzdüm ama Fausto'nun ritminin durakladığını hissedebiliyordum. Bir kükremeyle kanalımdan çıktı ve sıcak sıvı püskürtüleri kıcıma indi. Homurdandı, boşalması tenimi kaplarken bir eliyle kalçamı tuttu.

Bu duygunun, bu güçlü adamı bu kadar sert boşalttığımı bilmenin tadını çıkardım. Ama ter tenimde soğurken, ne söylediğimi düşündüm. Teslim olmuşum, ona ait olduğumu kabul etmişim. Hayatımın en iyi orgazmını yaşadıktan sonra bile hata yaptığımı biliyordum.

Az önce ruhumun hangi parçasını takas etmişim?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Fausto

Onu temizledikten sonra yatağa uzandık. Francesca ona sarıldığımda sessizdi ve söylediklerinin ona ağır geldiğini biliyordum. Ama bu kaçınılmazdı. İlişkimizin doğasını ne kadar çabuk kabullenirse o kadar iyi olacaktı.

"Bu arada ben temizim," dedim. Daha önce hiç prezervatifsiz bir kadınla sevişmemiştim ve düzenli olarak test yaptırıyordum. Francesca'nın sağlık raporunun temiz olduğunu biliyordum, çünkü onu Siderno'ya getirir getirmez incelemiştim. Cinsel olarak aktif olduğu için herhangi bir hastalığı olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

"Ah. Doğru. Teşekkür ederim."

Kalçasını okşadım. Yarı üstüme yayılmıştı, göğüsleri göğsüme çarpıyordu. Eğer her gün kendime bir riposo izni verseydim, bunu tam olarak böyle geçirmek isterdim. Normalde zamanımın çoğunu metreslerime ayırmazdım ama Francesca'yla birlikte olma fikri hoşuma gitmişti. Aslında, onu bırakmak konusunda garip bir şekilde isteksizdim.

Yaşını ve deneyimsizliğini göz önünde bulundurarak daha mesafeli olmalıydım. Genç kadınlar daha yapışkandı, tuhaf saatlerde bana çözemediğim tuhaf emojilerle mesaj atanlar. Bu yüzden genellikle yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlu yaşlarında kadınlarla yatardım. Bunun dışında hiçbir ortak noktamız yoktu.

Francesca'ya öyle gelmiyordu ama. Babasının faaliyetlerinden korunmuş olsa da hayatın içinde büyümüştü. Ama ilk eşimin aksine, o da hayatın içinde büyümüştü, Francesca ve ben birçok şeyi aynı şekilde seviyorduk. Açık havada olmak, çiftlik ve üzüm bağı... sevişme şeklimizden bahsetmiyorum bile. Ben kontrolü seviyordum, o da kontrolü elinde tutmayı seviyordu. Mükemmel bir eşleşme.

Başının tepesini öptüm. "Bu öğleden sonra benimle tekneye geliyorsun."

İç çekti. "Bana emir veremezsin, Fausto." Buna geri mi döndün? "Yapabilirim ve dediğimi yapacaksın."

"Hayır, siktir et." Kaşlarını çatmak için hafifçe yana itti. "Benim kendime ait bir aklım var. Senin emrine amade değilim."

Daha fazla yanılmış olamazdı. "Seviştığımız sürece öylesin. Yoksa bunu sana tekrar itiraf ettirmem mi gerekiyor?" Bunun zor olmayacağı kesindi.

Bana ters ters baktı. "Sen kesinlikle en kötüsüsün."

Yukarı doğru bastırarak onu öptüm, yumuşayana kadar dilimi ağzına soktum. Sonra sırf hoşuma gittiği için onu biraz daha öptüm. Bana küçük iniltilerinden birini verdiğinde, ayrıldım. "Ben talepkâr ve sert biriyim ama bunu senin için değerli kılacağım."

"Gitmeme izin vererek mi?"

"Doğru zaman geldiğinde, evet. Eğer istediğin buysa."

"Peki ya şimdi?"

Kıkırdadım ve acımış olması gerektiğini bildiğim kıkırma bir tokat attım. "Birbirimizden bıktığımız zaman, bir saniye önce değil."

"Aslında şu anda senden oldukça sıkıldım."

"Yalan." Memesini avuçladım ve meme ucunu sıktım, bana karşı kıvranana kadar onu öptüm. Benim doyumsuz piccola monella'm.

Sonunda uzaklaştığımda bakışları odaklanmamıştı. Gülümsedim. "Gel. Seni duşta yıkayacağım ve sana öğleden sonrayı anlatacağım."

İtiraz etmedi ve ben de onu banyoya götürürken bunu cesaretlendirici bir işaret olarak aldım. Su ısınır ısınmaz onu da yanıma alıp duşa girdim.

Ilık spreyin altında boynunu dişlerken, "Senin duşun benimkinden daha büyük," dedi. "Bu hoşuma gitti."

"İstediğin zaman kullanabilirsin." Kısa ve çılgınca bir an için onu kendi odama taşımayı düşündüm. Ama evlendiğimden beri yaşam alanımı bir kadınla paylaşmamıştım ve bu bile uzun sürmemişti. Lucia hamile kalır kalmaz castello'nun diğer ucuna, Francesca'nın şu anda kullandığı odaya taşınmıştı.

Hatalarımı tekrarlamak istemedim.

Sabunu alarak ellerimde köpürttüm ve onu göğsüme doğru çektim. Göğüslerini sabunladım, masaj yaptım ve meme uçlarını sıktım. Kollarını başıma dolayarak bana ağırlığını verdi ve tatlı vücuduna tam erişim sağladı. Cazzo, o muhteşemdi. Milano'daki herhangi bir podyum ona sahip olduğu için şanslı olurdu. Birçok tasarımcı tanıyordum ve eğer isterse ona parmaklarımı şıklatarak bir iş bulabilirdim.

Klitorisine uzandım, iki parmağımın ucuyla okşadım ve daireler çizdim, bana verdiği tepkiyi sevdim. Daha önce hiçbir sevgilim ihtiyacım olan şeyle bu kadar uyumlu olmamıştı, onun istekleri benimkilerle mükemmel bir uyum içindeydi. Francesca'nın teslimiyeti şimdiye kadar yaşadıklarımın en tatlısıydı. Her teslim olduğunda kendimi tanrı gibi hissediyordum.

Kısa süre sonra nefes nefese kalmıştı, kıcı bacaklarımın arasındaki yarı kalkık sikime doğru sallanıyordu. Böyle devam ederse onu duşta tekrar becerecektim ve çok acımış olması gerektiğini biliyordum.

Onu spreyin içine doğru yönlendirdim ve ben kendi vücudumu sabunlarken suyun güneşten öpülmüş teninden aşağı akmasına izin verdim. Ben sikimi ve taşaklarımı yıkarken bakışları bacaklarımın arasında gezindi ve kasıklarına uzanmaya başladı. "Sonra," diye mırıldandım. Aslında, eğer o zamana kadar iyileşmiş olursa, onu bütün gece sikmeyi planlıyordum.

Şişeyi burnuna götürerek şampuanımı inceledi. "Bu harika kokuyor."

"Che buon profumo."

Dudakları eğildi. "Bana İtalyanca mı öğretiyorsun?" "Evet. Bugün başka dersin var mı?"

"Hayır, yarın."

"İtalyanca."

Saçlarını yıkamaya başladı, ben de uzandım ve ellerini önünden çektim, böylece ben de yıkayabildim. "Dimmi."

"Şu anda çok fazladan davranıyorsun."

Bunun ne anlama geldiğini oğlumdan biliyordum, bu yüzden kışına hafifçe vurdum. "Söyle yoksa seni dizlerimin üzerine yatırır ve daha sert şaplak atarım," dedim İtalyanca, ne dediğimi asla anlayamayacağını biliyordum.

"İtalyanca konuştuğunuzu duymak ve sizi anlamamak bir ceza değil."

Konuşmamı tahrik edici bulması hoşuma gitti. Ona yardım etmeye karar verdim. "Hayır, domani."

"Hayır, domani," diye tekrarladı İtalyan'dan **Ç O K** Kanadalı aksanıyla.

"Öğreneceksin. Çok yakında bana seni İtalyanca sikkemi söylemeye hazır olacaksın."

"Bana bunu nasıl söyleyeceğimi öğret," dedi saçlarını durulamak için spreyin altına girerken.

"Ti prego, scopami. Sono la tua puttarella."

"Becer beni'den fazlasını söyledin."

Belinden tuttum ve ıslak vücudunu kendime doğru çektim. Dedim ki, 'Lütfen beni becer. Ben senin küçük fahişenim' dedim."

"Oh, Tanrım." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, göz kapakları kapandı. "Neden bu kadar sıcak?"

"Çünkü sen de benim gibi kirli seviyorsun." Onu fayansa doğru ittim ve dilimi içine sokarken ağzını yalayıp yuttum. O da beni öptü, beni istekle karşıladı ve taşaklarım ona sahip olma ihtiyacıyla yeniden ağırlaştı. Cristo santo, bana ne yapıyordu? Eğer dikkatli olmazsam bu kız beni güçsüzleştirecekti.

Ayrıca, bunun için zamanım yoktu. Daha önce onu becermek için verdiğim ara zaten zorluyordu. Daha fazla kalamazdım. Bu öğleden sonraki toplantı için yapılması gereken düzenlemeler vardı.

Pişmanlıkla ondan ayrıldım ama gitmesine izin vermedim. Kirpikleri ıslak dikenler gibi olan güzel gözlerine baktım ve çenesine tutundum. "Bugün gemide bir toplantı var. Dostça olması gerekiyor, bu yüzden seni getiriyorum. Ama bu adam dost değil, anlıyor musun? Yanında bir de kadın olacak, bu yüzden her zaman saygılı olmanı istiyorum. Bu bir sınav Francesca."

İfadesindeki arzu sisi kayboldu, bakışları sertleşti. Ona söylediklerimden hoşlanmamıştı, ben de bunu bekliyordum ama umurumda değildi. Kendini bana teslim etmişti ve artık geri dönüş yoktu.

"Ya testi geçemezsem? Beni eve mi göndereceksiniz?"

"Hayır. Seni zindana götüreceğim ve yerini öğrenene kadar orada birkaç saat geçirmene izin vereceğim."

Nefes nefese kaldı, yüzünde bir korku parıltısı belirdi. "Yapamazsın."

Yapmazdım ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Sana söyledim, seninle işim bitene kadar seni tutacağım, Francesca Mancini."

Cam kapıyı ittim ve duştan çıkıp havluya sarındım. Dolabıma giden yol boyunca onun mırıldandığı küfürleri duydum. "Kendini hazırlamak için bir saatin var, monella. Ve siyah bikiniyi giyme."

Şu andan itibaren onu o küçücük takım elbiseyle sadece benim görmeme izin vardı. Francesca benimdi ve onu bu hale getiren her erkeği öldürürdüm.

onu benden almaya çalıştı.

Francesca

Bu kez helikopterle yata gittik ve ben hem heyecanlanmış hem de korkmuştum. Fausto bana hoşgörüyle gülümserken Marco pilotun yanındaki koltuğundan beni görmezden geliyordu. Yolculuk o kadar eğlenceliydi ki artık resmen Fausto Ravazzani'nin metresi olduğumu unutmuştum.

Daha kötüsü de olabilirdi. Onun oğluyla evli olabilirdin.

Doğru. En azından şimdi harika seks yapıyordum ve sonra beni özgür bırakacaktı. Üzerine ne etiket yapıştırdığı kimin umurundaydı? Daha sonra Toronto ya da New York'a dönecek, bir diploma alacak ve hayatımı yaşayacaktım. Kullanılmış mal olarak babam beni başkasıyla evlendiremeyecekti, bu da önümde koca bir gelecek olduğu anlamına geliyordu.

Aslında mükemmeldi. Neden bunu en başta düşünmemiştim ki?

Fausto'ya bir bakış attım, toplantı bittikten sonra onu teknede yalnız yakalayıp yakalayamayacağımı merak ediyordum. Onu tekrar derin boğazlamayı denemek isteyebilirdim.

Bir düğmeye bastı ve sesi kulaklığıma girdi: "Her ne planlıyorsanız, cevabım evet."

Beni çok iyi okuyabiliyordu.

Elimi kalçasından yukarı, kasıklarına doğru kaydırdım. Beni durdurmadı, sadece kaşlarını kaldırdı. Aletini buldum ve sıktım, başı geriye düştüğünde ve gözlerini kapadığında memnun oldum. "Cazzo, beni yine sertleştiriyorsun."

"Amaç da bu değil mi?"

"Toplantımdan önce olmaz. Sonrasında ne istersen yapabilirsin." Elimi tuttu, parmak uçlarımı öptü ve kucağıma koydu.

"Biraz daha teknede kalabilir miyiz?"

"Eğer istersen. Burada bile uyuyabiliriz. Marco sabah bizi geri alabilir."

Kulağa cennet gibi geliyordu. "Beni seks ve gezilerle şımartman hoşuma gidiyor."

"O zaman ikisinden de daha fazlasına hazır ol. Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor Francesca."

Parmak ucunu çenemde gezdirdi ve göğsüm sıkıştı. Azılı il Diavolo, korkulan mafya babası, beni mutlu etmek istiyordu. Bana karşı yumuşuyor muydu?

Helikopter alçalmaya başladı ve ben pencereden dışarıyı izlerken endişeyle Fausto'nun kolunu tuttum. Yatın helikopter pisti altımızdaydı, her taraf mavi sularla kaplıydı. Abartının da ötesindeydi, ailemin bile karşılayamayacağı bir lükstü.

Yere indiğimizde önce Marco indi ve kapımızı açtı. Fausto dışarı çıktı ve yere inmeme yardım etti, dönen kanatlardan güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar başımı aşağıda tuttuğumdan emin oldu. Kaptan dahil altı mürettebat üyesi bizi karşılamak için oradaydı ve hepsi de "Buona sera, Signorina Mancini" diyerek selam verdi. Beni Giulio'yla yaptığım yolculuktan hatırladıklarından şüpheliydim, yani bu Fausto'nun işi olmalıydı.

İl Diavolo'nun yeni metresinin haberi hızla yayıldı.

Elimi tuttu ve kaptanla İtalyanca birkaç kelime konuştu. Sonra Marco, Fausto ve ben Fausto'nun süitine girdik. Pelüş minderlerin üzerine çöktü ve etrafındaki her şeyin kralı olarak kollarını ve bacaklarını açtı. Marco sandalyelerden birini aldı ama ben ne yapacağımı bilemiyordum. Onları yalnız mı bırakmalıyım? Oturmalı mıydım?

Fausto yanındaki mindere vurarak, "Buraya gel," dedi.

Bana emir verilmesinden hoşlanmıyordum, ama sanırım şu an karşı çıkmanın zamanı değildi. Marco'nun önünde olmaz. Ayrıca, Fausto bunun bir test olduğunu söylemişti. Beni zindana göndereceğini pek sanmıyordum... ama riske de girmek istemiyordum.

Yanındaki mindere kaydığımdayken, kolu omuzlarıma dolandı ve sonraki otuz dakika boyunca Marco ile İtalyanca konuşarak beni görmezden geldiler. Minnettar mı yoksa sinirli mi hissettiğimden emin değildim ama çok geçmeden esnemeye başladım, günün aktivitelerinin beni yakaladığını hissediyordum.

Fausto'nun eli enseme indi ve beni sıktı. Basit bir jestti ama vücudumun hoşuna gittiği belliydi çünkü bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşmuştu. Bu adam etraftayken asla uzak olmayan nazik bir arzu yuvarlanması.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Veranda güvertesinde şarap ve yemek var. İstersen dışarı çıkıp keyfine bakabilirsin. Misafirlerimiz birazdan burada olurlar."

Misafirlerimiz. Buradaki hiçbir şey bana ait değilken bunu ifade etmenin ne kadar tuhaf bir yolu. "Pekâlâ."

Kalkmaya başladım ama beni bırakmadı. "Bir şey unutmadın mı?"

Şöyle bir bakınca, tam mafya kralı modunda olduğunu görebiliyordum. Güç ondan dalga dalga yayılıyordu ve onu hemen orada alt edebilirdim. Ne istediğinden emin değildim ama oyununu oynamaya karar verdim. Eğilerek yanağından öptüm. "Grazie, Fausto."

Bu onu yatıştırmış olmalı çünkü gözleri yumuşadı ve beni serbest bıraktı. Dışarı çıkarken kalçalarımı daha fazla salladım, kalın örtümün altından kıkımın hatlarını görebileceğini umuyordum.

Havuz güvertesinde yiyecek masaları kurulmuş, buzda prosecco ve şarap şişeleri vardı. Kendime bir bardak prosecco ve biraz çiğ karides aldım. Fausto ile seks yapmak için öğle yemeğini atlamıştım - pişman olmadığım bir karar - ama şimdi açlıktan ölüyordum. Antipasto tabağı vardı, ben de çeşitli et ve peynirlerle karnımı doyurduktan sonra

salonlar. Kıçım Fausto'nun eli yüzünden hâlâ acıyordu ama bu hatırlatma meme uçlarımın dikleşmesine neden oldu. Yatakta yaptığı hareketlerden kesinlikle şikâyetçi değildim.

Küçük bir motorlu tekne yaklaştı. Teknede iki erkek ve bir kadın olmak üzere üç kişi oturuyordu. Bunlar Fausto ile buluşacak kişiler olmalıydı. Gözlerimi siper ettim ve yatın yanına yanaşmalarını izledim. Mürettebat tekneyi emniyete almak ve onlara yardım etmek için koştu. Fausto ve Marco bir anda ortaya çıktılar, konuklar güverteye tırmanırken gülümsemeleri gözlerine ulaşıyordu.

İri yarı olduğu ve ceketinin altından bir silah çıkardığı düşünülürse, adamlardan biri muhtemelen muhafızdı. Muhtemelen otuzlu yaşlarının başında olan diğer adam inanılmaz derecede yakışıklıydı. Hafif keten pantolon ve dar bir tişört giymiş, aynı anda hem rahat hem de pahalı görünmeyi başarmıştı. Yanındaki kadın ise yüksek topuklu ayakkabılar ve muhteşem bir sundress giymişti.

"Enzo," diye selamladı Fausto, genç adamın elini sıkarak. Hızlı bir şekilde İtalyanca konuşuyor, herkes tanıştırılırken seksi ağzı hızla hareket ediyordu. Sonra bana döndü ve elini uzattı. Hiçbir şey söylemedi, sadece elini uzattı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Ayağa kalkarak saçlarımı geriye attım ve ona doğru yürüdüm, tam yanına girdim ve kolunu belime doladı. "Enzo, bu Francesca. Dolcezza, bunlar Signore D'Agostino ve Mariella."

"Çav," dedim başımı sallayarak. "Mariella, biraz prosecco ister misin?" Bardağımı kaldırdım. Fausto beni sıktı, sanırım bu onayladığı anlamına geliyordu.

Mariella Enzo'ya baktı -ki bu bende gözlerimi devirmek isteği uyandırdı- ve o da başını sallayarak İtalyanca birkaç kelime söyledi. Tek yakaladığım "d'inglese" oldu. Sonra Enzo bana sıkı bir gülümseme verdi. "Çok fazla İngilizce konuşamıyor. Ona seninle pratik yapmasını söyledim."

Fausto şakağıma bir öpücük kondurdu. "Francesca da Mariella ile İtalyanca çalışabilir." Beni serbest bıraktı ve ben de bunu, erkeklerin iş konuşabilmesi için kadınları eğlendirmem için bir işaret olarak kabul ettim. "Uzun sürmeyecek," dedi ve ağzıma kısa, sert bir öpücük kondurdu.

Adamlar bizi yalnız bıraktı ve biz de havuza gidip bir şeyler içtik. Mariella tatlı görünüyordu. Benim İtalyanca bildiğimden daha fazla İngilizce kelime biliyordu. "Big Bang Theory," diye açıkladı. "Sheldon'ı seviyorum."

Sadece gülümsedim. "Enzo ile ne zamandır evlisiniz?"

"Hayır, biz evli değiliz. Napoli'de bir karısı var."

Ağzını aç, ayağını sok. "Anlıyorum."

"Siz ve Sinyor Ravazzani gibi," diye devam etti, sanki daha fazla açıklamaya ihtiyacım varmış gibi.

"Hayır, anlıyorum." Mafya adamları tek eşlilikleriyle tanınmazlardı. "Biraz daha prosecco?"

Ayağa kalkarak şişeyi salonlarımıza getirdim ve bardaklarımızı doldurdum. Sadece iki mafya metresi, bir yatta takılıyorlar, birlikte içiyorlar. Her gün olur, değil mi?

Mariella sundress'ini çıkardı ve Enzo'nun karısını neden bu kadınla aldattığını anlayabiliyordum. Kusursuz bir kadındı. Uzun boylu ve inceydi, uzun ve mükemmel uzuvları ve zeytin rengi teni vardı. Saçları koyu kahverengiydi ve omuzlarından aşağı sarkarak güzel yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Onun yanında kendimi ezik bir budala gibi hissediyordum. Bana Katarzyna'yı hatırlatıyordu. Bu mafya babaları ve onların ince yapılı metresleri de neyin nesiydi?

Bana baktı. "Takım elbise giymiyor musun?"

İçimdeki inatçı Mancini ona büyük göğüslerimden ve dolgun kalçalarımın utanmadığımı göstermek istiyordu. Örtümü çıkardım ve Fausto'nun bana giymememi emrettiği takım elbiseyi bilerek giydiğimi hemen hatırladım. Hay aksi.

Emirleri hakkında ne hissettiğimi bilmiyor muydu? En azından yatak odası dışında.

Mariella gülümsedi. "Çok güzelsin."

"Grazie. Sen de harikasin."

Omuz silkti. "Zayıf kalmaya çalışıyorum. Aksi takdirde Enzo başka birini bulur."

"O zaman bırak yapsın," dedim. "Hiçbir erkek uğruna kendini aç bırakmaya değmez."

"Enzo buna değer." Ellerini havaya kaldırdı ve on beş santim olması gereken mesafeyi ölçtü. "Buna çok değer."

Kıkırdama krizine girdim. İki farklı ülkeden gelen kadınların aynı dili konuşamayacağını kim söylemişti? "Evet, buna değerbilir!"

"Fausto da aynı, değil mi? Calabria'nın her yerinde kadınlar ondan bahsediyor."

Gerçekten mi? Prosecco'mun kalanını geri çektim. "Kesinlikle buna değer diyelim."

Mariella güldü. "Gördün mü, biliyordum. Aleti büyük olan bir erkeği her zaman anlayabilirsin. Kendinden çok emindir."

"Biz buna BDE diyoruz. Büyük penis enerjisi."

İkimiz de gülmekten kırıldık ve benim aniden çok fena çişim geldi. "Tuvaleti kullanmalıyım. Birkaç dakika içinde dönerim."

Başını salladı ve gözlerini kapattı, yüzü güneşe doğru eğikti, ben de bardağımı yeniden doldurdum ve yanımda içeri taşıdım. Adamlar barın yanında, Fausto Enzo'nun yanındaki kanepede, Marco ve Enzo'nun korumaları da sandalyelerde oturuyordu. İçeri girdiğimde herkes bana doğru döndü. "Tuvalete gidiyorum," dedim ve koridora doğru yürümeye devam ettim.

Sessizlikte tüylerim diken diken oldu ve başımı çevirip baktım. Fausto'nun gözleri bana dikilmiş, çenesi gerilmişti. Sözünü kestiğim için sinirlenmiş miydi?

Sonra bikinimi hatırladım.

Kahretsın.

Bu çok kötüydü. İstedığımı giyebilirdim. Enzo göğüslerime aval aval bakmak istiyorsa, kimin umurundaydı? Eminim zamanında çok şey görmüştür. Benimkiler kesinlikle özel değildi. Ve eğer Mariella'da bir şey varsa, o da

hafta sonları modellik yapan düz göğüslü kadınları tercih ediyordu.

Çenemi kaldırdım ve banyoya doğru ilerledim. Yalan söylemeyeceğim, o anda kafam oldukça iyiydi. Fausto'nun öfkesi umurumda değildi... tabii bana şaplak atmayacaksa. Ve o zaman kesinlikle buna hazırdım. Kapıyı arkamdan kilitleyip işimi hallederken kıkırdadım. Sonra ellerimi yıkadım ve aynada önümü ve arkamı kontrol ettim. Aslında oldukça iyi görünüyordum. Güneşte geçirdiğim zaman cildime hafif bir parlaklık vermişti ve bugün saçlarımın güzel olduğu bir gündü.

Oturma alanına geri döndüğümde adamlara el salladım. "Mi scusi!"

Enzo'nun derin sesi, son kelime olan "puttanella" dışında anlamadığım bir dizi İtalyanca söyledi.

Sürtük.

Neredeyse takılıp düşüyordum. Bunu benim hakkımda mı söylüyordu? Pislik herif. Yavaşlayarak Fausto'nun Enzo'ya haddini bildirmesini bekledim. Silah çekmesini ya da kafasının arkasına vurmasını. Fausto ne yaparsa yapsın, kötü olacağını biliyordum.

Onun yerine güldü.

O orospu çocuğu gerçekten güldü.

Enzo bana fahişe demişti ve Fausto sanki büyük bir şakaymış gibi gülmüştü. Sanki ben bir şakaymışım gibi. Günün sonunda sikini sokacağı sıcak bir am.

Sikeyim. Onu.

Yaptığım son şey olsa bile onu bu gülüşüne pişman ederdim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Fausto

o lanet siyah bikiniyi giydi. Ona açıkça giymemesini söylediğim halde.

Öfkeyle kaynıyor, içim fokur fokur kaynıyordu. Enzo ve adamı gözlerini Francesca'nın vücudunun her yerinde gezdiriyor, buradan geçerken aç kurtlar gibi onu süzüyorlardı. Küçük kumaş parçaları onun dolgun göğüslerini ve kıcını örtmek için hiçbir şey yapmıyordu. Buradan çıplak da geçebilirdi.

Cazzo madre di Dio, fırsatını bulduğumda kıcına kürek çekecektim.

Enzo kulaklarımda çınlayan öfke yüzünden zar zor duyabildiğim bir şeyler söyledi. Onun yaptıklarını bile bile bu toplantıya nasıl konsantre olabilirdim? Enzo ve ben anlaşmamızı tartışmayı bitirdikten sonra hep birlikte yemek yememiz gerekiyordu. Bu kesinlikle gerçekleşemezdi, çünkü ona iki kez bakmaya cüret eden herkesi bıçaklayabilirdim.

"Bitirmeliyiz," dedim aniden. "Kadınların bizsiz sıkıldıklarına şüphe yok."

Bir sıçrama ve bir kıkırdama sözlerimi yalanladı ve vücudumdaki her kas sıkıştı. Francesca bunun bedelini ödeyecekti.

"Oğlunuz hakkında konuşmak istediğinizi sanıyordum," dedi Enzo. Toplantının ilk bölümünü iş konuşarak geçirmiştik, gerçek amaç yerine. İşimi bitirmek istediğim için şimdi pişmanlık duyuyordum. "Evet, anladığım kadarıyla küçük bir kız kardeşiniz var."

Enzo gözlerini kırptırdı. "Daha on beş yaşında." "Anlıyorum. Giulio bekleyecek."

"Bu tür şeyler Siderno'da yaygın olabilir Ravazzani, ama biz Napoli'de evrim geçirdik. Duymuş olabileceğiniz gibi ben eski yöntemlere bağlı değilim."

"Eski kötü demek değildir. Geleneklerimizin birçoğu bir amaca hizmet ettikleri için yaşamaya devam ediyor."

"Siyasi kazanç için iki ailenin birleşmesi gibi."

"Kesinlikle. Giulio benim tek oğlum ve varisim. Sahip olduğum her şey bir gün ona ait olacak."

Enzo çenesini sıvazladı. Bu teklifi kabul etmemesi aptallık olurdu ve söylentilere göre aptal değildi. Öfkeli ama aptal değil. "Karşılığında ne alacağım?"

"Bilgisayar girişiminizde sizinle ortak olabilirim."

Sağ gözü seğirdi ama başka bir hoşnutsuzluk belirtisi göstermedi. "Ortağa ihtiyacımız yok. Duymadıysanız söyleyeyim, bu iş oldukça kârlı hale geldi."

"Bunu daha kazançlı hale getirebilirim. Ayrıca, belki San Luca'dan yaptığım ithalatın bir kısmı Napoli'ye yönlendirilebilir."

"Umarım öyledir," diyecek cesareti vardı. "Kazandığım tek şey senin yerine geçecek adamla bir ittifak."

Oğlum hakkında konuşmak için ilginç bir yol. "Kız kardeşin bir Ravazzani olacak."

Pantolonunu fırçaladı, kumaşı parmaklarıyla düzeltti. "Bunu düşünmem gerekecek. Violetta benim tek kız kardeşim ve onu bu kadar erken nişanlamayı düşünmemiştim."

"Anlıyorum," dedim, ama gerçekten anlamamıştım. Bizim dünyamızda işler böyle yürütülürdü. D'Agostino aksini düşünüyorsa kendini kandırıyordu. Ve benimkinden daha iyi bir teklif alamazdı. "Eğer kabul edersen

"Onları nişanlayın ve kız reşit olana kadar töreni erteleyin."

"Çok cömertsiniz," dedi Enzo, ama ben bir parça alay sezdim. "Bunu düşünceğim. Kadınlara katılalım mı?"

"Elbette." Ayağa kalktım ve verandaya doğru yürüdüm. Bu noktada Francesca'ya örtüsünü geri giymesini söylemenin bir faydası yoktu ama bunu yapmak istiyordum. Enzo D'Agostino'nun bana ait olanı görmesi fikrinden nefret ediyordum.

Katarzyna'da bu durum beni rahatsız etmemiştir. Aslında, yattaki iş toplantılarımın çoğunda üstsüz dolaşmıştı ve erkeklerin ona nasıl imrendiğini görmek beni eğlendirmişti.

Francesca için durum böyle değildi.

Nedenini söyleyemiyordum ama onun çıplak bedenini benden başka kimsenin görmesini istemiyordum. O benimdi.

Francesca ve Mariella havuzdaydı, kenara tutunmuş içiyorlardı. Mariella tam da beklenildiği gibiydi: zayıf, güzel ve sıkıcı. Onunla kıyaslandığında Francesca ıslık ıslık parlayan bir gün ışığı patlamasıydı. Olgun ve seksiydi, kemikli açılar yoktu ve sikişmek için yaratılmış bir vücudu vardı.

Tam da bu yüzden başka bir erkeğin görmesini istemiyordum. Sadece tek bir şey düşünüyor olacaktı.

Havuzla yaklaştım ve ellerimi ceplerime soktum. "İyi vakit geçiriyor musun Francesca?"

Dolu bardağına uzanırken zar zor örttüğü göğüsleri suyun içinde sallanıyordu. "Öyleyim Fausto. En iyi zaman."

Sarhoş muydu? Planladığım şey için çok sarhoş olmasını istemiyordum. "Bu kadar prosecco yeter. Bir şeyler yemelisin."

Gözlerini devirdi. "Çok buyurgan. Ben zaten biraz salam yedim, Fausto."

Sonra nedense o ve Mariella histerik kıkırdamalara başladılar. Cristo santo. Tanrı beni sarhoş kadınlardan korusun.

Marco arkamdan yaklaştı. "Bir telefon görüşmesi Rav," diye fısıldadı. "Önemli bir şeye benziyor."

İçimi çektim ve ona dedim ki, "Bunu alacağım. Onun için artık prosecco yok. Bir şeyler yediğinden emin ol." Enzo'ya izin verdim ve yattaki ofisime gittim.

Sonraki on beş dakika boyunca Siderno limanına gelen sevkiyatları denetleyen adamlarımdan biriyle telefonda konuştum. Bir grup korsan ürünlerimizin bir kısmına el koymuştu, bu da sorumluları bulmak için maaşımla çalışan korsanlara ulaşmam gerektiğı anlamına geliyordu. Bağlantım bilmediğini ama araştırıp bana rapor vereceğini söyledi.

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi ovuşturdum ve sandalyemde arkama yaslandım. Birden her şeyin bitmiş olmasını diledim. Günüm nasıl bu kadar çabuk boka dönmüştü?

Ayağı kalkarak dışarıya, havuzun güvertesine çıktım ve olduğum yerde durdum. Francesca bir şezlonga yüzüstü uzanmış, takım elbisesinin bağları çözülmüştü. Enzo ve Mariella yakındaki bir şezlongda kucaklaşıyorlardı ama Enzo'nun gözleri Francesca'nın kıcına kilitlenmişti.

Ellerim titredi ve duvarı yumruklamamak için onları ceplerime sokmak zorunda kaldım. Enzo D'Agostino gibi bir adamı ayartmak son derece tehlikeliydi. Peki ya mürettebat ya da D'Agostino'nun koruması? Bana hiç mi saygısı yoktu?

Figlio un cane.

"Korkarım günümüzü kısa kesmek zorundayım," diye sert bir açıklama yaptım. "İlgilenmem gereken bir şey var." Francesca'yı cezalandırıyorum ama bunu bilmelerine gerek yok. "Belki bunu yakında tekrar yaparız, D'Agostino."

Francesca üstünün iplerini bağlamakta zorlanıyordu ve ben hayal kırıklığıyla kükremek istiyordum. Oraya gidip etrafına bir havlu atmak istedim, böylece onu benden başka kimse görmeyecekti. Emirlere uyana kadar onu becermek istedim.

Enzo ayağı kalktı ve Mariella'nın ayağı kalkmasına yardım etti. "Bunu çok isteriz Ravazzani. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz. Biz burada olacağız."

diğer konu hakkında konuşun."

Elimi sıktı ve ben de Mariella'nın her iki yanağını öptüm. "Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Marco teknenize dönmenize yardımcı olacak."

Francesca şimdi ayaktaydı, üstündeki üçgenler hafifçe yamulmuştu. Mariella'ya sarılmak için acele etti. "Çav, Mariella. Günü seninle geçirmek güzeldi."

"Çav, Francesca. Umarım bir gün seni tekrar görürüm."

Buna güvenme. Francesca'ya başka bir toplantıda uzun süre güvenmezdim. Belki de hiç.

Herkes gitti ama ben gözlerimi Francesca'dan ayırmadım. Konuşamayacak kadar öfkeliydim. Beni kalemle bıçakladığı zamanki gibiydi ama daha kötüsüydü. O sadece bana yönelik kişisel bir yaralanmaydı. Bugün ise bana, işime ve aileme karşı bir hakaretti.

Yüzüme bakarken, ben ona baktıkça meydan okuması yavaş yavaş azaldı. Sonunda dudağını ısırdı. "Bikini giydiğim için kızgın olduğumu biliyorum."

Sessiz kaldım, hâlâ öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Bu takım elbiseyi seviyorum! Neden giyemeyeyim ki?"

O

kendine baktı. "Bu takımın içinde çok seksi görünüyorum Fausto."

Ben orada durmaya devam edince, "Özür dilerim, tamam mı? Onu giymemeliydim. Önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim."

Bana itaatsizlik etmek, önemli bir şey değil mi? O benimdi, benim sorumluluğumdaydı. Mantenuta'm olarak yaptığı her şey bana yansıyor. Hassas iş toplantıları sırasında herhangi bir kadını yata davet ettiğimi mi düşünüyordu?

"Lütfen, kızma. Üzgün olduğumu söyledim."

Nefesimi içime çektim ve yavaşça bıraktım. "Üzgün müsün?"

Kaşlarını birbirine çarparken kaşlarının arasında çizgiler oluştu. "Az önce öyle olduğumu söyledim."

"Eğer üzgünsen -gerçekten üzgünsen- benim süitime gideceksin, kışın havada yatağıma uzanacaksın ve beni bekleyeceksin."

"Fausto-"

"Bunu kanıtlamak için tek şansın bu Francesca. Çünkü eğer gerçekten üzgünsen, bu cezayı hafifletecektir. Allora, gerçekten üzgün müsün?"

Boğazının ince sütunu yutkunurken çalıştı. "Evet, gerçekten üzgünüm."

"O zaman ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Francesca

Darağacına giden bir mahkûm gibi ana odaya doğru yürüdüm. Fausto çok öfkeliydi. Aslında, sanırım onu kalemle bıçakladığım gecedен daha kızgın olabilirdi. Beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Korku omurgamdan aşağı kayarak tenimin soğuk terler dökmesine neden oldu.

Bana zarar verir mi?

Hayır, yapmazdı. İliklerime kadar biliyordum. Bana şaplak atabilirdi ama ikimiz de bundan zevk alırdık. Ona ait olduğumu kabul edene kadar benimle alay edeceğine şüphe yoktu. Özrümü kanıtlamak için verdiği emirleri yerine getirmem gerekiyordu ve sonra beni affedecekti. Umarım bu biraz çıplak zaman geçirmeyi de içerir.

Yatak tamamen pürüzsüzdü, gri yorganın üzerinde tek bir kırıklık bile yoktu. Şiltenin üzerine kaydım ve bacaklarımı kalçalarımın altına katlayarak kıcımlı havaya kaldırdım. Prosecco'nun verdiği keyif, Fausto'nun verandadaki öfkeli yüz ifadesini görür görmez kaybolmuştu. Kendime bir kadeh daha izin vermemiş olmam çok kötüydü. O zaman aklımdaki şey için bu kadar gergin olmayabilirdim.

Orada saatlerce gibi gelen uzun bir süre bekledim. Bacaklarıma kramp girmeye başladı ve sallanmak için hareket etmeyi düşündüm.

ama sonra onun ayak seslerini duydum. Nefesimi tuttum.

Yatak eğildi ve kokusu burnumu okşadı. Bana dokunmadı, konuşmadı da.

Birkaç saniye daha geçti ve çatladım. "Fausto-"

"Konuşma Francesca. Ben konuşmamı bitirdiğimde kendini açıklayabilirsin, anladın mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ebeveynini hayal kırıklığına uğratmış küçük bir çocuk gibi hissederek bekledim. Bundan hoşlanmamıştım. Neden bu kadar kızgındı? Neden beni b u şekilde aşağılıyordu?

"O adam Enzo D'Agostino'ydu. Napoli 'ndrina'nın başı, güçlü ama zayıf bir müttefikim. Uzun yıllar savaş halindeydik ve babam, iki amcamı ve altı kuzenimi kaybetmek de dahil olmak üzere her iki tarafın da korkunç kayıplar vermesinin ardından barışa aracılık etti. Enzo yakın zamanda kaptan oldu ve öngörülemezliğiyle tanınır. Öfkeli biri."

Yerinde duramayacak kadar delirmiş gibi huzursuzca kıpırdandı. "Bazı ticari çıkarlarımızı birleştirmek istiyorum ama daha da önemlisi, küçük kız kardeşinin oğlumla evlenmesini istiyorum. Bugün kritik bir toplantıydı ve istediğimi yapmadığın için kısa kesmek zorunda kaldım."

Oh, kahretsin.

Nereden bilebilirdim ki? Adamın arkadaşı olmadığını söylemişti ama geçmişiyle ilgili hiçbir şey paylaşmamıştı.

"Senden tek istediğim bu takımı giymemendi. Basit, değil mi? Seçebileceğin başka takımlar da vardı, göğüslerini ve kışını bu kadar açıkta bırakmayan takımlar. Yine de, bunun bir test olduğunu söylememe rağmen bana itaatsizlik ettin. Başarısız olmaya mı çalışıyordun?"

Ellerimi sıktım ve ağzımdan kaçırdım, "Hayır, tabii ki değil. Sana söyledim, önemli bir şey olduğunu düşünmedim."

"Evet, ama duymadığım şey neden bana itaatsizlik etmek istediğin. Bugün olanlardan sonra neden bana karşı gelmek istedin?"

Ona ait olduğumu kabul ettikten sonra.

"Bilmiyorum. Sanırım bu takım elbiseyi gerçekten sevdim."

"Hayır, bunu kabul etmiyorum. Bana nedenini söyle."

Hâlâ yüzünü görmemiştim ve bu beni rahatsız etmeye başlamıştı. "Oturabilir miyim?"

"Bana bu takımı neden giydiğini söyleyene kadar olmaz. Beni baştan çıkarmak için miydi? Dikkatimi dağıtmak için mi? Misafirlerimin dikkatini dağıtmak için mi?"

"Hayır! Bunların hiçbirini düşünmüyordum."

"O zaman ne düşünüyordun Francesca?"

Toplantıdan çıktığından beri bana bir kez bile "dolcezza" ya da "piccola monella" dememişti, sadece Francesca demişti. Şakacı Fausto'yu özlemiştim, beni öpen ve şakalaşan Fausto'yu. "Bilmiyorum."

"Sana inanmıyorum. Zihninde benim isteklerime karşı çıktığın bir konuşma geçti. Bana ne olduğunu söyle."

Bu çok saçmaydı. Bu işin peşini bırakmayacağını söyleyebilirdim. Ama bunu yüksek sesle söylemek beni çocukça ve aptalca gösterecekti.

Ben de durumu ona çevirdim.

Doğrudum ve ona ters ters baktım. "Toplantınıza girdiğimde Enzo'nun bana puttanella dediğini duydum ve sen güldün. Benim için hiç ayağa kalkmadın."

"Francesca, sana kendimi açıklamıyorum. Bu işler böyle yürümüyor."

"Yanlışı. Birlikte yatıyor olmamız bana çöpmüşüm gibi davranabileceğin anlamına gelmez."

"Peki sana orgazm yaşatmak ve seni yatıma getirmek sana nasıl çöp muamelesi yapmak oluyor?"

"Bana sürtük dedi, Fausto!"

Sesi alçak ve gergin bir şekilde yaklaşırken gözlerinde şiddetli ve korkutucu bir şey parlıyordu. "Sen bir sürtüksün Francesca. Benim sürtüğüm. Ama bilmen gerekiyorsa, Enzo'yu dinlemiyordum çünkü mayo seçimine çok kızmıştım. Sana herhangi bir şey diyebilirdi, annem hakkında herhangi bir şey söyleyebilirdi ve ben de uygunsuz bir tepki verirdim. Çünkü çok öfkeliydim," diye kükreyerek bitirdi ve ben geri çekildim.

Kahretsin. Delinin de ötesindeydi.

Fausto kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Konuştuğunda normal ses tonundaydı. "Allora, bir kez daha soracağım. Bugünkü tek emrime neden itaatsizlik ettiğini söyle bana?"

Daha fazla dayanamayarak yutkundum. "Çünkü ne giyip giyemeyeceğimin söylenmesinden hoşlanmıyorum."

Fausto sanki beklediği buymuş gibi başını salladı. "İtiraf ettiğin için teşekkür ederim. Sanırım ikimiz de bunun bir daha asla olmayacağı konusunda hemfikiriz. Sana bir emir verirsem, buna itaat etmeni beklerim Francesca."

Bana baktı, bir tepki bekliyordu. Ağzımdan kaçırdım, "Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

Ayağa kalkarak ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bunu duyduğuma sevindim. Ama yine de seni cezalandıracağım."

"Neden?" Ellerimi kaldırdım ve çıplak kalçalarımın üzerine bıraktım. "Üzgün olduğumu söyledim. Bunu uzatmaya gerek yok." Bu kadar dramatik olmak zorunda mıydı?

"Sana bugünün bir sınav olduğunu söylemiştim Francesca ve sen başarısız oldun. Şimdi toplantım kısa kesildi ve Enzo D'Agostino sana karşı ne kadar sahiplenici olduğumu anladı. Sıradan bir öğleden sonra yerine, aldığımızdan daha fazla bilgi verdik. Anlıyor musun?"

"Evet." Gevşek saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim. "Bana sadece cezanın ne olduğunu söyle ve bu işi bitirelim. Sonra da castelloya geri döneriz."

"Castello'ya geri dönmüyorsun. Bu gece burada kalıyorsun."

Kulağa hoş gelmiyordu. "Burada mı kalıyoruz?" "Hâlâ çok kızgınlım ve sana bir daha asla dokunmayacağım. böyle bir ruh hali. Her ne kadar o kıcına şaplak atmak istesem de - ve bunu çok istesem de - sana asla öfkeyle vurmayacağım. Cezan bu gece burada yalnız kalmak olacak."

Çenem düştü. Ciddi miydi? "Beni burada, yatında mı bırakıyorsun? Ne yani, ölümüne milyarder hayatı yaşayayım diye mi?"

"Keyfini çıkarın o zaman. Umarım siz ve bikininiz harika bir gece geçirirsiniz. Mürettebat emrinizdedir ve ihtiyacınız olan her şeyi size verecektir." Döndü ve kapıya doğru ilerledi.

"Bekle, bu kadar mı? Gidiyor musun? Bu kadar mı?"

"Evet Francesca, aynen böyle." Durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Belki de bu ayrılık ikimiz için de gerekli olacak."

Bu ne anlama geliyordu? Anlaşmamızı yeniden mi gözden geçiriyordu? Eğer öyleyse benim için sorun yoktu. Kıcımlı bir uçağa koyup beni Toronto'ya geri götürebilirdi.

Madem umurumda değildi, o zaman neden göğsüm birden boşalıverdi?

Boğazımdaki yumruyu yuttum, tekrar düşünmesi için yalvarmayı da ihmal etmedim. "Fausto, kal. Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum."

İfadesindeki kararlılık hiç değişmedi. Yüz hatları sert ve amansızdı, tüm Güney İtalya'nın korktuğu kaptan. "Sabah Marco'yu senin için göndereceğim."

Ve bununla birlikte kapıdan çıkıp gitti. Helikopterin rotorlarının dönmeye başladığını duyduğumda hâlâ orada oturuyordum ve şaşkınlık içindeydim. Beni burada bırakıyorlardı.

Beni zindana sürmek yerine buraya sürmüştü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Francesca

O gece öleceğimden emindim.

İlk birkaç saat boyunca yatı keşfettim. Gemi harikaydı, hiçbir ayrıntı ya da masraftan kaçınılmamıştı. Tüm yatak odalarını, yaşam alanlarını, banyoları gördüm. Sadece bir oda kilitliydi ve onun da Fausto'nun ofisi olduğunu düşündüm. Mürettebat kibarca başını salladı ve çok fazla İngilizce bilmediklerini hemen fark ettim. Atıştırmalık bir şeyler istediğimde bana biraz daha prosecco getirdiler.

Kendimi mini buzdolabında su şişeleri bulduğum havuz güvertesinde buldum. Bana akşam yemeği getirdiler, hayatımın geri kalanında her gün yemek istediğim harika bir karides ve ıstakoz makarna yemeğiydi. Sonra kız kardeşlerimi aramak için bir telefonum olmasını dileyerek suyun üzerinde gün batımını izledim.

Bekle, teknede bir telefon olmalıydı, değil mi? Fausto bir noktada bir telefon almıştı.

Mürettebattan birini bulmak için dolaşırken, elimi kulağıma götürerek telefon sordum. Başını salladı. "Hayır, sinyorina. Sta nell'ufficio."

"Ufficio?"

Beni ileriye doğru salladı ve ana sütün yanındaki kilitli kapıya götürdü. Fausto'nun ofisi. Kahretsin. "Grazie," dedim içimden. Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Televizyon mu?"

"Ah, evet." Başını salladı ve takip etmemi işaret etti. Ana süitte, bir dolabın içine gizlenmiş bir televizyon vardı. Ellerimi çırttım, can sıkıntısından kurtulduğum için sersemlemiştim.

"Kumanda var mı?" Kumandayı taklit etmek için başparmağımı oynattım.

Ellerini kaldırdı ve omuz silkti, yüz ifadesinden hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyordu. Sonra televizyonun altındaki bir çekmeceyi işaret etti. Ah, bu mantıklı geldi.

Çekmeceyi açtım ve orada DVD yığınlarıyla birlikte bir kumanda buldum. Eski filmler mi? En azından birini tanımayı umarak başlıkları inceledim.

Hepsi İtalyan pornosuydu.

Tanrı aşkına, Fausto. Aklın bir karış havada mı?

En azından beni sessizlikten kurtarırdı... ve belki İtalyanca öğrenmeme yardımcı olurdu. Özellikle de Fausto'nun seveceği türden kirli İtalyanca. Şu anda Fausto'nun neyi sevdiğini umursadığımdan değil, o pislik.

İki erkek ve bir kadının yer aldığı bir film seçtim. Disk yuvası televizyonun yan tarafındaydı. Çözmesi biraz zaman aldı ama sonunda oynatmayı başardım. Prodüksiyon değerleri komik, olay örgüsü gülünçtü. İtalyan ve Amerikan pornolarının bu açıdan benzer olduğunu görmek güzel. Özellikle tahrik edici değildi, bu yüzden Fausto'nun neyi sevdiğini merak ettim.

Sonra erkekler kadınlara hükmetmeye başladı... ve her şey kristal berraklığında ortaya çıktı.

Tabii ki, onun bağlanmasını, zapt edilmesini, kırbaçlanmasını ve alay edilmesini izlemekten hoşlanıyordu. Başlıkları ekledim ve kelimeleri incelemeye çalıştım ama gözlerimin dolduğunu fark ettim. İnleme sesleriyle uykuya daldım.

Bir süre sonra bir sarsıntı beni uyandırdı.

Televizyon kapalıydı, bu yüzden oda zifiri karanlıktı ve rüzgâr uğulduyordu. Yat sanki denizdeymişiz gibi hareket ediyordu ve midem bulanıyordu. Ben uyurken girintiden ayrılmış mıydık?

Birisi kapıya vurdu. "Alo?" Ben seslendim.

Kapı açıldı ve mürettebattan biri içeri baktı. Yüzünü zar zor görebiliyordum ama ifadesi bana güven vermiyordu. "Signorina, si fermi qui." Yatağı işaret etti. Buradaki kelimeyi anladım ve bana hareket etmememi söylediğini varsaydım.

"Tehlikede miyiz?"

Bana anlamadığını belirten çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Si fermi qui, per favore."

"Tamam," dedim, rüzgârın ve yatın dışına vuran dalgaların sesi neredeyse boğuluyordu. Tekne yükselip alçaldı ve ben de parmak uçlarımı elimden geldiğince şilteye gömdüm. Vay anasını. Batacak mıydık?

Mürettebat ortadan kayboldu ve beni Fausto'nun büyük yatağında yalnız bıraktı. Yağmur camlara vuruyor, ötesindeki güverteyi kaplıyordu. Rüzgâr daha önce hiç duymadığım kadar şiddetliydi, öyle şiddetli bir kükreme ki çatının uçmaması mucizeydi. Bu geceyi karşılaştırayabileceğim kişisel bir deneyimim yoktu ama bunun tropik bir fırtına olup olmadığını merak etmeden edemiyordum. Daha da kötüsü, bir kasırga mı?

Korku kanımı buza çevirdi. Hareket edemiyordum, dalgalar yatı sallarken vücudum korkudan donmuştu. Bir can simidi aramalı mıydım? Siyah suya baktım ve titredim. Ne yazık ki iyi bir yüzücü değildim. Kıyıya kadar yüzemeyeceğim kesindi, bu da tekne batarsa ya boğulacağım ya da köpekbalıklarına yem olacağım anlamına geliyordu.

Oh, Tanrım.

Dalgalar gittikçe büyüyor gibiydi. Daha kızgın. Bunu bir roller coaster gibi düşünmeye çalıştım, bir süreliğine katlanmam gereken bir yolculuk gibi, ama işe yaramadı. Ne kadar uzun sürerse, o kadar kötüleşti. Bir noktada midem bulandı ve kusmak için tuvalete koşmak zorunda kaldım. Beni tutacak kimse yoktu.

Saç, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek kimse yoktu. Korkunç bir fırtınanın ortasında, hiç bilmediğim bir yerde yapayalnızdım. Eğer bu gece ölürsek, kız kardeşlerimi bir daha asla göremeyecektim. Dalgaların altında kaybolup giderdim.

Bu beni başka hiçbir şeyden korkutmadığı kadar korkuttu.

Dalgalar yatı dövmeye devam ederken yatağa yapışıp dua ettim, midem bulanıyordu ve perişan haldeydim. Tek merak ettiğim, Fausto fırtınanın geleceğini biliyor muydu? Beni cezalandırma şekli bu muydu?

Fausto

Gün ağarırken fırtına dindiğinde helikopterdeydim ve suya doğru uçuyordum. Rüzgâr tamamen dinmemişti ve pilot uçağı dengede tutmak için mücadele ediyordu. Umurumda değildi. Yata ulaşmam gerekiyordu.

Dün gece ona ulaşmanın bir yolu yoktu, yoksa ben de giderdim. Ama rüzgar çok şiddetliydi, küçük bir sürat teknesini ya da helikopteri riske atamayacak kadar ani esiyordu. Onu rahatlatmak için telefonla bile ulaşamadım, zira fırtınanın başlarında telefonumuz çekmiyordu.

Yatın sağlam olduğunu biliyordum. Hiçbir şey, beşinci kategori bir kasırga bile, bu kadar büyük ve sert denizlerle başa çıkabilecek şekilde donatılmış bir tekneyi alabora edemezdi. Ancak okyanusa alışık olmayan biri için dün geceki gibi bir fırtına dehşet verici olabilirdi. Ona bunu yaşattığım için nefret ediyordum. Castello'ya geri dönmesine izin vermek yerine onu yatta yalnız ve bana ulaşması imkânsız bir halde bırakmıştım, üstelik etrafı çok az İngilizce bilen bir mürettebatla çevriliydi.

Bastardo! Ne düşünüyordum ki?

Uykusuz bir gece geçirmiştim. Francesca için volta atıyor ve endişeleniyordum. Akşam yemeğinde Zia, Francesca'ya davranışım konusunda beni azarlamış, "Vecchi peccati hanno le ombre lunghe." diye tıslamıştı. Bu doğrudu. Eski günahların uzun gölgeleri vardı ve yaptığım şeyin uzun süreli yansımaları olacağını biliyordum.

Francesca'yı yattan ayrıldığım anda terk ettiğim için pişmanlık duysam da, zayıflayıp yeniden düşünemezdim. İyi ya da kötü sonuçlarına katlanmaya niyetliydim. Elbette fırtınadan haberim olsaydı, işleri farklı şekilde ele alırdım. Beni affetmesi için dua ettim.

Yaklaştığımızda yat durgundu, sular bir kez daha sakinleşmişti. Kapı kolunu tuttum, kulaklığımı yanımdaki koltuğa fırlattım ve helikopter iner inmez dışarı çıkıp güvertede koşmaya başladım.

Süitin kapısını açtığmda boğazıma bir korku yumrusu düğümlendi. Francesca yatağın üstüne yayılmış, kolları bacakları iki yana ayrılmış, benim gömleklerimden birinin içinde uyuyordu. Yanaklarındaki kurumuş gözyaşlarını görece kadar yaklaşana kadar omuzlarım hafifçe gevşedi.

Göğsümdede bir şey ters döndü.

Çekmecede yumuşak bir battaniye buldum. Yatağa taşıyarak yanına süründüm, onu kendime çektim ve ikimizin de üzerini örttüm. İç çekti ve daha da yaklaştı, gözleri hiç açılmadı ve ben de bitkin bir halde yatağa çöktüm. Planladığımız gibi dün gece burada olmalıydım. Ya da castello'nun içindeki yatak odamda olmalıydık. Bana itaat etmemesine duyduğum öfke, onu tecrit etmek ve ölesiye korkutmak için bir bahane olamazdı.

Marco dün malikâneye dönerken bana bunu anlatmaya çalışmıştı ama dinlememiştim, kendi önemimle o kadar doluydum ki mantıklı düşünemiyordum. Gözlerimi kapattım, bunu telafi etmeye kararlıydım. Tatlı kızımı geri istiyordum.

Uyanık kalmak istememe rağmen uyumuş olmalıyım çünkü yanımdaki hareket beni derin bir uykudan uyandırdı.

Sis. Uzaklaştığını hissettim ve içgüdüsel olarak ona doğru uzandım. "Hayır. Non muoversi," diye mırıldandım, ona hareket etmemesini söyledim.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedi, sesi mesafeliydi ve onu serbest bıraktım.

Bir süre ortalıkta yoktu. Mandalın sesini duyduğumda endişelenmeye başlamıştım. Yüzü temiz ve yeni yıkanmış bir şekilde çıkarken dirseklerime kadar ittim. Yatağın kenarında durdu ve kollarını kavuşturdu. "Ne zaman geldin?"

"Gün ağarırken, fırtına dindiğinde. Dolcezza-"

"Hayır, Fausto. Bana böyle hitap edemezsin. Artık diyemezsin. Beni burada bıraktın. Yapayalnızdım." Sesi çatallaşarak kesildi ve ben anında ayağa kalktım.

Yanına geçip onu göğsüme doğru çektim. Geri itti, kaçmaya çalıştı ama izin vermedim. Ona sıkıca sarıldım ve fısıldadım, "Özür dilerim Francesca. Mi dispiace. Perdonami, bellissima." Bunu tekrarladım ve şaşkınlıkla gözyaşlarına boğuldu, parmakları gömleğime yapıştı.

Onun acısının sesi beni parçaladı. Başının üstünü öptüm ve onu kucağıma alarak oturdum. "Artık güvendesin," dedim ona. "Güvendesin. Hiçbir şey sana zarar veremeyecek."

"Çok korkmuştum."

"Biliyorum ama tehlikede değildiniz. Bu tekne asla alabora olmaz."

"Titanik için de böyle demişlerdi," dedi, yüzü boğazıma gömülmüştü.

Titanik alabora olmamıştı ama ben bunu söylemedim. "Güvendediniz, yine de sudaki fırtınaların çok korkutucu olabileceğini biliyorum."

"Çok korkmuştum. Ve hastalandım. İki kez."

"Oh, piccolina." Onu sıktım, burada olmadığım için kendimden daha da nefret ediyordum. "Çok özür dilerim."

"Hepsi senin beğenmediğin bir mayo giydiğim için." Kucağımdan kalktı ve bana ters ters bakarak ayağa kalktı. "Nefret ediyorum"

Bu. Metresin, tutsağın ya da gelinin olmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

Buna asla izin vermezdim, henüz değil, ama şu anda bunu duymak istemediğinden şüpheleniyordum. Öfkesini yatıştırmak için dürüstlük ve incelik kullanmak zorundaydım.

Kalçasını okşadım. "Öyle demek istemedin. Kızgınsın - ve buna hakkın var - ama senden af diliyorum. Seni burada yalnız bırakmamalıydım. Öfkemin ve kıskançlığımın dilimi kontrol etmesine izin verdim. Dün gece sana ulaşmamın bir yolu olsaydı denerdim ama rüzgâr çok güçlüydü."

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ayrılığın ikimiz için de iyi olacağını söyledikten sonra sana inanmıyorum. Bu da ne demek oluyor?"

"Kızgın olduğum anlamına geliyordu Francesca. Öfkemi senden uzak tutmaya çalışıyordum. Ama havalandığımız anda gittiğime pişman oldum."

"Saçmalık."

"Sana asla yalan söylemeyeceğim. Ben pek çok şeyim, çoğu da korkunç, ama yalancı değilim."

"Madem pişman oldun, o zaman neden hemen geri dönmedin?"

"Kararımın arkasında durmalıydım. Fikrimi değiştirmek bir zayıflık işaretidir."

Esprili olmayan bir kahkaha attı ve bir elini uzun altın rengi saçlarında gezdirdi. "Ben senin askerlerinden biri değilim Fausto. Metresin ya da değil, bana bok gibi davranamazsın."

"İzin verirsen seni şımartmak ve sana bir tanrıça gibi davranmak istiyorum."

"Bir dahaki sefere sinirlenip beni zindana atana kadar. Ya da beni bir kasırganın ortasında bırakana kadar."

Kasırga yoktu ama onu düzeltmeye zahmet etmedim. "Söz veriyorum, bir daha beni kızdırırsan seni zindana ya da yata sürgün etmeyeceğim."

"Ya da başka bir yere. Beni hiçbir yere sürgün edemezsin Fausto."

Anlaşmamızda gücün kimde olduğunu unutuyordu ve öfkesi yatıştır yatışmaz ona hatırlatmam gerekecekti. "Yoksa?"

"Seni bir kalemden daha keskin bir şeyle bıçaklayacağım."

Kendimi tutamadım, güldüm. "Birçok kişi denedi Francesca. Ben tavsiye etmem." Ayağa kalkarak çenesini ellerimle kavradım. "Şeytan öldürülemez."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, usulca hareket ederek bedenimin özrümü iletmesine izin verdim. Pişmanlığımı. Onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair güvence vermem gerekiyordu. Ve onun hâlâ benim olduğuna dair güvence istiyordum.

Dudakları aralandı ve dilim onu tatmak için çaresizce içeri daldı. Sıcak ve kaygandı ve o kadar tatlıydı ki aletime kan pompalandığını hissedebiliyordum. Tekne hafifçe sallanıyor, vücutlarımız hafifçe sallanıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyordu ve bunun beni affettiği anlamına geldiğini umuyordum. Bütün günü tekne de sevişerek geçirebilirdik.

Kalçalarından aşağı sarkan gömleğinin altından uzanıp kışını avuçladım; külot giymemişti. Nefesimi içime çektim. "Cazzo, çok seksisin."

"Siyah bikinimin üzerine kustuktan sonra üzerimi değiştirecek kıyafetim yoktu."

Kıçına bir tokat attım. "Kıyafetlerimin içinde olmanı seviyorum."

"Anlayabiliyorum." Gözlerini kasıklarına dikti. "Ama bugün seni becermeyeceğim Fausto." Parmaklarımı dikiş yerlerine götürdüm ama o uzaklaştı. "Ne dediğimi duymadın mı?"

"İlişkimizin nasıl yürüdüğüne dair bir hatırlatmaya ihtiyacın varmış gibi hissediyorum."

"Ve dün geceden sonra, ben hak ettiğine karar verene kadar bu amcığın bana ait olduğunu hatırlatmaya ihtiyacın varmış gibi hissediyorum."

Ensem kaşındı, göğsüm ısındı. "Yakınından bile

geçemezsin Francesca." Ona doğru ilerlemeye başladım ve onu duvara yaslayana kadar adım adım geri çekildi. Sonra ben

elimi aramıza soktum ve onu kavradım. "Ben öyle olmadığına karar verene kadar bu am benim."

Tartışmaya başladı, ben de parmaklarımla kıvrımlarını sıyırıp klitorisinin üzerinden geçtim. Vücudu yumuşadı, duvara ve elime doğru gevşedi. "Adil oynamıyorsun," diye fısıldadı.

"Asla yapmam. Bu benim ve doyana kadar onu çiğ çiğ sikeceğim."

"Sen bir pisliksin."

"En büyüğü." Ama kendini bana teslim ettiği için pişman olmasını istemiyordum. Ona tekrar sahip olmak için can atarken, onun itaatkâr uysallığı bin kat daha tatmin ediciydi. Konu ona gelince yumuşuyor muydum? Muhtemelen, ama elimde değildi.

Gitmesine izin verdim.

"Gelin. Castello'ya dönelim. Zia senin için çok endişeleniyor. Giulio'nun dün gece nerede olduğunu öğrendiğinde neredeyse beni yumruklayacağından bahsetmiyorum bile. Senin iyi olduğunu bilmeyi hak ediyorlar."

"Keşke seni yumruklasaydı. Bunu hak ettin."

Elini tuttuğumda, "Bekle, ne giyeceğim? Hiç kıyafetim yok."

"Sana bacaklarını örtecek bir şey bulacağım. Ama gömleğim üzerimde kalsın, çünkü göğüslerinin onun içindeki görüntüsüne bayılıyorum."

Gözlerini devirdi ve televizyona doğru yürüdü. "İyi ama pornolarından bazılarını yanımda götüreceğim."

Sırıtişımı bastırdım. "Görüyorum ki keşfetmekle meşgulumüşsün.

En çok hangisini sevdin?"

"Onları inmek için izlemiyorum. Onlardan İtalyanca öğrenmeye çalışıyorum."

Madre di Dio. Benim dilimde müstehcen konuşmayı pornodan mı öğreniyorsun? Bu kız benim ölümüm olacaktı. "Dört ya da beş tane getir. Çeşitlilik olsun diye."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Francesca

Duş alıp giyindikten sonra GIULIO kapımda belirdi. "Cristo santo, Frankie. Dün gece senin için endişelendim. İyi misin?"

Bir manken gibi giyinmişti, pahalı kumaşlar zayıf bedeninin üzerine dikkatsizce dökülmüş, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Yüz hatları Fausto'nunkinden daha yumuşaktı, daha klasik anlamda yakışıklıydı. Annesi de güzel olmalıydı.

İçimi çektim ve ona el salladım. "Zar zor. Çok korkmuştum."

"Buna inanabilirim. Çok kötü bir fırtınaydı." Başını salladı ve kapıyı kapattı. "Babamın öfkesi korkunç bir şeydir. Seni orada bıraktığına göre sana çok kızmış olmalı."

Giulio'ya karşı dürüst olabileceğimi düşündüm. "Enzo ile görüşmesi sırasında siyah bikiniyi giymememi istedi."

"Ve sen onu giydin?" Giulio yüzünü buruşturdu. "Bella, bu bela aramaktı."

"Biliyorum ve daha sonra nedenini açıkladı. Ama o zaman bunların hiçbirini bilmiyordum. İstediyimi giyebilmeliyim."

"Çok fazla İtalyan erkek tanıımıyorsun, değil mi?" "Toronto'da bir sürü İtalyan erkek var."

"Hayır, İtalyan-Kanadalı erkekler var. Yani, gerçek İtalyan erkekleri. Bu çok daha farklı bir şey. Çok otoriter olabiliyorlar."

"Sen öyle değilsin."

Bana kurt gibi sıırttı. "Kadınlarla değilim, değilim." Güldüm. "Hepiniz pıslıksınız."

"Bu doğru." Gülümsemesi kayboldu ve ayık bir şekilde bana baktı. "O...? Yani demek istediğim, bu senin için sorun değil mi? Onunla?"

Buna nasıl cevap verebilirim? Çok fazla çelişkili duygum vardı. Eve gitmek istiyordum ama Fausto'nun bedenini de hava ve su gibi arzuluyordum. Ve burada yaşamak o kadar da korkunç değildi. Castello ve malikâne çok güzeldi ve ben İtalya'daydım. Telefonum ve dizüstü bilgisayarım olmaması ve Fausto'nun gitmeme izin vermemesi dışında mükemmel bir yaz tatiliydi.

Giulio'nun gerçekten endişelendiğini görebiliyordum, bu yüzden dürüst olmak zorundaydım. "Ben iyiyim. Şimdilik iyiyim. Bunu sana söylemek garip ama babandan delicesine hoşlanıyorum. Takılırken eğleniyoruz."

"Fausto, eğlence mi? Buna inanamıyorum."

Küçük oyunlarımızı hatırlayarak dudağımı ısırdım. Fausto'nun kirli ağzı, benim itaatim, onun ödülleri. Bağımlısı olmaya başladığım bir kısır döngüydü bu. "Ayrıntılarla seni travmatize etmeyeceğim ama evet. Bazen gergin ve tam bir pislik oluyor ama birlikte yaptığımız şey eğlenceli. En azından dün gece gidip her şeyi mahvedene kadar öyleydi."

"Kesinlikle detay istemiyorum," dedi elini kaldırarak. "Ama mutlu olmana sevindim."

"Birbirimizden sıkıldığımızda beni bırakacağını söyledi. Sonra Toronto'ya dönüp üniversiteye başlayacağım."

Umarım Columbia beni yine de kabul ederdi, çünkü zaten bir kez kabul edilmişim. Kabul edilmezsem, Amerika'da ailemden ve 'Ndrangheta'dan uzakta başka bir okul bulacaktım.

"Her mantenuta'ya çok iyi bakıyor. Katarzyna'ya Portofino'da deniz kenarında bir ev aldı."

Gözlerimi kırptım. "Ne? Bir ev mi?" "Ve bir elmas bilezik."

"Vay anasını." Ayrılık hediyeleri hakkında konuşun. Ama ben mücevher ya da tatil evi istemiyordum. Özgürlüğümü istiyordum. Üniversiteye gitmek, okumak ve normal bir genç gibi yaşamak. Babam büyürken hiçbir bağımsızlığa izin vermemişti ve ben de bundan nefret etmiş, bulduğum her fırsatı gizlice kaçmak için kullanmışım.

Fausto böyle mi düşünüyordu, bu iş bittiğinde bir ödeme beklediğimi mi? Onunla istediğim için ve yatakta bir canavar olduğu için yatıyordum. Onun parasına ihtiyacım yoktu. Benim ailem de zengindi. Hayatım boyunca hiçbir şey istemedim.

Birden kapı açıldı ve şeytanın kendisi yürüdü. içinde.

Kendimi tutamadım ama çelişkiye düştüm. Muhteşem görünüyordu, üç parçalı takım elbiselerinden birini giymişti. Onu son gördüğümünden beri tıraş olmuştu, yakışıklı yüzü artık pürüzsüzdü. Ama ona hâlâ kızgındım, bu yüzden hormonlarımın sakinleşmesi gerekiyordu.

"Sakıncası var mı?" Sert görünmeye çalışarak söyledim. "Önce içeri girip giremeyeceğinizi sormanız gerekiyordu."

Çenesini oğluna doğru salladı ve Giulio hemen dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Fausto dikkatini bana çevirdi, ağzının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Bunu hallettiğimizi sanıyordum, dolcezza."

"Sana hâlâ kızgıyım. Ne istiyorsun?"

Bana doğru yaklaştı ve bir elini başımın arkasına, diğerini kalçama koydu. Etrafımı sardı ve ona doğru eğilmeyi çok istedim. Onu öpmek ve ona dokunmak. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, bana bakarken burun

delikleri alevlendi. "Hediyelerle geldim."

Katarzyna hakkındaki konuşma aklımda tazeyken geri çekildim. "Hediye istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti ama ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Bunu isteyeceksin. Sol ceketimin cebine uzan."

Yanıliyordu. İstemiyordum ama önce görmeden bunu ona söyleyemezdim. Ceketinin cebine uzandım ve ince bir dikkörtgen parmaklarımla buluştum. Nefesim kesildi ve onu çıkardım. "Aman Tanrım. Bir telefon!" Hissettiğim rahatlama çok büyüktü. Canım ne zaman isterse kız kardeşlerimi arayabilecektim. Arkadaşlarımı da. Kedi videoları izleyebilir ve ünlülerin dedikodularını takip edebilirdim.

"Bu sizi memnun ediyor, değil mi?"

Hayatın gerekliliklerinden biri olduğu için bu hediye memnuniyetle kabul ederdim. Yemek gibi. "Evet, öyle. Teşekkür ederim." Elimde değildi. Ayak parmaklarımla üzerinde yükseldim ve onu dudaklarından öptüm. Derinleştirmedim ve buna sevindim. Onu hâlâ affetmemiştim.

"Prego. Şimdi ceketinin diğer cebine uzan."

Başka bir hediye isteyip istemediğimden emin değildim ama merakım beni ele geçirdi. Elimi uzattım ve küçük bir plastik parçasına dokundum. "Nedir bu?"

"Çıkar ve bak."

Bir kredi kartıydı, özel siyah renkteydi. Ona bir yılanmış gibi baktım. "Buna ihtiyacım yok. Benim kendi param var, Fausto."

"İstediğini biliyorum ama bugün seni şımartmak istiyorum. Giulio bu öğleden sonra seni Roma'ya götürecektir. İstediğin her şeyi alabilirsin. Sonra akşam görüşürüz."

Roma mı? Aman Tanrım. Hep Roma'yı görmek istemişimdir. Fausto bunu bana nasıl yaptı? Sanki beynimdeki her düşünceyi koparıp bana karşı kullanmış gibiydi.

Ama kredi kartını almak, onun tam teşekküllü metresi olarak imza atmam anlamına geliyordu, değil mi? Bu adıma hazır olduğumdan emin değildim, özellikle de dün gecedan sonra. "Roma'ya gideceğim ama çantamda getirdiğim parayı kullanacağım."

Başparmağı boynumu ileri geri ovuşturarak omurgam boyunca karıncalanmalara neden oldu. "Kredi kartımı kullan. Vicdanımı rahatlatmak için bunu senin için yapmama izin ver, tamam mı?"

"Fausto...." Düşüncemi tamamlayamadım bile. Direncim onun tatlılığı karşısında eriyordu. Bu seferlik onun cömertliğini kabul etmenin gerçekten bir zararı var mıydı?

"Lütfen. Sadece bugün."

Gözlerimi kapattım ve teslim oldum. "Tamam, ama sadece bugün. Ve uyarıyorum, sana kızgınlığım geçene kadar harcayacağım. Umarım bu kartta yüksek bir limit vardır."

Beni öpmek için eğildi, önce dudaklarımdan sonra çenemden usulca öptü. Dokunuşuna aç kalmış muhtaç bir kedi gibi ona doğru eğildim. Dudakları kulağıma ulaştı. "O kartın sınırı yok, la mia piccola monella. En kötüsünü yap, sonra beni affet ve bu gece seni becermeme izin ver."

Amımın duvarları kasıldı, ağgözlü kaltak. "Göreceğiz," diye nefes aldım, umutsuzca saygınlığıma tutunarak.

Geri adım attı ve beni yavaşça serbest bıraktı. "İyi eğlenceler, güzelim. Fotoğrafları bana mesaj atmaktan çekinme. Numaram telefonunda var."

"Bu çok küstahçaydı," dedim akıllıca. "Nasıl kurtardın? Il Diavolo mu?"

Fausto'nun ağzı hınzır bir gülümsemeye kıvrıldı. "Il Trombamico. Bugünlerde bütün çocuklar böyle diyor."

"Bunun ne anlama geldiğini sormaya korkuyorum." "Fuck buddy," diye cevapladı.

"Sanırım stronzo olarak değiştireceğim. Telefonunda neyim ben? Piccola monella?"

"Hayır, sen La Bella Figa'sın." Kaşlarımı çattım. "Güzel... incir?"

Fausto kulağıma fısıldamak için eğildi. "Güzel amcık."

Bunu neden bu kadar ateşli bulduğumu bilmiyorum ama bulmuştum. Sertçe yutkundum ve nasıl hissettiğimi görmesine izin vermemeye çalıştım. "Tüm Bella Figas'larını kişi listende nasıl düzenli tutacaksın?"

"Sadece bir güzel figür var, Francesca."

Bu ifadenin uzun bir süre aramızda kalmasına izin verdi ve itiraf etmeliyim ki rahatlamıştım. En azından kısa vadede o da benimdi.

Geri çekildi, beni bıraktı ve kapıya doğru yöneldi. "Şimdi git ve paramı harca. Daha sonra senden koparabileceğim seksi bir şeyler al."

"DIO SANTO! BIRAZ DAHA GELATO?"

Antep fıstıklı dondurmamı kabul ederken Giulio'yu görmezden geldim. "Grazie. O ödüyor," Giulio'ya doğru bir başparmak salladım, benimle alay ettiği için küçük bir intikam.

Giulio çantalarımızdan bazılarını muhafızlardan birine verdi ve cüzdanını çıkardı. "Bu kadar küçük bir hayvanın bu kadar çok yediğini hiç görmemiştim. Nereye gidiyor bu?"

"Göğüslerime ve kıcıma tabii ki."

Dondurmamı kaldırıp bir selfie çektim ve ardından sosyal medyada paylaştım. Gia ve Emma bütün gün fotoğraflarıma yorum yapıyordu ve kız kardeşlerimle sanal olarak da olsa bağlantı kurduğum için çok mutluydum. Giulio, internette görünmesinin iyi bir fikir olmadığını söyleyerek hiçbir fotoğrafta yer almayı reddetti. Bunun İtalyan polisinden mi yoksa erkek arkadaşından mı kaynaklandığından emin değildim. Sebep ne olursa olsun, onun isteklerine saygı duydum.

"Şimdi nereye, G?" Kaşığın üstündeki kaymağı yaladım. "Daha kaç tane elbise ve ayakkabı alabileceğimi bilmiyorum."

"Şimdi köşeyi dönüyoruz. Göreceksiniz."

Şık ve kompakt bir motosiklete binen bir adam vızıldayarak yanımızdan geçti. "Sence Fausto bir Ducati almama izin verir mi?" Hep bir tane istemiştim ama babam çok tehlikeli olduklarını söyleyerek reddetmişti.

"Bence onu kullanmanıza asla izin vermezdi. Ferrari'mi aldığımda çok kızmıştı. Benim kullanmamı tercih ederdi."

kullandığı korumalı araçlardan biriyle korumalar tarafından gezdirildi."

"Hiç şaşırmadım. Tek varis sizsiniz."

"Hatırlatmayın bana."

"Enzo D'Agostino'nun kız kardeşiyle evlenme konusunda ona ne söyledin?"

İçini çekti, yakışıklı yüz hatlarında kısılmış bir ifade belirdi. "Onun bir çocuk olduğunu söyledim. Ama bana düğünün o reşit olana kadar yapılmayacağını hatırlattı, bu da bana en azından biraz zaman kazandırdı."

"Bu çok kötü. Belki bir şeyler olur ve onunla evlenmek zorunda kalmazsın."

"Babam sadece başka birini bulacaktır. Bu kaçınılmaz ve benim konumumdaki bir adam için şaşırtıcı değil."

"Mutlu olacak
mısın?" "Fark eder
mi?"

Bizi takip eden muhafızlara bir göz attım. Yakındaydılar ama duyabilecek mesafede değillerdi. "Tabii ki önemli," diye mırıldandım. "Tüm hayatın boyunca saklanmak ve yalan söylemek mi? Kulağa berbat geliyor."

"Geleceğimle yüzleşmek için yıllar ve yıllar geçirdim. Ve tanıdığım tüm erkekler eşlerini aldatıyor. Sadece daha tedbirli olmam gerekecek."

"Tanıdığınız tüm evli erkekler eşlerini aldatıyor mu?" "Zio Marco hariç. Bir tek o."

"Baban evliyken anneni aldattığını düşünüyor musun?"

"Hiç şüphesiz. Birlikte mutlu değillerdi ama mutlu olsalardı bile Fausto'nun sadık kalacağından şüpheliyim."

"Neden?"

"Çünkü onun konumundaki bir erkek için, bizim dünyamızda, birden fazla kadına sahip olmak bir güç ve erkeklik göstergesidir."

Dondurma mideme kramplar soktu. Mafyanın kadın düşmanlığı ve sadakatsizlik üretmesinden nefret ediyordum. Steroidler üzerinde zehirli erkeklikti.

Giulio'ya dirsek attım. "Peki ya birden fazla adam?"

Zeytin rengi teni hafifçe renklenmişti. Sesi sessizdi. "Hayır, biz özeliz. Ona dokunan herkesi öldürürüm."

"Sahiplenici ve tek eşli. Bir Ravazzani için böyle bir şeyin mümkün olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?"

Bana göz kamaştırıcı bir sırtışıla baktı ve sağ tarafı işaret etti. "Bu tarafa."

Roma en harika butiklere ve mağazalara sahipti. Fausto'nun parasını harcamak düşündüğümünden daha kolay olmuştu, muhtemelen Giulio her fırsatta beni cesaretlendirdiği için. Metres meselesi üzerinde fazla durmamaya çalıştım. Fausto beni kaçırmıştı ve gitmeme izin vermiyordu, bu yüzden kendimi evimde hissetmemi sağlayacak bir şeyler satın almam adil görünüyordu.

"İşte orada," dedi Giulio, arnavut kaldırımli şirin sokağı geçerken. "Hadi gidelim."

La Perla, köşedeki sarı renkli, pencere ve kapılarının etrafı altın rengi vurgularla süslenmiş büyüleyici bir binada yer alıyordu. Vitrin hem pahalı hem de rustik görünmeyi başarıyordu. Giulio'yu durdurmak için kolundan tuttum. "Bekle, bunu yapmak istediğine emin misin? Babanın önünde iç çamaşırı alırken beni izlemek mi?"

"Benim önümde giymek için satın almaktan iyidir. Ve benim kusursuz bir zevkim olduğunu unutuyor musun?"

Gerçekten de öyle. Bugün satın aldığım kıyafetlerin çoğunu Giulio seçmişti. İtalyanlar dünyadaki en iyi moda anlayışına sahip insanlardı.

"Ayrıca," diye devam etti Giulio, "dün gece hariç, babam siz başladığınızdan beri rahat. Bunu görmek güzel. Ferahlatıcı. Bazı muhafızlar bile bu konuda yorum yaptı. Bence ona iyi geliyorsunuz."

Dudağımı ısırdım, bu ifade beni gülünç bir şekilde memnun etmişti. Fausto'nun ruh halinin, oynayacak yeni ve parlak bir oyuncağa sahip olmasının bir sonucu olduğuna şüphe yoktu ama o benim de oyuncağımdı. Elimdeki kâğıt bardağı çöp kutusuna attım ve Giulio'nun koluna girdim. "Tamam, ama işler garipleşirse seni uyarmadığımı söyleme."

Giulio içeride satıcı kadınlarla hızlı hızlı İtalyanca konuştu. Kısa süre sonra bir giyinme odasıındaydım ve bana kıyafetlerimi çıkarmam söylendi. "Ama ben hiçbir şey seçmedim," dedim ona.

"Eşyaları geri getirecekler ve sen de onları deneyeceksin." Yüzümü inceledi, parmağını çenemin altına koyarak başımı bir o yana bir bu yana eğdi. "Bence kırmızı giymelisin. İtalyan erkekleri kırmızı iç çamaşırlarına bayılır ve sende de çok seksi duracaktır."

Eve döndüğümde birkaç parça süslü iç çamaşırm vardı ama David ne giydiğimi umursamıyor gibiydi. Öte yandan Fausto, bir kadının ipek ve dantellerle süslenerek önünde geçit töreni yapmasından hoşlanacak türden bir adam gibi geldi bana.

Aslında bu da hoşuma gitti.

Satıcı kadınlar bana sütyenler, külotlar, kombinezonlar ve ipek pijamalar getirmeye başladılar. Bazıları kırmızı, bazıları da beyaz ve siyahtı. Siyah dantelli bir korse vardı ki uğruna ölünecek cinstendi. Külotların hiçbirini denemedim, sadece beğendiklerimi seçtim. Yığınma kırmızı dantel bir zıbın eklendiğinde durdum ve kalp gözlü bir emoji gibi ona baktım. Narin ve seksiydi, biraz da esneme payı vardı. Balenler ve dolgulu kuplar göğüslerimi havaya kaldıracaktı.

Denemek zorundaydım.

Kayışları ayarlayıp istediğim şekle getirdiğimde aynaya döndüm. Oh, hoşuma gitmişti. Yaramaz bir pinup kızı gibi görünüyordum. Fausto da beğenecek miydi? Birdenbire, bunu öğrenmek için sabırsızlanmaya başladım.

Yeni telefonumu çıkarıp kolumu yukarı kaldırarak göğüslerimin en iyi açısını yakaladım ve bir fotoğraf çektim. Hiçbir şey yazmadan Trombamico'ya mesaj attım.

Daha telefonumu yere koymamıştım ki bir cevap geldi.

CAZZO

O ŞEYİN İÇİNDEKİ GÖĞÜSLERİN SIKIMI SERTLEŞTİRİYOR.

BUNLARDAN DÖRT TANE AL.

NO-FIVE

Gülümseyerek zıbını çıkardım ve astım. Giulio'nun geri gönderdiği diğer şeylere baktım. Belki Fausto

karar vermeme yardımcı olabilir.

Parçaları denemeye ve ona fotoğraflar göndermeye başladım. Bana hızlı ve kısa bir şekilde yanıt verdi, her bir kıyafetle bana ne yapacağını söyledi. Tanga ve büstiyer kıcıma şaplak atmak istediği zamanlar içindi. İşlemeli tüllü şeffaf elbise yüzüne oturmamı istediği zamanlar içindi. Siyah dantelli pushup sütyen, sikini emdiğim zamanlar içindi. İpek gecelik, sikini arkadan kıcıma sürtmek içindi.

O mesaj attıkça ben daha da azgınllaşıyordum. Zor nefes alıyordum, kalbim hızla çarpıyordu, soyunma odasında tek başıma duruyordum. Hâlâ Siderno'da olmasına rağmen bana dokunuyor gibiydi.

Ona işkence etmeye karar verdim.

Telefonumu soyunma odasındaki küçük taburenin üzerine koyarak kamerayı vücudumun büyük bir kısmını görebilecek şekilde açtım. Üzerimde dantel işlemeli sade bir mor sütyen vardı ve külot giymemiştim. Sonra kayda başladım.

Kameraya bakarak ellerimi göğsümde ve göğüs dekoltemde gezdirdim, göğüslerimi avuçladım. Bana yansıyan görüntü ahlaksız bir yaratık, uzun sarı saçları ve boğucu dudaklarıyla baştan çıkarıcı bir kadındı. Neredeyse kendim gibi görünmüyordum.

Kendimi daha cesur hissederek ellerimi karnımdan aşağı kaydırdım, kalçalarımı kıvrarak amıma ulaştım. Gözlerimi kapatarak parmaklarımın dikiş yerimi sıyrmasına izin verdim, klitorisime dokunduğumda nefesim kesildi. Sırılsıklam olmuştum ve dokunuş inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu, sanki durursa ölecekmişim gibi.

Bacaklarımı aralayarak parmaklarıma keşfetmeleri için daha fazla alan açtım. İlk başta bir gösteri yapmaya çalıştım, ama kısa süre sonra bunun yerine zevkimle ilgili oldu. Parmaklarım klitorisimin etrafında dönüyor, ben nefes nefese kalırken vücudum aklıktan kıvrılıyordu. Bir noktada bunu kimin göreceği umurumda değildi, sadece kendimi boşaltmam gerekiyordu.

İnlememek için dudağımı ısırdım, kendimi okşarken olabildiğince sessiz kalmaya çalıştım. Şehvet ikiye ve üçe katlandı, ayak parmaklarım pelüş halıya kıvrıldı,

parmaklarım

ıslaklığımla kaplanmıştı. Fausto'nun odada benimle birlikte olmasını, seksi İtalyan sesiyle bana emirler verirken sıcak bakışlarının beni yutmasını diledim....

Orgazm bana çarptı, titrerken ve sarsılırken sırtım kamburlaştı. Işık ve ısı patladı, beni sürekli devam eden bir mutluluk dalgasına taşıdı. Sonunda yatıştığında kameraya hülyalı bir glmsemi verdim ve bir öpücük kondurdum. Sonra videoyu durdurdum ve gönder tuşuna bastım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Francesca

BUGÜN MÜKEMMELDI. Alışverişten önce Giulio beni Kolezyum, Papalık Bazilikası ve Trevi Çeşmesi'ni görmeye götürdü. Ama turistik yerlerden çok, bana en sevdiği yerleri göstermişti - büyüleyici ara sokaklar ve bahçeler, meyve tezgahları ve kafeler. İsteyebileceğim herhangi bir turdan daha iyiydi.

"Buraya çok sık geliyorsun, değil mi?" Gezinirken sordum. "Gelebildiğim kadar. Burası Siderno'dan daha kolay. Burada uyum sağlayabiliriz."

"Ama yine de dikkatli olmalısın."

"Evet. Babamın erişim alanı çok geniş ve düşmanlarımız her yerde. Benim için gerçekten güvenli bir yer yok."

"Özür dilerim, G."

"İşler yavaş yavaş değişiyor. Belki de kardeşliğimizin bir sonraki nesli bir erkeği tercihlerinden dolayı yargılamayacak."

Şüpheliydim ama söylemedim. Mafyadaki ilerleme hiçbir zaman gerçek dünyadaki ilerlemeyle eşleşmedi. Gördüğüm kadarıyla mafya hâlâ on dokuzuncu yüzyılda takılıp kalmıştı.

Giulio, her penceresinde siyah panjurlar olan dört katlı krem rengi taş binayı işaret etti. Zemin katında bir fırın vardı, havayı kahve ve ekmek kokusu dolduruyordu. "Burada duracağız."

Kapıda tuş takımına bir kod girdi ve kilit açıldı. Ben de peşinden içeri girdim. "Neredeyiz biz?"

"Teknik olarak bu daire babama ait ama buraya hiç gelmiyor, o yüzden ben kullanıyorum."

Fausto'nun Romalı sikiş pedi mi vardı? Tabii ki vardı. Neden şaşırdım ki? O videoyu gönderdiğimden beri ondan tek bir kelime bile duymadığım için duygularım biraz incinmişti. Kendimi tatmin ettiğim için kızmış mıydı? Aşk romanlarından, bazı otoriter erkeklerin kadınlarının onlarsız gelmesinden hoşlanmadığını biliyordum.

Eğer durum buysa, bu çok kötüydü. Ben kendime ait biriydim ve sırf onunla yatıyorum diye canım istediğinde mastürbasyon yapmayı bırakacak değildim.

Mermer merdivenleri tırmandık, muhafızlar bizi takip ediyordu, ta ki Giulio'nun bir kod daha girip başparmağını bir tür tarayıcıya tuttuğu en üst kata ulaşana kadar.

Ravazzaniler güvenliklerini ciddiye alırlardı.

İçeri girdik ve ağzım açık kaldı. Daire muhteşemdi, aydınlık ve havadardı, büyük odaları vardı ve tıpkı castello ve yat gibi zevkle dekore edilmişti. Çift yükseklikteki oturma odası doğrudan bir balkona açılıyordu, bu yüzden hemen dışarı çıktım ve manzaraya hayran kaldım.

Sanki tüm Roma önümde uzanıyordu, kahverengi kiremitli çatılar ve kubbeli kilise çanları döndüğüm her yöne bakıyordu. Demir sandalyeli mermer bir yemek masası bekliyordu ve lavanta dolu saksılar balkon boyunca uzanıyordu. Kendime engel olamayarak, temiz kokuyu içime çekmek için eğildim. Burası gerçek dışı bir yerdi. Fausto neden burayı kullanmıyordu?

"Bir tur ister misiniz?" Giulio yanıma geldi. "Yoksa burada biraz daha durmak mı istersiniz?"

"Sanırım burada sonsuza kadar durabilirim. Kesinlikle muhteşem." İkimiz de dışarıdaki binalara baktık. "Ne zaman

Roma'yı düşündüm, işte burası tam da hayal ettiğim şeydi."

"Çok güzel, değil mi? Eski ve yeninin birleşimini seviyorum."

"Ben de."

"Signore Ravazzani," dedi arkamızdan bir ses.

Giulio ve ben aynı anda döndüğümüzde kapıda bir muhafızın durduğunu gördük. "Sì, Paolo?"

Anlayamadığım hızlı bir İtalyanca konuştular, ben de şehre doğru geri döndüm. Fausto neden buraya hiç gelmedi? Takdir edilmeyecek kadar güzel bir yerdi.

"Frankie, bu Paolo." Giulio ben arkamı dönene kadar kolumu dürttü.

"Çav, Paolo," dedim çabucak. Muhafız bütün gün yanıımızdaydı, bu yüzden neden şimdi tanıştırıldığımızdan emin değildim.

"Hayır, anlamıyorsun," dedi Giulio, sesi alçak ve yumuşaktı. "Bu Paolo, il mio ragazzo."

Erkek arkadaşı.

"Aman Tanrım." Diğer adama doğru aceleyle ilerleyerek elimi uzattım. "Memnun oldum. Ben Frankie."

Hafifçe kızardı, el sıkıştığımızda yüz ifadesi utangaçlaştı. "Ciao, Frankie."

"Kulüpte sikini gördüğün için utanıyor," diye araya girdi Giulio, sesi eğleniyordu. "Ona benimkine hayranlıkla bakmakla meşgul olduğun için onunkine bakamadığını söyledim."

Avuçlarımı kaldırdım. "Dürüst olmak gerekirse, bir sık bulanıklığıydı. Ben de pek hatırlamıyorum." Paolo'yu da hatırlamıyordum. Sanırım o anda yüzlerine bakmıyordum.

Giulio tercüme etti ve Paolo gülümsedi, geniş omuzları hafifçe gevşedi. Yakışıklıydı, kaba ve yuvarlanan bir şekilde. Onu, jambon büyüklüğündeki çıplak elleriyle bir adamı boğarken hayal edebiliyordum. Paolo, Giulio'yu yalnız yakalamayı mı umuyordu?

Daireye gergin bir bakış gönderdim ama Giulio, "Burada başka kimse yok. Diğer muhafızlar alt katta."

"Dur tahmin edeyim. Fausto tüm binanın sahibi."

Giulio sırtı ve balkonu çevreleyen taşa yaslandı. "Sì, certo."

"Siz ikiniz yalnız kalmak ister misiniz?"

Giulio başını salladı. "Hayır, Paolo'nun gidip aşağıda muhafızlarla oturması gerekiyor. Aksi takdirde dikkat çeker."

"Oh. Sanırım bu mantıklı."

"Bana bir dakika izin ver, güzelim." Giulio kararlı adımlarla Paolo'ya doğru yürüdü ve iri adamın çenesini kavradı. Giulio ağzını Paolo'nunkine bastırdı ve onu öpücüklerle boğmaya başladı, ben de onları yalnız bırakmak için arkamı döndüm. Bir süre İtalyanca fısıldaştılar ve sonra Giulio balkonun kenarına döndü.

"İkiniz birlikte çok tatlısınız," dedim.

"Onun için endişeleniyorum. Eğer yakalanırsak, o benden daha fazla acı çekecek."

"Sakın yakalanma."

"Tabii ki. Bu çok kolay. Bunu neden düşünemedim ki?" Telefonu çaldı ve ona baktı. "Şimdi ne yapsak? Bellini yapabiliriz."

"Malzemeler sende mi?"

Öyle olmadığını düşündüğüm için bile aptal olduğumu söyleyen bir ses çıkardı. "Beyaz şeftalileri donduruyoruz, böylece her zaman elimizin altında oluyorlar. Hadi gel. Sana göstereyim."

"Onları burada içebilir miyiz?"

"Roma'da bunları içmenin böyle muhteşem bir terastan başka bir yolu var mı? Sonra da akşam yemeği için hazırlanacağız."

Onu içeri kadar takip ettim. "Akşam yemeği için nereye gidiyoruz?" "Bu bir sürpriz."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Mermer tezgahlı ve beyaz dolaplı modern bir mutfığa girdik. Ortada kocaman bir ada duruyordu ve bir tarafında tabureler vardı. Ben yere düştüm.

bir tabureye oturdum ve arka cebimden telefonumu çıkardım. Mesaj var mı diye baktım ama Fausto beni okunmuş olarak bırakmıştı, pislik herif.

"Birini mi özledin?" Giulio telefonuma başını sallayarak alay etti. "Baciami il culo." Kıçımı öp. Çok meşguldüm Bugün kıyafet almadığım zamanlarda yeni telefonumla çeviri yapıyorum.

Giulio dondurucuya giderken güldü. "Seni gerçek bir İtalyan yapacağız, güzelim."

Kısa süre sonra Giulio şeftalileri püre haline getirdi ve prosecco ile birlikte bir sürahiye doldurdu. Bana iki flütün yerini söyledi ve sonra terasa geri döndük, bellini yudumlarken Roma semalarında güneşin düşüşünü izliyorduk. "Bundan nefret etmiyorum," dedim kokteylden biraz daha yutkunarak. "Bunu sonsuza kadar yapabilirim."

"Ayrıldığınızda babamdan bu daireyi size vermesini isteyin, belki verebilirsiniz."

"Ew, iğrenç."

"İğrenç olan ne?"

"Bana hediye vermesini ya da para ödemesini istemiyorum. Enzo D'Agostino bana puttarella dese de ben değilim."

Giulio'nun yüzü karardı ve ciddileşti. Korkutucu bir ciddiyet. "Che palle! Bunu yüzüne karşı mı söyledi?"

"Hayır, babana söyledi, o da güldü."

"Onunla konuşacağım. D'Agostino'ya haddini bildirmeliydi."

"Belki D'Agostino'nun kayınbiraderi olarak ona haddini bildirebilirsiniz."

"Bana hatırlatmayın. Ama babam böyle bir saygısızlığa müsamaha göstermemeli."

"Ben de ona öyle söyledim."

Giulio'nun kafası karışmış görünüyordu. "Ne dedi o?"

"Siyah bikini yüzünden D'Agostino'nun söylediklerini duyamayacak kadar kızgın olduğunu."

"Eminim bu doğrudur. Sana karşı çok korumacı. Başka bir adamın senin muhteşem tenini görmesi onu tahrik etmiş olmalı."

deli."

"Beni o bikiniyle gördün."

"Babamın Katarzyna ile o geziyi ayarlamasının nedeni de buydu zaten. Seninle tekne de sevişeceğimizi düşünmüştü."

Fausto, diğer erkekleri kıskanıyor mu? Saçmalık. Muhteşemdi, güçlüydü, zengindi ve kocaman bir aleti vardı. Başka hangi erkek onunla kıyaslanabilirdi ki? Ona bu kadarını söylemeyeceğimden değil.

"Yukarıda ne var?" Üstteki terası işaret ettim.

"Bu ana süitin bir parçası. Bir jakuzi ve daha fazla oturma alanı var."

Vay canına. "Siz İtalyanlar gerçekten nasıl yaşanacağını biliyorsunuz."

Giulio kadehini kaldırdı. "Gerçekten de öyle, güzelim. Peki, neden ayrılmak isteyesin ki?"

Kokteyli yudumlarken, Roma güneşi yüzümü ısıtırken, aynı fikirde olmak zorundaydım. Bu hayal edebileceğim kadar mükemmele yakındı.

Ama mükemmellik asla kalıcı olmadı. Annemi çok genç yaşta kaybetmek bana bunu öğretmişti. Şu anda sahip olduklarınızın kıymetini bilmeliydiniz, çünkü ne zaman yok olacağını kim bilebilirdi ki? Bu yaz İtalya'daydım ve inanılmaz derecede zengin, ateşli bir erkek arkadaşım vardı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Burada kaldığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa o da İtalyanların akşam yemeğini geç yemeyi sevdikleriydi. Giulio ve ben evden çıktığımızda saat neredeyse dokuzdu. Hâlâ nereye gittiğimizi söylemiyordu ama kıyafetimi seçmem konusunda ısrar ediyordu.

Bugün satın aldığımız kırmızı dantelli La Perla bodysuit ve kırmızı anvelop elbiseyi seçti. "Her zaman kırmızı giymelisin," dedi sırtarak.

"Neden?"

"Rengin yüzünden, güzelim. Ve içimden bir ses babamın bundan hoşlanacağını söylüyor."

Giulio merdivenlerden inerken kolumu tuttu. Kıyafetle eşleştirdiği siyah topuklu ayakkabılara bayıldım - kenarları taraklı ve yüksek topuklu ayakkabılar - merdivenlerden kolayca inip çıkmaya izin vermiyorlardı. Yine de onlara bayıldım. Bacaklarımı uzun gösterdiler ve onlarla Giulio'nun boyuna ulaştım.

Paolo da dahil olmak üzere üç koruma bizi takip etti. Giulio bir kadına yemeğe kadar eşlik ederken onun erkek arkadaşını takip etmesi garip olmalıydı. Siderno'ya döndüğümüzde bu gece birlikte olmanın bir yolunu bulup bulamayacaklarını merak ettim.

Çok uzağa gitmedik. Restoran dairenin tam karşısındaydı, dışarıdan büyüleyici görünen küçük bir trattoria. Giulio kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. Restoran boştu, masalar ve sandalyeler tamamen boştu. Burası açık mıydı ki?

Arkadan bir kadın çıktı. Gümüş rengi saçları küt kesilmişti. "Buonasera, signore, signorina. Beni takip edin lütfen."

Onu restoranın arka tarafına doğru takip ettim ve küçük bir kapıdan çıktım. Önümde taştan bir veranda uzanıyordu, başımın üzerinde parıldayan ışıklar taş verandadaki tek masayı aydınlatıyordu.

Ve orada bekleyen adam.

Fausto ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklerken, bugün yediğim dondurmaların hepsinden daha lezzetli görüldüğü için kıpırdayamadım, ayaklarım yere yapıştı. Bana doğru gelirken ona bakakaldım. "Geldin demek."

Bir elini kalçama koydu ve diğer eliyle çenemi kavradı. Bana sarılmak için en sevdiği yöntemin bu olduğunu öğrenmeye başlamıştım, şikâyetçi olduğumdan değil. Ağzı, vaatlerle dolu yumuşak bir öpücükle benimkine dokundu. "Ciao, dolcezza."

"Buna inanamıyorum." Ellerimi boynuna dolayana kadar göğsünde gezdirdim. Mis gibi kokuyordu.

Limon ve bergamot karışımı süslü İtalyan sabunu. "Buraya ne zaman geldin?"

"Çok uzun zaman önce değil." Bir elini aşağıya indirerek kalçalarını kavradı ve kalçalarını birbirine yaklaştırdı. "Sen bana o videoyu gönderdikten hemen sonra ayrıldım."

Oh. Dudağını ısırđım. "Bu neden hiç cevap vermediğini açıklıyor."

"Hiçbir erkek, kadınına ulaşmak için bu öğleden sonra yaptığım kadar hızlı bir şekilde işini bitirmemiştir."

Kadını. Kulağa hoş geliyor. Muhtemelen çok fazla.

Omzumun üzerinden baktım. "Sen-" Orada kimse yoktu. "Bekle, Giulio nereye gitti?"

"Roma'da bir genç, babası ona gitmesini söyledikten sonra nereye gider?"

"Giulio'ya gitmesini mi söyledin? Bu hiç hoş değil."

Fausto dudaklarını çenemde ve boynumda gezdirdi, tenim her yerde çakıl taşlarıyla doluydu. Tanrım, beş dakikadır buradaydı ve külotum çoktan ıslanmıştı.

"Bu gece seni kendime istiyorum," diye fısıldadı. "Benimle alay ettiğin için seni cezalandırırken acele etmemeyi planlıyorum."

Cezasının gerçekten bir ödöl olacağını biliyordum. "Beni mastürbasyon yaparken izlemek hoşuna gitti mi, kaptan?"

Göğsünün derinliklerinde homurdandı. "Bugün tekrar tekrar izlerken iki kez boşaldım. Hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın."

"İstediğiniz zaman bunu sizin için memnuniyetle yaparım."

"Merak etme. Yakında sana bunu yaptıracığım. Ama bu gece değil. Bu gece seni daha fazla dayanamayacağın kadar sikmeyi planlıyorum."

O zaman beni öptü, bir dakika önceki nazik selamlama değil, ağzıma bir saldırı. Beni yuttu, dilini benimkine dolamak için derinlere sokarken nefesimi kesti. Ona doğru sarktım, aramızdaki alıp vermeye, bizi ilk etapta bir araya getiren çılgınlığa kapıldım. Ona umutsuzca ihtiyacım vardı. Başım kimyasallar ve endorfinlerle dönüyordu, tamamen

İçimde sadece bu adamın neden olduğu fiziksel tepki.

"Cazzo, Francesca," dedi ayrıldığımızda. "Seni çırılçıplak soymak ve tam burada, taş ve toprağın üzerinde becermek istiyorum."

"Daire caddenin karşısında," diye nefes nefese ona sarıldım.

"Daha sonra. Önce seni Roma'nın en iyi yemekleriyle şımartmak istiyorum. Gel, oturalım." Elimi tuttu ve beni küçük masaya götürdü. Şarap çoktan doldurulmuştu ve ortada küçük bir mum duruyordu. Fausto yerime oturmama yardım etti ve sonra kendi yerine geçti.

Eğilerek, "Sei mozzafiato. Seni kırmızılar içinde seviyorum."

Aklıma bir şey geldi. "Giulio'ya bunu giymemi sen mi söyledin?"

"Oğlum gün boyunca beni bilgilendirdi. İlgilenmediğimi mi sandınız?"

Şarap kadehimi elime aldım. "Meşgul olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim, ama senin için asla çok meşgul değilim. Özellikle de o elbisenin altında ne giydiğini bildiğim zaman."

"Belki de görmene izin vermem," diye takıldım.

Dudakları günahkâr bir kibirle kıvrıldı. "Sana tam burada soyunmanı ve aletimi derinlemesine yutmanı emredebilirim ve ikimiz de bunu memnuniyetle yapacağını biliyoruz."

Şarabımı yutarken boğulmamaya çalıştım. Tanrım, kulağa çok ateşli geliyordu.

Fausto tepkime kıkırdadı ve az önceki kadın elinde birer tabakla döndüğünde sandalyesinde rahatladı. Birinde parma jambonu, diğerinde ise daha önce hiç yemediğim ama şaşırtıcı derecede lezzetli olan kızarmış hamsi vardı.

Fausto biraz daha şarap doldururken, "Roma hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Giulio daireyi beğendiğini söyledi."

"Daireyi seviyorum. Neden daha sık kullanmadığınızı anlamıyorum."

"Castello'dan ayrılmak benim için kolay değil."

Doğru, unutmuşum. Mafya babası. "Peki neden bugün geldin?"

"Çünkü seni görmek için bir dakika daha bekleyemezdim."

Dudağımı ısırdım ve bunun beni ne kadar mutlu ettiğini saklamaya çalışarak tabağıma odaklandım.

Fausto bana izin vermedi. Bir parmağıyla çenemi kaldırarak bakışlarıyla buluşturdu. "Bugüne kadar bir kadın için görevlerimi bir kez bile ihmal etmedim. Ama seni burada, en sevdiğim restoranlardan birinde benimle şarap içerken bu kadar güzel görmek... Bundan nasıl pişman olabilirim ki?"

Onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilememi seviyordum. Avucuna bir kedi gibi sokuldum. "Geldiğine çok ama çok sevindim."

Parmağını dudaklarımdan geçirip dilimin üzerine koydu. Gözlerimi ona kilitleyerek sertçe emdim ve dilimi parmağın etrafında döndürdüm. İzledi, bakışları giderek kararıyordu. "Bu gece üç deliğini sikerken bunu unutma."

Parmağının ağzımdan düşmesine izin verdim. "Üç mü? Biraz fazla ileri gitmiyor musun?"

"Her şeyini istiyorum, o stronzoya asla izin vermediğin yerlerini. Başka kimseye yer kalmayana kadar beni her yerinde hissetmeni istiyorum."

Kadın bir sonraki yemeğimizle döndü ve beni onun sözlerini düşünmeye bıraktı. Beni hem tahrik etmek hem de kalbimi kabartmak için ne söyleyeceğini nasıl biliyordu? Sanki Fausto'nun beynime açılan bir penceresi vardı.

Çıtır domuz yanaklı ve kabaklı spagetti ile pecorino peynirli ve biberli fettuccini yedik. Yanında dana köftesi vardı. "Bu kadar yemek çok fazla," dedim.

"Hepsini yemek zorunda değilsiniz. Sadece her birinden biraz deneyin.

Köfteleri şehirdeki en iyi köftelerdir."

Tadına baktıktan sonra ben de aynı fikirdeydim. "Buraya çok sık gelir misin?"

"Roma'da olduğum her zaman. Restoranın sahibiyim." "Ne?" Sesim iki oktav yükseldi. "Öyle mi?"

"Bazı yasal işlerim var, biliyorsunuz. Ve yaklaşık beş yıl önce öldürülen adamlarımdan birinin dul eşi tarafından

işletiliyor.

nce. Başlamasına ben yardım ettim."

Fausto, yardımsever mi? Bu adamın katmanları beni bylemekten asla vazgeçmedi. Toprak gibiydi. Ne kadar kazarsanız, altında o kadar çok şey bulursunuz.

Tiramisu ve krem karamel ile bitirdik. Ve tabii ki espresso. Fausto sambuca istedi ama ben benimkini sade ve bol şekerli aldım. Acı tadına hâlâ alışmaya çalışıyordum.

Bütün gün mükemmel geçmişti. Alışverişten belliniye, Fausto ile akşam yemeğine kadar. Anlayacağını bildiğim için ona basitçe "Teşekkür ederim," dedim.

Yüz ifadesi yumuşadı. "İzin verirsen sana dünyayı veririm, piccolina. Ama iyi vakit geçirdiğine sevindim. Bu dn gece için beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Yattaki fırtına sadece dün gece miydi? Sanki haftalar önceydi. Ona ne kadar işkence etmek istesem de yalan söyleyemezdim. "Evet."

"ok şükür." Peetesini masaya fırlattı ve geri itti. "nk sana şimdi ihtiyacım var Francesca. Senin için o kadar doluyum ki neredeyse boğulacağım. Hadi gidelim."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Fausto

Onu merdivenlerden daireye kadar taşıdım.

Topuklu ayakkabılar bacaklarını uzun ve seksi gösterse de merdivenleri aceleyle çıkmasına izin vermiyordu. Ve benim acele etmem gerekiyordu. Vücudu kırmızıya bürünmüş halde avluya çıktığı andan beri sikim kalkmıştı. Cazzo, o her zaman kırmızı giymeli.

Adamlarım alt kattaki dairelere giderken ben de üst kata çıktım. Kapıyı açtıktan sonra onu topuklarının üzerine yatırdım ve elbisesini bir arada tutan bağların uçlarından tutup çekerek açtım. Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye idi.

"Bekle," dedi, ellerimi sabitleyerek. "Git kanepeye otur."

Sabırsız ama onu şımartmaya istekli bir şekilde kanepeye uzandım ve taşaklarımdaki ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı iki yana açtım.

Francesca giydiği elbiseyi yavaşça çözerken bana sırtıttı. Ellerim kanepenin arkasında yumruk haline geldi. "Benimle alay etmenin akıllıca bir fikir olduğundan emin değilim."

Elbise omuzlarından aşağı inerken bana arkasını döndü. Kırmızı tulumun askılarını görebiliyordum ve

ağzım sulandı. Denediği fotoğrafı bana gönderir göndermez Roma'ya gelmeye karar verdim. O anda ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Video sadece ayrılışımı uzattı, çünkü onu izlerken kendimi iki kez mastürbasyon yapmak zorunda kaldım.

"Piccolina," diye uyardım elbiseyi çok yavaş düşürdüğünde.

Hızlı bir hareketle bana doğru döndü ve elbiseyi düşürdü ve dünya durdu. Dio, muhteşemdi, çok seksiydi. Ciğerlerime hava çekmeye çalışırken burun deliklerim alevlendi, vücudumdaki her kas gergindi, onu sıkıştırmaya ve itmeye hazırdım. Kızdırmak, öğütmek ve ona tohumumu vermek için. Her seferinde beni bir hayvana dönüştürüyordu, o kadar ezici bir ihtiyaç ki lanet olası aklımı kaybedeceğimi düşündüm.

Görünüşe göre bu gece de farklı olmayacaktı. "Buraya gel."

Bana itaat etti, yaklaştıkça kalçalarını sallıyordu. Işıkları açmamıştım, bu yüzden şehir ve ay onun dar dantel ve ipek içindeki tatlı kıvrımlarını aydınlatıyordu. Göğüsleri içeri ve yukarı doğru itilmişti, küçük beli cömert kalçalara doğru genişliyordu. Hayata gelen ıslak bir rüyaydı... ve o benimdi.

Ve önce neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Kanepeye uzanarak onu kendime çektim. "Yüzüme otur. Hemen şimdi."

"Bekle, ne?" Kaşları birbirine çarptı.

Kıçını tokatladım. "Amcığının önümüzdeki birkaç saniye içinde ağzımı bulması gerekiyor yoksa sana şaplak atacağım."

Kanepeye tırmandı ve dizlerini başımın üzerine oturana kadar düzeltti. Çoktan ıslanmıştı, kokusunu alabiliyordum. Bacaklarının arasına uzanarak body suitin düğmelerini açtım ve amı yüzüme çarpana kadar kalçalarını aşağı doğru salladım.

"Lanet olsun, Fausto. Vay anasını," diye nefes aldı ve kanepenin koluna dayanmak için hafifçe kıvrıldı.

Sanki açlıktan ölüyormuşum gibi onu yedim. Sanki dünyanın sonu geliyormuş ve bunun olmasını engellemenin tek yolu onu boşaltmakmış gibi. Onu emdim ve yaladım, kalçalarının her yuvarlanışının, her inleyişinin tadını çıkardım. Francesca da seksi en az benim kadar seviyordu ve asla numara yapmazdı. Bana verdiği tepki her seferinde yüzde yüz gerçektir.

O kadar kaygan ve ıslaktı ki, amının eti şişmiş ve ben onu yaladıkça ihtiyaç duyuyordu. Bunu kaldırabileceğini bildiğim için iki parmağımı kabaca içine soktum. O da inledi ve elimle kendini becermek için geriye doğru sallandı. Klitorisini dudaklarımın arasına alıp emdiğimde doruğa ulaştı. Parmakları saçlarıma dolandı ve çekti, yüzüme boşalırken vücudu sarsıldı ve titredi. Zar zor nefes alabiliyordum ama umurumda değildi. Benim gibi bir erkek için ölmenin, amcığı tarafından boğulmaktan daha iyi bir yolu yoktu.

La mia bella figa.

Sonunda yere yığıldı ve yüzümden çekildi. Ona baktım, hâlâ açtım, sikim pantolonumun içinde sertleşmişti. "Beni çıkar ve içine sok. Eğer bunu yaparsam, bu kanepeyi kırabilirim."

Dudaklarını yaladı, kapüşonlu bakışları omzunun üzerinden kasıklarına doğru kaydı. "Yatak odasına gidelim mi?"

Kemerimi çözmeye başladım. "Şimdi içine girmek istiyorum, Francesca."

Pantolonumu çıkardığımda arkasına uzandı ve beni buldu. Dokunuşunun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım, onu sikime doğru manevra yapmadan önce pantolonumu ve külotumu hızla aşağı ittim. Bekleyemeyecek kadar ileri gitmiştim. Oyunlarımız için çok sabırsızdım. Onun amının sikimi boğmasına ihtiyacım vardı, şimdi.

Bir elini göğsüme koydu ve diğer eliyle beni kavradı. Ucum onun girişini buldu ve aşağı doğru inmeye başladı, vücudunun içinde tünel açarken ıslak ısı beni çevreledi. Kalçalarımı salladım, sonuna kadar girmeye hevesliydim ama amcığı bedenime direndi. "Cazzo, come sei stretta."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soludu, karanlık bakışları şehvetle parlıyordu.

"Bu çok sıkı olduğun anlamına geliyor."

"Tanrım, sevişirken benimle İtalyanca konuşmana bayılıyorum."

"O zaman beni sikmeye başla, ben de sikeyim."

"Aletin bu kadar büyük olmasaydı, çoktan olurdum."

Cristo, o şımarık ağız. Daha sonra onu doldurmaktan zevk alırım.

Ayaklarımı minderlere dayayarak, kalçalarını aşağı doğru çekerken yukarı doğru ittim ve onu tamamen içine aldım. Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkmak zorunda kaldım, o kadar iyi hissettiriyordu ki.

"Tanrım, Fausto," diye nefes nefese kaldı. "Bir dahaki sefere beni uyar."

"Amin benim için her zaman hazır olmalı." Onu ensesinden tuttum ve ağzımın kulağının kabuğuna ulaştığı yere kadar başını aşağı çektim. "Sei la mia puttanella, no?"

"Oh, kahretsin," diye fısıldadı, kalçaları sallanıyordu. "Neden bu kadar ateşli?"

"Çünkü öyle," dedim ona. "Şimdi sen söyle. İtalyanca olarak.

Bana kime ait olduğunu
söyle."

"Sono la tua puttanella."

Taşaklarım anında gerildi, şehvet bir şimşek gibi kasıklarına doğru fırladı. "Aferin kızıma," diye mırıldandım, sesim boşalma ihtiyacıyla pürüzlüydü. Saçlarını avucumda topladım ve sertçe çektim, boynu ağzım için kemerli. "Şimdi bunu söylerken bana bin."

Onu tuttum, hareket etmesi için fazla alan bırakmadım, ama kalçalarını yuvarladı, sikimi amına sokup çıkarmak için çalkalandı, göğüsleri göğsüme çarptı ve neredeyse dantelden kaçıyor. Boynunu ısırdım, dişlerimi mükemmel tenine batırdım. "Dimmi, Francesca."

Nefes nefese kaldı, göz kapakları kapandı. "Sono la tua puttanella."

Siktir, evet.

Gitmesine izin verdim ve onu pis İtalyanca bir akışla ödüllendirdim çünkü bunu duymaktan hoşlandığını biliyordum. Ona bütün gece onu nasıl becereceğimi ve vücuduna yapmayı planladığım her kirli şeyi anlattım. Kendini sikime bırakmaya devam etti, muhteşem kıvrımları amı hariç kırmızı tulumun içindeydi. Bacaklarının titrediğini, boşalmaya hazırlanırken kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. Francesca tüm varlığıyla sevişiyor, hiçbir şeyi esirgemiyordu ve bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. Daha önce yatak odasında bir kadınla hiç bu kadar güçlü bir fiziksel ve zihinsel bağ kurmamıştım.

Onu sikimin üstünde boşalırken görmeliydim.

Aşağı uzanarak başparmağımla klitorisini buldum, ama sadece hafifçe fırçaladım, onu kızdırdım. "Yalvar bana," diye emrettim. "Ti prego, Fausto."

"Ti prego," diye soludu, arkasına yaslanırken ellerini saçlarına götürdü. "Ti prego, Fausto. Tanrım, ti lanet olası prego."

Diğer elimle tulumun önünü yırtarak açtım ve göğüslerinin serbest kalmasını sağladım. Koyu renk meme uçları olan dolgun göğüsleri hareket ettikçe zıplıyordu ve elimle birini kavrayıp sertçe sıktım. İnledi, amcığı etrafımda daralıyordu. Madonna, çok ateşliydi.

Başparmağımla klitorisini tıngırdatıyor, o sallanırken ovuyor ve bastırıyordum ve boşalmaya başlaması sadece bir dakika sürdü, duvarları kenetlendi ve sikimi sağdı. Muhteşem yüzü coşku içinde donmuştu, inlemeleri boş daireyi dolduruyordu ve taşaklarım daha fazla dayanamadı.

"Guardami," dedim ona, gözlerini benimkilere dikmeye zorlayarak. "İçine ateş ederken izle Francesca. Seni işaretleyeceğim, seni dolduracağım. Çünkü sen benimsin."

Daha önce hiç bir kadını bu kadınla yaptığım gibi benimle kaplamak istememiştim. Onu kırmak, fethetmek istiyordum. Onu istediğim zaman kullanmak. "Sí, Fausto," diye fısıldadı

hülyalı bir şekilde, vücudu gevşemiş ve oturdu. "Ti prego."

Yalvarması işe yaradı. Sikim onun içinde kabarıırken vücudum tutuldu, orgazm üzerime hücum etti ve boşalma ucundan onun amına doğru fırladı. Bağırdım, doruk beni aşağı çekerken dünya karardı. Çok güzeldi. Daha önce hiç yaşamadığım kadar iyiydi. Bu duygunun bitmesini hiç istemedim.

Bittiğinde üzerime yığıldı ve kollarımı ona sararken nefesimi tutmaya çalıştım. Cazzo, bu kadın. Beni bir mağara adamına çevirdi. Yırtıcı bir canavara. Her seferinde daha iyi oluyordu.

Ve şimdi birlikte ne kadar iyi olduğumuzu bildiğim için, ondan asla vazgeçmek istemediğimden emin değildim.

Francesca

HAREKET EDEMIYORDUM. Fausto'nun üzerine yayıldım, kaslarım jöle gibi titriyordu. Bu hayatımın en iyi, en yoğun seksiydi. Sanki ne istediğimi benden daha iyi biliyordu.

Sert ve acımasız seviyorsun, tıpkı benim gibi.

Evet, sanırım öyle.

Ama bundan daha fazlasıydı. Fausto'ydu. Beni ters yüz etti, başka türlü asla yapmayacağım şeyleri yaptırdı ve söyledi. Sonra da karşılığında beni ödüllendirdi. Kaybeden yoktu, çünkü onu da çıldırtmıştım.

Elleri sırtımdan aşağıya indi ve harap olmuş tulumu çıkardı. Göğsüne karşı sııttım. "Bunlardan dört tane almamı söylerken şaka yapmıyormuşsun."

"Sana beş tane almanı emretmişim ama Giulio mağazada sadece üç tane olduğunu söyledi. Bu yüzden diğerleri castello'ya gönderiliyor."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Giulio'ya benim için daha fazla iç çamaşırı mı sipariş ettirdin?"

"Tabii ki. Bunun beni utandırdığını mı düşünüyorsun?" Ofladı, dudakları büküldü. "Oğlum seviştiğimizi biliyor Francesca."

"Belki de bu beni utandırıyor, seni stronzo."

Ağızma hızlı bir öpücük kondurdu. "Olmamalı. Tüm malikâne senin bana ait olduğunu biliyor."

Tanrım, ne kadar utanç verici. Bunu biliyordum ama onun bu sözleri söylediğini duyunca tüylerim diken diken oldu. "Bir anı nasıl mahvedeceğini gerçekten biliyorsun, değil mi?" Ayağa kalktım ve beni bıraktı.

Ayağa kalktım ve onun boşalması kalçalarımın iç kısımlarına doğru akmaya başladı. Tabii ki Fausto da bunu kaçırmadı. Ayağa kalktı, uzanıp bir parmağını pisliğin içinde gezdirirken ağzı hınzırca kıvrıldı. "Gördün mü? Sen bana aitsin."

Aynı parmağı ağızma doğru uzattı ve hiç düşünmeden dudaklarımı açarak parmağı içeri kaydırmasına izin verdim. Tuzlu tadı dilime doldu ve derisini emerek temizledim. Gözlerinde karanlık ve sahiplenici bir şey parladı, onun küçük sürtüğü olduğumu söylediğimde bana baktığı gibi.

Ben de senin oyununu oynayabilirim.

Aramızda olup bitenlerin içinde boğulan tek kişi ben değildim. Fausto da aynı şekilde kapılmıştı.

"Ve sen bana aitsin," dedim parmağı ağızımdan çıktığında.

"Benim aletim sana ait, monella. Şimdi duş alalım ve jakuziye girelim."

Elimi tutarak beni ana süite götürdü. Terastaki jakuziyi ısıtırken beni geniş fayanslı banyoda bıraktı. Tuvaleti kullandıktan sonra duşa girdim ve sabunlanmaya başladım. Çok geçmeden çıplak bir Fausto bana katıldı, vücudu muhteşem bir şekilde sergileniyordu. "Nasıl bu kadar formda kalabiliyorsun?" Saçımı durularken sordum.

"Her sabah koşarım."

"Spor salonunuz var mı?"

"Evet. İstedğin zaman kullanabilirsin. Bir de havuz var."

"Bunu neden bilmiyordum?"

Spreyin altına girebilmek için beni yoldan çekti. "Çünkü zamanının çoğunu dışarıda bitkiler ve kuzularla geçiriyorsun."

Doğru, yaptım.

"Üzüm bağı ve çiftlik hakkında bilgi edinmeyi seviyorum. Büyüleyici bir şey."

"Sizi bir bahçıvan ve çiftçi olarak hayal etmemiştim. İç mekanları tercih edeceğini düşünmüştüm."

Saçıma biraz saç kremi sürdüm ve ona gerçeği söyledim. "Dokuz yaşındayken kendimi yanlışlıkla bir dolaba kilitledim. Çılgık atıp bağırmama rağmen birinin beni bulması saatler sürdü ve çok korkmuştum." Altımı ıslatmıştım çünkü daha fazla tutamamıştım, orada öleceğime inanmıştım. Hayatımın en kötü deneyimiydi. "Ondan sonra annem beni mümkün olduğunca dışarı çıkarmaya başladı. Bana bitkileri ve çiçekleri öğretti ve o zamandan beri dışarıda vakit geçirmeyi çok seviyorum. Toronto'daki evimizde koca bir çiçek bahçem var."

Fausto durakladı, tatlı ağzı kaşlarını çattı. "Zindanın seni bu kadar korkutmasının nedeni buydu, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Kollarını bana doladı, spreysine vuruyordu. "Çok üzgünüm Francesca. Beni affet."

Ellerimi beline doladım ve karşılığında ona sarıldım. "Beni orada bırakmaman için sana yalvardım."

"Seninle iki kez sıçtım ama söz veriyorum üçüncüsü olmayacak."

Samimiyeti kalbimi ısıttı. Fausto asla saçmalamazdı. Ciddi olmadığı hiçbir şeyi söylemezdi. Göğüs kaslarının arasına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Yüzümü kendine doğru itti ve bana şefkatli bir öpücük verdi, o kadar yumuşak ve tatlı bir öpücüktü ki dizlerim neredeyse bükülüyordu. "Dudaklarındaki bu kelimeyi seviyorum," dedi. "Çok hoşuma gidiyor."

Geçmişini düşünmek zorunda kaldım. Ah, o sevgi sözcüğü. Sanki yıllardır ona böyle sesleniyormuşum gibi ağzımdan doğal bir şekilde çıkmıştı. Kollarından kayarak kurtuldum, utancımı ve korkumu gizlemeyi umarak sabuna sarıldım. Ona böyle isimler takmak için çok erkendi, ciddi bir aşk ilişkisi yaşayan insanların kullandığı isimler. Kalmıyordum ve bu sevgi dolu bir ilişki değildi.

Neyse ki zorlamadı.

Az sonra dışarı çıktık ve kalın havlularla kurulandık. Garip bir sessizlikle elimi tuttu ve beni terasa doğru götürdü. Onu durana kadar sürükledim. "Takım elbiseye ihtiyacımız yok mu?"

Kıçımı tuttu ve sıktı. "Hayır, yapmayacağız. Kimse görmeyecek."

Nedenini kısa sürede keşfettim. Üst terasın yarısı İtalyan selvi ağaçlarıyla çevriliydi ve jakuziye mahremiyet sağlıyordu. Muhtemelen sayısız kadın onunla birlikte olmak için buraya gelmişti ve ılık suya girdiğimde içimi mantıksız bir kıskançlık kapladı.

"Çok mu sıcak?" diye sordu yanıma tırmanırken.

"Hayır, mükemmel."

"O zaman neden kaşlarını çatıyorsun, piccolina?"

Ona sormakla kaybedecek bir şeyim yoktu. Belki de onun için ne kadar özel olmadığımı öğrenmek, herhangi bir duygunun gelişmesini önlemeye yardımcı olurdu. İhtiyacım olan son şey Fausto Ravazzani'ye aşık olmaktı. "Buraya sık sık kadın getirir misin?"

Uzandı, beni kaldırdı ve kucağına oturttu. "Neden? Bu seni rahatsız eder mi?"

"Hayır, ama merak ediyorum. Mükemmel bir sikiş pedi gibi görünüyor."

"Fuck pad?"

"Kadınları sikmek için getirdiğin yer."

Başını salladı, göğsü bastırılmış kahkahalarla titriyordu. "Francesca, kadınları becermek için özel bir yere ihtiyacım yok. İstedğim her yerde sevişebilirim."

Bunu benimle zaten kanıtlamamış mıydı? Ahırlar, yemek odası.... "Anladım. Sen bir erkek fahişesin. Tebrikler." Onu uzaklaştırmaya çalıştım, boşluğa ihtiyacım vardı.

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Bekle. Seni üzmemi istememiştin." Boynumu, çenemi öptü. Sonra kulak mememi ısırdı. "Uzun zamandır buraya bir kadın getirmemiştin. En son biri beni öldürmeye çalıştığından beri."

Nefes nefese, yüzünü görmek için arkama yaslandım.

"Öldüreceğim seni! Ne?

Ne zaman?"

Yüz ifadesi şaşırdığım için bile saf olduğumu söylüyordu. "Göreve geldiğimden beri beni öldürmeye yönelik dört girişim oldu, en sonuncusu altı yıl önceydi. Bu yüzden mümkün olduğunca castello'dan uzak duruyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım. Hayatına dört kez mi kastedilmiş? "Yaralandın mı?"

"Arabam havaya uçtu ama fünye erken patladı. Geriye savruldu ve beyin sarsıntısı geçirdim, başka bir şey olmadı."

Ona bakakaldım. "Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey."

Ağzının kenarı gerildi. "Benim için endişelendiğini görmek hoşuma gidiyor. Sikimi sertleştiriyor." Beni öptü, dilini uzun uzun yaladı ve altımda sikinin kalınlaştığından emindi. Nasıl bu kadar çabuk tahrik olabiliyordu? Belli bir yaşa gelmiş erkeklerin bir tür toparlanma sürecine ihtiyacı yok muydu?

Ayrıldığımızda, "Her şey aletini sertleştiriyor." dedim.

"Doğru. Ama bugünlerde sadece senin etrafında, öyle görünüyor."

"Madem insanlar sürekli sizi öldürmeye çalışıyor, o zaman neden Roma'ya geldiniz?"

"Seni görmek için. Sabırsızlanıyordum." Kollarını jakuzinin arkasına koydu ve gözlerini kapattı. "İnan bana, Marco kriz geçirdi. Beni Siderno'da tutmak için neredeyse zapt ediyordu."

"O haklı. Tehlikeliyse gelmemeliydin." Burada ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

"Eğer ölürsem, seni o kırmızı elbisenin içinde görmeye değer."

"Fausto! Bu bir şaka değil."

Bir elini göğsüme doğru kaydırды, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bu şaka değil. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en seksi, en ateşli kadınsın. Eğer bu gece ölürsem, pişmanlık duymadan, mutlu bir şekilde giderim."

Aynı anda nasıl hem bu kadar kötü hem de bu kadar tatlı olabiliyordu? Dayanamadım. Bu adama karşı koyacak kadar güçlü değildim. Beni yavaş yavaş çözüyordu, beni çözüyor ve beni yeni biri olarak bir araya getiriyordu. Daha güçlü, daha kendinden emin biri. Bundan hoşlandığımdan emin değildim ama nefret de etmiyordum. Etrafımızda baloncuklar dönerken ona karşı eridim, büyük bedenine yapıştım. Duygular göğsümü doldurdu ve kalbimin etrafını sardı, o kadar çok ki

Patladı.

Eğilerek boynunu öptüm. "Bebeğim," diye fısıldadım kulağının dibine, bu tek kelimenin asılı kalmasına izin verdim, ses yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim her şeyle doluydu.

"Dolcezza," diye fısıldadı ve yemin ederim sesindeki duyguyu ben de duyabiliyordum.

Tenimiz kırışana kadar orada kaldık. Ben esnediğimde beni kaldırdı ve ayağa kalktı, su bedenlerimizden akıyordu.

"Gel. Seni yatağına yatırayım."

"Bu gece burada mı kalacağız?"

"Roma'da bir gün daha kalmak isteyebileceğinizi düşündüm.

Yarın öğleden sonra geri dönebiliriz."

Aynı yatakta yatma fikri hoşuma gitmişti. Fausto sarılmayı sever miydi? Beni ayağa kaldırdı ve önce bir havluyla kuruladı, kendisi için bir havlu bulmadan önce havluyu dikkatlice etrafıma sardı. Bezi fit vücudunun üzerinde gezdirirken kasları kıpırdadı ve kıvrıldı. Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli DILF'ti. Bunu yapmak zorundaydım.

İtalyanca benzer bir takma ad aradım, seks sırasında ona seslenebileceğim bir evcil hayvan adı.

Telefonumu bulup yatak odasına götürdüğümde, onu telefonunda okuduğu şeye kaşlarını çatmış bir şekilde bakarken buldum. "Ne oldu?" diye sordum. Birinin onu arabasına koyduğu bombayla havaya uçurmaya çalıştığı bilgisi zihnimde tazeyken sordum.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı cevap yazarken. "Yarın halledeceğim bir şey." Sonra telefonunu komodinin üzerine koydu ve yatağa uzandı.

"Hiç izin aldın mı?" Telefonumu şarja taktım ve uzanmadan önce bana en yakın komodinin üzerine koydum.

"Bu tarafa," diye emretti, kolunu uzattı, gözleri kapalıydı.

İtaat edeceğimi biliyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, yaptım.

Yanına doğru kaydım ve beni sıcak, sert vücuduna yaklaştırdığında iç çektim.

"Hayır, istemiyorum," diye cevap verdi. "Çok fazla şey bana bağlı. Ama arada bir ara verebilirim, bu gece olduğu gibi." Alnımdan öptü. "Erken kalkacağım ve sen uyanmadan önce birkaç saat çalışacağım. Sonra sana yatağında kahve getireceğim ve seni tekrar becereceğim."

Sırıttım ve gözlerimi kapattım. Kulağa cennet gibi geliyordu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Francesca

SÖZÜNÜ TUTARAK beni dürterek uyandırdı, odayı dolduran güçlü kahve kokusuyla.

"Bellissima, bütün gün uyuyamazsın."

Tanrım, o seksi, aksanlı ses. Sesli kitap anlatıcısı olarak çok para kazanabilirdi. "Nasıl oldu da uyandın?" Göz kapaklarımı açmak için mücadele ettim.

"Siz yatakta tembellik edip görevlerinizi ihmal ederken ben üç saattir ayaktayım."

"Peki bunlar hangi görevler olacak?"

Popo yanaklarımdan birini sıktı. "Becermek için bana o kıcı sunuyorsun."

Tamamen çıplak olduğumu umursamadan yatakta doğruldum. Yanımdaki şiltenin üzerinde sırtıyordu. "Hayır, Fausto. Söz vermiştin. Hatırladın mı? Te lo prometto."

"Peki karşılığında bana ne söz verdin?"

Söylemek istemedim. Unutmasını umarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Tekrar söylemen için seni tokatlamam mı gerekiyor? Allora." Ayağa kalkmam için elleriyle işaret etti.

"Hayır, hayır, hayır." Onu kıcıma yaklaştırmak istemiyordum. "Tamam. Senin olduğumu söyledim."

Elini uzatıp parmak eklemleriyle çenemi okşadı. "Ve bu nedenle, seninle ilgileneceğim konusunda bana güveneceksin. Hoşlanmadığın bir şeyi asla yapmayacağım."

"Peki ya ahırda seni derin derin boğazlamama ne dersin?" "Francesca, sikimi yaladıktan sonra o kadar ıslanmıştın ki dilim amından kaymıştı." Karmakarışık saçlarımı avucunun içine aldı ve çekti, başım geriye doğru eğilirken nefes nefese kalmama neden oldu. "Bana boyun eğmeyi seviyorsun, tıpkı benim sana hükmetmeyi sevdiğim gibi. Bana karşı koyma. Söz veriyorum seveceksin o."

"Eğer yapmazsam, duracak mısın?" "Elbette."

Yan masada bekleyen küçük espressoya uzandım. "Kahretsin, bunun için kafein almam lazım."

Kıkırdadı ve ayağa kalktı, elleriyle giysilerini çıkarmaya başladı. Tanrım, bunu gerçekten yapıyor muydum? Gömleğini çıkarırken parmaklarım o yontulmuş göğsü keşfetme ihtiyacıyla kaşınıyordu. Belki de o kadar kötü olmazdı....

Sonra pantolonunu indirdi ve külotunun içindeki aletin dış hatları beni büyüledi. Nefis. Evet, onun sikini alacağım anlamına geliyorsa boyun eğmek istedim.

"Bu bakışı biliyorum," diye mırıldandı ve külotun içinden kalın boyunu okşadı. "Cristo santo, sen benim için yaratılmışsın."

Espressomu bitirdim ve bel kemerine uzandım. "Önce tadına bakmama izin ver." Belki ağzıma boşalır ve kıcımı unuturdu.

Külotunu kalçalarından aşağı itti ve ben de hevesle onu yuttum. "Cazzo!" diye bağırdı tavana doğru. "Bu işte çok iyisin."

Dilimi ve dudaklarımı ereksiyonunun üzerinde gezdirdim, kalçaları titreyene kadar ağzımla ona taptım. Sonra beni hayal kırıklığına uğratacak şekilde çekildi.

"Yakında daha fazlasını alacaksın," dedi suratımı asmamı fark ederek. "Sırt üstü dön."

O köşedeki gardıroba giderken ben de yatağın üzerine kaydım. İçinde iki çekmece vardı ve ikisini de açarak çeşitli eşyalar çıkardı. Kayganlaştırıcı, prezervatifler ve hâlâ plastik ambalajda duran bir dildo. Kayganlaştırıcıyı ve prezervatifleri yatağın üzerine attı, sonra dildonun üzerindeki plastik ambalajı yırttı.

"Bütün bunlar da ne?"

"Hazırlık. Bir tıkaç kullanabilirim ama bu zaman alır ve senin için açgözlüyüm. İç çamaşırı mağazasında yaptığın gibi klitorisini ovmaya başla, piccolina."

Elimi bacaklarımın arasına kaydırđım ve parmak uçlarımla okşadım. Fausto ne yaptığına bakmak yerine beni izledi ve neredeyse paketi düşürüyordu. Yapay penisi çıkardıktan sonra prezervatife uzandı. Bir erkekte gördüğüm en seksi ellere sahipti, uzun parmakları ve sırtında uzanan damarları vardı. Belki de bu ellerin neler yapabileceğini bildiğim içindi, ama çok seksi olduklarını düşündüm.

Kalçalarımı oynatarak inledim.

Burun delikleri alevlendi ama prezervatifi dildonun üzerine yuvarlamaya devam etti. Bitirdiğinde yatağı doğru süründü. "Bacaklarını aç."

İtaat ettim ama "Acıyacak mı?" diye sordum.

"Kesinlikle acıtmayacak."

Bundan şüpheliydim ama onunla tartışmadım. Hoşuma gitmezse durabileceğimize söz verdi. "Tamam, paparino."

Dondu kaldı, dudakları şaşkınlıkla aralandı ve kalçalarımın arasından başını kaldırıp bana baktı. "Ne dedin sen?"

İnternet beni hayal kırıklığına mı uğratmıştı? Daha önce, tuvaleti kullanmak için uyandığımda mükemmel kelimeyi aramıştım. "Paparino. Yatak odasındaki baba demek. Seninle ilgilenen yardımsever yaşlı bir adam gibi. En azından bana öyle söylendi."

Çeviri, kaçınmaya çalıştığım şeye, Fausto'nun benim şeker babam olduğuna biraz yakındı. Bunun beni yatak odasının dışında nasıl hissettirdiğini sevmedim. Ama yatak

odasının içinde

Yatak odası, ismi kesinlikle ona uyuyordu. İşte, o benim paparino'm olabilir.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ben sadece asla.... Madonna, beni her seferinde şaşırtıyorsun. Bu ismi çok ama çok seviyorum." Bunu kanıtlamak için homurdandı ve yüzünü amıma gömüp beni hoyratça yalamaya başladı.

Sırtım dikleşti, zevk şimşek hızıyla içime doğru fırladı. "Vay anasını," diye fısıldadım, parmaklarım kalın saçlarının arasından geçiyordu. Dilini klitorisimde kullandı, tek hissedebildiğim bu olana kadar daireler çizdi ve fiskeledi. Her yerdeydi, beni çevreliyordu. Oda kayboldu ve tek bildiğim Fausto'nun ağzının beni aklımdan çıkardığıydı.

Sonra deliğime baskı uyguladı ama beklediğim baskı bu değildi. Bacaklarımı daha geniş açtı ve daha önce hiçbir erkeğin girmediği sıkı kas halkasının etrafında nazik bir baskı uygularken dildonun kaygan ucunu hissedebiliyordum. Ancak zorlamadı, sadece masaj yaptı ve vücudum sonunda rahatladı, gevşedi, ta ki onu içeri sokana kadar.

Nefesim kesildi, bu istiladan emin değildim. Acıtmıyordu ama tuhaftı.

"Sakin ol. Bu benim sikim kadar kalın değil ve önce hepsini alman gerekecek. Seni germeme izin ver." Dudaklarını klitorisime döndürdü, küçük tomurcuğu emdi ve yapay penisin daha derine çalıştığını hissedebiliyordum. Çok fazla his vardı, ama hepsi harika hissettiriyordu.

Yer değiştirirken bana "Dizlerinin arkasından tut," dedi. "Bacaklarını kaldır."

Dediğini yaptım ve dildo daha da içeri kaydı. "Oh, kahretsin," diye inledim, orgazm omurgamda ve ayak parmaklarımda toplanıyordu.

Yine de acele etmedi. Fausto bana karşı çok dikkatli davranıyordu. Eli ileri geri sallanıyor, kaygan oyuncak her seferinde daha derine iniyordu. Çok geçmeden, bana verdiğinden daha fazlasına ihtiyaç duyarak onun itişlerine karşılık veriyordum. Boşalmaya çok yaklaştım, kalçalarım

Titriyordum. Ağzım açık kalmış, ihtiyacım olan şey ulaşamayacağım bir yerde dururken tüm dünyam askıya alınmıştı.

Sonra eli benimle buluştu, oyuncacı gidebildiği kadar derine indi.

Doluluk. Oh, Tanrım. Çok kirliydi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Birdenbire çok fazla geldi. Sertçe boşaldım, ağzının ve ellerinin altında sallanırken çığlığım odada yankılandı. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha yoğun, alt tarafım içimdeki oyuncacığın etrafında kenetleniyordu. Buna bayılmışım.

Zevk azalınca bacaklarımı indirmeye başladım. Fausto dizlerinin üzerine çöktü ve sol bacağımı havada tuttu, diğer eliyle de uzun oyuncacı tutmaya devam etti. "Kal," dedi. "Bu kışla işim bitmedi."

Bunu kanıtlamak için beni oyuncakla becerdi, ağzı uyarılmamla parlıyordu. Parlak bakışları oyuncacığın hareketini takip ediyor, teni şehvetle kızarıyordu. "Evet, bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Kışında büyük bir yarağa ihtiyacın var, değil mi?"

Göğsüm kabarırken dudaklarımı yaladım. Orgazm olduktan hemen sonra nasıl tekrar bu kadar tahrik olmuşum? Fısıldadım, "Sadece seninse, paparino."

Küfrederek oyuncacı çıkardı ve yere fırlattı. Sonra beni tek bir hareketle yüzüstü çevirdi ve yatağın kenarına çekti, bacaklarım yan tarafa ve yere sarkıyordu. Kayganlaştırıcıyı kaptığı gibi kalçalarımın arasına girerek beni iyice araladı. "Bu daracık deliğin içine girmek için sabırsızlanıyorum."

Aletini kayganlaştırdığını duydum, sonra ucunu arka girişimde hissettim, oyuncakla yaptığı gibi daireler çiziyordu. Birkaç saniye sonra kafası içeri girdi. Dişlerimin arasından tısladım. "Acıtmayacağını söylemiştin."

Sırtımı okşadı, beni sevdi. "En kötüsü de bu. Sakin ol, bebeğim."

Ondan İngilizce sevgi sözcükleri duymak hoşuma gidiyordu. Neredeyse bana "dolcezza" demesi kadar seksiydi. Yanma hissi azaldı ve yine dolgunluk hissiyle baş başa kaldım. Fausto başladı

Sonra hareket etti, yavaşça öne doğru bastırdı, ileri geri salladı, bu sırada klitorisimi okşamak için aramıza uzandı. Beni gererken tüm vücudum karıncalandı. Nefes nefese kaldım, tenimde hafif bir ter oluştu ama acı yoktu. Sadece hoşuma gidip gitmediğini anlayamadığım bir baskı vardı.

"Çok iyi bir kız oluyorsun," diye övdü, avucunu kalçamın üzerinde yumuşatarak. Doğruldu ve iki eliyle kalçalarımı kavradı. "Şu haline bak, beni içine alıyorsun. Beni içine çekiyorsun. Madre di Dio, bu hayatımda gördüğüm en seksi şey. Hoşuna gitti mi? Paparino'nun sikini göt deliğine almak hoşuna gidiyor mu?"

Tanrım, o iğrenç, iğrenç ağzı. Benimle böyle konuştuğunda istediği her şeyi yapardım. Ve muhtemelen bunu biliyordu.

Nefesimi keserek daha da derine girdi. "Evet," diye fısıldadım, kelimeyi uzun bir iniltiyle uzatarak. "Çok hoşuma gitti."

"Benim pis piccola monella'm." Bu sefer kalçalarını gerçek anlamda itti ve kalçaları kıcımla buluşarak onu sonuna kadar içeri çekti. "Bunu yapabileceğini biliyordum. İşte, şimdi iyi hissettirmiyor mu?"

Öyle oldu. Lanet olsun, gerçekten. Onunla doluydum, vücudum aşırı duyarlıydı. Başımı salladım, konuşamıyordum.

Sonra beni becermeye başladı, kalçalarının sert vuruşları sessiz alanda müstehcen bir ses çıkarıyordu. Orada uzanıp kabul etmekten başka bir şey yapamıyordum, bu da tüm deneyimi daha da ateşli hale getiriyordu. Vücuduma girip çıkarken meme uçlarım çarşaflara sürtünüyor, homurtuları benim nefes alış verişlerime karışıyordu.

"Çok sıkı. Beni çok sert sıkıyorsun." Yavaşça çekildi, sadece başını içeride bıraktı ve sonra dibe vurana kadar bir kez daha ileri doğru daldı. İkimiz de inledik.

"Bana kıcını kimin siktiğini söyle Francesca. Kime ait olduğunu söyle."

"Sen, Fausto." Kelimeler dudaklarımdan döküldü, çünkü kısmen onu **çıl gına** çevireceklerini biliyordum. Ve kısmen de

Çünkü oynadığımız bu oyunu çok sevmiştim. "Sono la tua puttarella."

Bana sert bir şaplak attı. "Klitorisinle oyna ve kendini boşalt. Çabuk ol."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Elimi bacaklarımın arasına soktum ve klitorisimin etrafında döndüm. Fausto beni tekrar tekrar tokatladı, avuç içi kış yanaklarıma tokatlar yağdırdı. Parmaklarım gergin yumrunun üzerinde çalışırken sıcaklık tenimden kasıklarına doğru yayıldı. Saçlarımı yumruğunun etrafına sarıp çektiğinde, beni sikine doğru geri çekip üzerime binmek için kullandığında, çok sert boşaldım, orgazm derin ve yoğundu. Etrafında kenetlendim ve içimde kalınlaştı, hava emdiğini duyduğumda kalçaları koordinasyonsuzlaştı. Sonra inledi ve beni hareketsiz tuttu, içime boşalırken vücudu hafifçe sarsıldı.

Bittiğinde, hareket edemiyordum. O da aynı şekilde çözülmüş görünüyordu, nefes nefeseydi ve bana bir cankurtaran salı gibi tutunuyordu. Çekilmek için hiçbir çaba göstermedi, içime gömülü kalırken sırtıma yaslandı.

Sonunda omurgamı öptü ve dışarı çıktı. Acıdan irkildim ve beni hemen kollarına aldı.

"Hadi seni temizleyelim bebeğim," dedi usulca, daha önce duymadığım şefkatli bir tonda. Kalbimde kalıcı bir yere yerleşen ve onun olarak işaretleyen bir ses. Bana neler oluyordu? Bu adama karşı ciddi duygular beslememem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Bir kez olsun söyleyecek söz bulamadım, bu yüzden başımı omzuna koydum ve beni banyoya taşımasına izin verdim.

Fausto

FRANCESCA'YA KAHVALTI YEDİRDİKTEN SONRA, onu jakuzide bir kez daha ıslattım. Sonra daireden ayrılmadan önce onu son bir kez yavaş ve tatlı bir şekilde becerdim. Bu kadına doyamıyordum.

Aslında onu bir gün daha Roma'da tutmayı düşündüm. Ama bu isteklerim aptalcaydı. Siderno'da dikkatimi gerektiren çok şey vardı ve bu kadar uzun süre uzak kalmak benim için tehlikeliydi.

Hayatım bana ait değildi.

Hiç olmamıştı. Doğduğum andan itibaren kaderim belirlenmişti, tıpkı Giulio'nunki gibi. Ve onun oğullarının da, ve böyle devam etti. Kardeşliğimiz bu şekilde işliyordu. Ve ben bunu değiştirmezdin. Geleneklerimiz sayesinde 'Ndrangheta büyümüş ve dünya çapında bir kale haline gelmişti. Cosa Nostra ya da Camorra'dan daha korkutucu ve güçlüydük ve benim 'ndrina'm piramidin tepesine yakındı.

Ve bir gün öldürölme ya da tutuklanma olasılığının yüksek olmasına rağmen, yine de hayatımı seviyordum.

Castello'ya girdiğimizde Marco girişte bekliyordu. Yüz ifadesinden bu kadar uzun süre uzak kalarak onu kızdırdığımı anlayabiliyordum. Ama kuzenime cevap vermedim.

"Buona sera, Francesca. Cugino," dedi sertçe.

"Buona sera, Marco," diye selam verdi ve benden uzaklaşmaya çalıştı.

"Fermati!" Elini tuttum ve onu kendime doğru sürükledim. Marco'nun izlemesi umurumda değildi, utanmış gibi kaçmasına izin vermeyecektim. Francesca bir kraliçeydi - benim kraliçe-ve o gerekir asla endişe başkalarının onu algılayışından daha fazla. Tabii benimkinden başka. "Fausto," diye tersledi, bakışları kızgınlıkla doluydu. Bugün o kadar boşalmama rağmen bu manzara hâlâ sikimi sertleştirmeyi başarıyordu. "Bırakın beni."

"Henüz değil." Yüzünü tuttum ve bana karşı yumuşayana kadar dilimi kullanarak onu derinden öptüm.

"İşte," dedim geri çekildiğimde. "Artık gidebilirsin."

Kızmış gibi oflayıp puflamaya çalıştı ama kızmadığını biliyordum. Otoriter yanımı seviyordu. Bunu yüzünden okuyamasam bile, ıslak amı bana her seferinde söylüyordu.

Merdivenleri hızla çıkarken arkasından seslendim, "Beladan uzak durmaya çalış."

Bir elini kaldırarak bana orta parmağını gösterdi.

Başımı salladım ve kıkırdadım. Madonna, bu kız. Hiç sıkıcı değildi, bu kesin.

Marco kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bitirdin mi?"

"Sanki iki haftadır tatildeymişim gibi davranıyorsun." Baş başa kalabileceğimiz ofisime doğru ilerledim. "Sadece yirmi dört saatliğine gittim."

"Rav, bu çok kötü olabilir."

Ona sessiz olmasını söyledim, bunu kimsenin duyabileceği bir yerde konuşmak istemiyordum. Ofisime kapandıktan sonra, "Boşuna endişeleniyorsun. Mancini'yi ben hallederim."

"Çok kızgın. Sesini duymadın. Francesca'yı mantenuta olarak aldığını, onu oğlunla evlendirmeye hiç niyetin olmadığını öğrendi."

Mancini'nin bu bilgiyi duyması kaçınılmazdı. Francesca ile olan ilişkimi saklamaya çalışmamıştım ve insanlar konuşuyordu. Bu yüzden ona yalan söylemeyecektim ama onun iznine de ihtiyacım yoktu. Francesca'yı sonsuza dek yatağıma bağlı tutmak istiyorsam, Mancini'nin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Onu telefona bağla."

Marco güvenli hattan Mancini'yi ararken ben takım elbisemin ceketini çıkarıp kollarımı sıvadım. Burada mahremiyet ayrıcalığı için bir servet ödemiştik ve o zaman bile riskliydi. Yasadışı operasyonlarımız için telefon kullanmamaya çalışırdık, tabii tek kullanımlık türden değillerse.

Mancini ilk zil sesinde telefonu açtı.

"Evet?" "Ciao, Roberto."

Diğer uçtan bir ses duydum, sanki duyulmayacağı bir yere gidiyormuş gibiydi. "Seni stronzo," diye hırladı telefonda. "Kızımı bir fahişeye dönüştürmeye hakkın yoktu."

"Kızınız masum değildi. O sabah Toronto'da yatak odasının penceresinden gizlice çıkan bir adam yakaladık."

"Yalan söylüyorsun. Francesca asla-"

"Adamın adı David'di ve kadın onu aylardır beceriyordu. Evinizde neler olup bittiğinden hiç haberiniz yok mu?" Bu bizim gibi bir erkeğe, evimizin yöneticisi olmadığımıza dair bir hakaretti.

Bu haberin Mancini'nin pek hoşuna gitmediğini söyleyebilirim. Bunu düşünüyordu, muhtemelen söylediklerimin doğru olup olmadığını ve bunu kendi yararına nasıl kullanabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Ona bu şansı vermeyecektim.

"Allora, oğlum Roberto için bana hasarlı mal verdiğin için öfkelenmeliyim. Ravazzani varislerini doğuracak saf bir gelin bekliyordum. Bunun yerine Francesca'yı yatağıma aldım ve şimdi ona iyi bakılıyor ve saygı duyuluyor."

"Senin mantenuta'n olarak," diye tükürdü. "Pek de saygı duyulacak bir pozisyon değil."

"Düşündüğümde, umabileceğinin en iyisi buydu. Onu sana geri göndermediğim ve borcumuzun tamamının ödenmesini talep etmediğim için şanslısın." Bana ödeme yapmaya gücü yetmezdi, parayla değil. "Ya da oğlum için diğer kızlarınızdan birini isteyebilirdim."

"Daha on altı yaşındalar. Evlilik için pek hazır değiller."

D'Agostino'nun kız kardeşine yapmayı planladığım gibi bekleyecek olsam da, "Bu burada alışılmadık bir şey değil," dedim.

"Buna asla izin vermem."

Güldüm ama zalimce ve mizahtan yoksun bir gülüştü bu. "Ben istersem, engelleyebileceğin pek bir şey yok. Kiminle konuştuğunu unutma."

"Bu aileme yapılmış bir hakarettir," dedi Mancini. "Francesca'ya yaşattığınız utanç yüzünden diğer kızlarım koca bulmakta zorlanacaklar."

"Bu benim sorunum değil. Büyük kızınızı daha iyi kontrol edebilseydiniz, başta konuştuğumuz gibi oğlumla evleniyor olacaktı. Masum olmadığını bile bile onu bana verdiğiniz için aileme hakaret etmiş oldunuz."

"Onun eve gelmesini istiyorum. Derhal."

Mancini göremese de dudaklarımın kötü niyetli bir sırıtışla kıvrılmasına izin verdim. "Kesinlikle olmaz. Onu tutuyorum. İşimin bittiğine karar verdiğimde, istediği yere gitmesine izin vereceğim."

Diğer uçtan nefes alışını duyabiliyordum, her nefes verişinde öfkesi belli oluyordu. Bir ejderha gibiydi, ateş kusmaya hazırdı. Ama bana karşı hiçbir kozu yoktu. O Toronto'da güçlü olsa da, ben dünyanın her yerinde yüz kat daha güçlüydüm. Adım Berlin'den Brezilya'ya, Kolombiya'dan New York'a kadar azılı suçluların yüreğine korku salıyordu. "Şimdi, işimiz bitti mi? Yapacak işlerim var."

"Şimdilik, Ravazzani."

Hat kesildi. Telefonu yüzüme kapattığı için heyecanlanmamıştım ama umursamayacak kadar iyi bir ruh halindeydim. Kafamı kaldırdığımda Marco kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordum. diye sordum.

"O görüşme sırasında çok sakindiniz. Belki de fazla sakindin?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Normalde beni sinirlendiğim için azarlıyorsun. Hangisi için? Sakin olmamı mı yoksa öfkeli olmamı mı istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Ama girişteki o öpücükten ve şimdi de Mancini'yle yaptığın bu görüşmeden sonra Francesca'nın senin için iyi olup olmadığını merak ediyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Benim için iyi mi? O kırmızı et değil, Marco."

"Haftalardır ona kafayı takmış durumdasın. Sonra da onu görmek için Roma'ya doğru yola çıktın. Ve içeri aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi giriyorsun."

"Dikkatli olsan iyi edersin," dedim usulca, öfkeme hakim olmaya çalışarak. "Sen benim kuzenimsin ama bu bana saygısızca davranabileceğin anlamına gelmez. Francesca ile olan ilişkim seni ilgilendirmez."

"İşi, kardeşliği etkilediği zaman."

"Endişelenmen için bir neden yok. Sadece yeni bir kadını becermenin nasıl bir şey olduğunu unuttunuz."

"Karımı becermekten çok mutluyum Rav. Erkek gibi hissetmek için yeni bir amcığa ihtiyacım yok."

Hakaret karşısında tüm vücudum ısındı ve ayağa fırladım. Eğildim ve "Pişman olabileceğim bir şey yapmadan ya da söylemeden önce ofisimden defol" diye hırladım.

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Ama gideceğim." Ayağa kalkarak ellerini ceplerine soktu. "Lütfen, dikkatli ol. O buralı değil Rav. Hayatının nasıl görüldüğüne dair farklı fikirleri var. Tamamen güvenilir olup olmadığını bilmiyoruz."

Ben güvendim. Francesca'ya iliklerime kadar güveniyordum. Ondan istediğim her şeyi bana vermişti, hayatını ellerime teslim etmişti ve bundan pişman olmasına izin vermeyecektim. Metresim olarak, dünya ayaklarının altında olacaktı.

Hoşuna gitmeyen herkes bana cevap verirdi.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Francesca

YATAK ODAM AYNI GÖRÜNÜYORDU ama ben tamamen farklı hissediyordum. Bu duvarların içindeyken yaşadığım her zamanki korku yerine rahatlamıştım. Yan masadaki rujdan sandalyenin üzerine fırlattığım sütyene kadar her yerde benden küçük dokunuşlar vardı. Tanıdık ve artık burada olmaktan nefret etmediğimi fark ettim.

Fausto ve Roma yüzünden miydi? Cazibesinin aklımı çelip bunu kabullenmemi sağlamasına izin mi vermiştim?

Yoksa içim onun inandığı kadar karanlık mıydı?

O da aramızdaki bu çılgın bağı, birbirimize duyduğumuz ve sadece şehvetten ibaret olamayacak kadar büyük ve önemli hissettiren o yakıcı ihtiyacı deneyimliyor muydu?

Hayatımı daha fazlasını, annemin istediği gibi kendimi babamın yörüngesinin dışında bulmanın bir yolunu arayarak geçirmiştim. Ve kendimi hiç Fausto'yla birlikte olduğum zamanki kadar kendim gibi hissetmemiştim. Sanki önemsiz katmanları soyuyor ve altında kim olduğumu öğrenmeme yardımcı oluyordu. Muhteşem güzelliğimi keşfettiğimden bahsetmiyorum bile.

Üç parçalı bir takım elbise içindeki şeytan da yumuşak ve tatlı olabilir.

Benim mi? Gerçekten Fausto'nun bana ait olduğunu mu düşünüyordum?

Benim aletim sana ait, Monella.

Eğer teklif ettiği şey buysa, kabul ederdim. Kendi kendime sırtarak telefonumu şarja taktım ve bir sesli mesaj olduğunu fark ettim. Toronto alan kodundan geliyordu ama numarayı tanıımıyordum. Yeni cep numaram pek kimsede yoktu. Kız kardeşlerimden biri miydi?

Oynat tuşuna bastım.

"Frankie, ben baban. Beni hemen ara, ama yalnız kalana kadar bekle." Babam numaramı mı bulmuştu? Gia ya da Emma ona vermiş olmalı.

Dudağımı ısırarak onu geri aradım. İlk çalışta cevap verdi. "Frankie. Yalnız mısın?"

"Ciao, Papà. Evet, yalnızım."

"Güzel." Kızgınmış gibi sertçe nefes aldığını duyabiliyordum. "Bu ailenin şerefine lekelediğine ve seni bir fahişeye dönüştürmesine izin verdiğine inanamıyorum. Yaptıklarının başkalarını nasıl etkilediğini düşünmeyecek kadar bencil misin?"

Ağzım açık kaldı ve midem utançtan yandı. Ciddi miydi? "Ben fahişe değilim."

"Saf değildin. En değerli hediyeni, tek değerini Toronto'daki bir zenciye verdin. Bu çocuk senin pencereden sürünerek çıkarken yakalandı."

Benim tek değerim? Öfke boğazıma düğümlendi ve konuşmak için yutkunmak zorunda kaldım. "Ben bekaretimden daha fazlasıyım. Okula gitmek istiyorum-"

"Seni aptal kız," diye tersledi. "Senin hiçbir değer yok. Rezil oldun ve kız kardeşlerin bunun acısını çekecek. Şimdi onlarla kim evlenecek?"

Bunun Emma ve Gia'yı etkilemesini istememiştim ama kız kardeşlerim de mafya kocası istemiyordu. Hepimiz kendi kocalarımızı seçsek daha iyiydi. "İşinizin dışında pek çok erkek onlarla evlenecektir. Hak ettikleri de bu zaten, tüm bunların dışında bir hayat. Ve benim ne istediğim umurumda değil.

senin için değerliyim. Hiçbir zaman bir meta gibi kullanılmak, sahip olması için bir adama satılmak istemedim."

"Aynen öyle oldu, seni aptal sürtüğ, tek fark seninle evlenmeden sana sahip olmasına izin verdin. Seni metresi yaptı ve yakında herkes bunu öğrenecek."

Bana aptal ve sürtüğ diyerek bu kadar incitici sözler söylediğini hiç duymamıştım. Bana bu kadar az saygılı davranacağını hiç düşünmemiştim ama belli ki beni ya da mutluluğumu umursamıyordu. Belki de hiç umurunda olmamıştı. "Bu geçici bir şey. Hâlâ eve dönmeyi ve okula gitmeyi planlıyorum." Bir yolunu bulacaktım. Bir şekilde.

"Senin için okul yok, kesinlikle şimdi değil."

Bunu kastetmiş olamaz. Yıllardır konuştuğum tek şey buydu. "Ama anneme söz vermiştin."

"Ona seni bir sömestr okula göndereceğime söz verdim. Ondan sonra seni eve getirmeyi ve sana bir koca bulmayı planladım."

Bir dönem mi? Ne oluyor be?

Telefonu sıkıca kavradım, tüm vücudum dehşet içinde kilitlendi. "Bunu nasıl yaparsın? Annemin tek istediği evlenmeden önce eğitim almamızdı."

"Annen öldü, Frankie. Ben senin babanım ve dediklerimi aynen yapmalıydın. Bunun yerine bana itaatsizlik ettin ve onursuzluk yaptın. Şimdi onu kurtarmak için seni ailemizden koparmak zorundayım."

"Beni kesmek mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, ailemizin onuruna leke sürdüğünüz anlamına geliyor. Bunu onarmanın tek yolu bu lekeyi çıkarmaktır. Artık benim kızım değilsin."

Duyduklarıma inanamayarak yatağa düştüm. Gözyaşlarım göz kapaklarımdan arkasını yaktı. "Bu inanılmaz. Beni evlatlıktan mı reddediyorsun? Sırf iki erkekle yattım diye mi?"

"Çocuğu burada görmezden gelebilirdim. Onun icabına bakabilirdik ve kimsenin haberi olmazdı. Ama Ravazzani çok güçlü. Herkes bunu öğrenecek

Utanç. Kız kardeşlerinizin geleceğini riske atamam. Şu anda önemli olan onlar."

Çünkü artık bir önemim kalmamıştı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bu gerçek dışı bir şeydi. İnandığım her şey doğru muydu?

"Umarım Ravazzani ile mutlusundur, Francesca. Çünkü artık onun sorunu sensin." Sonra telefonu kapattı.

Babam telefonu yüzüme kapattı.

Orada uyuşmuş bir halde oturdum, aklım onun öfkesi ve zalimliği yüzünden allak bullak olmuştu. Evlatlıktan reddedilmiştim. Bu ne anlama geliyordu ki? Artık Toronto'daki evde istenmediğim anlamına mı geliyordu? Kız kardeşlerimi benden uzak tutmaya çalışacak mıydı?

Oh, Tanrım.

Hafifçe sallandım ve elimle ağzımı kapattım. Tam bir aptal gibi Fausto'nun büyüüne kapılmışım ve artık bir ailem yoktu. Gidecek bir yerim yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Burada sıkışıp kalmışım, yalnızdım.

Gia ve Emma'yı bir daha göreceğim miyim?

Nefes alamıyordum. Ağlayamadım da. Şoka girmiştim, sanki her şey tersine dönmüş ve içim dışıma çıkmıştı. Kalbim hızla çarpıyor, ciğerlerim daralıyor ve odanın kenarları bulanıklaşıyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Dışarı çıkmalıydım, hava alabileceğim bir yere.

Neden burada hiç hava yoktu?

Kapının tokmağına hamle yaptım ve çektim. Koridor önümde uzanıyordu ve olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlere doğru tökezledim. Hiç durmadım, birinci kata ulaşana kadar basamakları uçarak indim. Körlemesine hareket ederek aceleyle mutfığa ve arka kapıya doğru ilerledim.

Ama yanlış yöne gitmişim. Kafamı kaldırdığımda Fausto'nun ofisinin kapısında duruyordum.

Orada bekledim, süslü ahşaba baktım ve neden sürekli ona çekildiğimi merak ettim. Kendimi sabote etmeye bu kadar niyetli miydim? Kendimden ve ailemden bu kadar mı nefret ediyordum?

Ben arkamı dönmeden kapı açıldı. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Francesca, ne oldu?"

Ona baktım, kelimeler bile üretemiyordum. Acı ve korku dilimi boğmuş ve nefesimi kesmişti.

Yüzümde her ne gördüyse beni içeri çekmesine neden oldu. Karşı koyma zahmetine bile girmedim, beni masa sandalyesine götürmesine izin verdim, orada oturdu ve beni kucağına çekti. Sıcaklığına yaslandım ve duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Bundan nasıl kurtulacaktım?

Bir eliyle sırtımı okşadı. "Dimmi."

Dizüstü bilgisayar açıldı, ekranda karmaşık bir hesap tablosu vardı. Rakamlara bakarken hepsi birbirine karışıyor, gözlerim sulanıyordu. Yine de kelimeleri zorla çıkarmaya çalıştım, onları kalbimden temizlemeye ihtiyacım vardı. "Babam...."

Söyleyemedim bile.

Fausto'nun eli hareketsiz kaldı. "Baban, ne?" "Bizi öğrendi ve beni evlatlıktan reddetti."

Gerginlik vücudundan yayılıyordu ve ona bakmadan bile kızgın olduğunu biliyordum. "Ne dedi o? Bana her kelimesini anlat."

Derin bir nefes aldım ve babamın bana taktığı isimler de dahil olmak üzere tüm konuşmayı tekrarladım. Konuşurken Fausto'nun yüzünü görmemek işimi kolaylaştırdı. Böylece onun gözlerindeki gerçeği, Papà'nın söylediklerinin gerçek olduğunu görmek zorunda kalmıyordum. Utanç verici ve rezil biriydim. Aptal bir sürtük.

Bitirdiğimde konuşmadı. Eli sırtımı okşamaya devam etti, güçlü bedeni beni önemliymişim gibi kucakladı. Sanki onun için önemliymişim gibi. Öyle olmadığını biliyordum ama şu anda yalanlara ihtiyacım vardı. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim, sanki hiçbir şeyim ve kimsem yokmuş gibi.

Yani evet, elimden gelen her türlü iyiliği yapardım.

O anda gözyaşlarım akmaya başladı, göz kapaklarımdan akararak gömleğini ıslattı. Ona sıkıca sarıldım, tüm gücümle yapıştım, en azından buna sahip olduğum için minnettarım.

Bir ara sanırım kapı açıldı ama ben dikkat etmedim. Sadece ağladım ve kız kardeşlerimi bir daha nasıl göremeyeceğimi düşündüm.

"Özür dilerim, dolcezza," dedi ben sustuğumda. "Burada benimle olduğun için değil ama baban seni incittiği için üzgünüm."

"Hayatım mahvoldu," diye fısıldadım titreyerek. "Asla üniversiteye gidemeyeceğim. Emma ve Gia'yı bir daha asla göremeyeceğim. Tamamen yalnızım."

"Bu doğru değil. Babanın dünyasının dışında bir hayat istedin ve şimdi bu sana verildi. Aptal ya da salak değilsin. Çok zekisin. Kız kardeşlerini tekrar görmenin bir yolunu bulacağından eminim."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. Ama onun gibi bir adam için her şey kolaydı. Başımı salladım. "Nasıl olduğunu anlayamıyorum. Onları benden uzak tutacak, sonra da onları benden uzak tutacak adamlarla evlendirecek."

"Artık hayatında neredeyse her şeyi yapabilecek çok güçlü bir adam olduğunu unutuyorsun. Sana yardım edebilirim."

"Nasıl?" Neredeyse çığlık atacaktım. "Sen buradasın ve onlar Toronto'da. Ayrıca, bu hayatta hiçbir şeyin bir kocanın ya da babanın yerini tutamayacağını biliyorsun. Beni Emma ve Gia'dan uzak tutmak istiyorlarsa, tutacaklar."

"Bana güven, olmaz mı? Kız kardeşlerin konusunda sana yardımcı olacağım. Ve eğer okula gitmek istiyorsan, dersleri internet üzerinden al. Bugünlerde pek çok öğrenci sanal ortamda eğitim görüyor."

Doğru, tabii. Ne kadar kolay bir çözüm! "Hangi parayla? O olacak kesilmiş Ben Kapalı. Değil için söz o okul iki hafta içinde başlaması gerekiyordu. Bir dizüstü bilgisayarım bile yok." "Sana parayı vereceğim ve o zamana kadar bir dizüstü bilgisayarın olacak. bu gece."

Yakışıklı yüzünü görmek için arkama yaslandım. Mavi gözlerindeki ışık yumuşak ve şefkatliydi ve oradaki şefkatin beni alıp götürmesine izin verdim. "Bunu benim için yapar mısın?"

Ağzının kenarı gerildi. "Francesca, seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor. Şimdiye kadar bunu fark etmedin mi?"

"Ama pahalı."

"Param var. Derslerini ve kitaplarını ben ödeyeyim."

Bunu yapabilir miyim? Fausto'nun okul masraflarını ödemesine izin verebilir miydim? Bunu düşündüm, yanlış gidebilecek her şeyi gözden geçirdim. "Birlikte yatmayı bırakırsak ne olur? O zaman devam edemem. Bu neredeyse daha kötü olurdu."

"O zaman tüm tutarı sadece senin erişebileceğin bir fona aktaracağım."

Yüz ifadesini inceledim ama tamamen ciddi görünüyordu. Tanrım, bu çok büyük bir paraydı. Eğer kabul edersem, bu gerçekten bir fahişe olduğum anlamına mı gelecekti? Diğer metresleri gibi bu ilişkinin sonunda büyük bir ödeme istememiştim ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Kendi kadının ol, Francesca. Benim hatalarımı yapma.

Annemin sözleri aklımdan çıkmıyordu. Bunu yapmanın tek yolu eğitim almak ve mafyanın dışında kendime bir hayat kurmaktı.

Gururluydum ama aptal değildim. "Tamam, ama sana geri ödeyeceğim. Her avroyu."

"Bunu bir hediye olarak düşünemez misiniz?"

"Hayır. O zaman bu işi sadece para için yapıyormuşum gibi hissederdim."

Gözleri kısıldı. "Burada mantenuta pozisyonu önemli Francesca. Bana herkesten, hatta Marco'dan bile daha fazla erişimin var. Herkes bunu biliyor ve sana saygılı davranacak yoksa bana hesap verirler."

"Yani bunun sadece parayla ilgili olmadığını söylüyorsunuz."

"Aynen öyle. Bu dünyadaki çoğu şey gibi bu da güçle ilgili. Ve sende çok fazla var. Hala fark etmedin mi?"

Hayır, görmemiştim. Babam bana nefret dolu hakaretler yağdırırken ve kız kardeşlerimi bir daha asla göremeyecekken öyle hissetmiyordum. "Bu aynı zamanda orgazmla da ilgili değil mi?"

Ağzını ağızıma bastırdı ve başımı döndüren derin bir öpücük verdi. "Özellikle orgazmlar hakkında."

Bununla başa çıkabilirim.

Alnımı yanağına yasladım ve tanıdık rahatlatıcı kokusunu içime çektim. "Teşekkür ederim bebeğim. Sana borcumu ödeyeceğim ve kız kardeşlerim için yapabileceğin her şey çok makbule geçecek."

Dudakları alnımı buldu. "Gördün mü? Şimdi bu çok mu zordu? Seni mutlu etmek hoşuma gidiyor."

Buna inanmaya başlamıştım ve itiraf etmeliydim ki bu iyi hissettiriyordu. Beni herkesten daha iyi anlıyordu ve Roma'da benimle kalmak için elinden geleni yapmıştı. Şu anda her şeyden çok, kalbimdeki tüm utancı ve acıyı unutmaya ihtiyacım vardı. Geleceği, ailemi ya da herhangi birinin benim hakkımda ne söylediğini düşünmek istemiyordum.

Bu adam bana unutturabilir.

Boğazını öptüm. "Seni yukarı sürüklemek için çok mu erken, böylece seninle kötü yolumu bulabilirim?"

Kalçamı okşadı, aramızdaki bağı koparmak için acele etmiyordu. "Neden burada oturup ben işlerimi ve telefonlarımı hallederken bana eşlik etmiyorsun? Sonra seni yukarı çıkarıp sikeceğim."

Sonraki üç hafta boyunca, hayat normal bir düzene girdi - ya da bir mafya babasının kız arkadaşıyken beklenebileceği kadar normal. Evet, kız arkadaşı. Kendimi Fausto'nun erkek arkadaşım olduğuna inandırmıştım, çünkü bu gerçek durumdan, yani onun metresi olduğumdan daha iyiydi. Ancak herkes gerçeği biliyordu. Kandırdığım tek kişi kendimdim.

Çoğu gün içimdeki yalan işe yaradı. Malikânedeki herkes bana nezaket ve saygıyla davranıyordu. Ne istesem yerine getiriliyordu ve kendimi ailenin bir parçası gibi hissediyordum. Sadece

Bana tam olarak ısınamayan kişi Marco'ydu ve Fausto'ya olan yakınlığını göz önünde bulundurduğumda bunu rahatsız edici buldum. Marco'nun tavrı bana karşı kibar ama soğuktu. Kendime umursamadığımı söylüyordum ama neden sorusu bir kıymık gibi derimin altına batıyordu.

Derslerim gelecek hafta başladı ve sabırsızlanıyordum. İyi bir tarım programı olan ve online dersler veren bir üniversite buldum ve söz verdiği gibi Fausto parayı bana emanet olarak verdi ve bana bir dizüstü bilgisayar aldı. Bu arada, telefonumda kız kardeşlerimle her gün sohbet edebilmemi sağlayan gizli bir hesap açtım. Onlara üzüm bağlarını ve kaleyi gösterdim. Gia benim yaşayan en şanslı kadın olduğumu düşünüyordu ama Emma benim mutluluğumla daha çok ilgileniyordu. Fausto bana iyi davranıyor muydu? Güvende miydim? Evli olmamak umurumda mıydı?

Gerçek şu ki evlilik umurumda değildi. Bir mafya karısı olmanın ne demek olduğunu biliyordum, beni her fırsatta aldatan bir adam için evde masada akşam yemeği beklemek. Annem babam için kariyerinden, tüm hayatından vazgeçmişti. Sonra otuzlu yaşlarının ortasında, yaptığı seçimlerden pişmanlık duyarak kanserden öldü. Ben bunu hiç istemedim. Bağımsız olmak ve kendime ait bir kariyerim olsun istedim. Hiçbir mafya kocası buna izin vermezdi, bu da yolumu babamın dünyasının dışında bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Ayrıca Fausto ile olan bu kaçamak kısa süreli bir anlaşmaydı. Aramızdaki ateş söndüğünde beni bırakacaktı ve ben de Toronto ya da New York'ta bir hayata başlayacaktım. İtalya'da yurt dışında okuduğum ve Tanrı'dan daha fazla parası olan seksi ve yaşlı bir adamla çıktığım bu yazı sevgiyle hatırlayacaktım. Ve yatakta inanılmaz yetenekliydi.

Bu nasıl kötü bir şey olabilir ki?

Babamı ve onun incitici sözlerini düşünmezdim. Bunun yerine meşgul olurdum. Günlük İtalyanca dersim dışında zamanımı dışarıda, çoğunlukla Vincenzo ile geçiriyordum. Bana üzümler ve asmalar hakkında daha fazla şey öğretti. Bitkilere ve toprağa nasıl bakacağımı. Bu, alabileceğim

herhangi bir uygulamalı üniversite dersinden daha iyiydi.
Vincenzo severdi

Açık havayı benim kadar seviyordu ve gün boyu ona sorular yönelttim, cevaplarını Fausto'nun bana aldığı bir günlüğe not ettim.

Akşamları Fausto'ya aitti. İşi gerektirmediği sürece akşam yemeğini ben, Zia ve Giulio ile birlikte yerd. Daha sonra, o ve ben onun süitine çıktık ve beni umutsuzca becerdi, yatağa yığılmadan önce vücudumdaki her zevk damlasını sıktı. Aramızda hiç utanma yoktu ve oynadığımız küçük oyunlara bayılıyordum. Kendim hakkında çok şey öğrendim, örneğin neleri tahrik edici bulduğumu ve Fausto hakkında da epeyce şey. Benden şımarık, biraz dirençli ve çokça yaramaz olarak hoşlanıyordu.

Ben de seve seve kabul ettim.

Bugün Zia ile açık bahçedeydim. Fausto'nun teyzesi bana sebzeleri öğretmeyi teklif etmişti. Çok fazla İngilizce bilmiyordu ve benim İtalyancam da pek iyi değildi ama yine de idare ediyorduk. Ağustos güneşi günün bu erken saatinde bile bunaltıcıydı. Yine de Zia'yı hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

Zia'nın bahçesi özenle belirlenmiş yataklar ve kafeslerden oluşan bir ağ ile düzenlenmişti. Fasulyeler, domatesler, otlar, patlıcanlar, patatesler, enginarlar, soğanlar ve daha fazlası vardı. Her bir bitkiyle özenle ilgileniyordu. Bana hatırlattı . benim Anne, veren her biri yaprak ve çiçek açmak Dikkatle bakar, sevgisini köklere ve toprağa kadar akıttırdı. Acı tatlı anılar kalbimi sızlattı. "Viene qua, viene qua," dedi Zia, bana el sallayarak. Ne zaman Yaklaştım, bana yaprağın üzerinde sürünen minik yeşil böceği gösterdi. "Un afide. Molto male."

Yaprak bitini tanıdım, bahçeler için kötü olan bir böcek türü. "Şimdi ne olacak?"

Yerdeki sprey şişesine uzandı ve sıvıyı bitkilerin üzerine püskürtmeye başladı. "Sabun. Su. Il pepe di Caienna."

"Acı biber mi?" Zia başını salladı ve ben de bunu yazdım.

Büyüleyici.

Boğulma, nefes alma sesini taklit etti ve yaprak bitinin hareket etmeyi bıraktığından emin oldu.

Birlikte yürüdük, daha fazla yaprak biti aradık ve bitkilerini kontrol ettik. Bana her sebzenin ne zaman hasada hazır olacağını söyledi ve asmadan bir domates yememe izin verdi. Yemin ederim, o güne kadar ağzıma attığım en güzel domatesti.

Bezelye kabuklarıyla dolu bir kafesin yanından geçerken bir tanesini koparıp bana uzattı. "Fa bene al bambino."

Göz kırptım. Bambino.... değil miydi? Beni mi kastetmişti? Yeğeni için hüsnükuruntu yaptığına şüphe yok. Bezelye tanesini kabul ederken gülümsedim ve başımı salladım. "Bambino yok, Zia."

"Sì, bambino." İki eliyle karnımı işaret etti. "Fausto'nun bambino'su."

Neredeyse bir bezelye ile boğuluyordum. Çoğu yaşlı kadın bebeklere takıntılıydı ve Fausto'yu oğlu olarak görüyordu. Ancak Fausto'nun bebeğini doğurmamın imkânı yoktu. Bildiğim en iyi şekilde cevap verdim. "Molto molto no bambino."

Sadece gülümsedi ve şakağına vurdu. Bu ne anlama geliyordu?

"Ah, en sevdiğim iki kadın İtalyan güneşinin altında. Daha iyi ne olabilir ki?"

Döndüm ve Fausto'nun bize doğru yaklaştığını gördüm. Gündüz vakti için şaşırtıcı derecede sade giyinmişti, kot pantolon ve basit bir gri tişört giymişti. Bu sabah çalışmıyor muydu? Ben kalkana kadar o çoktan giyinmiş ve ofisine gitmişti. Güneş onun altın sarısı kaslı tenini okşuyordu, sanki cennetten gönderilmiş bir Roma tanrısıydı.

Önce Zia'nın yanaklarını öptü, sonra bana yaklaştı. "Dolcezza, hiçbir zaman dışarıda benim topraklarımda olduğun zamankinden daha güzel değilsin." Eğilerek beni kendine çekti ve dudaklarıma derin, kalıcı bir öpücük kondurdu. "Mmm, terre e sole."

Toprak ve güneş. Dışarıdan içeri girdiğimde tenimi koklamayı severdi.

"Şimdi bana gözlerini dikmeyi bırakmalısın," diye mırıldandı, "yoksa sürprizini alamazsın."

Neyse ki Zia uzaklaşmış, bahçesinin başka bir bölümüyle meşguldü. Ellerimi göğsünün üzerinde gezdirdim. "Elimde değil. Seni hiç kot pantolon ve tişörtle görmemiştim. Çok seksisin, paparino."

Bir kalçasını sıktı. "Terbiyeli ol. İşçilerin arasında sert bir aletle dolaşp yine de saygılarını koruyamam."

"Ne taşıdığınızı görseler belki size daha fazla saygı duyarlardı."

Gözlerini devirerek beni bahçeden dışarı sürükledi. Omzunun üzerinden Zia'yla konuştu, muhtemelen beni bir yere götüreceğini söylüyordu, ben de el sallayarak vedalaştım. Fausto kolunu belime doladı ve beni yanına çekti. Arazinin güneybatı kısmına, üzüm bağlarından uzaklaşp tarım arazilerine doğru ilerledik. "Sürprizin hakkında bir tahminin var mı?"

"Erken bir riposo için ahırları yine boşaltacak mıyız?"

"Hmm. Belki sonra. O güne dair çok güzel anılarım var."

İlk kez onun sikini derin derin yutmuştum. "Ben de. Seninle bir selfie çekebilir miyim? Lütfen? Sıradan mafya babası görünümünü seviyorum. Hiçbir yerde yayınlamayacağım. Sadece benim için olacak." Giulio'nun Roma'da yaptığı gibi o da benimle fotoğraf çektirmeyi hep reddetti.

"Fotoğraf yok, Francesca. İnternete düşmesi ya da birinin telefonunu hacklemesi riskini göze alamam."

"İtalyan hükümetinin sizin kim olduğunuzu bilmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Elbette biliyorlar. Ama bu onlara hatırlatmak istediğim anlamına gelmiyor."

Ahıra girdik. Bu sefer herkese dışarı çıkmasını emretmedi. Onun yerine beni arka taraftaki bir ahıra götürdü. Üzerinde

Duvarda La Piccola Monella yazan pirinç bir levha vardı.

"Beni ahıra mı götürüyorsun?" Şaka yaptım.

"Henüz değil," diye sırttı ve kıcımı tokatladı. "İçeri bak."

Ahıra baktım ve kocaman kahverengi bir kafa belirdi. Yüzünde bir parça beyazlık olan kestane renkli bir attı. Merakla bana doğru sokuldu. Uzandım ve ağzını okşadım. "Merhaba kızım." O da bana merhaba der gibi başını salladı. Güldüm.

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedi Fausto, göğsünü sırtıma dayayarak. "Bundan hiç şüphe etmedim. Hayvanlara karşı bana olduğundan çok daha nazıksın."

"Dün gece sana çok nazık davrandım. Aslında iki kez." Atı okşamaya devam ettim. "O çok güzel, Fausto."

"Böyle düşünmenize sevindim. O size ait."

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Kahverengi bakışları sıcaklık ve şefkatle parlıyordu, bu bakışları iyi tanımaya başlamıştım. "Bana bir at mı aldın?"

"Evet. Yine de ona isim verme onurunu ben üstlendim."

"Yani istediğim zaman ata binebilir miyim?" Arazide yürümeyi seviyordum ama bu çok yorucu olabiliyordu. Ayrıca ata binmeyi özlemiştim. Kızken ders alarak büyümüştük.

"Elbette. Ancak bir kask takmalısınız."

Benim paparino'm. Her zaman bana göz kulak olur. Mutluluk göğsümden akarken dudağımı ısırdım. "Söz veriyorum. Artık gidebilir miyim?"

"Evet, sizinle gelebildiğim sürece."

Şimdi gündelik kıyafetlerin bir anlamı vardı. Beni ata bindirmek için işten zaman ayırmayı planlamıştı. Sırtarak kollarımı boynuna doladım ve bacaklarımı beline dolayarak yapraktaki yaprak biti gibi ona yapıştım. "Elbette. Grazie, Fausto. Bu çok güzel bir sürpriz."

Beni kıcımın altından tuttu ve ağzımı öptü. "Mutlu olmana sevindim. İki atı da eyerleyeyim, sonra gideriz."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Francesca

Ahıra doğru geri dönerken, "Sanırım kışım güneşten yanmış," dedim.

Sırıttı, kendinden çok memnun görünüyordu. Neden olmasın ki? Az önce onu zeytin ağaçlarının altındaki bir merada aptal gibi becermişim. Bacaklarımın arası yapış yapıştı ama buna değmişti.

"Belki de dün gece sana attığım şaplaktan dolayı kızarmıştır."

Doğru. Elbette bunu hatırlayacaktır.

Sırıttım ve yüzümü güneşe doğru çevirdim. Hava sıcaktı ama Fausto'nun okyanustan geldiğini söylediği hoş bir esinti vardı.

Bugün uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biriydi. Tekrar ata binmeyi çok sevdim ve Fausto biz ata binerken çeşitli arazileri ve yetiştirdikleri hayvanları anlattı. Arazi hakkındaki bilgisi beni etkilemekte asla başarısız olmadı. Araziyi çok sevdiği belliydi ve anlattığı hikayelerden burada çok zaman geçirdiği anlaşıyordu.

Fausto'nun atına bağılı bir çantadan çıkardığı bir şeyler yemek için durmuştuk. Zeytinler, incirler, kurutulmuş etler ve peynirler vardı. Ve Zia'nın hamur işlerinden biri, çünkü onları ne kadar sevdiğimi biliyordu. Fausto'nun çıplak göğüslerime biraz damlatıp yalaması dışında, bir şişeden ciroyu paylaştık.

Beni yavaşça soydu, sonra üstüne yatırdı. O giyinikken çıplak olmak hoşuma gidiyordu, Fausto'dan gizli olmayan bir sapkınlıktı bu. Boşaldıktan sonra gözlerini kapattı ve ben de onun üzerinde rahatladım, sadece limon sabunu ve seks kokusunu içime çektim.

"Keşke bunu her gün yapabilsek," diye fısıldadı saçlarıma.

Ayak parmaklarım çimenlere kıvrılmıştı, göğsümdeki çırpınışlar neredeyse bir depreme dönüşecekti. Onunla çok mutluydum ve o da mutlu görünüyordu.

Şimdi gerçek hayata geri dönüşüyorduk.

"Bu öğleden sonra işe dönüşüyor musun?" diye sordum.

"Evet. Birkaç önemli telefon görüşmem var. Beni özleyecek misin?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Yüz ifadesinden bana inanmadığı anlaşılıyordu. "Madem keyfiniz yerinde, bu akşam yemeğe ıkmamam gerektiğini söylemeliyim."

"Oh." Hayal kırıklığı içime çöktü. Onunla ve ailesiyle yemek yemeyi seviyordum. "Sensiz aynı olmayacak."

"Bunu senden duymak hoşuma gidiyor, dolcezza." "Geç saatlere kadar telefonunuz var mı?"

"Hayır, bir toplantı için dışarı ıkmalıyım."

Piccola Monella'yı durdurdum. "Malikaneden ayrılıyor musunuz?"

Eyerin ü z e r i n d e öne doğru eğildi ve kollarını boynuza dayadı. "Evet."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun." "Neden?"

Atını yaklaştırarak yüzüme dokunmak için uzandı. "İşimle ilgili ayrıntıları asla öğrenemezsin. Seni hapse gönderme riskini göze alamam."

"Bana en ufak bir şey söylersen polisin umurunda olmaz Fausto."

"Hayır, Francesca. Hapse girecek tek kişi benim."

"Ben de senin hapse girmeni istemiyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "İtalyanca'da bir deyim vardır: 'Hai voluto la bicicletta? E adesso pedala!'"

"Bu ne anlama geliyor?"

"'Bisikleti istedin mi? şimdi sür onu.' Bisikleti ben istedim, Francesca. Sonuçları ne olursa olsun, onlarla tek başıma yüzleşeceğim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve tarlada otlayan ineklere baktım. "Güvende olacak mısınız?"

Parmağını önce gömleğimin içine, sonra da sütyenimin içine daldırarak çıplak tenimi sıyırdı. "Sadece buna geri dönmek için bile her türlü önlemi alacağım." Meme ucumu parmakladı. "Beni bekleyecek misin?"

"Evet." Araba bombaları ve mermiler hakkında endişelenmekten uyuyamayacağımı biliyordum. "Yanınıza koruma alıyor musunuz?"

"Tabii ki. Ve Marco."

"Güzel."

Atlar huzursuzlandı ve tekrar ahırlara doğru yola çıktık. Endişe mideme yerleşmişti ama bunu yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum. Onu kaybetme düşüncesi....

Beni rahatsız eden bir şey aklıma geldi. "Marco neden benden hoşlanmıyor?"

şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Benden hoşlanmadığını söyleyebilirim. Bunu saklamana gerek yok Fausto. Sadece nedenini anlamıyorum. Geldiğimden beri birbirimizle neredeyse iki kelime bile konuşmadık."

Fausto'yu daha önce hiç rahatsız görmemiştim ama şimdi açıkça rahatsızdı. Yere baktı ve dizginlerle oynadı. "Dikkatimin eksik olduğuna inanıyor, ki bu doğru değil. Ama bunun için, dikkatimi dağıttığın için seni suçluyor."

Çenem açıldı ama hemen kapattım. "Tanıdığım herkesten daha fazla çalışıyorsun." Kesinlikle babamdan ya da amcamdan daha fazla.

"Yine de, bu son ayda daha önce hiç olmadığı kadar çok zaman ayırdım. Ama seni kimin sevdiği önemli değil, piccolina. Sadece ben seni seversem."

"Peki ya sen? Yani benim gibi."

Sesim muhtaç ve güvensiz çıkıyordu ama umurumda değildi. Kıkırdayarak atımın dizginlerini tuttu ve ikimizi de durdurdu. Sonra beni ensemden yakaladı ve dudaklarımızı birleştirerek beni derinden öptü. Soluksuz, kaçıışı olmayan bir sahiplenme damgası gibi hissettirdi ve her saniyesinden zevk aldım.

"Ne düşünüyorsun? Senden hoşlanıyor muyum?"

Sırıtişım neredeyse yüzümü yarıyordu. Bana bir kraliçe gibi davrandığında ve beni hayatı buna bağlıymış gibi öptüğünde kimin kelimelere ihtiyacı vardı ki? "Evet, sanırım öyle."

"Gördün mü? Bir de Kanadalı kızların zeki olmadığını söylerler."

Omzuna bir şaplak attım. "Kibar olsan iyi olur yoksa bu zeki olmayan kız bir daha sana sakso çekmez."

Küçümseyici bir el hareketi yaptı. "Denesen bile sikime asla karşı koyamazsın. Kıyafetlerimi her çıkardığımda neredeyse nefes nefese kalıyorsun."

"Doğru. Seni tehdit etmek için başka bir şey düşünmem gerekecek."

Ahıra girip attan indiğimizde gülümsüyordum. Fausto atını bir seyise bırakarak castelloya döndü, ama ben Piccola Monella'yı eysersiz bırakmak ve fırçalamak için ısrar ettim. O yerleştikten sonra içeri girip duş almaya karar verdim. Seks, atlar ve Fausto gibi kokuyordum.

Odamda, yastığımın üzerinde yeşil bir şey gördüm. Bu da ne? Onlar tırtıl mıydı?

Bezelye taneleriydi. Belli ki Zia uğramıştı. Başımı sallayarak ona baktım ve bezelyeleri yerken soyunmaya başladım. Zavallı kadın. Giulio ona büyük torunlar ve yeğenler verecekti ama muhtemelen yakın zamanda değil. Ve biliyordum ki ben-

Çiğnemenin ortasında durakladım. Bekle, en son ne zaman adet görmüştüm? Üç hafta önce miydi? Hayır, o Roma'ydı. Ondan bir hafta önce miydi?

İtalya'ya geldiğimden beri hiç kanamış mıydım? Evet, ilk geldiğimde, çünkü banyoda tampon bulduğum için rahatlamıştım.

Göğsümde panik oluşmaya başladı ama onu bastırdım. Hamile kalmak için çok erkendi, değil mi?

Telefonumu kaptım ve takvim uygulamamı açtım. Genelde döngümü takip ederdim ama telefonum Toronto'ya geri dönmüştü. Kaçırılma olayı ve burada olup bitenler yüzünden bunu düşünmemiştim bile. İğnem hâlâ etkili olmalı, değil mi?

Kahretsin. Şimdi kendimden şüphe ediyor olmaktan nefret ediyordum. Her zaman çok dikkatliydim.

Geçmişe baktım ve en son ne zaman regl olduğumu hatırlamaya çalıştım. Altı hafta önce.

Midem bulandı. Bu olamazdı. Olamazdı. Daha önce beni hiç hayal kırıklığına uğratmamış olan doğum kontrol iğnesini kullandım. David'le hiç korkmamıştım bile. Adet döngüm yağmur gibi düzenliydi.

Beynimde son aşı tarihimi aradım. Üç ay sürmesi gerekiyordu, yani hâlâ güvende olmalıydım. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı, son aşımın dört buçuk ay önce yapıldığını hatırlayınca nefesim hızlandı.

Bunun bir önemi olmamalı, değil mi? İyi olmalıydım. Böyle bir şey olmayacaktı. Hamile değildim. Geç kalmıştım çünkü

Evimden alınıp kaçırlılmanın ve ardından seksi, yaşlı bir İtalyan tarafından baştan çıkarılmanın stresi.

Bir tarayıcı açtım ve üç aylık zaman dilimi geçtikten sonra iğnenin etkili olup olmadığını görmek için araştırmaya başladım.

Sonuçlar gözlerimi yaşarttı. Üç aylık dönem sona erdiğinde etkinlik düştü.

Tamam, panik yapma Frankie. Bunu halledebilirsin.

Ertesi gün hapı alabilir miyim? Bu ertesi gün hapı değil, seni aptal.

Derin bir nefes aldım ve bana yardım edebileceğine inandığım tek kişiye mesaj attım.

ACIL DURUM. HEMEN EVE GEL.

Fausto

KULÜBÜN bodrum katı seyrek ve küflüydü. Burada konuşulacak pek bir şey yoktu, sadece bir masa ve birkaç sandalye. Köşedeki metal bir saklama kutusu, isteksiz tutsaklar üzerinde çalışmak için gereken ekipmanı barındırıyordu. Castello'nun dışında toplantı yapmaktan hoşlanmasam da, bunlar evimin yakınında olmasını isteyeceğim türden adamlar değildi, özellikle de Francesca oradayken.

İki adam sandalyelere bağlanmıştı, gözleri nefretle ama aynı zamanda korkuyla yanıyordu. Bu gece burada öleceklerini biliyorlardı ama bu kolay bir ölüm olmayacaktı.

Zaman almıştı ama nihayet birkaç hafta önce ürünümü çalan geminin kaptanını ve ikinci kaptanını bulmuştuk. Kokain çoktan ortadan kaybolmuş, dokunamadığım Sicilyalı ailelerden birine satılmıştı. Bir anlaşmamız vardı.

Cosa Nostra ile, kesinlikle gerekli olmadıkça, onların işlerine karışmamak ya da müdahale etmemek konusunda anlaşmışlardı. Ve bu hırsızlık yüzünden barışı bozmaya değmezdi.

Ama cevaplarım ve intikamım olacaktı.

Takım elbise ceketimi çoktan çıkarmış ve kollarımı sıvamıştım. İki adamın karşısındaki sandalyeye oturdum ve bu ikisinin İtalyanca anlamayacağını bildiğimden Yunanca konuştum. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Adamlardan biri gözlerini kapattı ve Rum Ortodoks duaları okumaya başladı.

Evet, beni tanıyorlardı.

"Geçen ay kaçırdığın tekne var ya? O ve içindeki her şey bana aitti."

Dua etmeyen adam yüksek sesle yutkundu.

Devam ettim. "Sularımdaki korsanlar gemilerimi rahat bırakmaları gerektiğini biliyorlar. Benim işime karışmanın risklerini biliyorlar. Bu da demek oluyor ki sen bu işte yenisin, başka biri tarafından kiralandın. Bu odadan çıkmadan önce bana kim olduğunu söyleyeceksin."

Kaptan başını salladı. "Bilmiyoruz, yemin ederim."

Ona bir an bile inanmadım. "Göreceğiz, değil mi?" Marco'ya başımı salladım, o da bana en sevdiğim silahı, uzun bir av bıçağını uzattı. Bununla hiç terlemeden bir adamı ağzından kışına kadar oyabilirdim.

Keskin ucunu parmakladım, derimi delecek kadar sert bastırdım. Bıçaktan küçük bir damla kırmızı aktı. Karanlık, sarmaşıklar gibi ruhumu sızdı ve beni yapılması gerekene hazırladı.

Elimdeki bıçağı çevirerek kaptanın bacağına sapladım. Çığlığı ses geçirmez odayı doldurdu. Hem şok etkisi yaratmak hem de kanın zemini çok çabuk kaplamasını önlemek için bıçağı içeride bıraktım. "Seni kim kiraladı?"

"Bilmiyorum!"

"Saçmalık. Biri beni soyman için sana para verdi, gemimi nerede bulacağın konusunda sana bilgi verdi. Kim olduğunu söyle."

Titriyordu, gözleri acıdan donuklaşmıştı. "Bilmiyoruz."

Bıçağı bacağından çıkardım ve tekrar çığlık atarken baldırından aşağıya ve yere kan aktı. Sonra bıçağı ortağının bacağına sapladım. Kemikten kaçınmak için bıçağı tam olarak nereye saplayacağımı biliyordum. "Birinizden cevap alana kadar bunu yapmaya devam edeceğim. Kim bana cevap verirse çabucak ölecek. Kim vermezse..."

İkinci kaptan başını iki yana salladı, acıdan zor nefes alıyordu. "Lütfen, il Diavolo."

"Anlat bana."

Kaptanın başı öne eğikti, ağzından tükürük damlıyordu. "Onu bir kez gördük. İtalyan'dı. İsim yok."

"Genç mi? Yaşlı mı?"

"Genç. Yirmili yaşların başında, belki." "Ve?"

Cevap vermeyince bıçağı ikinci kaptanın bacağından çıkardım ve kaptanın yaralanmamış kalçasına sapladım. Çığlıklar kesilince, "Bana başka ne söyleyebilirsin?" diye sordum.

"Sesi senden farklı geliyordu. Farklı bir bölgeden. Kuzey, belki."

"Gömleği," diye ekledi ikinci kaptan. "Üzerinde yuvarlak bir daire vardı, mavi. İçinde bir N harfi vardı."

Marco'ya baktım. Napoli futbol kulübü Gli Azzurri'ye benziyordu. Kuzenim de ben de aynı şeyi düşünüyorduk, hırsızlığın arkasında muhtemelen D'Agostino vardı.

Ayağa kalktım ve kollarımı sıvamaya başladım. Sonra takım elbisemin ceketini tekrar giydim. İki adam hayatları için Yunanca yalvardılar ama cevap vermedim. Marco ve Benito'ya onlarla ilgilenmelerini söyledim ve sonra yukarı kulübe geri döndüm.

Her zamanki gibi tıklım tıklımdı. Tüm gece kulüplerini işleten adamım Gratteri, bu eski depoyu Siderno'nun son gözde mekanı haline getirmişti. Oğlum burada çok iş yaptı.

İyi. Gratteri ya da Giulio'nun burada olup olmadığını görmek için VIP alanına yöneldim.

Gratteri bazı adamlarımızla birlikte bir kabindeydi. Hepsinin kucığında kadınlar, masada şampanya şişeleri vardı. "Rav!" Gratteri beni görünce bağırdı ve eliyle beni işaret etti. "Vieni, unisciti a noi!"

Kadınlar ve şampanya havamda değildim. "Ha un momento?"

Ayağa kalktı ve beklediğim yere geldi. Elini sıktım ve sırtına bir tokat attım. "Burası harika görünüyor. Rakamlar geçen yılki kulüpten bile daha yüksek. Çok iyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkürler Rav. Bodrumda işiniz bitti mi?" "Marco ve Benito hâlâ aşağıda." Onu bilgilendirdim. öğrendiklerimiz üzerine. Gratteri'yi her zaman sevmişimdir, bu yüzden oğlumu eğitmesi için ona güvenmiştim. Yaşça daha büyüktü ve yıllar boyunca çok şey görmüştü, bu yüzden D'Agostino ile nasıl başa çıkılacağı konusunda onun fikrini sormakta tereddüt etmedim.

Gratteri konuşurken, omzunun üzerinden arka koridordan gelen bir hareket gördüm. Giulio ve Gratteri'nin alt kademedeki askerlerinden biri olan başka bir adamdı. Oğlum acelesi varmış gibi görünüyordu, gözleri telefonundaydı ve hararetle mesajlaşıyordu. Yemin ederim, o ve Francesca'nın bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Hiç bu kadar hızlı mesajlaşan birini görmemişim.

Tam başımı çevirmek üzereyken, piyadenin elinin Giulio'nun sırtında gezindiğini gördüm. Tanıdık bir dokunuştı bu, samimiyet ve şefkatten söz eden ve biraz fazla uzun süren bir dokunuş. Tıpkı Francesca'nın yanından hızla geçerken ona dokunabileceğim gibi.

Göz açıp kapayıncaya kadar oldu ve belki de hayal ettiğimi düşündüm.

o.

Ama yapmadığımı biliyordum.

İtalyan erkekler gösterişçiydi, hatta bazen diğer erkek arkadaşlar, ama bu farklıydı. Bu dokunuş arkadaşça olmaktan çok daha fazlasıydı. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Kulüplerdeki kızlarla ya da garsonlarla asla oynamaz. Oral seks bile kabul etmez.

Bu ne anlama geliyordu? Oğlum erkekleri mi tercih ediyordu?

Hayır, bu doğru değildi. Doğru olamazdı. O benim oğlumdu. Ravazzani'nin varisi. Eşcinsel değildi. Öyle olsaydı bunu bilirdim, değil mi?

Giulio'nun hâlâ mesajlaşarak yerde yürümesini izledim. Francesca'ya hiç ilgi duymamıştı, ki görünüşü düşünüldüğünde bu bile başlı başına bir mucizeydi. Onun yerine okyanusta kardeşler gibi oynamışlardı.

Bu düşüncelerden sıyrıldım. Eğer eşcinsel olsaydı, birileri fark ederdi. Konuşmalar olurdu. Gümbürtüler. Erkekler, Zia ve arkadaşlarının briscola oynarken yaptıkları dedikodulardan daha beter dedikodu yaparlardı. Marco şüphesiz duymuş ve bu haberi bana getirmiş olurdu.

Gratteri'yle işimi bitirdiğimde hâlâ ensem kaşınıyordu. Dikkatimin yarısını ona verdim, diğer yarısı ise VIP alanından ayrılıp aşağıya inen oğlumda kaldı. Beni hiç fark etmedi, ki muhtemelen en iyisi de buydu.

Gratteri'ye veda ederek Marco'yu bulmaya gittim.

Cesetler parçalara ayrılıyor ve imha edilmek üzere varillere dolduruluyordu. Marco ve Benito gülüyor ve sohbet ediyorlardı, korkunç işten etkilenmemişlerdi. "Marco," diye seslendim.

Yanıma geldi, eldivenleri kan içindeydi. "Ne oldu Rav?"

Bir an tereddüt ettim. Marco'ya hayatım pahasına güvenmişim ama o benim oğlumdu. Eğer Giulio eşcinsel olsaydı, bunun sonuçlarını düşünmeye bile başlayamazdım.

Yine de kuzenimin yardımına ihtiyacım vardı.

"Giulio'nun VIP salonunun arka koridorundan Gratteri'nin askerlerinden biriyle çıktığını gördüm. Çocuk Giulio'ya aşırı derecede aşına görünüyordu." Bunu anlamasına izin verdim ve Marco'nun gözleri büyüdü.

"Öyle mi düşünüyorsun? Hayır, Rav. Bu imkansız. Oğlum mu?"

"Yanıldığımdan eminim, ama bilmek zorundayım."

"Bildiğim kadarıyla o çıkışın dışında kamera yok, sadece kapının iç tarafında var. İsterseniz dışarıya da bir tane koyabilirim."

"Yapın. Sen ve benden başka kimse bu işe dahil değil. Gratteri bile. Ve o görüntüleri benden başka kimse görmeyecek. Anladın mı?"

"Elbette. Bu gece kimse yokken çekeceğim. Guardia'nın kullandığı şu yeni küçük kameralardan var. Onlardan birini koyacağım."

"Güzel." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

"Grazie."

"Rav, endişelenme. Belki de dışarıda sakso çekiyorlardı. Bu günlerde çocuklarla asla bilemezsin. Eminim bir şey yoktur."

Başımı salladım ve omzuna vurdum. "İnşallah."

Çünkü 'Ndrangheta'nın eşcinsel erkeklere tahammülü yoktu. Onlardan korkulur ve onlara güvenilmezdi ve genellikle aile üyelerinden biri durumu kurtarmak için onları öldürürdü.

Doğru olsaydı bunun oğlum için ne anlama geldiğini düşünemezdim bile.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Francesca

Giulio eczaneden döndüğünde histerinin eşiğinde odamda BEKLIYORDUM.

"Al," dedi ve çantayı bana uzattı. "Tıpkı istediğin gibi beş tane aldım."

"Teşekkür ederim. Eminim bir şey yoktur. Stres olmalı."

Giulio avuçlarını kaldırdı. "Bir kadının döngüsü hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bence kontrol etmelisiniz. İçiniz rahat etsin diye, değil mi?"

Yutkundum. "Biliyorum. Kalacak

mısın?" "Tabii ki kalacağım. Git hadi.

Birlikte kontrol ederiz."

Banyoya girdim ve ilk kutuyu açtım. Talimatlar oldukça basit görünüyordu. Çubuğu çişin içine tutun, bekletin ve sonuçları okuyun. Belki de emin olmak için iki test yapmalıydım.

Ellerim titreyerek başka bir kutunun paketini açtım ve çubuğun üzerindeki kâğıdı soyarak açtım. Her ikisini de tutarak oturdum ve her bir çubuğu iyice ıslattığımdan emin olarak işedim. Sonra onları tezgâhın üzerine koydum, temizledim ve Giulio'yu çağırdım.

Beni ürkütmekten korkuyormuş gibi dikkatle içeri girdi. "Eee?"

"Telefonunuzdaki zamanlayıcıyı beş dakikaya ayarlayın. Sonra cevabımızı alacağız."

Giulio zamanlayıcıyı çalıştırdı ve sonra çubuklara baktı. Omzuna bir şaplak attım. "Erken kontrol etme. Beni geriyorsun."

Yüz ifadesi ciddiye, duvara yaslandı. "Nasıl bir sonuç bekliyorsunuz?"

"Olumsuz, tabii ki."

"Belli ki değil. Birçok kadın babamın bebeğine hamile kalmak ister, biliyorsunuz."

"Ben çok fazla kadın değilim ve umurumda olsa bile onun bebeklerini alabilirler. Hamile kalamam, G. Ne şimdi, ne de babandan."

"Neden olmasın? Bana çok iyi bir baba oldu ve sana da çok iyi bakacaktır. Hiçbir şey istemezsin."

Avuçlarımı göz çukurlarıma bastırdım ve hiperventilasyon geçirmeden önce nefesimi kontrol etmeye çalıştım. "Hayatımın geri kalanında ona bağlı kalmak istemiyorum. Ayrıca, anne olmaya hazır değilim. Üniversiteye gitmek ve bir iş bulmak istiyorum. Normal bir hayatım olsun."

Umursamaz bir ses çıkardı. "Normal sıkıcıdır, Frankie. Sen bu hayat için yaratılmadın, az para için önemsiz bir işte zaman saatini yumruklamak. Sen bundan daha iyisin."

"Eminim annem de aynı şeyi düşünüyordu ama babam için tüm hayatından vazgeçti. Kariyerinden, özgürlüğünden." Kendi kadının ol, Francesca. Benim hatalarımı yapma. "Bunu yapamam. Kendime farklı bir hayatım olacağına dair söz verdim." Gözlerimden yaşlar boşandı, dehşet beni eziyordu.

"Frankie," dedi Giulio usulca, beni kollarının arasına çekerek. "Ağlama. Henüz pozitif olup olmadığını bile bilmiyoruz."

İliklerime kadar biliyordum. Hamileydim. Hiç bu kadar uzun süre adet görmemiştim ve iğne artık etkili değildi. Fausto beni hamile bırakmıştı.

Eğer doğruysa ne yapacaktım?

Süre dolana kadar Giulio'nun kucağında dua ederek orada kaldım.

Telefonunu kapattı ve omuzlarımı tuttu. "Birlikte görünüyoruz. Tamam mı?"

Başımı salladım, ağzım kir gibi kurumuştı. "Tamam."

Döndük ve aşağı baktık. Her iki test de pozitif çıkmıştı. "Oh, kahretsin," diye fısıldadım ve yere çöktüm. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Oh, kahretsin."

Elimde değildi, ağlamaya başladım. Giulio yanıma oturdu ve bir kolunu bana doladı. Hiçbir şey söylemedi, güçlü eli sadece sırtımı okşuyordu.

Fausto'nun bebeğini doğuruyordum.

Neden? Evren neden benden bu kadar nefret ediyordu? Hayatta bunu hak edecek ne yanlış yapmıştım? Kaçırılıp buraya getirildim, nişanlandım sonra nişanlanmadım. Aptal üzüm bağları ve aptal Fausto tarafından baştan çıkarıldım. Ve şimdi en kötüsü oldu.

Bir bebek.

"Eğer kaçarsam, belki de asla öğrenemeyecek," diye gözyaşlarımın arasından boğuk bir ses çıkardım.

"Ona söylemelisin."

Başımı hayır anlamında omzuna doğru salladım. Ona söylememe gerek yoktu. Kaçabilir, bebeği doğurabilir ve evlatlık verebilirdim. Asla bilmeyecekti.

Giulio yüzümü görebilmek için çenemi eğdi. "Frankie, eğer sen söylemezsen ben söyleyeceğim. O benim babam."

"Ama sen benim arkadaşımsın. Kardeşler kızlardan önce gelir."

"Bu durumda bunların hiçbirinin geçerli olduğundan emin değilim." Alnımdan öptü. "Bence bu iyi bir şey. Bu kader. Kaderinde buraya gelip bana bir erkek ya da kız kardeş vermek varmış."

"Aman Tanrım." Sıkı bir topun içine yuvarlandım ve sallanmaya başladım. Giulio'nun üvey kardeşini ya da üvey kız kardeşini doğuruyordum. Bu ne kadar berbat bir şeydi?

Ve bir aptal gibi yardım için onu aramıştım. Tabii ki burada kalmamı ve bebeği doğurmamı isteyecekti. Başka bir Ravazzani çocuğu, kendi çocuklarına sahip olmak için üzerindeki baskıyı azaltacaktı.

Ama burada yetişen her erkek çocuk, benim çocuğum, mafyaya girer. Bir kız çocuğu da daha iyi olamazdı. Çok genç yaşta tanımadığı bir adamla evlendirilirdi ve o adam da muhtemelen mafyanın içinde olurdu.

Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olmayacaktı.

Daha çok ağladım. Ölmek istedim. Bu, bildiğim her şeyin sonuydu.

Giulio'nun telefonunu yere bıraktığını duydum ama aldırış etmedim. Belki Fausto da benim kadar bebek istemiyordu. Ne de olsa neredeyse orta yaşlı sayılırdı. Çocuk bezleri ve gece geç saatlere kadar emzirmeler geçmişte kalmıştı. Hamile olduğumu öğrenirse, muhtemelen beni Toronto'ya geri gönderirdi. O zaman bu bebeği doğurup doğurmayacağıma karar verebilirdim.

"Bunu yapabilirsin Frankie," dedi Giulio. "Her çocuk senin gibi bir anneye sahip olduğu için şanslı olacaktır. Ve bence bu babam için de iyi olacak. Seni çok önemseydiğini söyleyebilirim."

Bu beni daha kötü hissettirdi. Fausto beni sevmiyordu. Ben bir puttarella'ydım, uygun bir delik. Sonunda benden bıkacaktı - tıpkı Katarzyna'dan bıktığı gibi - ve beni ve çocuğu gönderecekti. Ben her zaman Calabrian mafyasının başının onu hamile bırakmasına izin verecek kadar aptal bir kadın olacaktım. Ve bedelini oğlum ya da kızım ödeyecekti.

Bu berbat duruma nasıl bir çocuk getirebilirim?

Gözyaşlarım yeniden ciddi bir şekilde akmaya başladı ve nefesimi zor tutuyordum. Giulio'nun gömleği darmadağın olmuştu ama umurumda değildi. Ara sıra bana kağıt mendil uzatıyordu ama ben duramayacak kadar çok ağlıyordum.

"Neler oluyor?" Fausto'nun sesi küçük tuvalette yankılandı. "Francesca, neden ağlıyorsun?"

Ona bakamıyordum bile. Hem kendimi onun kollarına atmak hem de ellerimle onu boğmak istiyordum. Bunların hepsi onun suçuydu. Beni kaçırmış ve başka bir doğum kontrol iğnesi olmamı engellemişti. Sonra da beni süper spermeleriyle doldurup hamile bırakmıştı.

Giulio ve babası anlamaya bile çalışmadığım hızlı bir İtalyanca konuşmaya başladılar. Artık umurumda değildi. Bütün bu ülke berbattı. İçindeki herkesten ve her şeyden nefret ediyordum.

Giulio ayağa kalkmaya başladı ama ben kolundan tuttum. "Gitme. Lütfen gitme."

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Her şey yoluna girecek Frankie. Söz veriyorum. Bu kader."

Hain.

Tek bildiğim buraya gelmesi için babasına mesaj attığı.

Elimi yakıyormuş gibi gitmesine izin verdim. "Hiçbir şey iyi değil. Hiçbir şey bir daha asla iyi olmayacak."

Ayağa kalkarak babasıyla bakıştı ve sonra dışarı çıktı. Fausto iki hamilelik testine baktı. "Ve bu yüzden mi ağlıyorsun?"

"Evet Fausto," diye tersledim. "Hamile kalmak istemeyen biri hamile kaldığında genellikle böyle olur."

"Bunun bir olasılık olduğunu bilmen gerekirdi, değil mi?"

Göğsümde öfke alevlendi, hüznün yerini yakıcı bir nefret aldı. "Kaçırılmam, uyuşturulmam, neredeyse oğlunla evlenmeye zorlanmam, dilini bilmediğim bir ülkeye getirilmem ve senin tarafından baştan çıkarılmamla ilgili bir şey bana aşı için geç kaldığımı unutturdu. Ne kadar aptalım! Evet, aptal, aptal Francesca." Başımı ellerimin arasına aldım. "Siktir git, Fausto."

Bileğimden tuttu, beni ayağa kaldırdı ve banyodan dışarı çıkarmaya başladı. Direndim, ondan uzaklaştım. "Dokunma bana. Senden nefret ediyorum ve kesinlikle senden bir bebek sahibi olmak istemiyorum."

Fausto iç çekerek eğildi ve beni kollarının arasına aldı. Kıpırdandım ve göğsünü ittim. "Beni yere bırak. Şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

"Bu çok kötü."

Yatağa oturdu ve sonra ikimiz de şiltenin üzerinde, başlarımız yastıkların üzerinde düz durana kadar döndü. Konuşamayacak kadar öfkeliydim, bu yüzden kollarımı kavuşturdum ve tavana baktım. Fausto bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Sanırım fırsatım varken seni uykunda boğmalıyım."

Piç kıkırdadı.

"O zaman üzülerek söylüyorum ki bundan sonra kesinlikle tek gözüm açık uyuyacağım." Elini nazikçe karnımın üzerine koydu. "Piccolina, bu beni rahatsız etmiyor. Çocuğumla birlikte yuvarlak ve büyük olman fikri hoşuma gidiyor."

Ona ters ters baktım. "Ya senin çocuğunla yuvarlak ve büyük olmak istemiyorsam?"

Küçük bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırdı. "Eğer düşündüğünüz buysa, çocuğu aldırmanıza izin vermeyeceğim. Ama eğer istemiyorsan, çocuk doğduktan sonra da bu işe karışmana gerek yok."

Ağzım açık kaldı. Evlat edinmeyi düşünürken, kullandığı ifadelerdeki bir şey bana bahsettiği şeyin bu olmadığını düşündürdü. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu alışılmadık bir durum değil. Benim hiç evlilik dışı çocuğum olmadı ama bizim dünyamızda pek çok metresin bebeği olur. Onu büyütecek birini bulabilirim."

Şu anda ciddi miydi? Beni böyle mi iyi hissettirmeye çalışıyordu? Sıraya gir, Frankie. Bütün mafya orospularının piçleri var. Peki onu büyütmeye kim yardım edecek? Bir sonraki mantenuta'sı mı?

Cesedimi çiğnemen lazım.

Fausto'nun beni uzun süre yanında istemediği açıktı. Şimdiden bu çocuğu nasıl yetiştireceğini planlıyordu.

Ben. Erkeklerin en azından hamile bıraktıkları kadınla evlenmeyi teklif etmeleri gerekmez miydi?

Onunla evlenmek istemiyorsun. Okula geri dönmeyi planlıyordun.

Konuşmaya devam etti. "Bir varis olmasa da, bu çocuğa kral gibi davranılacak çünkü o benim. Kardeşlik için bir Ravazzani daha."

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben bilmiyorum. Ama bir erkek ya da bir kız kendi yöntemleriyle hizmet edecek. Burada işler böyle yürüyor."

Kendini mi dinliyordu? Çocuğumuzu ömür boyu sürececek bir sefalet ve şiddete şimdiden teslim ediyordu. Bunu ne kendim ne de çocuğum için istemedim.

Bir anda yataktan yuvarlandım ve kapıyı işaret ettim. "Defol git, Fausto."

Hareket etmek için hiçbir çaba göstermedi. "Bunu konuşmamız gerek Francesca."

"Konuşmayı bitirdim. Artık seninle konuşmak istemiyorum. Bu benim bedenim. Gelecekte ne olacağına ben karar vereceğim. Sen değil."

İfadesi karanlık, korkutucu bir şeye dönüştü. Onu bir kalemle bıçakladığımdan beri bu kadar kızgın görmemiştim. "Eğer kendine ya da o çocuğa zarar verirsen, bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

"En kötüsünü yap! Ne yaparsan yap, beni kaçırmaktan, burada tutmaktan, hamile bırakmaktan ve geleceğimi çalmaktan daha kötü olamaz. Bebek sahibi olmak istemiyorum, özellikle de senden!"

Çok dikkatli bir şekilde yataktan kalktı. Yanıma geldi ama bana dokunmadı. "Çocukça öfke nöbetleri için artık çok geç. Seni becermeme ve içine boşalmama izin verdin. Hatta birkaç kez seni döllerimle doldurmam için yalvardığımı hatırlıyorum. Bütün suçu bana atma, Monella."

Bütün suçu kesinlikle ona atardım.

Çenemi kaldırarak, "Toronto'ya geri dönmek istiyorum" dedim.

"Hiç şansın yok," diye hırladı. "Sen ve çocuğum burada kalacaksınız."

"Ne zamana kadar? Benden bıkana kadar mı? Sonra ne olacak?"

"Sana ve bu çocuğa her zaman göz kulak olacağım Francesca."

Bu bir kaçamaktı ve beni zerre kadar rahatlatmadı. Yalnız kalmak istiyordum, böylece bir kaçış planı düşünebilirdim. "Çık dışarı."

Bana baktı, mavi bakışları esrarengiz ve sertti. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ve umursamayacak kadar kızgındım.

Ona tekrar dışarı çıkmasını söyleyemeden bileğimden tuttu ve beni kapıya doğru götürmeye başladı. Topuklarımı sıktım. "Ne yapıyorsun sen? Bırak beni gideyim. Seninle hiçbir yere gitmiyorum!" Sessizce beni kucağına aldı ve taşımaya başladı. "Fausto, lanet olsun. İndir beni."

Kanadına kadar mücadele etmeye devam ettim. Yatak odasına vardığımızda nihayet beni yere yatırdı ama elimi bırakmadı. Bunun yerine beni seks oyuncaklarını sakladığı dolaba doğru sürükledi. Bana şaplak atmayı mı planlıyordu? Daha da kötüsü, ağzımı mı tıkayacaktı? Kurtulmaya çalıştım.

"Dur," dedi, sesi öfkeyle gerilmişti. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Umurumda değil. Ve o çekmecedan ne çıkarırsan çıkar zaman kaybı çünkü seninle seks yapmayacağım."

Bir çift kelepçeyi kaldırdı. Ona siktir olup gitmesini söyleyemeden bileziği bileğime geçirdi. Diğer elimi arkama sakladım. Ama zahmet etmeme gerek yoktu. Diğer bilezik onun bileğine dolandı ve yerine oturdu.

Pislik herif bizi birbirimize kelepçeledi.

"Şu andan itibaren burada, benim odamda kalacaksın. Eşyalarını yarın taşıtacağım."

Ona bakakaldım. "Delirdin mi sen? Burada sana kelepçeli olarak kalmayacağım. Kendi odama dönmek istiyorum."

"Kesinlikle olmaz. Şimdi, yatmak için hazırlanmak ister misin yoksa senin için hazırlayayım mı?"

Fausto

ÖNCE BEN UYANDIM.

Francesca yanımda uyuyordu, tatlı vücudu yanıma sıkıca bastırılmıştı. Kızgın olsa bile bana yakın olmak istiyordu.

Yalan söylememiştim, bu çocuk için mutsuz değildim. Hep daha fazla çocuk istemiştim ama Lucia'yla öldürülmeden önce hiç zamanımız olmamıştı. Sonra da çocuk yetiştirme konusunda güvenebileceğim doğru mantenuta'yı bulamadım. Ama Francesca'ya güvendim. Şu anda ne kadar öfkeli olsa da, onu Lamborghini ve diğer hayvanlarla birlikte görmüştüm. Nazik bir kalbi vardı. Mükemmel bir anne olabilirdi.

Yuvarlak göbeğini ve şişmiş göğüslerini düşündükçe sikim kalınlaşıyordu. İçinde büyüyen çocuğumun çatlakları. Onun üzerine titremek için sabırsızlanıyordum. Zia da çok heyecanlanacaktı. Teyzem bebekleri çok severdi.

Açıkçası, benim inatçı piccola monella'm bu duruma kolay kolay boyun eğmeyecekti. Buna karşı koyacak, Toronto'ya dönmeyi talep etmeye devam edecekti. Onu kalmaya ikna etmek zorundaydım; hem onun hem de bebeğin iyiliği için. Doğmamış çocuğumun ebeveynleri arasındaki anlaşmazlık yüzünden üzülmesine izin veremezdim. Bu sağlıklı değildi.

Lucia ve ben, o Giulio'ya hamileyken ayrılmıştık. O diğer kanada taşınmıştı ve biz asla

tekrar düzenli seks yaptım. Bunun yerine bir mantenuta bulmuş ve karımı yalnız bırakmışım, görünüşe göre o da bunu tercih ediyordu.

Bu hamilelik için bunu istemedim.

Ayrıca Francesca'yı yalnız bırakabileceğimden de emin değildim. Onun yanımda olması, tüm bu değişiklikleri izlemesi ve çocuğumun doğumunda hazır bulunması gerekiyordu. Onu becermem ve boşalmasını sağlamam, dokuz ay boyunca mutlu ve sağlıklı olmasını sağlamam gerekiyordu.

Ona bir kraliçe gibi davranırdım.

Bana sağlıklı bir çocuk verdiği için elde edeceği maddi kazanç hakkında hiçbir fikri yoktu. Yıllar boyunca birçok kadın prezervatifsiz sevişmek için bana yalvardı ama ben hep direndim. Sıradan bir sevişmeyle bir bebeği asla riske atmazdım.

Francesca'ya karşı neden bu kadar dikkatsiz davrandığımdan emin değildim. Onu çiğ çiğ sikmek riskliydi, bunu çok iyi biliyordum ama konu amına geldiğinde doğru dürüst düşünememiştim. Muhtemelen Francesca benim için sıradan bir sikişten daha fazlası olduğu içindi. Ona değer veriyordum. Aslında onu hayatının sonuna kadar castello'da tutmaktan son derece mutluydum.

Bu kadarını duymaya hazır olduğundan değil.

Elimi düz karnının üzerinde kaydırdım ve çocuğumun büyüdüğü yere koydum. Cazzo, bunu sevdim. Çok güzel olacaktı, hayat dolu. Bebeğimle dolu.

Dün gece bizi birbirimize kelepçeledikten sonra gömleğini ve sütyenini kestim, bu yüzden şu anda bana karşı nefis bir şekilde çıplaktı, uykudan sıcak ve yumuşaktı. Sevgilimi mutlu etmenin en iyi yolunun ona orgazm yaşatmak olduğunu biliyordum. Francesca da seksi benim kadar seviyordu ve kirli ve karanlık olanı arzuluyordu. Tıpkı benim gibi.

Parmaklarım bacaklarının arasında gezindi, kıvrımlarını ayırarak seksini okşadı. Benim için çoktan ıslanmıştı. Şehvet karnımda dönüyordu, bu yüzden gözlerimi kapattım ve nazik olmaya çalışarak derin nefes aldım. Klitorisini buldum ve hafifçe okşadım, kaygan sıcaklığını hissetmeyi

seviyordum. Nefesi hızlandı ve tamamen uyandığını hissedebiliyordum.

Kalçaları hafifçe sallanana kadar onu okşamaya devam ettim. Bacağını benimkinin üzerine çekerek onu daha geniş açtım ve bana daha iyi erişim sağladı. Kolu başımın etrafına dolanmak için yukarı çıktı. Dün gece o uyuduktan sonra kelepçeleri açmıştım, bu yüzden artık onu memnun etmek için iki elimi de kullanabiliyordum.

Sessiz kalarak boğazını öptüm ve klitorisini çimdikledim. Acıdan nefesi kesildi ve ben bıraktıktan sonra ortaya çıkan zevkle inledi. Sonra iki parmağımı içine kaydardım ve duvarları beni açgözlülükle içine çekti. Evet, buna çok ihtiyacım vardı, sıkı amcığı sikimi kavırıyor ve benden boşalmamı sağlıyordu.

Bacağını kaydırarak ucumu girişine hizaladım ve içeri ittim. Dirençle karşılaşmadan önce yarıya kadar gittim, bu yüzden ona uyum sağlaması için bir an verdim, parmaklarım klitorisine geri döndü. Daha fazlası için kalçalarını döndürdüğünde, yolun geri kalanını eve kaydardım. Ona nazik davranmaya, onu yavaşça becermeye çalıştım ama tırnaklarını arkama geçirerek beni kabaca kendine doğru çekti. "Fausto, lütfen."

O yalvaran ses beni ele geçirdi. Savaşmaktan vazgeçtim.

o.

Onu dört ayak üzerine kaldırdım ve sertçe sürmeye başladım. O da

çarşaflara sarıldı. "Tanrım, evet. Daha sert. Siktir!"

"Canını yakıyor muyum?" Hamile kadınların yatakta sert davranmasına izin var mıydı? Doktora sormam gerekirdi.

"Konuşmayı kes ve beni sikmeye devam et."

Donup kaldım. Taşaklarım serbest kalmak için çığlık atsa da kıpırdamadım. Hayır, aramızdaki şeyler böyle değildi. Tam tersiydi, ben emirler veriyordum ve Francesca da onlara itaat ediyordu.

Tekrar sikime doğru sallanmaya çalıştı ama kalçalarını sabit tuttum ve çektim. Beklendiği gibi, "Ne yapıyorsun?" diye hırladı.

Onu sırtı göğsümle buluşana kadar kaldırdım, dizleri yatağın üzerindeydi. Ereksiyonum kalçalarının arasından kayarak girişine yaklaştı ama asla içeri girmedi. Yavaşça

ittim, onunla alay ettim. "Ben

Ŗu anda kimin yatağında olduğunu hatırlatıyor. Seni kim beceriyor?"

"Seni piç kurusu."

Bana hâlâ kızgındı ama umurumda değildi. Onu zevkle yıpratıacaktım.

Her iki elimle bir göğsünü sıkarak Ŗekillendirdim, sonra meme uçlarını parmak uçlarımla arasında yuvarladım. Parmak uçlarımla amının girişini sıyırdı. "Kim?"

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. KeŖke bilseydim diyorsun ama bilmiyorsun. Eğer bana cevap verirsen sikimi alacaksın." Bacaklarının arasındaki kalın uzunluğu hissetmesine izin verdim. "Bu iyi hissettirmeyecek mi, bebeğim?"

İnledi, başı omzumda çırpınıyordu.

"Seni sikmeyi çok istiyorum," dedim ona. "Seni sikmeyi hayal ediyorum Francesca. Daha önce hiç kimseyi bu kadar çok istememiŖtim. Tu sei perfetta."

"Fausto, lütfen. Becer beni."

İçine girebilmek için kalçalarına açtım. Derinlere daldıkça vücudum titriyordu, mutluluk çok yoğundu. Ellerinin üzerine düŖtü ve sırtına doğru eğildim, gıcırdattım ve ittim, bir hayvan gibi azgınlaŖtım. Başka hiçbir kadınla bu kadar vahŖi, bu kadar kontrolsüz olmamıŖtım. Onu bir uyuşturucu gibi arzuluyor, mümkün olduğuunca içine girmek istiyordum.

"İŖte böyle," diye homurdandım omzuna karşı. "Bu hoşuna gitti mi? İhtiyacın olan bu mu?"

"Tanrım, evet. Daha fazla, paparino."

Bu isim taşaklarımı sıkılaŖtırdı ve dökölmeye hazır hale getirdi. "Çok seksisin, sikimi en iyi kız gibi alıyorsun. BoŖalmamı benden alıyorsun. Sana çok iyi bakacağım, benim pis piccolina'm."

İnledi ve ben onun yakın olduğuunu söyleyebilirim. BoŖalmasına ihtiyacım vardı çünkü daha fazla dayanamazdım.

Hafifçe kaldırarak parmaklarımı kış yanaklarının arasına kaydurdım ve başparmağımın oradaki deliği bulmasına izin verdim. Hafifçe bastırarak daire çizdim. Kıpırdandı ve başparmağımın ucu içeri kaydđ.

İşte bu oldu. Vücudu kilitlendi ve amcığı üzerime kenetlendi, boşalırken beni boğdu.

Orgazmım beklemedi, bunun yerine üzerime hücum etti, aletimin başından fışkırırken nefesimi çaldı. Birlikte doruğa ulaştık, titreyen uzuvlar ve tutarsız kelimelerden oluşan bir kitle.

Bittiğinde, yarısı üzerimde olana kadar onu kendime çektim. Nefes almaya çalışırken sırtını okşadım, ter tenimizde soğuyordu. Sessiz kaldım, aklımdan geçenleri düşünmesine izin verdim.

"Gitmeme izin vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu sonunda.

"Hayır."

"Odama geri dönebilir miyim?"

"Hayır." Bunun beni bir piç yapmasını umursamıyordum, onu kendime yakın istiyordum.

"Neden olmasın?"

Ona gerçeği borçlu olduğumu düşündüm. "Lucia Giulio'ya hamile kalır kalmaz diğer kanada taşındı. Ondaki küçük değişiklikleri, oğlumun bedeninde büyümesinin işaretlerini hiç göremedim. Bundan hep pişmanlık duydum. Doğum odasına girmeme bile izin vermedi." Saçlarından öptüm. "Bu sefer bunu kaçırmak istemiyorum. Sana yardım etmek ve seninle ilgilenmek istiyorum."

"Karınız hamileyken bir metresiniz var mıydı?" Buna nasıl cevap vereceğimi tartıştım. "Eğer soruyorsanız Sen benim çocuğuma hamileyken ben başka bir kadınla yatacağım, cevabım hayır."

"Yapmasan iyi edersin, ama ben bunu sormadım."

"Francesca, benim dünyamda neredeyse her evli erkeğin bir mantenutası vardır, özellikle de eşleri hamileyken. Lucia bizim kültürümüzde yetiştiği için bunu biliyordu. Bu bir sürpriz değildi." Küçük bir kahkaha attım. "Muhtemelen rahatlamıştır."

"Çünkü mü?"

Gerçekten evliliğimi tartışıyor muyduk? Hiç konuşmadım, kimseye konuşmadım. Karımın öldüğünü ve olayların kendi tarafını asla paylaşamayacağını düşünürsek, bu bana sadakatsizlik gibi geliyordu. Dahası, ne anlamı vardı ki? Ama bir sonraki çocuğumun annesi olarak Francesca bunu bilmeyi hak ediyordu. "Çünkü sanırım onu korkuttum. O... narindi. Çekingendi. Calabrian mafyasının başı için uygun bir İtalyan eş. Beni asla reddetmezdi ama yatakta birlikte yaptıklarımızdan hoşlandığını sanmıyorum."

"Buna inanmak çok zor."

"Yapmamalısın. Bütün kadınlar senin gibi değil." Kıcını avuçladım, sonra parmaklarımı bacaklarının arasına götürdüm, tohumum onun sularıyla karıştı. Onunla oynadım, döllerimi amına geri ittim. "Buna ihtiyacın var. Bunu arzuluyorsun, ne kadar kirli olursa o kadar iyi. Aynı şeylerden hoşlanıyoruz."

"Bu yüzden hamile kaldım."

Sesi yine umutsuz geliyordu, ben de yüzünü görmek için onu sırt üstü yatırdım. Saçlarını yolundan iterek gözlerinin içine baktım. "Bu senin hayatının sonu değil. Eğer anne olmak istemiyorsan bunu anlayışla karşılarım. Zia ve Giulio var ve çocuğuma dadılık yapması için kadın tutabilirim. Ama ben senin kalmanı, bu bebeği benimle birlikte büyütmeni istiyorum. Onu benim kadar sevmeni ve burada bir yuva kurmanı istiyorum."

Beni inceledi, yüzünde şüpheci bir ifade vardı. "Benden bıkip başka biriyle yatmaya başlayana kadar."

Sırt üstü düştüm ve boştaki elimi sinirli bir hareketle oynattım. "Basta, Francesca! Bunun olmayacağını kaç şekilde söyleyebilirim?"

"Kelimeler yeterli değil, artık değil. Bir tür sözleşme istiyorum. Aramızda işler ters giderse ne olacağını belirten yasal bir anlaşma. O zaman kalmayı düşünürüm."

"Benimle güvende hissetmek için ihtiyacın olan şey bu mu?" "Evet. Açıkçası, evlenmiyoruz, bu yüzden bazı şeylere ihtiyacım var.

ileride olacaklar için güvence. Benim ve çocuğum için."

"Tamam."

Bana ters ters baktı. "Gerçekten kabul ediyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Sözümünden şüphe mi ediyorsun?"

Gözlerini devirerek kötü bir İtalyan aksanıyla, "Bir kaptan bir kez karar verdikten sonra asla geri dönmez," dedi.

Misilleme olarak kışına bir şaplak attım. "Bunun ben mi olması gerekiyordu? Daha çok pratik yapmalısın, dolcezza. Gerçek bir İtalyan gibi telaffuz et ve r'leri yuvarla."

Güldü ve onun rahatladığını ve artık bana kızgın olmadığını görmek çok keyifliydi. Boynunun arkasını kavradım ve uzun bir öpücük için ağzını kendime yaklaştırdım. Bana dilini verdi ve ben de onu bırakmak için hiç acele etmeden tüm avantajını kullandım. Ayrıldığımızda, "Gördün mü? İyi bir gece uykusu ve iyi bir sikişten sonra her şey daha güzel görünüyor, değil mi?" dedim.

"Bu konuda hâlâ mutlu değilim Fausto."

"Allora, seni ikna edene kadar ikimiz için de yeterince mutlu olmama izin ver." Onu tekrar öptüm. "Tamam mı?"

Nedenini bilmediğim bir şekilde gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Yüzünü incelerken içimi panik kapladı. "Ne dedim ben? Francesca, bebeğim. Lütfen, seni ağlatmak istememiştim."

"Elimde değil. Çok tatlı davranıyorsun ve tatlı olduğun zaman seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Kaslarım gevşedi ve onu kendime çektim. "Merak etme o zaman. Yakında bir stronzo olmaya geri döneceğim."

"Güzel, çünkü buna kesinlikle alışkınım."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Francesca

Kahvaltı için alt kata indiğimde Zia'yı mutfakta buldum. Fausto bir saat önce ofisine çekilmişti ve Giulio muhtemelen hâlâ uyuyordu.

"Buongiorno, la nipote," dedi ve bana menzilden sinsi bir gülümseme verdi.

Bu kelime ne anlama geliyordu? Hamile metres mi? Doğum kontrol iğnesini unutan ve bir mafya kralının onu hamile bırakmasına izin veren aptal kadın mı?

Zia için bunu söylemek zordu. Kurnaz yaşlı kadın.

Gidip yanağından öptüm. "Buongiorno, Zia."

Bir fincan espresso yapmaya çalıştığımda elime vurdu. "La caffeina fa male al bambino."

"Ah, Zia. Kahveye ihtiyacım var." Espresso makinesini işaret ettim. "Per favore?" Ellerimi dua eder gibi birleştirdim ve yalvarırcasına salladım. Kahve içmeme izin vermezse ölebilirdim.

"Hayır. Fausto'nun bambino'su." Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi karnımı işaret etti.

Suratımı asarak bir tabureye çöktüm. "Nereden biliyorsun?" Kaşlarını çatığında, öğrendiğim İtalyancayı düşündüm. "Come...sapere...bambino?" "Sapere", "bilmek" fiiliydi ama bu kadar çabuk çekime başlamamı bekleyemezlerdi.

Zia yaklaştı ve kemikli parmaklarından biriyle çenemi kaldırdı. Yüzümü bir o yana bir bu yana eğdi. "La tua pelle bellissima."

Ocağa geri döndüğünde, çeviri uygulamamı kullandım ve "pelle "nin deri olduğunu öğrendim. Hah.

Hala hamile olduğuma inanamıyordum. Bir bebeğim olacaktı. Fausto'nun bebeği. Anne olmak için çok genç hissediyordum. On dokuz yaşında bile değildim. Bırakın bir başkasını, kendime nasıl bakacağımı bile zar zor biliyordum.

Seni ikna edene kadar ikimiz için de yeterince mutlu olmama izin ver.

Tabii ki Fausto bu durumdan memnundu. İşin zor kısmı olan bir karpuzu büyütüp vajinasından çıkarmak zorunda kalmamıştı. Ayrıca, dadı ve özel öğretmen tutmak ve özel okullara para ödemek için dünyadaki tüm paraya sahipti. Çocuğu burada, İtalya'da bırakıp Kanada'ya dönebilirdim.

Elim karnıma kaydı. Bunu yapabilir miydim? Uzaklara gidip çocuğumu burada, İtalya'da bırakabilir miydim?

Annem öldükten sonra ikizlerin ne kadar şaşkın ve üzgün olduklarını, cenazeden sonraki aylarda gördükleri kabusları ve öfke nöbetlerini hatırlıyorum. Babaları hiç yardımcı olmamıştı, ben de onlara istikrar ve ilgi sağlamak için elimden geleni yaptım. Sevildiklerini hissetmelerini sağlamak için.

Şu anki ikilemimin cevabı çok açıktı. Bunu yapamazdım. Bu bebeğin onu terk ettiğimi düşünmesini asla istemezdim. Fausto'ya ne olursa olsun, bu çocuğu ben büyütecektim.

Anlaşmamızın koşulları hakkında düşünmem gerekiyordu. Bunları kabul edip imzaladıktan sonra geleceğim konusunda biraz rahatlayabilirdim.

Zia önüme iki cornetti ve meyve suyu koydu ve yememi işaret etti.

Açlıktan ölüyordum, o yüzden itiraz etmedim.

Giulio dün geceki kıyafetleriyle ıslık çalarak arka kapıdan girdi. "Biri biriyle yatmış," diye mırıldandım bir ağız dolusu cornetto'nun arasından.

Sırıttı ve Zia'nın yanaklarını öpmeye gitti. Zia hızlı bir İtalyanca ile konuşmaya başladı, açıkça ona kızgındı. Sonra bana işaret etti. "Ne diyor bu?" diye sordum.

Zia ile birkaç kelime konuştuktan sonra, "Bütün gece dışarıda kaldığım için beni azarlıyor. Bambino'nun evde sakinliğe ve istikrara ihtiyacı olduğunu söylüyor, partilere giden ve her saat eve gelen bir çocuğa değil."

Midem bulandı ve cornetto ağzımda toza dönüştü. Fausto'nun spermi sayesinde partiler ve bütün gece dışarıda kalma günlerim sona ermişti.

Giulio yanıma oturdu. "Bu kadar üzgün görünme, la matrigna."

Zia kıkırdadı ve ben ona şüpheli bir bakış attım. "Neredeyse sormaya korkuyorum ama bu ne anlama geliyor?"

Gülümsemesi şakacı ve kaygandı. "Üvey anne."

Omzunu ittim. "Siktir git. Bu komik bile değil." "Seninle evlenecek, Frankie. Sözümü unutma."

"Hayır, yapmayacak. Bana kendi dünyasında metreslerin bebek sahibi olmasının alışılmadık bir şey olmadığını söyledi."

Giulio dudaklarını büzdü ve Zia'ya bir şeyler söyledi; Zia cevap verirken birkaç kez başını salladı. "Ne dedi?" Ben sordum.

"Zia da benimle aynı fikirde. Eninde sonunda seninle evlenecek."

Kimse ne istediğimi düşünmemiş miydi? "Belki de onunla evlenmek istemiyorum. Belki de çocuğumu Toronto'ya geri götürmek istiyorum."

"Bunun olmasına asla izin vermeyecektir, Bella."

Fausto da öyle demişti ama belki fikrini değiştirirdi. Bebek bezleri ve gece beslemeleri başladığında, muhtemelen benden ve bebekten kurtulduğuna sevinecekti.

"İkinizden de nefret ediyorum."

"Hayır, sevmiyorsun. İkimizi de seviyorsun."

Meyve suyumunu içtim ve tepki vermemeye çalıştım. Fausto'yu seviyor musun? İmkânı yok. Sevemezdim. Karşılığında beni sevmezken onu sevmek korkunç olurdu. Eninde sonunda başka bir metres edinecekti ve bu beni öldürecekti. Ben kıskanç bir tiptim. Onu başka biriyle paylaşmamın imkanı yoktu.

Kıskanıyorsun çünkü onu seviyorsun.

Ugh.

Zia, Giulio'nun önüne bir espresso koydu ve ben de aç gözlerle baktım. Kafeinsiz espresso yapıyorlar mıydı? En kısa zamanda bunu araştırmam gerekecekti.

Aslında hamile kalmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. En kısa zamanda her şeyi araştırmam gerekecekti. Özel vitaminler ve doktor randevuları yok muydu?

Oh, Tanrım. Başımı ellerimin arasına aldım. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim?

"Bu arada haberi nasıl karşıladı?"

Giulio'ya baktım. "Çok heyecanlandı."

Giulio sırtıttı. "Biliyordum." Zia ile konuştuktan sonra bana bilgi verdi. "Zia da şaşırmadı. Geçmişte yaptığı yanlışları seninle düzeltereğini söyledi."

Harika. Tam da istediğim şey.

Ondaki küçük değişiklikleri, oğlumun bedeninde büyümesinin işaretlerini hiç göremedim.

Lucia'nın hamileliği sırasında başka bir kadınla sikişirken onun için üzölmek zordu.

Telefonumun ışığı yandı ve ekranda Gia'nın adını gördüm. Neden kız kardeşim beni Toronto'dan arıyordu - saate bakıp hesap yaptım - sabahın üç buçuğunda? "Scusci," dedim ve ayağa kalkarken aramayı kabul etmek için kaydardım. "Gia? Neden bu kadar geç kalktın?"

Ayrılmaya başladığımda, Zia yenmemiş cornetto'mu elime sıkıştırdı. "Per il bambino."

Gözlerimi devirdim ama böreğı aldım. "Grazie," dedim ona ve sonra dışarıya, terasa doğru yürüdüm. Şemsiyeli taş bir masa çoktan kurulmuş, sabah sıcaklığında gölge yapıyordu.

"Orada mısın, Frankie?" Gia sessizce konuşuyordu.

"Ben buradayım. Neler oluyor? Neden beni bu kadar geç arıyorsun?"

"Sen gerçekten Fausto Ravazzani'nin goomah'ı mısın?"

Birden iştahım kaçtı. Cornetto'yu masanın üzerine koydum. "Nasıl duydun?"

"Babam aklını kaçırıyor. Reggie Amca'yla bu konuda bağırıldığını duydum. Çok kızgın." Durakladı. "Bu gerçekten doğru mu? Sen onun metresi misin?"

Artık bu konuda yalan söylemenin bir faydası yoktu. Ve ona en kötü kısmını bile söylememiştim. "Evet ve kendini hazırla, Gia. Daha da kötüleşecek."

"Aman Tanrım. Dökül
bakalım." "Ben
hamileyim."

"Vay anasını! Ama sadece iki aydır oradasın. Bu çok hızlı oldu."

Evet, Fausto'nun aptal erkekliği yüzünden. "İğnemi unutmuşum. Normalde doktorun ofisi randevu almamı hatırlatmak için arar ama telefonumu Toronto'da bırakmışım. Olan onca şeyden sonra tamamen aklımdan çıkmış."

"Bir bebeğiniz olacak. Buna inanamıyorum. Teyze olacağım!"

Onun heyecanını duyunca burnumun kenarını baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Bu iyi bir şey değil. Aslında bu bir kabus."

"Frankie, eğer onun oğluyla evlenmiş olsaydın, muhtemelen yine de bir bebeğin olacaktı. Bu aptal mafya evlilikleri böyle yürür. Bizi eğitimsiz ve hamile bırakmayı seviyorlar."

Boğazıma bir düğüm oturdu. Böyle bir gelecek istemiyordum. Üniversiteye gitmek ve normal bir genç kadın gibi yaşamak istiyordum. Eğlenmek ve partilere gitmek. Sarhoş olmak ve rastgele erkeklerle takılmak. Gözlerim yanmaya başladı, yaşlar göz kapaklarımın arkasında toplanıyordu. "Gia, ben ne yapacağım?"

"Ah, kardeşim. Özür dilerim. Seni... zorlamadı, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Onunla yatmak istedim. Sadece hamile kalmak istemedim."

"Peki, bu konuda ne dedi?"

"Çok mutlu. Görünüşe göre burada metreslerin bebek sahibi olması yaygın bir şey. Şimdiye kadar kimse kılını bile kıpırdatmadı." En azından Giulio ve Zia etmemiştir. Diğerlerinin ne diyeceğini kim bilebilirdi ki?

"Babam bir bebek olduğunu öğrenirse cidden çıldırır."

"Ona söyleyemezsin. Lütfen, Gia. Em'e söyleyebilirsin ama bundan başka kimseye bahsetme."

"Yapmayacağım. Evli olmadığın bir adamla yattığın için, tırnak içinde 'fahişe' olduğun için zaten kızgın. Mancini ailesine utanç getirdiğini haykırıyor, ne demekse artık."

Bana hayal kırıklığı dediğini duyar gibiydim. "Özür dilerim. Hâlâ evli olmadığınız ve evde yaşadığınız için bunun sizi ve Em'i de etkileyebileceğini biliyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? İtalyan bir koca istemiyorum. Umarım bu aptal 'ndrina'da kimse zamanı geldiğinde benimle evlenmek istemez."

İçimi çektim ve parmak ucumla taş masanın kenarını yokladım. "Hayatımı tamamen berbat ettim."

"Orayı sevdiğini söylemiştin, belki o kadar da kötü olmaz."

"Yurtdışında bir yaz geçirmeyi düşündüğümde burayı sevdim."

Artık hayatımın geri kalanı bu."

"Em size bunun kader olduğunu söyleyecektir ama ben de bunun boktan bir şans olduğunu söyleyeceğim. Eğer istediğin buysa, kaçmana yardım etmenin bir yolunu bulacağız."

Keşke.

"Beni avlayacaktır. Bundan kaçış yok Gigi," dedim çocukluk lakabını kullanarak.

"Sana iyi baksa iyi olur yoksa onu dövmesi için birini tutarım."

Güldüm. "Anladım. Ona haber vereceğimden emin olabilirsin. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Frankie. Yakında konuşuruz, tamam mı?" "Tamam. Em'e sevgilerimi ilet."

Telefonu kapattığımızda ağlamaya başladım, sessiz gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. Kız kardeşlerimi özlemiştim. Onlar yanımda olsaydı bu kabus çok daha kolay olurdu....

Sonra Fausto için yazmam gereken koşulları hatırladım. Listeye kesinlikle "kız kardeşlerimi Siderno'ya getirmeyi" de ekliyordum.

Fausto

Sonraki birkaç günü Francesca için bir şeyler hazırlayarak geçirdim.

Bana doğum uzmanı gibi hemen ihtiyaç duyduğu şeylerin bir listesini sundu. Calabria'nın en iyisi olduğu söylenen doktor gelecek haftadan itibaren onu görecekti. Bu arada, Marco'ya eczaneden aldırduğım doğum öncesi vitaminleri tavsiye ettiler.

Francesca'nın listesinde sağlıklı yiyecekler, pastörize peynir ve kafeinsiz espresso da vardı. Karnı için rahat kıyafetler ve losyon. Hamilelik kitapları ve sabah bulantılarını hafifletici ilaçlar.

Hepsini aldım ve aceleyle teslim ettim. Piccolina'mın neye ihtiyacı varsa, ona sahip olacaktı.

Bebek sahibi olmayı kabullenmiş görünüyordu. Yasal anlaşmamız için hazırlayıp imzalayacağım koşullar listesi üzerinde çalıştığını biliyordum. Onu mutlu ettiği sürece reddedebileceğim hiçbir şey yoktu.

Aşermeleri ve sırt masajlarını dört gözle bekliyordum. Çocuğumun rahminin içinde hareket ettiğini hissetmek. Süt üretmeye hazırlanırken göğüslerinin büyüdüğünü görmek.

İtalya'daki en şanslı adam bendim.

Tabii ki, hamilelik sırasında seks hakkında sorular sormuştum ve doktor bana bunun bebek için tamamen güvenli olduğu konusunda güvence verdi. Böylece güzel kızımı her gece yatağımızda becermeye devam ettim ve onu tatmin ettim.

Marco kapıyı çalmadan ofisime girdi. "Rav, bunu görmek isteyeceksin."

Gözlerimi dizüstü bilgisayarımdan ayırmadım. "Karınızda bu hamilelik yastıklarından var mıydı? Uykuya yardımcı olduğu söyleniyor."

Omzumun üzerinden ekrana baktı. "Onu alma. Tüm vücudu saranı al. Her iki tarafa da uyuyor."

"Ah." Tavsiye ettiğine tıkladım. Yorumlarda vücut yastıklarının Ferrari'si deniyordu. Mükemmeldi. Alışveriş sepetine ekledim, sonra yukarı baktım. "Neyi görmem gerekiyor?"

Bir flash bellek uzattı. "Kulüpteki VIP acil çıkışının dışına koyduğumuz kamera."

Midem düğümlendi, küçük sürücüyü aldım ve dizüstü bilgisayarıma taktım. Takıldığında video dosyasına çift tıkladım ve oynamaya başladı.

Marco, "Üç dakika işaretime git," diye talimat verdi.

Giulio'nun çıkış kapısından çıktığını görene kadar oyuncuyu ileri doğru hareket ettirdim. Bir adam onu takip etti, Giulio'nun sırtına dokunduğunu gördüğüm adamla aynı adamdı. Kapı arkalarından kapandığında, Giulio diğer adamı yakaladı ve duvara doğru itti, sonra da onu öperek ağzına saldırdı.

Dondum kaldım. Oğlum başka bir adamı öpüyordu.

"Che cazzo?" Fısıldadım. Kulaklarımın ucu yandı ve yumruğumu masaya vurdum. Yine de gözlerimi ekrandan ayırmadım. Bilmek zorundaydım.

Homofobik değildim. Erkekleri daha önce de birlikte görmüştüm ve 'ndrina'mın son eşcinsel üyesi kuzeni tarafından öldürüldüğünde çok mutsuz olmuştum.

Ama biz bunlara müdahale etmedik. Bizim dünyamızdaki erkekler eşcinselliği utanç verici olarak görüyorlardı. Bir zayıflık işareti ve aile için bir utanç kaynağı. Ve bununla başa çıkmak aileye bırakılmıştı.

Belki de yanlışmışımdır. Belki Giulio sadece diğer erkekleri öpmeyi seviyordu, ama yine de kadınları beceriyordu.

Bunun böyle olması için dua ederek izlemeye devam ettim.

Oğlum dizlerinin üzerine çöküp elleri adamın pantolonunu çözmeye gittiğinde dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Ne Marco ne de ben konuştuk. Sessizlik aramızda çok şey anlatıyordu. İkimiz de bunun 'ndrina' için ne kadar kötü olduğunu biliyorduk.

-Ve şahsen benim için.

Giulio'nun benim varisim olması gerekiyordu. Ben öldükten sonra her şeyi devralacaktı. O benim tek oğlumdu ve eşcinseldi. Örgütümüzde daha önce hiç eşcinsel bir erkek önemli bir yere gelmemişti. Bu anlamsızdı. Diğer erkekler tarafından asla etkili bir şekilde liderlik edecek kadar saygı görmezdi.

"Rav, özür dilerim."

Bir kez başımı salladım ama aklım başımdan gittiği için konuşamadım. Bu nasıl olmuştu? Neyi yanlış yapmıştım? Onun için yaptığım tüm planlar mahvolmuştu. Birinin bu bilgiyi keşfetmesi ve ona karşı kullanması an meselesiydi. Ya da bana karşı.

"Bunu uzun zamandır bir sır olarak saklıyor," dedi kuzenim. "Belki de sır olarak kalacak."

"Hiç şansın yok. Eninde sonunda birileri konuşur. Eski bir erkek arkadaş, eski bir sevgili. Birisi."

Marco masamın karşısındaki sandalyeye çöktü. "Başka kimse bilmiyor. Orijinal videoyu yok ettim ve kamerayı indirdim. Tek kopya sende."

"Teşekkür ederim."

"Ne yapacaksın?"

"Askerden kurtulabiliriz. Belki Giulio sadece bu adama ilgi duyuyordur."

Kuzenim yüzünü buruşturdu. "Rav, bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun."

Öyle mi yaptım? Dio cane, o anda hiçbir şey bilmiyordum. Kendimi uyuşmuş hissediyordum. "Sence bu adamı seviyor mu?" Marco dudaklarını birbirine bastırdı, tereddüt ediyordu ve ben cevabımı almıştım. "Cazzo Madre di Dio!"

"Bu bir kaçamak değil. Onlar ciddi. Hey, en azından etrafta yatıp kalkmıyor."

"Evet, evet. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Risk almadığını kastetmiştim. Ne kadar çok insan bilirse, onun için o kadar tehlikeli olur."

Telefonumu elime aldım ve oğluma mesaj attım. OFİSİME. HEMEN.

"Ne yapacaksın?" Marco tekrar sordu.

"Onunla konuşmam gerek. Ona bu adamdan vazgeçmesini söyle. Evlendikten ve bana torun verdikten sonra gizli ilişkilerine devam edebilir."

"Onun için istediğin şey gerçekten bu mu?"

"Diğer seçeneğim nedir?" Tısladım. "Onu öldürmek mi? Bunu da yapamam."

Marco avuçlarını havaya kaldırdı. "Kimse bunu ima etmiyor. Ama bir çocuğunuz daha olacak. Eğer erkek olursa, Giulio taşınır. 'ndrina'nın dışında bir hayat yaşar."

"Hayır," diye tersledim. "Oğlumu evlatlıktan reddetmiyorum ve onu sürgünde yaşamaya zorlamıyorum. Bu adamdan vazgeçecek ve evlenecek."

Marco açıkça onaylamadı ama sessiz kaldı. Bu akıllıcaydı, çünkü bu işin nasıl halledileceğine çoktan karar vermiştim. Bu işten vazgeçmeyeceğim.

Giulio evdeydi, bu yüzden birkaç saniye sonra kapı çalındığında şaşırmadım. Ona içeri gelmesini söyledim ve ardından oğlum odaya girdi. Onu bebekken kucağıma aldığımı, yürümeyi öğrenirken tombul parmaklarını benimkilere doladığını hâlâ hatırlıyordum. Ona haberi veren bendim.

Onu annesi hakkında teselli ettim ve gözyaşlarını sildim. Ona ilk silahını verdim ve nasıl ateş edileceğini öğrettim. Onu Ndrangheta'ya katmak için oradaydım. Son on sekiz yıldır yaptığım her şey onun içindi.

Benim için tek bir şey yapacaktı.

"Otur," diye bağırdım ve Marco'nun yanındaki boş koltuğu işaret ettim.

Kuzenim ayağa kalkmaya başladı ama ben ona kalmasını söyledim. Öfkelendiğimde çoğu zaman mantığımın sesi olurdu.

Ellerimi kavuşturdum ve sakın kalmaya çalıştım. "Bunu sana bir kez ve sadece bir kez soracağım. Ve gerçeği bekliyorum, Giulio."

Oğlumun bakışlarında bir korku parıltısı belirdi ama o bunu gülümseyerek geçiştirmeye çalıştı. "Elbette, baba. Sana asla yalan söylemem."

"Eşcinsel misin?"

Bana bakarken hareket etmedi, nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. Birkaç uzun saniyeden sonra yutkundu. "Cevabı zaten bilmeseydin sormazdın."

"Yine de bunu senden duymak istiyorum. Yüzüme karşı."

Çenesi kalktı, Ravazzani'nin gururu ve cesareti su yüzüne çıktı. "Evet, ben eşcinselim."

Yumruğumu tekrar masaya vurdum ve gözlerimi kapattım. Bunu biliyordum ama itiraf ettiğini duymak göğsümdeki bıçağı biraz daha sapladı. "Ne kadar sürecek?" Homurdandım. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Her zaman. Bilmediğim bir zaman hiç olmadı."

İnanılır gibi değil. Tüm hayatı boyunca bunu benden saklamıştı. Kendimi en kötü türden bir ihanete uğramış gibi hissettim, sanki bildiğim her şey tersine dönmüştü. "Neden bana söylemedin?"

Giulio'nun gözleri büyüdü. "Şaka mı yapıyorsun? Çünkü böyle davranacağını biliyordum." Bana doğru işaret etti.

"Bilseydim seni koruyabilirdim. Başka planlar yapabilirdim. Asla yapmazdım-"

"Yani beni gönderecektin. Beni asla varisin yapmazdın."

Evet, demek istediğim tam olarak buydu.

Parmağımı masaüstüne sapladım. "Bunun için beni suçlayamazsın. Bizim dünyamızda eşcinsel erkeklere ne olduğunu biliyorsun. Burada ölü olacağına, hayatta olup başka bir yerde olmanı tercih ederdim. Ama artık çok geç."

Yüzünün rengi soldu ama başını çevirmedi. İfadesine teslimiyet yerleşmişti. "Ne yapacaksın?"

"Senin için bu hayatı istemiyorum. Evlenmeni ve çocuk sahibi olmanı istiyorum. Çocuklarını büyüttükten ve kaptan olduktan sonra ne yapmak istersen o sana kalmış. Ama önce bu adamdan vazgeçmeli ve evlenmelisin."

"Yoksa?"

"Lanet olsun ya da yok, Giulio," diye tersledim. "Bunu benim için yapacaksın, baban ve kaptan olarak. Bu kesin bir emirdir."

Hızla yüzü kıpkırmızı oldu. "Neden onu gizlice göremiyorum? Evleneceğim ve çocuk sahibi olacağım, yemin ederim. Ama bir yandan da onu görmek istiyorum."

"Hayır, kesinlikle olmaz."

"Neden olmasın?" Giulio ayağa kalktı ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Evlendiğinde bir mantenuta'n vardı. 'ndrina'daki her evli erkek yapar-"

Marco dikkatle boğazını temizledi. Giulio içini çekti. "İyi, Zio Marco dışında herkesin bir mantenutası var. Benimkinin erkek olması neyi değiştirir ki?"

"Çünkü önemli!" Bağırdım. "Biri öğrenirse ya seni ya da ikimizi de öldürürler. Bu şimdiye kadar yaptığım her şeyi tehlikeye atar!"

"Umurumda değil! Onu seviyorum!"

Kalbime indirilmiş bir darbe, göğsümün derinliklerine saplanmış bir bıçak gibi hissettim. "Bu adamı 'ndrina'nın üzerine mi atacaksın?" Durakladım ve nefes aldım. "Benim üzerime mi?"

"Baba," dedi yıllar boyunca birçok kez duyduğum o huysuz çocuk sesiyle. "Beni seçim yapmak zorunda bırakma."

"Vermek zorundasın, çünkü onu teslim etmezsen öldürtürüm Giulio."

Gözleri dökülmemiş yaşlar ve umutsuzlukla cam gibi oldu. "Baba, hayır. Sana yalvarıyorum."

Bundan nefret ediyordum. Onu incitmek hoşuma gitmiyordu ama kaptan olmak zor kararlar vermek demekti - kendi ailen söz konusu olduğunda bile.

Onun acısı karşısında kararlılığımı pekiştirdim. "Eğer onu kurtarmak istiyorsan, dediğimi yapacaksın. Onunla bir daha asla konuşmayacaksın. Ve benim seçtiğim kadınla evleneceksin ve onu kendi bebeklerine hamile bırakacaksın."

Ağzını kapatırken eli titredi, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu. Sanki böyle bir zalimlik yapabileceğimi bilmiyormuş gibi. Bunun nedeni de onu bana neden il Diavolo dediklerinin en kötüsünden korumuş olmamdı.

Ama onu daha fazla barındırmayacaktım. Oğlumun büyümesinin ve erkeklerin dünyasını anlamasının zamanı gelmişti. "Bu senin seçimin, figlio mio."

Boğazını temizledi. "Ayrılacağım ve onu bir daha görmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Aferin oğlum. Gidebilirsin."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Francesca

Tam eski odamdan çıkıyordum ki Giulio başı eğik bir şekilde koridorda koşturmaya başladı. "Hey, G," diye seslendim kapıyı kapatırken. "İstiyor muydun-?"

Başını kaldırdı ve gözyaşlarının yüzüne aktığını gördüm. "Şimdi olmaz, Frankie."

Odasına gitmek için etrafımdan dolanmaya çalıştığımda, kapının kapanmasını engellemek için elimi uzattım. O yüzüstü yatağa düşerken ben de içeri süzüldüm. "Neyin var?"

"Sadece onun tarafını tutacaksın. Sen onun karısı sayılırsın."

Belli ki Fausto ile kavga etmiş. "Ama ben değilim ve asla da olmayacağım. Peki, ne oldu?"

Giulio fısıldadı, "Öğrendi, Frankie."

Neden bahsettiğini hemen anladım. Yatağın üzerine düştüm. "Oh, kahretsin. Nasıl?"

"Bilmiyorum. Her zaman çok dikkatli olmuşumdur." "Ne dedi?"

"Paolo'dan ayrılmak zorundaymışım. Eğer ayrılmazsam, Paolo'yu öldürteceğini söyledi."

Ne oluyor lan? Nefesimi içime çektim, ellerim beni yatakta sabitlemek için uzandı. "Ciddi miydi?"

"Babam cinayet konusunda şaka yapmazdı. Çok ciddiye."

Ve bu adam çocuğumun babası mıydı?

Harika seçim, Frankie.

"Paolo'dan ayrılmanın seni doğru yola getireceğini mi düşünüyor?"

Giulio sert bir kahkaha attı. "Eğer öyleyse, büyük hayal kırıklığına uğrayacak. Evlenmemi ve çocuk sahibi olmamı istiyor. Kaptanlığı devraldığım da, erkeklerle yatmamın umurunda olmayacağını söyledi. Ama o zamana kadar onun kurduğu her şeyi riske atamam."

Bunu düşünürken tüylerim diken diken oldu. Cesurca bir şey yapıp Giulio'yu desteklemek yerine, ailesinin itibarını kurtarmak için oğlunu bir yalanı yaşamaya zorluyordu. Ne korkak ama.

Ne göt herif ama.

Giulio'ya baktım, asla eşcinsel olmayı istememişti. O sadece öyleydi ve Fausto bunu neden anlayamıyordu? Oğlu bu sırla uzun süre mücadele etmişti çünkü sonuçlarını biliyordu ve babası onu haklı çıkarmıştı.

Giulio'nun eşcinsel olması kimin umurunda? Bu kimseyi ilgilendirmezdi.

Fausto boktan bir baba ve boktan bir insan oluyordu.

Ayağa kalkarken kalbim hızla çarpıyordu. "Gidip onunla konuşacağım."

Giulio, "Ben olsam bunu yapmazdım," dedi. "Bunu müdahale olarak görecektir."

Umurumda değildi. Eğer Fausto'nun ebeveynlik tarzı buysa, bunu bir an önce öğrenmem gerekiyordu. Çünkü mafyayı kendi kanından olanlara tercih eden bir adamla çocuk büyütmem mümkün değildi.

Giulio'ya sarıldım ve dışarı çıktım. Şüphesiz Fausto ofisindeydi ve muhtemelen Giulio'nun hayatını mahvettiği için kına yakıyordu. Oraya yürüdüm, kulaklarım öfkeyle çınlıyordu. O

beni dinlerdi. Sakinleştğinde, mantıklı düşünecek ve tekrar gözden geçirecekti.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Onun yerine kapıyı açtım ve içeri girdim. Marco ve Fausto bir konuşmanın ortasındaydı ama umurumda değildi. Bu çok önemliydi. "Konuşabilir miyiz, Fausto?"

Adamım sandalyesinde geriye yaslandı. "Francesca, bu iyi bir zaman değil. Kapının kapalı olduğunu fark ettin mi?"

Bana patronluk mu taslıyordu? "Şimdi seninle konuşacağım. Yalnız."

Gözlerinin kenarları hafifçe kısılmıştı. Ona emir vermemden hoşlanmıyordu ama bu çok kötüydü.

Marco'ya birkaç kelime mırıldandı, o da kalkıp yanımdan geçerek dışarı çıktı. Marco, Fausto'nun çocuğunu taşıdığını öğrendikten sonra bile bana hiç ısınmamıştı. Aksine, daha da soğuk davranmıştı.

Onu görmezden geldim ve Fausto'ya odaklandım. Kapı kapandığında ve yalnız kaldığımızda, "Senin neyin var?" diye sordum.

Çenesinde bir kas sıçradı. "Bunu yeniden ifade etmek isteyebilirsin, dolcezza."

"Aslında bilmiyorum. Az önce Giulio'yu odasında ağlarken gördüm.

Eşcinsel olduğunu öğrendiğini söyledi."

Fausto başını eğdi ve ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Evet, biliyordum. Ama oğlum hakkında bunu bilip bilmediğinizi sormak zorundayım."

Hiç düşünmeden cevap verdim. "Evet, biliyordum. Bana söyledi-" Eli masanın üstüne çarparak beni irkiltti.

Yavaşça sandalyesinden kalktı, daha fazla yer kapladığı için odanın havası kayboldu. "Oğlumun eşcinsel olduğunu biliyor muydunuz? Bunu size söyledi ve siz... bu konuda ne yaptınız?"

Başkalarına söylediğimden mi endişeleniyordu? "Kimseye söylemememi istedi. Ben de kendime sakladım."

Yüzü sert ve korkutucu bir hal aldı, il Diavolo yüzü. Hiç şüphesiz bu, birinin karnını balık gibi deşmeden önce takındığı yüz ifadesiydi.

Farkında olmadan geriye doğru bir adım attım. "Bu haberi bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Oh. Kızdığım şey bu muydu? "Hayır. Bana düşmezdi."

"Senin yerin değil miydi? Senin yerin benim yanımda, ben ne dersem onu yapmak. Sana güvenebileceğimi sanmıştım."

"Bunun güvenle bir ilgisi yok. Bu Giulio'nun hayatı ve kiminle yattığı kimin umurunda?"

"Aslında önemsiyorum. Onu güvende tutabilmek için önemsemek zorundayım. Ama şu anda daha çok senin sahtekârlığınla ilgileniyorum."

"Sana hiç yalan söylemedim!" Bağırđım.

"Sen kime aitsin Francesca?" Fausto ölçülü adımlarla bana doğru ilerledi.

"Fausto, bu seks oyunlarımızla ilgili değil."

Ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Çocuğunu senin karnına kim koydu? Her şeyden önce kime sadık kalmalısın?"

"Dinliyor musun? Bu seninle ve benimle ilgili değil. Bu senin oğlunla ilgili. Senin nasıl bir baba olduğunla ilgili!"

Yakınımda durdu, teni kızarmış bir halde bana doğru baktı. "Yanlış. Bu, yatağında uyuyan ve bunca zamandır bana ihanet eden puttarella ile ilgili."

Ben daha plan yapamadan elim havaya kalktı ve yanağını hedef aldı. Ne yazık ki, ben ona vuramadan bileğimi yakaladı. Kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama nafile. "Ben fahişedeğilim, seni pislik. Bırak beni!"

Sanki yanıyormuşum gibi beni serbest bıraktı. "Sen benim fahişemdin, hem de çok iyi bir fahişeydin. Benim olduğumu, beni gerçekten önemseddiğini düşünmemi sağladın. Ne kadar aptalmışım. Marco sana güvenemeyeceğimi söyleyip duruyordu ve haklıydı da."

"Seni de Marco'yu da sikeyim. Bunu hiç istemedim!"

"Öyle değil mi? O kadar istekliydin ki neredeyse öğürecektin, ahırda sikimi emmek için yalvardığın zamanki gibi. Ve şimdi nedenini biliyorum. Oğlumun eşcinsel olduğunu öğrenince gözünü bana diktin. Daha büyük bir ödeme, değil mi?"

Tanrım, bu sözleri duymak beni neredeyse mahvediyordu. Göğsüm binlerce küçük kesikle parçalanmış gibi hissediyordum, her nefes bir mücadeleydi. Evet, oyunlar oynamıştık ve beni aşağılamasına izin vermiştim ama buna gerçekten inandığını hiç düşünmemiştim. Benim servet avcısı bir fahişe olduğuma inandığını hiç düşünmemiştim.

Ve şimdi onun çocuğunu mu taşıyordum? Ne kadar aptalmışım. "Sen bir pisliksin."

"Ve sen lanet bir yalancısın. Sana bir daha asla güvenemem." Kükreyerek masasından cam bir kağıt ağırlığı aldı ve duvara fırlatarak bir resme çarptı. Camlar etrafa saçılırken başımı kapattım, kırık çerçeve yere düştü.

Sonra ellerimi kaldırdım ve ondan uzaklaştım. "Sen delisin. Bir daha sakın yanıma yaklaşma."

Göğsü kabardı ve ağzı uğursuz bir şeye dönüştü, gözleri o kadar soğuk ve acımasızdı ki irkildim. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Bana bu şekilde ihanet eden biriyle asla yatmam. Marco!" diye bağırdı.

Marco fazla uzaklaşmış olamazdı, çünkü kapı anında açıldı. "Sí, Rav?"

İngilizce devam etti, belli ki anlamamı istiyordu. "Onu yukarı çıkar ve çantasını hazırlarken izle. Sonra onu sahil evine götür. Artık burada istenmiyor."

Orada durdum, sersemlemiştim. Beni gönderiyor muydu? Yine mi? Fausto Ravazzani'nin ellerinde daha fazla ceza. Bu sefer bir tsunami olmasını mı umuyordu?

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Bunu birçok kez yapmıştı ve onu asla affetmeyecektim. "Seni piç," diye tısladım. "Nasıl bir hata yaptığını anladığında gelip benden özür dileme. Çünkü çok geç olacak."

"Biri bana ihanet ettikten sonra asla fikrimi değiştirmem. Sen benim için öldün, Francesca Mancini."

Önce babam, şimdi de Fausto mu? Kahretsin, neden bu kadar çok acıdı? Göğsümü tuttum, çatlayıp açılacağından emindim.

süslü doğu halılarının üzerine dökölür. "Güzel. Artık Toronto'ya dönebilirim!"

Masasına geri döndü ve beni bir hizmetkâr gibi başından savarak kâğıtları karıştırmaya başladı. "Doğumdan sonra gitmekte özgür olacaksın."

"Çocuğumu almana izin vermeyeceğim. Sen berbat bir babasın ve onları yalnız büyötmeyi tercih ederim."

"Ne yazık ki böyle bir şey olmayacak. Çocuk benim ve burada büyüyecek. Marco." Kuzenini öne doğru salladı. "Onu gözümün önünden kaldır."

Boğazıma bir ısırap yumağı oturmuş, yanıyordu ama ağladığımı görmesine izin veremezdım. Zaten neden burada kalmak isteyeyim ki? Bana fahişe demişti ve ona ihanet ettiğimi söylemişti.

Çünkü onu seviyorsun.

Evet, yaptım ve böyle korkunç bir adama aşık olarak ne kadar aptalmışım. Yalnız ve kalbi kırık olmayı hak etmişim.

"Ah, bir de telefonumu ondan alın," diye ekledi. "Onun için aldığım hiçbir şeyi almıyor."

Tam daha fazla acı çekemeyeceğimi düşünürken, göğsümü daha fazla oydu. Benim bir servet avcısı olduğumu düşünüyor. Yat, kıyafet ve mücevher için bu işin içinde olan bir fahişe olduğumu.

Sikeyim. Onu.

Telefonu arka cebimden çıkardım ve duvara fırlattım, orada çatlayarak açıldı ve düştü. "Buna pişman olacaksın, Fausto Ravazzani. Ben senin başına gelen en iyi şeyim. Ve bunu fark ettiğinde çok geç olacak."

"Cugino," dedi sabırsızca, başını bile kaldırmadan.

Marco koluma dokundu. "Sinyorina Mancini."

"Dokunma bana." Ondan uzaklaştım ve başım dik bir şekilde dışarı çıktım. Fausto bana pislikmişim gibi davranmış olsa da bir kraliçe gibi yürüyecektim.

Ve düşüp ölebilir.

Fausto

Evdeki herkes benden nefret ederdi.

İki hafta olmuştu ve Giulio hâlâ benimle konuşmuyordu, gözleri üzüntü ve kalp kırıklığıyla doluydu. Zia, Francesca'yı gönderdiğim için çok öfkeliydi. Francesca'nın bana ihanet ettiğini söylemek dışında ona nedenini söyleyemedim. Zia bunun saçmalık olduğunu, Francesca'nın bana aşık olduğunu ve benim öfkemle bunu mahvettiğimi söyledi.

Onu düzeltecek cesareti kendimde bulamadım.

Marco bile her an patlayabilecek bir yanardağmışım gibi davranarak etrafımda dolanıyordu.

Belki biraz gergindim ama buna hakkım yok muydu? Calabria'nın, belki de tüm İtalya'nın en önemli adamıydım ve gizlice eşcinsel olan bir oğlum ve çocuğuma hamile olan altın arayıcısı bir hainim vardı. Koşu bandımın hızını artırdım ve bacaklarım yanmaya başladı. Zaten bir saat koşmuştum ve daha ne kadar devam edebileceğimden emin değildim.

Ama bitkin düşene kadar duramadım. Uyuyabilmemin tek yolu buydu.

Evdeki tüm izlerini sildim. Kimsenin onun adını ağzına almasını yasaklamıştım; bu kuralı sadece Zia uyguluyordu. Akşam yemeklerimi ailemle yemeyi bıraktım, onun yerine ofisimde yiyordum. Ve gece gündüz çalıştım. Zindandaki hücreler artık ders verilmesi gereken adamlarla doluydu ve normalde bu işlere katılmasam da bugünlerde ellerimi kirletmekten çok mutluydum. Sadece kan nehirler halinde akarken onun yüzünü, kahkahalarını unutabiliyordum. Boşaldığında attığı yumuşak çığlıkları. Uykusunda bile bana sarılışını.

Cazzo, onun için ne kadar aptalmışım.

Telefonumda bir bildirim belirdi. Koşu bandını kapattım ve aşağıya atladım, ter vücudumdan akarken göğsüm kabarıyordu. Francesca hakkındaki günlük raporumdu.

Sahil evinde kameralar vardı ama görüntüleri izlemeyi reddettim. Bunun yerine, onu her zaman gözlemleyen, güvenliğini sağlayan korumalarım vardı ve her gün bana onun faaliyetlerini rapor etmeleri talimatı verilmişti.

Sekiz buçukta uyandım.

Saat 11'e kadar zencefilli şeker yedikten sonra kahve içtik.

Sabah bulantıları birkaç gün önce başladığı için bu şaşırtıcı değildi. Zencefilli şekerler Francesca'yı neredeyse her gün ziyaret eden oğlumun hediyesiydi.

Vitaminlerini aldı, sonra sahilde yürüyüşe çıktı.

Öğleden sonra terasta kitap okudu.

Oğlum da ona bir tablet hediye etmişti.

Yiyecekler teslim edildi.

Güzel. Kendini yemek yiyebilecek kadar iyi hissettiği zamanlar için iyi bir yiyecek seçkisi olduğundan emin oldum. Ondan nefret ediyor olabilirdim ama bebeğin açlıktan ölmesini istemiyordum.

Giulio geldi. Elinde bir kadeh şarap ve biraz meyve vardı.

Maden suyu ve makarna yedi.

Oğlum iyi bir adamdı. Benden daha iyi olduğu kesin. Bana değil, ona sadakatini göstermişti, o yüzden onu eğlendirmesine izin verdim.

Okumaya devam ettim.

Giulio gittikten sonra kız kardeşleriyle görüntülü sohbet etti. Saat dokuzda yattı.

Her rapor benzerdi. Benim tutsağım olarak yaşanmış bir hayatın kuru madde işaretleri. Ama onun için üzülmezdim. Benim dünyamda sadakat her şeydi. İnşa ettiğim her şeyi yok edebilecek, insanların ölümüne neden olabilecek bir sırrı biliyordu ama bunu benimle paylaşmamıştı. Hem de onu yatağıma aldıktan, sevgi ve hediye yağmuruna tuttuktan sonra. Çocuğumun annesi.

Ve bana borcunu aldatma yoluyla ödedi.

Yani, hayır. Suçlu hissetmeyecektim. Francesca orada kalacak, bebek doğana kadar hatalarını düşünecekti. Sonra çocuğumu ondan alacaktım ve o da istediği yere gidebilecekti. Artık umurumda değildi.

Soğuk bir duş aldım. Sikim gevşek kalmıştı, tercih ettiğim de buydu. Son zamanlarda kendimi boşalttığımda, onun anıları aklıma geliyor ve imkansız şeyler istememe neden oluyordu. Kendimi kışkırtmamak daha iyiydi.

Yatağım beni bekliyordu ama yorgun değildim. Her zamanki gibi tamamen uyanıktım. Kot pantolonumu ve tişörtümü giydim ve üretken olmaya kararlı bir şekilde ofisime gittim.

Masamın arkasında gözlüklerimi taktım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Denetlenmesi gereken pek çok yasal iş vardı, ben de raporları ve hisse senedi işlemlerini inceleyerek işe başladım. Yıllar önce Toni büyük miktarda dijital para birimi satın almıştı ve bu bize çok para kazandırıyordu. Kuzenimin dokunduğu her şey kârlı hale geliyordu. O gerçekten bir dahiydi.

Kamera uygulaması beni çağırdı. Tek bir tıklamayla onu görebiliyordum. Uykusunu izleyebiliyordum. Rahat mıydı?

Kendime umursamadığımı söyledim. Beni kıramayacaktı. Ben zayıf bir adam değildim ve o da yerini öğrenecekti.

Dakikalar sonra, evde bir gümbürtü ve patlama sesi duydum. Silah sesi değildi ama sanki biri mobilyalara çarpmış gibiydi. Gözlüklerimi çıkardım ve araştırmak için dışarı çıktım.

Giulio girişte telefonunu fayansın üzerinden alıyordu. Sallanıyor ve küfrediyordu, durduğum yerden viski kokusunu alabiliyordum.

İç çekerek ellerimi kalçalarımaya koydum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sesimi duyunca irkildi ama bana bakmadı. "Umurundaymış gibi davranma."

Hala kızgın o zaman. "Figlio mio, senden daha fazla değer verdiğim kimse yok."

"Cazzata," diye mırıldandı, doğrulurken. "Sen gururunu, değerli 'ndrina'nı önemsiyorsun. Gelenek ve paradan başka hiçbir şeyin önemi yok."

Yüzü korkunç görünüyordu. Kırmızı çerçeveli gözleri cam gibiydi ve her zamanki canlılığından yoksundu. Cildi çökmüştü, sanki kilo kaybetmiş gibiydi. En iyisinin bu olduğunu bilsem bile onu bu şekilde, kırgın ve kızgın görmekten nefret ediyordum. "Bu doğru değil. Bir gün kendi çocukların olduğunda göreceksin."

"Sabırsızlanıyorum. Belki onlar da benim senden nefret ettiğim kadar benden nefret ederler."

Göğsüm burkuldu ama sessiz kaldım. Haklı olduğumu biliyordum. Sadece iyileşmek ve hayatında farklı bir sayfa açmak için zamana ihtiyacı vardı. O zaman mutluluğu bulacaktı.

"Memnun olmalısın, baba. Bu gece çocuklarla striptiz kulübüne gittim. Birkaç kucak dansı için para ödedim, böylece yabancı bir kadın kocaman memelerini yüzüme sokarken ben de bayılmış gibi yaptım. Tıpkı senin gibi."

Askerliğimden beri striptiz kulübüne gitmemiştim ama o bunu bilemezdi. "Buna gerek yok, Giulio."

"Tabii ki öyle. Memelere ve amlara alışmalıyım, böylece karım onu becermemi istediğinde kaldırabilirim. Öyle değil mi?"

Gece yarısı olmasına rağmen duyulmamızı istemediğim için etrafıma bakındım. Bunlar üç haftadır benimle konuştuğu ilk kelimelerdi ve acı ve öfkeliydi. Aramızdaki bu uçurumdan nefret ediyordum. On sekiz yıl boyunca hiç böyle anlaşmazlığa düşmemiştik. "Sarhoşsun sen. Yatağa gitmelisin."

"Elbette. Hepimizi gönder. Bu senin işini kolaylaştırır, değil mi il Diavolo?"

Üzerime sıcaklık çökerken arka dişlerimi sıktım. Bu kadarı çok fazlaydı. Oğlumun böyle bir saygısızlığına tahammül edemezdim.

Ona doğru ilerledim ama omzunu sertçe tuttuğumda bile geri adım atmadı. "Bana ne söylediğine dikkat etmelisin. Ben senin baban ve kaptanınıym."

Bana omuz silkti. "Sanki sen bana sürekli hatırlatırken ben unutabilirmişim gibi. Binlerce kez hayal ettim

Buradan kaçmak, beni bulamayacağın bir yerde yaşamak. Mutlu olabileceğim bir yere."

Duyduklarıma inanamayarak gözlerimi kırptım. Kaçmayı mı düşünmüştü? "Aptal olma," diye tersledim, tek oğlumun gitmeyi düşünmesi bile beni öfkelenlendirmişti. Ve bunu gerçekten yapabileceği için paniğe kapıldım. "Yakında sahip olacaklarını düşün. Bunların hepsi senin olacak."

"İstemiyorum! Elde etmek için bir yalanı yaşamak zorunda kalacaksam istemiyorum."

"Basta! Sana söyledim, yerleştikten ve çocuk sahibi olduktan sonra ne istersen yapabilirsin."

"Neden tüm bunları diğer çocuğunuza vermiyorsunuz? Francesca'nın doğuracağı çocuğa."

"Saçmalama. Mirasımı bir fahişenin piçine emanet etmeyeceğim."

Ağzı bir karış açık kaldı ve sanki bir köpek yavrusunun üzerinde tepinmişim gibi bana baktı. "Cristo santo. Sen de onun söylediği kadar kalpsizsin. Neden sürekli ağladığına şaşmamalı."

Günlük raporlar bu bilgiyi atlamıştı ve bunu duymak hoşuma gitmemişti. Mideme kramplar girdi ve kürek kemiklerimin arasına bir ağrı yerleşti. "Onu neredeyse her gün ziyaret ettiğinizi biliyorum."

Giulio dengesiz bir şekilde merdivenlere doğru yürüdü. "Frankie ve benim pek çok ortak noktamız var. il Diavolo tarafından hayatınızın mahvedilmesinin nasıl bir şey olduğunu çok az insan anlayabilir."

Merdivenlerden tökezleyerek çıkışını izledim, oğlumun incinmişliği ve öfkesi aklımı başımdan almıştı. Bana hiç bu kadar korkunç şeyler söylememişti. Daha önce buna cesaret edemezdi.

Artık sonuçları umurunda değil.

Önemli değildi. Kararlarımı asla tekrar gözden geçirmedim. Bir kez karar verdikten sonra, asla geri çekmedim. Bunu yapmak beni zayıf gösterirdi. Etkisiz. Babam yaşlandıkça bunu kafama defalarca kazımişti. O öldüğünde ve ben başa geçtiğimde, aynı şekilde yönetmeye yemin ettim.

Ve işe yaramıştı. Ravazzani çetesi İtalya'daki en güçlü

çeteydi. Parayı, silahları ve uyuşturucuyu kontrol ediyorduk.

Avrupa, Orta Doğu ve Orta Amerika'nın çoğu için. Dünyanın her yerinde korkulan ve saygı duyulan biriydik.

Bu yüzden Giulio'nun kızgın olmasını ya da Francesca'nın her gün ağlamasını umursamadım.

I vardı bir imparatorluk için Koş. Orada oldu Hayır odazayıflık için.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Francesca

"SABAH HASTALIĞI" TERİMİ bir yalandı, hiç şüphesiz bir erkek tarafından o kadar da kötü olmadığı izlenimini vermek için icat edilmişti. Tüm kadınlara müjde: Çok kötüydü.

Yuvarlandım ve başka bir zencefilli şekere uzandım. Bu küçük altın ovaler mide bulantısını ortadan kaldırmasa da kesinlikle azalttı. Ve hamile dilenciler seçici olamazdı.

Şekeri birkaç dakika emdikten sonra kendimi kalkmaya hazır hissettim.

Hayır, bekle. O kadar hızlı değil.

Tekrar yere uzandım ve gözlerimi kapattım. Bundan nefret ediyordum. İtalya'da olmaktan nefret ediyordum. Kadın olmaktan nefret ediyordum. Hamile olmaktan nefret ediyordum.

Ve bu bebeğin babasından gerçekten ama gerçekten nefret ediyordum.

Artık ona ismiyle hitap etmiyordum. Ne zaman bir sohbet sırasında ondan bahsetmem gerekse ya "bebeğimin babası" ya da "il Diavolo" diyordum. Giulio ve kız kardeşlerimin konuştuğum tek insanlar olduğunu düşünürsek, bu çok sık değildi.

At en az ve plaj oldu Güzel. Bu ev tahmin edilebileceği gibi muhteşemdi, suyun hemen üzerindeydi, geniş ve havadar odaları ve pahalı mobilyaları vardı. Eğer bir tutsak olmak zorundaysam, en azından buradaydı. Kumda yürüyüş yapabilir, suya girebilir ve esintiyi yakalamak için pencereleri açabilirdim.

Otuz dakika boyunca en azından bağırsaklarımı kusacak gibi hissetmedim.

Sonunda midem sakinleşti ve mutfağa gidip kafeinsiz bir kapuçino yaptım. Zia, Giulio'yla birlikte hamur işleri göndermişti ama önce kapuçinonun yerleşmesine izin vermem gerektiğini zor yoldan öğrendim. Adada oturup kahvemi içtim, tabletim önümdeydi ve mesajlarımı kontrol ediyordum.

Emma bana havuzumuzda yüzerken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti ve o anda evimi o kadar özlemiştim ki neredeyse ağlayacaktım. Bugünlerde çoğu şey beni ağlatıyordu, o yüzden bu pek bir şey ifade etmiyordu. Ama yine de kız kardeşlerimi özlüyordum. Eski hayatımı özlüyordum.

Her şeyin üç ay önceki haline dönmesini istedim.

İtalya'dan önce. Hamilelikten önce. Ondan önce.

Gözlerim doldu ve bir damla yaş aktı. Lanet olsun o adama. Ağlamadan sabah kahvesinin tadını bile çıkaramıyordum.

Bir mendil kapıp gözlerimi sildim. Giulio öğleden sonra uğrayacağını ve bana söyleyecek bir şeyi olduğunu mesaj atmıştı. Umarım iyi bir haberdir, çünkü daha fazla kötüye tahammül edemezdim.

"Buongiorno, signorina!"

Kafamı kaldırdım ve dışarıda, arka tarafta duran muhafızlardan birini gördüm. "Ciao, Sal."

Benden saklanmak için hiçbir girişimde bulunmadılar. Sanırım çocuğumun babası, kaçmayı düşünmem ihtimaline karşı izlendiğimi bilmemi istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, kaçmayı düşünemeyecek kadar yorgun ve midem bulanıyordu. Dinlenip kendimi daha iyi hissetmem gerekiyordu, sonra Toronto'ya dönmenin bir yolunu bulacaktım.

Gardiyanlar her zaman saygılıydı. Her şeyi patrona rapor ettiklerini biliyordum ama umursayacak enerjiyi kendimde bulamıyordum. Beni kapı dışarı etmişti, o yüzden bırakın uykularımı ve ağlama krizlerimi duysun. Umurunda bile olmazdı. Onu sadece içimde büyüyen hayat ilgilendiriyordu, yasadışı imparatorluğunu sürdürmesine yardımcı olacak bu Ravazzani oğlu ya da kızı.

"Sal, un caffè?" Bir stronzo için çalışıyor olmaları kaba olacağım anlamına gelmiyordu.

"Hayır, teşekkürler." Luca gelip görevi devralana kadar oturacağı sandalyeyi işaret etti.

Bir şeylerin dikkatimi dağıtmasını umarak haber uygulamasında gezindim. Kalbi kırık olmak en kötüsüydü. Buna bir de hamile ve yalnız olmak eklenince mutsuzluğum on katına çıkıyordu. Tüm bunlar benim olmayan bir sırrı paylaşmadığım içindi.

Giulio babasıyla aramızın açılmasına neden olduğu için kendini çok kötü hissediyordu ama Fausto'nun bir pezzo di merda olması onun suçu değildi. Ve evet, çeviri uygulamamda küfürlü kelimeler vardı, bu da bebeğimin babasından bahsederken işime yaradı.

Bana servet avcısı bir fahişe demişti. Benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyor olsaydı, Giulio'nun cinselliği ne olursa olsun er ya da geç ortaya çıkardı ve bunun için onu asla affetmeyeceğim.

Yemeğimi yedikten sonra kumda yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Benimle hiç gelmese de, Sal sandalyesinden dikkatle beni izledi. Kaçmaya çalışırsam saniyeler içinde peşime düşeceğini biliyordum. Kendimi daha iyi hissedersen, gardiyanın ne kadar hızlı koşabileceğini görmek için riske girebilirdim. Günün birinde, sabah bulantıları geçtiğinde.

Plaj zaten kalabalıktı, aileler ve çiftler her yerde gülüyor ve gülümsüyorlardı ve ben de mükemmel, mutlu hayatları için onlardan nefret etmemeye çalıştım. Suyun yakınında durdum, ayaklarıma değen soğuk spreyi seviyordum. Enerjim yoktu

Bugün yüzmek için. Belki döndüğümde biraz kestiririm.

Suyun kenarında oynayan bir grup insandan kaçtım. "Frankie!"

Kalabalığın içinde adımı duyunca şaşırarak başladım. Kafamı kaldırdığımda, Enzo D'Agostino'nun mantenutası Mariella'yı karşımda buldum. "Ciao!" Omuzlarımdan tuttu ve yanaklarımdan öptü.

"Mariella, ciao!" Ne kadar garip. Onu burada görme ihtimalim neydi? Onun ve Enzo'nun Napoli'de yaşadığını sanıyordum. "Nasılsın?"

"Güzel. Sen?"

"Tamam. Burada ne yapıyorsun?"

"Sahili ziyaret ediyorum." Suyu işaret etti. "Siderno tüm İtalya'nın en iyisine sahip."

Napoli'den daha mı iyi? Omuz silktim. Ne biliyordum ki?

"Gel, otur benimle!"

Ben hayır diyemeden beni iki şezlonga ve bir şemsiyeye doğru çekiştirmeye başladı. Burada Enzo'yla mı yoksa bir arkadaşıyla mı birlikteydi? Ama ne kadar yorgun olduğumu görünce minnetle oturdum.

Sal'in evde ayağa kalktığını görebiliyordum, muhtemelen beni kontrol etmeye geliyordu. Ama beni şezlongda görünce, kaçmaya çalışmadığım için memnun bir şekilde yerine oturdu. Yine de gözleri bizi bırakmadı.

Mariella ıslıl ıslıl gülümsedi. "Sizi gördüğüme sevindim. Fausto nasıl?"

O pislikle tartışacak durumda değildim. "İyi. Enzo?"

"O çok iyi." Kaşlarını salladı. "Bu hafta sonu eşikle birlikte Napoli'de."

"Oh." Bu berbat olmalı.

"Fausto burada seninle mi?" "Hayır. Tek başımayım."

Başını salladı. "Biraz uzaklaşmak iyidir. Seni özlemelerini sağlar, değil mi?"

Midemin döndüğünü, bulantımın geri geldiğini hissettim. "Sahile yalnız mı geldin?"

"Evet, ama şimdi seni buldum, yani artık yalnız değilim."

Ağzımı kapatarak bir esnemeyi gizledim. Henüz ona söyleyecek cesaretim yoktu ama Siderno'da çılgın bir hafta sonu geçirmeye kesinlikle niyetim yoktu. Siderno'daki gece kulüplerinden ve buradaki ateşli erkeklerden bahsederek gevezelik etmeye devam etti. Sonra bana Napoli'den ve oradaki hayatından bahsetti. Sanırım Enzo ona oldukça iyi davranmış. Onu servet avcısı bir fahişe olarak mı görüyordu?

Yine de benim yaşıma yakın başka bir genç kadınla etkileşimde bulunmak güzel bir duyguydu. Mariella ve ben arkadaş değildik ama arkadaş canlısıydık ve ikimiz de tehlikeli erkeklerle ilişki içindeydik. Neyse ki onun sürekli konuşması dikkatimi o anki hayatım olan tren enkazından uzaklaştırdı. Hatta bir ya da iki kez güldüm.

"Gel, bir rossini alalım!"

Daha önce hiç içmemiş olsam da bunun bir kokteyl olduğunu biliyordum. "Hiç param yok."

"Sana bir tane ısmarlayayım." Mariella ayağa kalktı ve tahta kaldırımın yanındaki bara doğru ilerledi. Arkamı döndüğümde Sal'in kumların üzerinde bizi takip ettiğini gördüm. Barı işaret ettim, o da başını sallayarak yavaşladı.

Mariella barda durmadı. "İçki almadan önce bir şey görmelisiniz. Arabam hemen şurada. Enzo benim için aldı. Gel, gel. Sana göstermek istiyorum."

Bekle, araba mı?

Mariella'nın bir arabası vardı, beni sahilden, Siderno'dan uzağa götürebilecek bir araba. Ondan uzağa.

Kalbim olasılıklarla çarpmaya başladı. Kaçabilir miydim? Sal beni durduracak kadar yakın değildi. Bu mükemmel bir şans gibi görünüyordu. Muhtemelen tek şansım. Arabaya binip gidebilirdik ve ben de ortadan kaybolabilirdim.

Mariella'ya durumumu açıklardım. Bir mafya metresi olarak beni anlayacak ve yardım edecekti. Değil mi? Başımı eğerek yürümeye başladım.

Mariella da ona ayak uydurarak hızla otoparka doğru ilerledi. Kaldırım kenarındaki şık, gri, dört kapılı spor bir sedana yaklaştı. "Bu senin mi?" diye sordum.

"Evet! Muhteşem değil mi? Bu bir Maserati. Gel de gör."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. Kaçışımı hayal ederek arabaya yaklaştım. "Aslında, Mariella-"

Bir el kolumu kavradı ve ben de özgürlük şansım için çaresizce geri çekilmeye çalıştım. Sal bize nasıl bu kadar çabuk ulaşabilmişti? "Hayır, bırak gideyim."

"Merhaba, Francesca."

Ne oluyor be? O Sal değildi.

Enzo D'Agostino arkamda duruyordu, keskin bir cisim kaburgalarımın batıyordu. Silah mıydı o? Aman Tanrım. "Ne yapıyorsun?"

Düşünmeye vakit bulamadan beni Maserati'ye doğru itti, silah yanımdan hiç ayrılmadı.

Oh, lanet olsun. Bütün bunlar bir tuzaktı. Bu iki pislik beni kaçırmaya çalışıyordu!

Adrenalinim yükseldi ve kendimi Enzo'nun cezalandırıcı pençesinden kurtarmak için var gücümle mücadele etmeye başladım ama o yerinden kıpırdamadı. Ona tekme attım, iki büklüm oldum ve var gücümle bağırdım ama hiçbir şey fark etmedi. Üst tarafımı bagajın içine itti.

"Enzo!" Mariella bağırdı ve aniden beni bıraktı. Sal kendini Enzo'ya doğru fırlattığında doğruldum ve ikisi yere yuvarlanırken zar zor yoldan çekildim. Enzo'nun silahı için güreşmeye başladılar ve ben şansımı gördüm. Oradan siktir olup gitmeliydim.

Hiç tereddüt etmedim. Otoparka doğru koştum ve sonra bir köşeden sahildeki kalabalığa doğru daldım, bacaklarım çalkalanırken kollarım pompalanıyordu. Midem itiraz etti ama kusmamayı başardım. Koşucu değildim ama tüm enerjimi kaçmak için harcadım.

Kollar arkamdan sarıldı ve beni sarsarak durdurdu. "Hayır!" diye bağırdım. "Yardım edin! Kaçırılıyorum!" Etrafımızdaki insanlar gözlerini kaçırdı, benim gibi aceleyle uzaklaştılar.

radioaktifti. "Hayır, lütfen!" Seslendim. "Anlamıyorsunuz! Yardıma ihtiyacım var!"

"Kapa çeneni," dedi beni esir alan kişi. "Yoksa seni boğarım, stranza."

Sesi tanıyamadım, bu yüzden Enzo'nun adamlarından biri olmalıydı. Tabii ki Enzo yalnız gelmemiştii. Allah kahretsin. "Bırakın beni. Lütfen. Ravazzani bundan hoşlanmayacak." Fausto beni umursamazdı ama doğmamış çocuğunu umursardı. Belki de.

"O pislige cevap vermeyeceğim."

Beni yarı taşıdı, yarı sürükleyerek Enzo'nun arabasına götürdü, ben yol boyunca mücadele ettim. Oraya vardığımızda Enzo ağzının kenarındaki kanı siliyordu. Kaldırımında yığılmış bir figür yatıyordu. Kahretsin, bu Sal'di. Ölmüş müydü?

Elimi çekmeye çalıştım ama muhafız sıkıca tuttu. "Enzo, bunu yapma," diye yalvardım. "Çok geç değil. Bırak gideyim ve her şeyi unutalım."

"Atla, puttanella," dedi Enzo öfkeyle, bagajı göstererek. "Benimle geliyorsun."

"Neden? Nereye gidiyoruz?"

"O konuda endişelenme. Sadece arabaya bin."

Küçük bagaja baktım. İçinde yeterince hava var mıydı? "Lütfen, Enzo. Yapma bunu. Ben arka koltukta oturacağım. Lütfen, beni bagaja koyma."

"Kapa çeneni ve dediğimi yap."

Beni aşağı itti ve bagajın yarısına kadar düştüm. Bacaklarımı tekmeleyerek, birinin bunu durdurmasını umarak yardım için bağırdım. Bir anda Enzo'nun askeri ağzımı koli bandıyla kapattı. Sonra ellerimi arkadan bağladı, bacaklarımı içeri soktu ve bagajın üstünü kapattı.

İçeride kilitli kalmıştım.

Oh, lanet olsun. Hayır, hayır, hayır! Panik içimi kemiriyor, dar alan korkum nefesimi kesiyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyordu. Hiçbir şey göremiyordum ve ellerimi hareket ettiremiyordum. Derin nefes alma tekniklerimi denedim ama işe yaramıyordu. Burada yeterince hava var mıydı? Daha da kötüsü,

Ya midem bulanırsa ve gerçekten kusarsam? Boğulup ölürdüm.

Araba hareket etmeye, sahilden uzaklaşmaya başladı ve ben de bagajı tekmeledim. Bu beni daha çaresiz ve daha klostrofobik hissettirmekten başka bir işe yaramadı. Bu neden oluyordu? Neden biri beni kaçırmak istesin ki?

Titremeye başladım, zihnim korku moduna girmişti. Nefes alamıyordum ve kimse beni kurtaramazdı. Sal ölmüştü, Fausto beni kapı dışarı etmişti ve bu Allah'ın belası ülkede neredeyse kimseyi tanımıyordum. Hamile bir mafya metresinin kaçırılıp kim bilir nereye götürülmesi kimin umurundaydı?

Eğer fidye istiyorlarsa, o zaman ha ha pislikler! İyi şanslar çünkü Fausto beni geri almak için tek bir Euro bile ödemez. Muhtemelen benden ve piç çocuğundan kurtulduğuna sevinecektir.

Gözlerimden yaşlar akıyordu ve nefesimi tutamıyordum. Bunu hak edecek ne yapmıştım? Beni öldüreceklerdi. Ya da bana işkence edeceklerdi.

Başım döndükçe karanlık etrafımda dönmeye başladı. Hiperventilasyon geçirdiğimi ve sağlıklı düşünemediğimi biliyordum, bu yüzden sakinleşmeye çalıştım. Yine de hiçbir şey işe yaramadı ve son düşüncem arka lambadan parlayan garip derecede güzel küçük kırmızı haleydi....

Fausto ve Francesca'nın hikâyesinin heyecan verici sonu
MAFIA DARLING'i kaçırmayın,
Şubat 2022'de geliyor.

[Buradan ön sipariş verin!](#)

Heyecan verici sonuca bir göz atmak ister misiniz?
Okumaya devam edin!

MAFIA DARLING
tarafından Mila Finelli

Fausto

Sık sık rüyamda kan görürdüm.

Nehirler ağızımı dolduruyor ve beni boğuyordu. Beni ve değer verdiğim herkesi boğuyordu, kurtulma umudum yoktu.

Rüyalarım asker olduğum ve babamın gözetimi altında yetiştirildiğim zamanlarda başladı. O günlerde, patronun oğlu daha korkunç görevlerden muaf tutulmazdı. Hayır, bu görevleri beni sertleştirmek, bir çocuktan bir erkeğe dönüştürmek için kullandılar.

Dünyanın en tehlikeli mafyasına liderlik edebilecek bir adam. Ndrangheta.

Benim için başka bir seçenek yoktu, düşünecek başka bir hayat yoktu. Yıllar geçtikçe talimatlara uydum ve asla en ufak bir zayıflık göstermeye cesaret edemedim. İşkence ve öldürme benim için ikinci bir doğa haline geldi, sevmeyi öğrendiğim bir iş oldu. Bu bana 'ndrina kardeşlerimden saygı, düşmanlarımdan ise korku kazandırdı. Gittiğim her yerde fısıltılar beni takip etti, zalimliğimin hikayeleri her yere yayıldı.

Bu babamı gururlandırdı.

Bunu bana sık sık söylerdi, özellikle de beni en kötü halimde izledikten sonra. Bıçağımla çok hevesli olduğumda, düşmanlarımızın kanı her yerimi Şeytan gibi kırmızıya boyadığında onu çağırdılar. İşte il Diavolo efsanesi buradan doğdu. Bağırsak deşme, parçalama,

Karın deşme... Verdiğim acı, babamın sevgisiyle on kat geri döndü.

Bu benim için bir kısır döngü haline geldi, daha fazla övgü kazanmak için daha fazla öldürüyordum, ta ki kabuslar yüzünden neredeyse hiç uyumayana kadar. Şimdi bile, soğuk terler içinde, boğazımı tırmalayan bir çığlık atarak uyanmadan önce gecede üç ya da dört saat uyuyabiliyordum. Sonra kalkıp egzersiz yapıyordum, neredeyse düşene kadar koşuyordum.

Onunlayken rüyalarım kesildi. Birkaç mutlu hafta boyunca, geçmişimin hayaletlerinden kurtuldum, onlarca yıldır ilk kez düzgün bir uyku çektim.

Sonra onu gönderdim.

Rüyalar şimdi geri dönmüştü ama daha kötüydü çünkü içinde o da vardı. Dolcezza'm, yalnız ve korkmuş, bedeni gözlerimin önünde kanlar içindeydi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kabuslarım onun bana ihanet etmesini, benim inandığım gibi biri olmamasını umursamıyordu. Hayır, kabuslarım bana işkence etmek ve her gece beni delirtmek için yaşadılar, beni tahammül sınırlarıma kadar zorladılar.

Oğlum da rüyalarımın girişiyordu ve her seferinde onu ölü buluyordum. Onu kurtaramadan öldürüyorlar ve cansız bedenini bulmam için bana bırakıyorlardı. Benim iyi oğlum, bir domuz gibi katledildi.

Çok fazla kan. Çok fazla ölüm.

Chi male comincia, peggio finisce.

Kötü bir başlangıç kötü bir son getirir.

Bu oldu ve hayat I vardı seçildi.

Hayır Madde Ne olduysa oldu, geri dönüşü yoktu.

Giulio

Kırmızı ışıkta beklerken elime küçük bir kola parçası aldım ve hızla burnuma çektim. Sanki dört enerji ieeği imişim gibi kan dolaşımımı hızlandırdı. Cazzo, bu güzeldi. Koltuk başlığına yaslandım, gözlerimi kapattım ve enerjinin tadını çıkardım. Son birkaç yıldır ara sıra partilere katılmıştım, çok fazla değil ama gün içinde tek başıma kokain çekmek yeniydi.

Umurumda değildi. Unutmama yardımcı oldu.

Frankie bundan hoşlanmazdı, bu yüzden daha fazlasını yapmamalıydım. Babamın sahil evine terden sıırıslıklam olmuş, göz bebekleri şişmiş bir halde gidersem beni öldürürdü. Öğleden sonra ondan ayrıldıktan sonra parti yapabilirdim.

Arkamda bir araba korna çaldı. Gözlerimi açtım ve şoföre parmağımı gösterdim. Stronzo. Silahımı çekip korkudan altına sımasını sağlamalıydım.

Ferrari'mi vitesine taktım ve öğle vakti sahil trafiğinde hızla ilerlemeye başladım. Müzik setimden uzun zamandır duymadığım bir hip hop şarkısı yükseliyordu. şarkıya eşlik ederken ellerimi direksiyona vuruyor, vitesleri hızla değiştiriyordum. Dio, kendimi çok iyi hissediyordum. Azgın ama iyi.

Keşke şu anda Paulo'yu becerebilseydim.

Bu düşünce neredeyse keyfimi kaçırıyordu, bu yüzden onu bir kenara ittim. Paulo'yu hayatta tutmak istiyorsam onu bir daha gremezdim. Ama başka biriyle yatmak istemiyordum. Onu hâlâ seviyordum.

Göğsüm sıkıştı ve kalbim öyle bir çarptı ki, yemin ederim şarkıdaki bas sesinden daha yüksekti.  haftadır kimseyle yatmamıştım ve bu tam bir işkenceydi. Yine de, dün gece striptiz kulübünde kuağımda sürtünen kızın hayal kırıklığına uğramasına rağmen aletim geveşek kalmıştı. Kuku sevseydim hayat çok daha kolay olurdu.

Ya da Paulo'yu alabilseydim.

Babam her şeyin çok basit olduğuna inanıyordu. Büyük Fausto Ravazzani emirlerini vermişti ve hepimizin sıraya girmesini bekliyordu.

Sana söyledim, yerleştikten ve çocuk sahibi olduktan sonra ne istersen yapabilirsin.

Ama Paulo, ben karımı soy ağacını dolduracak kadar hamile bırakırken on beş yıl kadar beklemezdi. Ben de ondan bunu beklemezdim.

Cristo, Paulo çoktan başkasıyla mı yatıyordu?

Bu düşünce kanımı buza çevirdi, vücudumdaki uyuşturucuya rağmen. Son üç hafta içinde beni unutmuş ve hayatına devam etmiş miydi? Eminim unutmuştur. Ayrıldığımızda yeterince üzgün görünüyordu ama belki de o gözyaşları sahteydi. İlişki uygulamalarına yazmaya ve başka erkeklerin onu becermesine izin vermeye mi başlamıştı?

Öğrenmek zorundaydım.

İl Diavolo'nun oğlu olmanın birkaç avantajı vardı, hepsi de maddi. Ailemizin yasadışı işler söz konusu olduğunda - uyuşturucu, silah, çalıntı araba- Guardia'nın bile karşılayamayacağı küçük kameralar da dahil olmak üzere sınırsız kaynakları vardı. Birkaç tane kurduktan sonra Paulo'nun yatağında kimin olduğunu takip edebiliyordum.

Arabayı sahil evinin önüne çektim. Arabamdan inerken küçük kola şişesi cebimde bir delik açtı. Belli ki Paulo'yu çok fazla düşünüyordum. Belki rastgele bir adamın sikimi emmesine izin verirsem onu unutabilirdim.

Bu fikir neredeyse taşaklarımın vücudumun içine doğru çekilmesine neden oluyordu. Başka kimseyi istemiyordum ve ayrıca bu tehlikeliydi. Lanet olası babamın öğrenmesi riskini göze alamazdım. O zaman Fausto'nun bana ne yapacağını bilemezdim. Hayatımı mahvettiği için ondan gerçekten nefret ediyordum.

Zia'nın cornetti ve sfogliatelle'leriyle dolu bir kutuyu ön kapıya kadar yanımda taşıdım. Frankie hâlâ yeterince yemiyordu ama belki onu birkaç lokma yemeye ikna edebilirdim. En azından birlikte mutsuzduk. Onu bu kadar üzgün görmekten nefret etsem de, ayrıldıktan sonra her gün onunla birlikte olmak aklımı başımda tuttu.

Koruması Sal'a burada olduğumu bildiren bir mesaj attım ve uyuyor olma ihtimaline karşı anahtarımı kullandım. Önce mutfığa yöneldim. Odalar boş ve sessizdi, kumsaldan

gelen sesler arka plandaydı. Eski bir fincan kahve

Frankie'nin tableti mutfak adasının üzerinde duruyordu. Yatağa geri mi dönmüştü?

"Sal," diye seslendim sessizce. Normalde iri adam arka kapıda otururdu, tam olarak içeride değildi ama sorun çıkarsa diye yakındaydı. Ancak sandalyesi boştu. Saatimi kontrol ettim. Saat iki. Sal burada olmalıydı.

Kumsalda mıydılar? Suyun kenarı boyunca uzanan kumları taradım. Frankie bir süredir uzun yürüyüşler ya da yüzmeler için kendini yeterince iyi hissetmiyordu. Sahilde bir sürü insan vardı ama hiçbirisi Frankie ya da Sal değildi.

Bu garipti.

Sal'in cep telefonunu aradım ve ceketimin içinden silahımı çıkardım. Kesinlikle sessiz kalarak, yatakta olup olmadığına bakmak için yukarı çıktım.

Ana yatak buruşuktu ama boştu. Banyoda da yoktu. Ma che cazzo?

Kokainle hiçbir ilgisi olmayan bir tepki olarak ensemden ter boşandı. Aslında birden kendimi tamamen ayık hissettim, her yanımda alarmdaydı. Çabucak üst katın geri kalanını kontrol ettim ve aşağıya indim. Sal'in yerine gelen Luca'yı aradım. İkinci çalışta açtı. "Neredesin?" diye bağırdım.

"Tam evden çıkmak üzereydim, neden?" "Bugün Sal'dan haber aldın mı?"

"Evet, bu sabah. Yarın vardiyalarımızı değiştirebilir miyiz diye sordu."

"O burada değil." Dolap kapaklarını açmaya ve mobilyaların arkasını kontrol etmeye başladım. "Hem Sal hem de Frankie kayıp."

"Bu imkânsız," dedi ve arka planda hareket ettiğini duyabiliyordum. "Hemen geliyorum ama Marco'yu aramalısın. Castello'daki güvenlik kayıtlarını inceleyebilirler."

Luca'nın telefonunu kapattıktan sonra mutfağa dönüp kilere baktım. Kapıyı açar açmaz, kalbim

battı. Sal oradaydı, kıpırdamadan. Minchia! Ölmüş müydü?
Daha da kötüsü, Frankie hangi
cehennemdeydi? Bu çok kötüydü. Bu
çok, çok kötüydü. Babamı aramak
zorundaydım.

Fausto

Gözlüklerimin arkasından gözlerimi ovuşturdum.
Ekranımdaki kelimeler bulanıktı, vücudum
odaklanamayacak kadar yorgundu.

İç çekerek Campari ve toniğimi aldım. Öğleden sonraları
erkenden içmeye başlamıştım, Marco'nun hiç hoşlanmadığı
ama göğsümdeki ağrıyı dindirmek için gerekli bulduğum
bir alışkanlıktı bu. Son iki gecedir sarhoş bir halde yatağa
düşmüş ve birkaç saatliğine sızmıştım.

Haftalarca süren uykusuz gecelere göre bir gelişmeydi.

Marco köşede oturmuş telefonuyla konuşuyor, beni
görmezden geliyormuş gibi yaparken aslında beni yakından
izliyordu. Beni kandırmıyordu.

Hâlâ imparatorluğumun zirvesinde olduğumu
kanıtlamak için ekranımdaki rakamları tekrar okudum.
"Toni az önce bir teknoloji hissesini açığa satarak bize iki
milyon Euro'dan fazla kazandırdı."

Marco homurdandı.

"Belki de bu bilgisayar fikri için D'Agostino'ya
ihtiyacımız yoktur."

Cevap vermedi.

Parmaklarımı masaya vurdum ve kokteylimden biraz
daha içtim. Francesca Campari'yi denedi mi? Onu daha
önce içerken gördüğümü hiç sanmıyorum.

Sonra umurumda olmadığını hatırladım. Beni aptal
yerine koymuştu. İlk kez amcığın tadına bakan aşık bir
genç gibi onun üzerine titremiştim. Tüm bu süre boyunca
benden bir sır saklamıştı, inşa ettiğim her şeyi yok
edebilecek bir sır. Onu asla affetmeyecektim.

Bakışlarımı kuzenime diktim. "Neden günün geri kalanında izin almıyorsun?"

"Olduğum yerde iyiyim."

Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi bana bakıcılık yapıyordu. Bundan hoşlanmadım. "Marco-" Telefonumun ışığı yandı ve ekranda Giulio'nun adı belirdi. Dün geceki tartışmamızdan beri onu görmemiştim.

Cevaplamak için kaydırduğımda telefonu kulağıma götürdüm. "Pronto."

"O burada değil."

Kelimeleri anlamadan önce paniği duydum. Sandalyemde doğrulurken Marco'nun duyabilmesi için hemen hoparlöre geçtim. "Ne demek istiyorsun? Nerede o?"

"Ev, boş. Frankie yok, muhafızlar yok."

Marco ve ben birbirimize baktık. Ne oluyor lan? Kaçmış mıydı?

Yoksa onun yerine korkunç bir şey mi oldu?

Göğsüm sıkıştı, kalbim aniden nasıl çalıştığını unuttu ve ayağa kalktım. Marco telefonunu çevirmeye başladı, muhtemelen sahil evine yerleştirdiğim adamlara ulaşmaya çalışıyordu ama ben oğluma odaklanmıştım. "Göster bana," diye bağırdım.

Giulio videoyu açtı ve mutfakta olduğunu gördüm, diğer elinde bir silah vardı. "Buraya geldiğimde," diye açıkladı, "arka kapı açıktı. Sal'i kilerde baygın halde buldum."

Bana yerde solgun ve cansız yatan Sal'ı gösterdi. "Yaralı mı?" Tersledim.

Kamera dönüyordu. Giulio Sal'ı kontrol ederken ben pirinç kutularına bakıyordum. "Yaşıyor," dedi oğlum. "Yerde, yanında bir şırınga var."

"Nerede o?" Bağırdım, kravatımın düğümünü gevşetmek için bir elimle çekiştirdim. Francesca bir şekilde Sal'i uyuşturmuş ve sonra da kaçmış mıydı?

Ne olursa olsun, buradan gideceğim. Bir şekilde, bir şekilde, senden uzaklaşacağım.

"O evin her santimini arayın. Yola çıkıyorum." Telefonu kapattım ve odanın karşısına geçtim.

Marco elini kaldırmış, telefonuyla hızlı hızlı konuşuyordu. Yanından geçerken beni durdurmak için kolumu tuttu. "Sahilde yürüyüşe çıktı. Sıra dışı bir şey yok. Sal önce geride kaldı, sonra peşinden gitti. Vic şu anda kamera kayıtlarını izliyor."

Kapıdan çıkıp koridordan aşağıya doğru koştum. Güvenlik odası castello'nun doğu bölümündeydi ve deli gibi oraya koştum.

Vic masasındaydı, önünde bir duvar dolusu ekran vardı. Bakışları Sal'in sahil evindeki sandalyede oturduğu ekrana kilitlenmişti, gözleri sahildeki bir şeyi takip ediyordu. Francesca.

"Yaklaşık on dakikadır yok," dedi Vic, videoyu ilerleterek. "Sal onu izliyor ve sonra takip etmek için kalkıyor."

"Bugün neden kameralara çıkmadın?" Hırladım. "Bu nasıl oldu?"

"Özür dilerim, Don Fausto. Bir güvenlik güncellemesi üzerinde çalışıyordum. Kameralara çok dikkat etmiyordum." Ekranda karanlık bir şekil mutfağa doğru süzüldü; Sal'i omzunda taşıyan bir adam.

"Kim o?" Eğildim ve siyah maskeli bir adamın Sal'ı kilere atmasını izledim. Birkaç dakika sonra başka bir kamera onu giderken yakaladı. Bu ona yardım etmesi için tuttuğu biri miydi? Yoksa düşmanlarımdan biri miydi? "Hâlâ sahilde mi? Kamera görüntülerini alabilir miyiz?"

Vic dizüstü bilgisayarına geçti ve yazmaya başladı. "Biraz zaman alabilir."

Yumruğumu masaya vurdum. "Zaman yok. Bul şu lanet kameraları. Ona ne olduğunu bilmem gerek-"

"Rav." Marco telefonunu yüzüme doğru uzattı. "Bunu almalısın."

"Şimdi olmaz."

"Rav," diye yalvardı, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar ciddiye. "Bu D'Agostino. Elinde sana ait bir şey olduğunu söylüyor."

MAFIA DARLING için buradan ön sipariş verin.

MILA'DAN BİR NOT

İlk mafya romanım olan MAFYA HANIMINI okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Yazarken çok eğlendim. Umarım okumak eğlenceli olmuştur.

Kitaptaki İtalyanca sözcük ve deyimlerin her birinin sadece ilk kullanımını italik olarak yazmaya çalıştım. İtalyanca çevirilerde bana yardımcı olan Nadina'ya teşekkürler. Tüm hatalar bana aittir.

Bunu okuyan ve bana bunu yaptığım için deli olmadığımı söyleyen herkese teşekkürler. Ve yol boyunca yardımcı yorumlar yapanlara da teşekkür ederim. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz!

Fausto ve Francesca'nın hikayesinin sonu olan MAFIA DARLING'in ne zaman yayınlanacağını bilmek ister misiniz? Mila'nın [yeni yayın uyarıları](#) için buradan kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.